

LESLIE L. LAWRENCE

HOLDANYÓ FÉNYES ARCA

(A HARIKRISNA-GYILKOSSÁGOK)

I

1

Nyitott szemmel hánykolódtam a keskeny, kemény ágyon. A falak recsegték, ropogtak, döglletes meleget sugároztak ki magukból. A hajókürt bánatosan felbögött: keserves hangja reményvesztetten enyészett el a dzsungel fái között.

Sóhajtvá felültem. Éreztem, hogy verejték csorog végig a hátamon. Meg sem próbáltam kitalálni, hány fok lehet; a pokol tornácát képzelheti hasonlóan forrónak az a kevés számú hívő, aki még ad valamit az ilyesmire.

Felálltam, és anélkül hogy meggyújtottam volna az akkumulátorról működő asztali lámpát, kitántorogtam az előtérbe. Aláálltam a mennyezetről lelógó rozsdás zuhanynak, megcsavartam a csapot. A zuhany hörgött, mint tiltakozó részeg, akinek a torkára léptek, vizet azonban csak néhány cseppet adott.

Visszaültem az ágyra, belemeredtem a félhomályba. Megpróbáltam kitalálni, miért nem tudok aludni. Talán a fullasztó hőség miatt, amitől volt időm elszokni a londoni évek alatt, vagy a hullámok monoton csapkodása zavar? Felkattintottam a lámpát. Olyasféle sápadtan vörös fény áradt szét a kajütben, ami ismét csak a pokol tornácára emlékeztetett.

Egy rejtőzködő szúnyog hangos diadalzümögéssel üdvözölte a váratlan világosságot, és lecsapott rám. Éppen akkor csípett a vállamba, amikor órám számlapjára pillantottam. Hajnali fél három volt.

A hajónak csak roppant jóindulattal nevezhető bárka motorjai kegyelemért könyörögtek, ahogy felkapaszkodtam a keskeny lépcsőn a fedélzetre. Lágy, könyörtelen pára szitált, amitől megpenészedik még az agy is, ha már eredetileg is nem volt penészes.

Dacolva a ragacsos cseppekkel, végigbotorkáltam a fedélzeten és igyekeztem megkeresni a korlátot. A pára szétterült; előre kellett nyújtanom a kezem, ha nem akartam nekiütközni egy-egy gazdátlan ládának vagy kósza árboznak. A bárka tatja felől halk morgás hallatszott: azok a fedélzetre szorult bennszülöttek beszélgettek, akiknek nem jutott kabin odalent.

A szürke pára körülfont, mint még jó évtizede is a londoni köd, ha késő éjszaka igyekeztem haza a Trafalgar téren át. Valahol kinn a parton, a köd mögött meghúzódó fákon éjszakai madarak csipogtak; éles hangjuk átszűrődött a monoton motorzajon.

Megborzongtam, és megmarkoltam a korlátot. Néha, egy-egy másodpercre fellibbent az orrom előtt a ködfüggöny. Ilyenkor ágas-bogas fákat láttam, víztükör fölé hajló bokrokat és vastag, sűrű nádast. Orromba csapott a rothadó aljnövényzet büze, a csaknem forró iszap szagával keveredve.

Újra megborzongtam és arra gondoltam, hogy már csak egy kísértet hiányzik az éjszakából. Egy jól fejlett, fehér csuklyás kísértet, amint fenyegetően huhog felénk a ködbe vesző partról.

Ekkor érintette meg valaki hátulról a vállam.

Olyan gyorsan fordultam meg, hogy ha valóban kísértet állt volna mögöttem, elismerően rázogathatta volna a láncait. Kezembe varázsoltam a pisztolyomat, tettem egy fél fordulatot, és egyenesen nekiszegeztem az arcának.

Attól, amit láttam, majd kiesett a stukker a kezemből. Kísértet helyett barátságos, fekete kalappal keretezett arc bámult rám, őszinte meghökkenéssel a szemében. Az arc gazdája a dögletes meleg ellenére is fekete zakót hordott, fehér inget, magas nyakkal. Minden kétséget kizáróan pap volt, s abból is a jámborabbik fajta.

Rámosolyogtam, visszavarázsoltam a fegyvert a zsebembe. A pap, mintha megbabonázták volna, úgy követte a mozdulatomat, aztán zavartan megköszörülte a torkát.

- Jó estét... bocsánat... Nem akartam megijeszteni.

- Jó estét. Én kérek bocsánatot, hogy elveszítettem a fejem.

Megmarkolta mellettem a korlátot és belenézett a ködbe.

- A mai éjszaka éppen alkalmas rá. Mintha a gonosz éjszakája volna.

Fiatal, barátságos arcú férfi volt, harmincas éveinek elejéből. Göndör, kalapja alól kikunkorodó haja, görbén metszett orra mediterrán származásról tanúskodott.

Mintha csak kitalálta volna a gondolataimat, felém nyújtotta a kezét:

- Enrico Santarcangeli vagyok. Szicíliai - tette aztán hozzá némi büszkeséggel.

- Lawrence. Leslie L. Lawrence.

A következő pillanatban mindketten a korlátra lapultunk. Mélyen a folyó fölé hajló faág húzott el felettünk, aztán tompán puffant valami a ködben. A bárka tatja környékén borzalmas amerikai kiejtéssel fájdalmasan elkáromkodta valaki magát:

- Vigye el az ördög ezt a tetű kormányost! A végén még megfürdet bennünket a mosogatólében!

Újabb és minden eddiginél hatalmasabb ködfoltok burkoltak be bennünket. Madár rikoltott a parton, a hajó tatján felsírt egy gyerek. Mintha zuhany alatt álltam volna, úgy ömlött a víz a hátgerincemen. Ingem nedvesen tapadt a bőrömre, fejemben tompa, fájdalmas szúrásokat éreztem.

- Először van Burmában? - kérdezte a feketekalapos, amikor ismét kibukkant a ködfüggöny mögül.

- Igen - mondtam bizonytalanul, és nem tudtam volna megmagyarázni magamnak, hogy miért hazudtam.

- Akkor nem lesz könnyű megszoknia a klímát - mondta újdonsült ismerősöm. - Az első hónapok a legnehezebbek. Itt még én sem jártam, de Borneót már kitapasztaltam. Többször is azon a ponton voltam, hogy szégyen ide, szégyen oda, meglógok. Inkább keresek magamnak valami csendes parókiát Szicíliában.

- Ön... misszionárius? - kérdeztem, és megtapogattam zsebemben a pisztolyomat. Nem mintha Santarcangeli atyától tartottam volna, inkább csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy nem dugtam-e a zsebem mellé.

- Egy misszió tagja vagyok - bölintott, és szeme sarkából követte kezem útját. - Izé... maga mindig fegyverrel jár?

- Csak egészen ritkán. De tudja... a foglalkozásom - és büntudatosan rávigyorogtam.

- Mi a foglalkozása?

- Bogarász vagyok. Entomológus.

- Hm - rántotta fel a szemöldökét. - Nem is tudtam, hogy a rovarokat pisztollyal lövik.

Újra vigyorogtam, immár menetrendszerűen.

- Azokat azért nem. De ha ön is lakott dzsungelban, bizonyára tudja, hogy ott nemigen élhet meg az ember fegyver nélkül.

- És... milyen rovarokat gyűjt?

- Mindenfélét - mondtam. - Most éppen leletmentő munkára készülök.

Érdeklődve pislantott rám.

- Leletmentő munkára? Az meg mi a csoda?

Megdörzsöltem az ingem, amitől még nedvesebb lett a bőröm. Megrázkódtam, és már csak azért is, hogy eltereljem a figyelmem a bőrömbe ázó cseppekről, beszélni kezdtem.

- Az Angol Királyi Rovartani Társaság tagja vagyok. Tudja, hogy itt Nágaföldön, a Brahma-putra felső folyásánál készül Burma leghatalmasabb víztárolója?

- Eddig még nem hallottam róla - mondta, és megvonta a vállát.

- Ez pedig annyit jelent, hogy jó néhány száz négyzetkilométer víz alá kerül. Méghozzá mindörökre. Tudja, mennyi rovar él egy ilyen hatalmas területen?

- Fogalmam sincs róla - mondta. - Csak nem akarja az összes bogarat elszállítani máshová?

- Tulajdonképpen azt kellene, csak hogy ez valóban lehetetlen. Kénytelenek vagyunk azzal megelégedni, hogy megpróbáljuk feltérképezni az eleddig ismeretlen fajokat. Legalább egy-két példány élje túl az özönvizet.

- Hm - morogta. - Ön egyedül?

- Dehogyan. A többiek a kabinjukban alszanak. Mind a ketten.

- Csak hárman vannak? Az előbb mintha néhány száz négyzetkilométert említett volna.

Igyekeztem roppant gyászos képet vágni.

- Az emberiségnek másra sincs pénze, nem hogy rovarok megmentésére, amelyek... hm... végül... nem is tetszenek mindenkinek.

- Ők is Isten teremtményei - mondta megbiccentve a fejét -, mint mi, valamennyien.

- No, persze. Csak hogy a leletmentéshez sok pénz kell. Tudja, mibe került az expedíciónk felszerelése?

- Hát... bizonyára egy kisebb vagyonba.

- Nagyon sokba. És tudja, hány helyen kellene leletet mentenünk a világon?

Elhallgattunk és belebámultunk a ködbe. Úgy tűnt, hogy a világ rovarjainak sanyarú sorsa felett bánkódunk.

Pedig esküdni mertem volna rá, hogy mindkettőnknek egészen más járt a fejében.

A hajókürt felbögött, mintha a kapitány bátorságot akart volna meríteni a hangjából. Mint a gyáva gyerek, aki éjszaka fütyörészik, hogy elűzze szorongását.

- És Ön? - kérdeztem, miközben ügyesen kitértünk egy felénk suhanó faág elől. - Ön is Csittakangba tart?

Bólintott, és megigazította a kalapját.

- Csittakangtól nem messze dolgozik a missziónk. Oda irányítottak Borneóról.

Éppen azon töprengtem, hogy mit kérdezzek még tőle, amikor mély torokhangon elkáromkodta magát valaki mögöttünk. Most is hátrafordultam, de már jóval lassabban, mint az előbb.

A köd hirtelen kettéhasadt, és egy nem mindennapi figura bukkant a szemünk elé. Legalább két méter magas volt, szurokfekete, kiejtése a legmélyebb Harlem legsötétebb sikátorait idézte.

- Hé, maguk! - mondta üdvözlésül, és felénk bökött a mutatóujjával. - Nincs valami piájuk, fiúk?

Becsuktam a számat és végigmustráltam. Kopott, ezüstszögekkel kivert farmernadrágot hordott, hozzá bőrzekét, melynek mindegyik ujjára halálfejet varrtak.

- Hé! Mondtam az előbb valamit... Nincs piád?

Mivel a kérdés minden kétséget kizáróan nekem szólt, válasz helyett a zsebemre ütöttem, aztán felemeltem a tenyeremet, és feléje mutattam.

Értett a szóból, mert a mutatóujja Szentarkangyal atyán állapodott meg.

- Hát neked, atyám?

Santarcangeli nagyot nyelt, de nem veszítette el a lélekjelenlétét.

- Whisky jó?

Az óriás meghökkent.

- Nem szeretem a vicceket. És nem szeretem, ha kibabrálnak velem. Én még soha nem bántottam papot.

Mielőtt befejezhette volna, Santarcangeli legalább olyan gyors mozdulattal rántott ki egy lapos whiskys üveget hosszú, fekete zakója alól, mint én a revolveremet néhány perce.

- Itt van, fiam. A szomjúságot Isten bocsátja ránk.

Az óriás meghökkent, zavartan pillantott az üvegre: szinte félve nyújtotta érte a kezét. Lenyomott néhány hatalmas kortyot, keze fejével megtörölte a száját.

- Köszönöm... izé... atyám - mondta rekedten. - Az a helyzet, hogy... ebben a kulimászban egészen kiborul az ember. A piám meg elfogyott.

Santarcangeli elvette az üveget és eltüntette a kabátja alatt.

Az óriás állt még egy kicsit, megrázta a fejét, fel vihogott és toporogni kezdett, amiről nehéz volt eldönteni, hogy tánc-e, vagy csak a kabátjára hullott cseppeket akarja lerázni.

- Az a helyzet, fiúk, hogy elegendem volt a világból. Az otthoniból is, meg ebből is. Tudjátok, fiúk, én onnan jöttem - és az égbe mutatott. - Hupp! Felmentem, lejöttem és kész!

Az atyára pillantottam, de nem viszonzta a pillantásomat. A fekete fickót nézte, és mintha keserű vonás vésődött volna a szája szögletébe.

- Felküldtek az égbe - mondta az óriás, és tovább toporgott. - Azt mondták, hogy isten nevében bombázd a fattyúkat! Mit szól hozzá, atyám?

- Ennek semmi köze Istenhez. Neki semmi köze az emberek disznóságaihoz.

- Oké. Én meg csak bombáztam őket... Aztán egyszer kopp! - és belém szállt egy rakéta. Ha előbb befejeződik az a mocsos háború, előbb megpucolhattam volna a hadseregből. A végén még egy plecsnit is rám akartak akasztani... Én meg, hihhi... megmondtam nekik, hova akaszthatják. Erre azt mondták, dilis vagyok... Jó, mi? Aztán arra gondoltam, hogy a fenének sincs kedve újra a Harlem köveit koptatni, hiszen a világ mindenütt egyforma, igaz, fiúk? Fogtam a plecsnijüket, bevágtam a klotyóba, azóta enyém a világ! Valami baj van, fiúk?

Utolsó mondatait mintha fátyolon át hallottam volna. A parti fák között enyhe szél támadt; a sűrű pára azonban nem foszlott szét tőle, hanem éppenséggel megsűrűsödött.

- Mi van, fiúk?

Felemeltem a kezem és csendre intettem. Santarcangeli felém fordította a fejét, mintha mondani akarna valamit, de mégsem szólt.

- Mi van, fiúk?

Ekkor már minden pórusomban ott lüktetett a veszély tudata, és egészen biztos voltam benne, hogy ez az érzés nem hagyott aludni, ez kergetett fel a fedélzetre. Veszélyt éreztem, súlyos, fenyegető veszélyt!

Santarcangeli nyugtalan mozdulatot tett. A dzsungelt bizonyára kitűnően ismerő pap alighanem ugyanazokkal az érzésekkel viaskodott, mint én.

Még nem tudtam, honnan fenyeget a veszély: a parti fák felől-e, vagy a vízből, amely idegesen csapkodta rozoga bárkánk oldalát. Vagy a szél hozza ránk, amely egyre vaskosabb ködfelhőket vágott az arcunkba?

Egyszerre csak felsóhajtottam, mintha valaki hatalmas követ emelt volna le rólam. A veszély érzete egy csapásra eltűnt, hogy valami derűs nyugalom áradjon szét bennem. Láttam, Santarcangeli atya is megkönnyebbülve ereszti el a korlátot, amelyet görcsösen markolászott.

- Iszik még egyet?

A fekete melák felvihogott, és tett néhány bizonytalan tánc lépést.

- Naná! Isten fizesse meg, atyám!

Engem azonban nem lehetett átverni. Túlságosan is sok időt töltöttem maláji és burmai dzsungelben ahhoz, hogy hagyjam becsapni magam. Tudtam, hogy a veszély olyan alattomosan hull ránk, mint kis, zöld mérges kígyó a fáról. Ha azt hiszi, hogy észrevetted, visszavonul. De csak rövid időre. Megvárja, míg elalszik az éberséged, hogy annál vadabban és váratlanabban marhasson beléd.

A ködfüggöny félrehúzódott, néhány pillanat erejéig szemügyre vehettem a part menti fákat. A bárka olyannyira közel sodródott a parthoz, hogy ha kihajolok, elérhettem volna a benyúló ágakat. A parti nádas súrolta bárkánk oldalát, egy-egy korhadt, lompos fatönc tompan koppant a deszkákhoz. A felhők ismeretlen magasából megeredett az eső; óriási cseppek hulltak ránk lecsapódó párával keveredve. A hajókürt ismét felbúgott: fájdalmasan, reményvesztetten.

A fekete ivott, aztán felénk nyújtotta az üveget.

- Pokoli éjszaka. Éppen olyan, mint Thaiföldön, akkor, amikor...

Aztán látva, hogy nem figyelünk rá, megvonta a vállát és húzott még egyet.

Éppen szólni akartam, hogy szívesen lenyelnék én is valamit, amikor torkomban rekedt a szó.

Nem messze tőlünk, talán csak néhány lépésnyire, lövések csattantak az éjszakában.

4

Egyszerre vágtuk hasra magunkat mind a hárman. Valami elsüvített felettünk, talán egy golyó, talán több is, talán egy egész sorozatra való...

Lapultam néhány másodpercig a csendben dekkoló atya mellett, aztán felemeltem a fejem. Csend honolt a tejfehér ködben, csak a hullámok verték tovább a bárka falát.

A fekete feltápáskodott és álmélkodva nézett szembe velem.

- A francba is - mondta szemrehányó hangon -, ember, itt lövöldöznek...!

Mérhetetlenül bölcs és kiváló helyzetfelismerést tükröző megállapítás volt.

Lassan felemelkedtem én is, és ingerlő kísértést éreztem, hogy belevessem magam a ködbe. Hogy mégsem tettem, annak alighanem az volt a legdőntőbb oka, hogy nem voltam biztos benne, honnan is hallottam a lövéseket. A tat felől? A hajó orra felől, vagy a partról?

Santarcangeli atya feltérdelt és megmozgatta mediterrán orrát.

- A whisky...

- A francba - morogta a fekete, és arany szegekkel kikalapált vadnyugati csizmájával ingerülten berúgta a törött üvegdarabokat a párába. - Még ez is...

Az atya leveregette ködbe burkolózó nadrágjáról a láthatatlan koszt, és válla fölött a formátlan szűrkeségbe bökött.

- Ez... tényleg lövés volt?

Mielőtt válaszolhattam volna, a hajó tatja felől ismét felénk csapott a korábban már hallott gyereksírás. Nem messze tőlünk csizmás lábak dobogása halt el a padlón, amelyet mintha mezítlábas léptek sorozata követett volna.

Ismét felkúszott torkomon a korábbi, kellemetlen veszélyérzet, csak hogy most már a hátgerincemen is éreztem a furcsa bizsergést; mintha hangyák raja adott volna randevút egymásnak az ingem alatt.

A bizsergés feloldotta a gátlásaimat, s ettől kezdve nem törődtem semmi egyébvel, csak azzal, amivel törődnöm kellett. Előrehajoltam, és beugrottam a ködbe.

Néhány ugrás után, amikor összezárult mögöttem a ködfal, tájékozódni próbáltam. Úgy gondoltam, hogy jobbra kell lennie a lejártnak, amely a kajütökhöz vezet. Előrenyújtottam a karom, de a biztonság kedvéért a stukkerommal együtt.

Ha rövid a karod, toldd meg egy 38-as Smith and Wessonnal.

Igaz, hogy ennél már néhány eredetibb közmondást is hallottam, de hasznosabbat még soha.

Nem tudom, a fickónak, akinek a revolveremmel beleszálltam a gyomrába, mi volt a véleménye a közmondásokról. Mindenesetre hangosan felordított, és sürgősen hanyatt esett. Meglegyintett a kísértés szele, hogy hagyjam a fenébe és iszkoljak tovább, de régi, londoni gentleman énem legyőzte azt az újat, amely kezdett kifermődni bennem.

A pasas ordított, és fájdalmasan hasára szorította a kezét. Odaugrottam hozzá és föléje hajoltam.

- Maga kicsoda?

Szép, fekete, cipőkefeszakállal keretezett arc nézett rám, fájdalmas grimaszba torzulva.

- *Én* ki vagyok, maga tökkelütött? *Maga* kicsoda? Figyelmeztetem, hogy én itt a hatóságot képviselem, és bedobatom a vízbe, ha...

Megfogtam az inge ujját, felhúztam a padlóról. Imbolyogva talpra állt, tenyerével megtörölte az orrát, miközben a fegyveremre sandított.

- Maga lövöldöz itt, ember? Figyelmeztetem...

Láttam az ingén a stráfokat, amikből kiderült, hogy alighanem a bárka kormányosa vagy valami efféle. Bátorítóan rámosolyogtam és zebre vágtam a stukkeromat.

- Dehogyan lövöldözök. Éppen a korlátnál álltam, amikor meghallottam a lövéseket. Megpróbáltam elkapni a fickót.

- Oké, oké - morogta bizalmatlanul, és gyors pillantást vetett kidudorodó nadrágzsebemre. - Van fegyverviselési engedélye?

- Persze hogy van.

- Hm. Maga az az izé... bogarász?

- Én vagyok.

- Azt mondja, hogy innen hallotta a lövéseket?

- Valahonnan a ködből.

- Jó vicc. Hiszen mindenfelé köd van.

Ez kétségkívül helyes megállapítás volt.

- Látott valamit?

- Csak magát.

- A bennszülöttek hátul, a taton viszont láttak.

- Micsodát?

- Kísértetet vagy mit. Nem egészen értem őket. Azt mondják, az égig ért.

- A kísértet lövöldözött?

- A fene se tudja. Mindenesetre megyek és körülnézek. Ajánlom, Mr...

- Lawrence.

- Zárkózzon be a kabinjába és próbáljon elaludni. Valószínűleg csak vaklárma az egész. Valamelyik kedves utasunk megrémült és beleeresztett néhányat a ködbe. Néha előfordul az ilyesmi.

Nyögött még egyet, aztán meg sem fordulva, beleveszett az éjszakába.

Utánabámultam és elhatároztam, hogy megfogadom a tanácsát. Lemegyek a kajütömbé.

Azt azonban eszem ágában sem volt megfogadni, hogy el is aludjak.

Lebotorkáltam a keskeny és meredek csigalépcsőn egészen kajütöm ajtajáig. Éppen be akartam lökni, amikor hangyák kezdtek futkározni az ingem alatt; végestelen végig a hátgerincemen. Tarkóm megmerevedett, mintha egyetlen másodperc alatt kétszeresére szökött volna a vérnyomásom. Megfogtam az ajtó szélét, másik kezemmel pedig előhúztam már említett 38-asomat.

Aztán szép lassan benyomtam a nyikorgó ajtószárnyat.

Az ajtó kitárult, néhány ködpamacs furakodott be mellettem a kajütbe. A hajókürt éppen abban a pillanatban bűgött fel, amikor bedugtam a stukkert az ajtónyíláson.

Csend volt odabenn, mint a hullakamrában.

A kerek kabinablak elé akasztott függöny szárnyai meglebbentek, ahogy a ködpamacsok egymást kergetve végigiramodtak a szobán. Az előtérben csendesen szörtyögött a zuhany, néhány kóbor vízcsepp tompa puffanással vágódott a rózsá alá rakott gumilapra.

Angyali béke honolt odabenn, és én mégis biztos voltam benne, hogy rajtam kívül még valaki más is van a szobában.

6

Sok töprengésre nem volt időm, ezért azt tettem, amit ilyen helyzetben tennem kellett. Elegánsan „dobbantottam” a „fürdőszoba” közepén; ruganyosan átrepültem a kajütön, magammal rántva egy széket, amely nem ott állt, ahol állnia kellett volna; elszálltam a lebegő függöny mellett, s pisztolyommal a kezemben hangos puffanással landoltam a padlón. Mikor leértem, visszapatantam, mint a gumilabda, és az egyetlen hely felé tartottam a stukker csövét, ahol a betolakodó elrejtőzhetett.

Ez a hely az ágyam volt.

Ahogy hozzászókkott a szemem a félhomályhoz, a körvonalait is ki tudtam már venni a fickónak. Hanyagul a párnámon nyugtatta a fejét, kezét lelógatta. Nem tudtam kivenni viszont, hogy pisztolyt vagy kést tart-e benne...

- Fel a mancsokat és kifelé! - mondtam ellentmondást nem tűrő, marcona hangon, és elhatároztam, hogy az első gyanús mozdulatra beleeresztek egy golyót. Egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy egy ilyen ködös, burmai éjszakán, néhány kósza revolverlövés után nem tréfából mászik be valaki egy idegen ágyba.

A fickó azonban meg sem moccan.

- Gyerünk! Kifelé! - nógattam, pedig ekkor már tudtam, hogy úgyis hiába. Kiabálhatok rá, ameddig csak akarok, nem fog megmozdulni, amíg meg nem fújják odafenn a végítélet harsonáit.

Lenyomtam az asztali lámpa gombját. Hajnalt idéző kellemetlen, vörös fény öntötte el a kajütöt.

Bárcsak ne tettem volna! A látvány, amely elém tárult, meggyőzött róla, hogy kár volt nyomogatnom a gombot. Jobb lett volna lelépni a térképről, mielőtt még egyetlen pillantást is vettem volna a fickóra az ágyon.

Mert - mondanom sem kell - egy hulla feküdt lezserül keresztbe vetett lábbal a paplanom tetején, fejét a párnámra hajtva. Kicsit furcsa tartással, az igaz, pontosan úgy, ahogy azok a hullák fekszenek, akiknek éles tárggyal vágták el a torkát.

Zsebre tettem a stukkeroamat, az ajtóhoz mentem, becsuktam, és egy széket toltam eléje. A kabin falához erősített piperepolcra levettem egy lapos whiskys üveget, és leerőttem néhány kortyot a torkomon.

Behunytam a szemem; megpróbáltam nem gondolni semmire. Amikor nem ment, londoni kertemre koncentráltam, a kertben a virágokra, a virágokon méhecskékre és lepkékre...

Kinyitottam a szemem, és újra odaálltam a halott mellé.

Az ágyam valóságos vértengerben úszott, amely részben már megalvadt a nagy melegben, s vastagon borította patyolatfehér ágyneműmet - már amennyire egy burmai halálhajón patyolatfehér lehet az ágynemű. A fickó kitátott szájjal, nyelvét kinyújtva hevert, arccal felfelé. Üveges szeme a mennyezetre meredt. Arcán nem látszott sem rémület, sem szörnyűködés. Inkább mintha rejtett, titokzatos mosoly ült volna halálba merevedett vonásain.

Letérdeltem, és anélkül hogy beletúrtam volna a vérbe, megpróbáltam megtalálni a kést vagy borotvát, amivel elmetszették a torkát.

Az ágy alatt nem volt semmi, mellette sem, a hulla közelében sem.

Haboztam egy kicsit, aztán óvatosan oldalra gurítottam. Alatta sem volt semmi olyasmi, amivel meggyilkolhatták volna.

Egyelőre megelégedtem annyival, hogy a gyilkos szerszám eltűnt, s figyelmemet újra a halott felé fordítottam.

Húsz évnél alig idősebb gyerekeMBER volt az áldozat; leburnult, rózsás arca a trópusi nap alatt eltöltött hónapokat idézte. Szőke, vértől mocsos hajtincse, amely kopaszra borotvált fejének közepén ékeskedett, német vagy skandináv eredetről tanúskodott. Hajdan fehér, most már enyhén maszatos tógája, viseltes saruja nem árulkodott különösebb anyagi jólétről.

Minden kétséget kizáróan a harikrisna-szekta követője volt, egyike azon ifjaknak és leányoknak, akik megcsömörülve a nyugati civilizáció áldásaitól Délkelet-Ázsia szent helyeire vonulnak, hogy megtalálják lelki békéjüket; részeseivé váljanak a Nagy Megvilágosodásnak.

Sóhajtottam, aztán erőt véve magamon nekiláttam, hogy átkutassam a holttestet. Mutató- és hüvelykujjam közé csippentettem tógája szélét; kiforgattam kockás kempingnadrágja zsebeit. A legelső tárgy, ami a kezembe került, egy fénykép volt. Odavittem a lámpa alá, hogy jobban megvizsgálhassam. Kopott, töredezett, durván sokszorosított kép volt: tipikusan rendőrségi munka. Néztem, aztán halkán elfütyentettem magam. Meg mertem volna esküdni, hogy a képen látható középkorú nő Annemarie von Asche professzorasszonnyal azonos, aki évekkel ezelőtt nyomtalanul eltűnt Burma őserdeiben. Ezenkívül egy majdnem tövig koptatott fogkefe, alig használt, gondosan összehajtogatott zsebkendő, félméternyi műanyag zsineg, néhány WC-papírlap - ez volt minden vagyona, hacsak nem hagyta hátra valahol egyéb holmiját, mielőtt a kabinomba lépett.

Bár, őszintén szólva, az utóbbi években elszoktam a majdnem tökéletesen lefejezett halottak látványától, kénytelen voltam ismét végigmotozni a hullát. Egyetlen négyzetcentiméternyi

helyet sem hagytam ki rajta, s különösen arra vigyáztam, hogy ha a nyakába akasztva függött volna valami, ami esetleg leszakadt, mialatt megölték, el ne kerülje a figyelmemet. Hiába tettem azonban tűvé az ágy alját, a kabin padlóját, semmi olyat nem találtam, amire számítottam. A gyilkos fegyver sem volt sehol.

Éppen lehajtottam a tógáját, hogy feladjam a keresést, amikor kockás kempingnadrágjához ért a kezem, közvetlenül a köldöke alatt. Éreztem, hogy kemény tárgy van bevarrva a nadrág gumija alá; alig szélesebb, mint a hüvelykujjam.

Táskámhoz léptem, feltettem a kabin fala mellé állított étkezőasztalkára, kivettem belőle egy ollót, aztán óvatosan, vigyázva, hogy egyetlen öltéssel se vágjak fel többet, mint amennyi feltétlenül szükséges, kiszabadítottam a lapos valamit.

Megfogtam, a lámpa alá tartottam.

Aztán felsóhajtottam, és elgondolkozva meredtem a kellemetlenül vörös fénybe.

A svéd bűnügyi rendőrség igazolólapját tartottam a kezemben.

7

Néhány másodpercig mozdulatlanul ültem, arcomat a tenyerembe hajtva. Aztán felálltam és óvatosan elrendeztem az ágyat. Mielőtt végérvényesen ráteríttem volna a tógáját, ollóm hegyét több helyen is beleakasztottam a kempingnadrágjába. Elégedetten láttam, hogy az anyag végighasad, egészen olyan látszatot keltve, mintha dulakodás közben sérült volna meg. Mivel visszavarni nem tudtam az igazolólap helyét, megpróbáltam elterelni róla a figyelmet.

Úgy éreztem, hogy mindent megtettem, ami tehető. Kimentem a folyosóra, behúztam magam mögött az ajtót. Bár kezemben volt a kulcs, szükségtelennek tartottam, hogy be is zárjam.

Felmásztam a csigalépcsőn a fedélzetre, ahol még sűrűbb és vastagabb volt a köd, mint korábban. Ismét kezembe vettem a stukkeromat, és megpróbáltam megtalálni azt a helyet, ahol a másik kettőt hagytam. Olyan óvatosan oldalaztam, mintha csupa-csupa tojással, vagy robbanásra kész kézigránáttal lett volna kirakva a fedélzet. Így aztán nem csoda, hogy nem vettem észre azt a valakit, aki egy kötélcsomó vagy láda mögött rejtőzködött néhány méternyire tőlem.

Amikor észrevettem, már késő volt. Annyit láttam csak, hogy valaki felemelkedik mellettem, elmosódott, megnyúlt kontúrok képében, valami felém lebben és hangosan csattanva ráül a fejemre.

A következő pillanatban megnyílt előttem a csillagos ég és behulltam a semmibe.

8

Nem tudom, mennyi ideig mászkálhattam a csillagok között, de semmiképpen sem múlhatott el egy-másfél percnél több, amíg visszatértem a földre. Néhány óriási pofon térített magamhoz, amelyek ugyanolyan kellemetlenül csattogtak az arcomon, mint korábban a valami a fejem búbján.

Gyomrom a torkomban liftezett; nagyokat kellett lélegeznem, ha nem akartam elhányni magam.

A fedélzet padlóján ültem, fejemet Santarcangeli páter ölébe fektetve, aki atyáskodva hajolt fölém és veregette meg az arcom.

- Jól van, nincs semmi baj... Még szerencse, hogy meghallottuk a kiáltását. Minek ment neki?

Válasz helyett megpróbáltam a lábamra állni. Elég nehezen ment: valami óriásit szúrt a fejembe. Éppen káromkodni akartam, amikor a nagydarab fekete is előbukkant a ködfátyol mögül.

Odasétált hozzám, és szokása szerint rám vigyorgott.

- Mi újság?

Úgy kérdezte, mintha verőfényes vasárnap délelőtt a Times Square sarkán találkoztunk volna.

- Hol a stukkerom? - mordultam rá.

Úgy meredt rám, mintha hatlábú borjúvá változtam volna néhány másodperc alatt.

- A stukkerja? Honnan a francból tudjam? Amikor elhúzta a csíkot, még magánál volt, ha nem tévedek.

Vége cifrát káromkodtam, pedig nem szokásom. Megtapogattam a fejem búbját: nem nőtt gombóc rajta.

- Valaki lecsapott - mondtam lakonikusan és figyeltem, hogyan reagálnak rá.

A fekete eltátotta a száját, és Santarcangeli atya is elképedve bámult rám.

- Micsináltak magával?

- Lecsaptak - ismételtem türelmesen. - Valaki fejbe vágott valamivel. Azonkívül elvesztettem a stukkeromat.

- Azóta itt fekszik? - kérdezte az óriás, és elismerően felvonta a szemöldökét. Nem tudtam, hogy az elismerés nekem szól-e, vagy annak, aki lecsapott.

- Most csaptak le... illetve amikor visszatértem a kabinomból.

- Maga lement a kabinjába? - kérdezte az atya. - Azt hittük, a lövöldözőt keresi.

- Azóta ott állnak a korlátnál?

- Mi az, hogy *azóta*, ember? Hiszen öt perce sincs, hogy otthagyt bennünket.

Szó, ami szó, nekem óráknak tűnt az az idő, amit a kabinomban töltöttem.

- Látott valami gyanúsat? - fordult felém Santarcangeli.

Haboztam, aztán megvontam a vállam.

- Tulajdonképpen nem... Azaz... Találkoztam a másodkapitánnyal, vagy kormányossal, mittudomén... Azt mondta, hogy ott hátul, a tatnál, a bennszülöttek kísértetet láttak.

- Nagyon is lehetséges - mondta az atya, és eleresztette a karom. - Azt ugyanis mi is láttuk.

Most aztán rajtam volt a csodálkozás sora.

- Micsoda? Maguk látták a kísértetet?

A fekete fickó vigyorogva bólintott.

- Ha ijedősek lennénk, meg is rémültünk volna tőle.
- Komolyan mondják? - kérdeztem idegesen, mert sem nevetni, sem viccelődni nem volt kedvem.
- Persze - morogta az atya és megköszörülte a torkát. - Soha nem figyelte még meg, hogy a köd felnagyítja az alakokat? Főleg ha egy lámpa is van valahol a háttérben.
- Micsoda?
- Amikor maga elrohant, úgy gondoltuk, jobb ha várunk egy kicsit, hátha visszatér... Vagy segítségre lesz szüksége. Akkor jelent meg a kísértet. Kopasz volt, illetve egyetlen tincs haj volt csak a fején, fehér lepelben járt... egyszóval egy harikrisna-követő volt a szellem.
- Úristen!
- Ne féljen, nem volt igazi kísértet. Csak egy élő harikrisna-hívő. Az egyház elkóborolt báránya. És legalább háromméteresnek látszott.
- Hogy a fenébe?!
- Úgy, hogy amikor elhaladt mellettünk, néhány pillanatra elvékonyodott a köd és valamelyik fedélzeti lámpa megvilágította az alakját. Mintha óriási vászonra vetítette volna egy láthatatlan gépész. Ilyesmit láthattak a bennszülöttek is a taton.
- Mondtak neki valamit?
- Ugyan mit mondtunk volna? Különben is, csak másodpercekig tartott az egész. Mire felocsúdtunk, már szét is foszlott a látomás. Biztosan megvan a természettudományos magyarázata. Aztán felbukkant egy afrofrizurás bennszülött... de őt is csak pillanatokig láttuk.
- Az is... óriás volt?
- Nem. Addigra már újra besűrűsödött a köd. Vékony, fűrge alak. És bátor is, ha üldözőbe merte venni a kísértetet.
- Azért óvatos volt a fickó - mondta a néger vigyorogva. - Kíváncsi vagyok rá, ha igazán kísértetet üldözött volna, mire ment volna egy borotvakéssel?
- Elsápadhattam, mert Santarcangeli atya a karom után kapott.
- Rosszul van?
- Nagyot nyeltem, és megtöröltem a homlokom.
- Mit mondott?
- Azt, hogy „rosszul van?”.
- Dehogy... ön... Mr...
- Winter vagyok - mondta az óriás, és gyanakodva bámult rám. - Hát maga?
- Lawrence. Leslie L. Lawrence. Mi volt a fickó kezében?
- Winter megpróbálta kitalálni, hogy az ütés következtében buggyantam-e ennyire zavarosra. Segélyt kérően Santarcangeli atyára nézett.
- Hát... őszintén szólva, nemigen láttam.
- Az előbb azt állította, hogy borotva!
- Na, ja. Olyasminek látszott. De lehet, hogy nem az volt.

Éreztem, hogy a fejbeverés hatása kezd oszlani bennem, és megkísérelhetem összerakni a szétszóródott mozaikkockákat.

- Azt mondják, hogy láttak egy harikrisnát elvonulni, aki cirka három méter magas lehetett, s akitől a hajó tatján megrémültek a bennszülöttek. Aztán egy karcsú, barna árnyékot, amint utánaalopkodott egy borotvához hasonló valamivel a kezében. Így volt?

Santarcangeli Winterre nézett, az vissza rá, aztán egyszerre bólítottak.

- Így.

- Segítenének rajtam?

- Amennyiben? - kérdezte Santarcangeli kíváncsian. - Keressük meg a kísértetet?

- Ha garantálja, hogy van whiskyje, megkeressük! - vigyorgott Winter.

Nem vigyorgtam vele, és erre meg is volt minden okom.

- A kísértet megvan - mondtam nyugodtan, és figyeltem az arcukat. - Kísértetek nem vesznek el.

- Megvan? - hűlt el Santarcangeli. - Hogyhogy megvan? Hol van?

- A kabinomban.

Szentarkangyal atya eltátotta a száját, mintha legszebb prédikációja közepén egyszerre csak angyalok repültek volna be a templomába, földig érő, mélyen dekoltált estélyi ruhában, lakkcipőben.

- A kabinjá... ban? - nyögte, és ismét nyitva felejtette a száját.

- Úgy van - bólítottam. - A kabinomban.

- És... mit keres ott? - ezt már Winter kérdezte, aki bár nem volt annyira megrökönyödve, mint az atya, mégis izgatottan toporgott mellette.

- Egyelőre az ágyamon fekszik - mondtam, és megnyomogattam a fejem búbját. - De nincs valami jól. Sőt, egyáltalán nincs jól.

- Nincs jól - visszhangozta az atya, és szinte hipnotizálva meredt rám. - Csak nem azt akarja mondani, hogy...

- De bizony azt - bólítottam. - Nagyon is azt. A harikrisna-kísértet a kabinomban fekszik, az ágyamon. És olyan halott, hogy halottabb már nem is lehetne. Alighanem borotvával vágta el a torkát. Alighanem azzal, Mr. Winter, amit ön is látott a kísértetet követő „bennszülött” kezében.

9

Nem mondom, láttam már értelmesebb arcokat is életemben. Úgy bámultak rám, mintha magam is kísértet lennék; harikrisna-ruhában, kezemben borotvával, és éppen a saját nyakamat próbálnám elnyisszantani vele.

Előbb Winter tért magához. Megemelte egyik csizmáját, majd a másikat, s tett néhány, számomra ismeretlen tánclépést.

- Maga viccel velünk, ugye, Mr. Lawrence?

Éreztem a hangján, hogy kész öblösen felkacagni, ha beismerem, hogy valóban csak tréfálkoztam velük.

Válasz helyett megfogtam a könyökét és belöktem a ködbe.

- Gyerünk, ember! Segítsenek rajtam!

Alighanem ekkor fogta fel, hogy a fele sem tréfa, mert elkomorodott az arca, és eddig még soha nem látott kifejezés ült ki rá. Állát előrefeszítette és akkorát dobantott, hogy megcsörrent a csizmáján egy láthatatlan sarkantyú.

Elöl én mentem, mögöttem Winter, hátul Santarcangeli atya. Megszaporáztuk a lépéseinket, és éppen odaértünk volna, ahol a kabinokhoz vezető lejárati rejtegetett, amikor Santarcangeli felkiáltott.

- Hé!

A köd az orrom hegyéig ért, és bár megfordultam, semmit sem láttam. Kinyújtott karom deszkát tapintott, de sem a kezem, sem a deszka nem volt látótávolságban.

Megtorpantam; fogalmam sem volt róla, hogy mit csináljak. Éreztem, hogy itt vannak egészen a közelemben, amiből azért némi bátorságot merítettem. Azt is tudtam azonban, hogy *más is* itt lehet, esetleg egy alig használt borotvával a kezében. Szinte éreztem a fémpenge hidegét az arcomon. Felemeltem a kezem, hogy megvédjem a torkom, amikor egy revolver kellemetlenül vastag csöve nyomódott a derekamhoz.

Bár nem voltam biztos benne, hogy a fegyver tulajdonosa méltányolja mozdulatomat, engedelmesen az ég felé nyújtottam a karom.

10

Így álltam egészen addig, amíg meg nem hallottam Winter sürgető hangját.

- Hol a fenébe bujkál, Lawrence?

Mivel a revolvercső még mindig az oldalamhoz nyomódott, nem mertem válaszolni. Hátrafordulni még kevésbé. Álltam mozdulatlanul, és vártam, hogy történjék valami. Őszintén szólva azzal is számoltam, hogy az illető mögöttem meghúzza a ravaszt...

- Lawrence...! Szóljon már, az isten áldja meg! - könyörgött Winter, majd hirtelen abbamaradt a könyörgése. Morgásba fulladt a szava, éppen úgy, mint akinek egy borotvával...

Jóságos Isten!

Ebben a pillanatban kirántotta valaki alólám a lábam. Megemelkedtem, majd csattanva végigvágódtam a deszkán. Ha jól emlékszem, rövid időn belül már másodszor nyaltam fel a bárka fedélzetét... Most is bevertem a fejem, a szokással ellentétben azonban nem ájultam el. Éppen ellenkezőleg. Olyan dühroham jött rám, hogy elveszítve minden óvatosságomat, nem törődve borotvával és stukkerral, megragadtam annak a fickónak a karját, aki mellém esett, s amikor felvillant előttem a képe, bemázoltam neki egy hatalmasat a két szeme közé.

Éles jajkiáltás, szapora olasz szavak géppisztolysorozata vágódott az arcomba. Már a mellén térdeltem és a torkát fogtam, amikor felismertem áldozatomban Szentarkangyal pátert.

- Ne! - ordította, amikor ismét felemeltem az öklöm, hogy előző ütésem mellé elhelyezzem az ikertestvérét is, mire ugrándozni kezdett alattam, mint egy megvadult, betörtlen csikó. - Ne!

- Maga volt? - kérdeztem vésztjóslóan, és egyáltalán nem igyekeztem leszállni róla.
- Elment az esze! - hörögte a fülemben. - Másszon le rólam, maga... idióta. Jézusom, vérzik az orrom!

Valóban vérzett. Engedtem, hogy megtörölje, de különben nem mozdultam.

- Szóval? Maga volt?

- Micsoda, az ég szerelmére?

- Aki leütött... vagy elgáncsolt, mit tudom én.

- Bocsánat. Az én voltam - szólalt meg felettünk egy mennyei hang. Felnéztem, és Winter fejét pillantottam meg, a mennyek magasában.

- Maga?

- Ne haragudjon... de nem tudhattam, ki a fene van a közelemben. Maga nem válaszolt, és arra gondoltam...

Nagyot sóhajtva leszálltam Szentarkangyalról, és kezénél fogva felrántottam a padlóról.

Úgy nézett rám, mintha én lennék a Gonosz, aki fürdőgatyában, lópatáit lógázva fényes nappal a Szent Péter-bazilika tetején üldögél.

- Maga bedilizett - mondta némiképpen megnyugodva, miután hatalmas, fekete-fehér csíkos zsebkendőjével megtörölgette az orrát. - És még maga kérte a segítségemet?

Mielőtt megfordulhatott volna, hogy sértődötten eltűnjön a ködben, megragadtam a könyökét.

- Maga nyomta az oldalamba a pisztolyát?

Rám bámult, aztán akkorát rikkantott, mint egy megsebzett papagáj.

- Az én pisztolyomat? A *maga* pisztolyát, maga szerencsétlen! Nem elég, hogy megtalálom és figyelmeztetni akarom, hogy megvan... Egyszerűen ráléptem, a fenébe is! Aztán felvettem, és nekimentem valakinek. Azt hiszi, kellemes volt, hogy valaki fennakadt azon a nyavalyás pisztolyon. Attól félttem, hogy a végén még eldurran...

- Hol az a stukker?

Kotorászott a lábával a ködben, aztán diadalittasan felmordult.

- Itt. A talpam alatt.

Kezembe kaparintottam, és a tapintásáról azonnal megéreztem, hogy valóban az enyém.

- Kösz - mondtam mogorván. - Tehát maga volt mögöttem?

- Amennyiben maga volt előttem...

Winter volt az első, aki röhögni kezdett. Másodiknak én. Végül Santarcangeli atya is felnyihogott, miközben az orrát törölgette.

Az óriás kimászott a ködből és fejét csóválva az orrom elé állt.

- Ez az egész kezd az ostoba farkasok meséjére emlékeztetni. Ismeri?

- Nemigen - mondtam.

- Semmi különös. Csak néhány farkasnak az okos róka beköti a szemét, és belöki őket egy gödörbe. A farkasok egymást verik, miközben a róka kifosztja a tyúkólat, ahova együtt indult a farkasokkal. Hát így valahogy.

Amikor befejezte, már nem kacarászott senki.

Elindultunk, hogy megkeressük a rókát.

11

A kabinokhoz vezető folyosó mennyezetén halvány fény pislákol. Valamennyi kabinnak csukva volt az ajtaja; most már az enyém is. Önkéntelenül is suttogóra vettük a hangunkat, amikor megálltunk előtte.

- Ez az? - kérdezte Winter, és összedörzsölte két öklét. - Hát akkor, gyerünk!

Lenyomtam a kilincset és belöktem az ajtót.

A vörös, bágyadt lámpafény tompán tört meg a beáradó ködön és a ködpamacsok megtáncoltatták a kajütblak függönyét.

Harikrisna változatlanul ott feküdt az ágyamon, változatlan pózban.

Santarcangeli atya keresztet vetett, majd térdre ereszkedett a halott előtt. Winter a kabin falának dőlt, és nem mondhatnám, hogy vidám kifejezés ült az arcán.

Megvártuk, míg Szentarkangyal elmond egy imát, aztán leültünk, ki mire tudott.

- Hát, ez tényleg halott - emelkedett fel a páter, és szomorkásan megcsóválta a fejét. - Úristen, de szörnyű... Az emberi brutalitás... - aztán csak legyintett és nem folytatta.

- Amikor bejöttem, már itt feküdt. Fogalmam sincs róla, hogy kicsoda. Életemben most láttam először. Ha minden igaz, ő volt a harikrisna-kísértet, akit az a másik követett a ködben. Az ábra azt mutatja, hogy el is érte. De hogy miért éppen az én kabinomban!?

- Nyitva hagyta a kabinját? - kérdezte Winter.

- Igen.

- Miért nem csukta be?

- Miért is?... Egyszerűen megfeledkeztem róla.

Santarcangeli atyát egészen elfoglalták a gondolatai, úgy látszott, nem is hallja miről folyik köztünk a szó.

- Tehát a fickó nyugodtan bejöhett a kabinjába - morogta Winter. - Csak azt tudnám, hogy miért. Feltehetően nem azért, hogy megölesse magát.

- Talán bemenekült - mondtam. - Észrevette, hogy üldözi valaki... Lejött a folyosóra és az első ajtón benyitott. Mondjuk azért, hogy segítséget kérjen. Legnagyobb öröme az ajtó nyitva állt. Arra már nem volt ideje, hogy elreteszelve, mert a gyilkos utolérte és kinyírta.

Végignézett rajtam és összehúzta a szemét. - Mondja, ember, biztos maga abban, hogy nem maga nyírta ki?

- Egészen biztos - mondtam.

Felsőhajtott és széttárta a karját.

- Akkor feladom. Nincs jobb ötletem.

- Kösz - mondtam savanyúan.

- Nincs mit. De azért azt el kell ismernie, hogy ez is egy lehetőség.

- Attól eltekintve, hogy mi a fenéért nyírtam volna ki?

Winter megropogtatta a csizmáit, és a hulla felé intett.

- És most?

- Természetesen értesíteni kell a kapitányt. Megtenné?

Csodálkozva hökkent hátra.

- Miért én? Hiszen a maga kabinjában nyírták ki, nem?

- Éppen azért jobb szeretnék itt maradni, amíg valamilyen hivatalos közeg át nem veszi az irányítást.

Hangosan és öblösen felnevetett.

- Hivatalos közeg? Itt? Ezen a hajón?

Santarcangeli atya, akiről egészen megfélekedtünk, feltápáskodott és megrángatta fekete selyemzakója szárnyát.

- Majd talán én... Eee... Maguk szerint hol találom a kapitányt?

- Minden bizonnyal a fedélzeten rohangál, és a kísértetét keresi. Meg fogja találni.

Szentarkangyal bólintott, és még egyszer keresztet rajzolt a halott fölé a levegőbe.

12

Mikor egyedül maradtunk, elővettem a pipám, megtömtem és meggyújtottam. Fújtam néhány egészen jól sikerült füstkarikát. Winter nézte őket, aztán mintha álomból ébredne, felemelte a karját, megsemmisítve rövid életű művemet. Erre fújtam még néhányat, de ezek már nem sikerültek olyan jól.

- Nos?

Rám vigyorgott.

- Hogy játszom a bedilizett amerikai pilótát?

- Egészen tűrhetően - mondtam. - Csak vigyázzon, túl ne játssza!

- Majd vigyázok. Mikor jött rá, hogy ki vagyok?

- Az első percben. Kicsit feltűnő volt a whisky-trükk.

Elkomorult és megcsóválta a fejét.

- Kár. Pedig egészen eredeti ötletnek tartottam. Ön tehát Mr. Lawrence... Elmondaná, hogy mi történt valójában?

Kénytelen voltam ismét a hullára nézni.

- Az, amit itt lát. Amikor a lövések eldördültek, lejtöttem a táskámért. Itt találtam a fickót az ágyon.

Felálltam és a halotthoz léptem: alaposan az agyamba véstem az arcát.

- Gondolja, hogy mindennek köze van a *mi ügyünkhöz*?

- Erre próbálok rájönni. Ha igen, jaj nekünk. Bár, őszintén szólva fel nem foghatom, hogyan szagolhatták volna ki.

Benyúltam a zsebembe, kihúztam a műanyag azonosítási kártyát és a tenyerébe ejtettem.

- Ehhez mit szól?

Elvette, elsápadt, megremegett a hangja.

- Hol találta?

Elmondtam neki.

Figyelmesen végighallgatott, ujjai között forgatva a lapot. Látszott rajta, erősen töri a fejét.

- Maga szerint ez mit jelent?

Nagyjából ugyanolyan tanácstalanság ült az arcán, mint az enyémen.

- Vagy a fickó is a mi ügyünkön dolgozott, vagy nem. Ha igen... alighanem éppen olyan veszélyben forgunk, mint ő.

- És ha nem? Senki nem tudatta velem, hogy a svédek is beléptek a buliba.

- Hátha nem is tudnak rólunk?

Ha Rodin mester hosszasabban tanulmányozhatta volna az arcunkat, bizonyára jó pár karakteres szoborral gyarapította volna a világ szépművészeti múzeumait. Így azonban csak az a néhány légy bámult ránk mereven, amelyeket a vér szaga csalt be a félhomályos folyosóról.

- Megszervezett mindent?

Szótlanul bólintott.

Kinéztem a kabinablakon át a szürke kulimászba.

- Biztos, hogy minden rendben lesz?

- Aránylag biztos. Krokodilok nincsenek.

- Viszont gyerekek vannak a fedélzeten.

- Kettő vagy három. Ne féljen, rajtuk tartom a szemem. Itt a legkeskenyebb a folyó és a legsekélyebb a víz. Azonkívül...

Folytatni akarta, de a belépő Santarcangeli belefojtotta a szót. A zilált képű atya keresztüllépte a küszöböt, és szerényen félrehúzódva utat engedett a kapitánynak.

Ha nem lettünk volna olyan helyzetben, amilyenben voltunk, talán még meg is tapsoltam volna. A hajó Isten utáni első embere ugyanis olyannyira hasonlított Popeyra, hogy bármelyik gyermekszínház a legmagasabb gázsival alkalmazta volna. Talán csak az a hatalmas, lefűrészelt csövű mordály, amelyet a kezében tartott, késztette volna töprengésre a színházigazgatókat.

Amikor meglátta a halottat, felemelte a puskát, s én lélekben már felkészültem rá, hogy idegességében telepumpálja söréttel a kabint.

Popey azonban végül is meggondolta magát: nem lőtt a levegőbe. Helyette ránk emelte a luparát, ami ha lehet, még nyugtalanítóbb volt, mint amikor a lomhán repkedő legyeket fenyegette.

- A hétszentségét nekije - mondta egészen sajátos angol kiejtéssel és hasonló nyelvtannal. - Ez meg mi a fenéje? Megölték itten?

Szomorúan bólogattunk: én is és Winter is. Santarcangeli atya a bejárati ajtó mellett a falnak támaszkodva imádkozott.

- Megölték itten - mondtam engedelmesen, átvéve zamatos kifejezésmódját.

- Kicsoda? Maguk?

- Nem mi. Valaki más.

Winter felállt, barátságosan elvigyorodott, megfogta a puska csövét és elfordította rólunk.

- Bizony, valaki más. Ez az úr, Mr. Lawrence, itt találta a hullát a kabinjában, amikor visszatért a fedélzetről.

Popey a halottra nézett, aztán szabad öklével a kabin falára ütött.

- Mindig akkor történik balhé, amikor én vagyok kapitány. Váltótársammal soha semmi baj, nekem mindig balhé. Ha sértetlenül megússza hajó Csittakangig...

Idáig jutott, amikor a bárka megremegett alattunk. Mintha földrengés rázott volna meg bennünket, melyet hatalmas csattanás követett. A kapitány egyszerre elfeledkezett hulláról, fűrészelt csövű puskájáról, és rólunk is, mert fegyverét a kabin padlójára ejtve kétségbeesetten felordított.

- Zátony! Zátonyra futott az a marha!

Ami ezután következett, beillett volna bármely másodosztályú katasztrófafilm nagyjelenetébe. Igaz, a kritika joggal kifogásolhatta volna a jelenetek valószínűtlenségét, a jellemek kuszaságát, a horrorelemek túltengését. Egyszóval olyannyira valószínűtlen volt minden, amelyet csak az élet tud produkálni.

Amikor a kapitány eltűnt a folyosó félhomályában, újabb recsenések és csattanások figyelmeztettek, hogy ami történik, az nem álom, hanem maga a szemerszedett valóság. Ugyanabban a pillanatban megszólaltak a folyosó falára szerelt vészcsengők is, amelyekről korábban eskü alatt állítottam volna, hogy működésképtelenek. A jobb sorsra érdemes bárka egyszerre csengetett, kolompolt és dudált az esős, szürkére festett burmai éjszakában.

Santarcangeli atya sápadtan nézett farkasszemet velünk, és tétován a levegőbe mutatott.

- Ez... izé... micsoda? Gondolják, hogy...

Winter felugrott, és az ajtó felé száguldott.

- Igyekezzen, atyám, mert ez az egész vacak hamarosan lemegy a folyó fenekére...!

Az ajtó csattanva becsukódott. Mire feleszméltünk, Winter már nem volt sehol.

Felkaptam a táskám és megragadtam Santarcangeli könyökét.

- Gyerünk, atyám! Melyik a kabinja?

- A másik oldalon... - nyögte, és esze ágában sem volt megmozdulni. - De hát... ez... itt...

- Ennek már mindegy - mondtam, búcsúpillantást vetve a halottra. - Gyerünk, mert...

Nem tudom, mit akartam mondani; bizonyára valami fenyegetőt. Olyasmit, hogy ha nem igyekszünk, elsőrendű haltáplálék válik belőlünk, amikor hatalmas, minden eddiginél nagyobb recsenés rázta meg a falakat. A recsenést óriási lökés követte, amely leverte bennünket a

lábunkról, és a kabin sarkába dobott. A táská kiesett a kezemből; Santarcangeli atya kitárt karral nekem repült. Az ágyról lezuhanó hullá bukfcencet vetve zúgott el mellettünk, hogy közvetlenül a táskám mellett érjen földet, messzire kinyújtva görcsbe merevedett karját, mintha csak a táskát akarta volna megkaparintani.

Valaki ordított: lehet, hogy én, lehet, hogy az atya. A bárka imbolygott, mint a szárnyát vesztett repülőgép.

Éreztem, hogy sűrű, meleg lében tocsog a lábam, s egy pillanatra rémület öntött el, hogy vér.

Szutykos, zavaros víz ömlött be az ajtó alatt, elborítva a kabin padlóját, Santarcangeli atya elegáns, fekete nadrágját és a hullá véres-koszos leplét.

A hajó lassan, mintha óriási kéz mozgatta volna, tiltakozó reccsenések, a fedélzetről leszűrődő sikoltozás, tompa puffanások kíséretében az oldalára dőlt.

Tudtam, hogy talán már egy percem sincs a menekülésre. Minden erőmet összeszedve felrántottam az atyát a földről, és nem törődve bágyadt tiltakozásával, egyszerűen a hátamra hajítottam. Egyik kezemmel a táskámba, másikkal a kabin egyre inkább felém hajló falába kapaszkodva elindultam a kijárat felé.

Éppen akkor botorkáltam ki a folyosóra, amikor a kabinfalak, engedve a kívülről rájuk nehezedő óriási nyomásnak, összeroppantak. Derékig érő vízben evickéltem fel a lépcsőn, mondanom sem kell, hogy a bezúduló áradattal szemben. Így is már a legutolsó lépcsőfokon jártam, amikor bekövetkezett a tragédia: akkora hullám csapott szembe velem, amekkorát már lajstromozni szokott az amerikai parti őrség. A hullámfal letépte a vállamról a félájult Santarcangelit és maga alá temette. Kétségbeesetten felordítottam és éppen visszaúsztam volna utána a folyosóba, amikor engem is elragadott az ár. Éreztem, hogy nincs már szilárd talaj a lábam alatt és úsznom kellett, ha nem akartam belefulladni a vízbe.

A hajókürt, csodák csodájára, még mindig szólt, de mintha egyre távolodott volna a hangja. A köd- és párafüggöny eltakarta előlem a partot; hiába próbáltam elhessegetni az orrom elől. A világ minden kincséért sem engedtem volna el a táskám, így aztán minden igyekezetem ellenére is ittam néhány kortyot, amikor egy-egy alattomos hullám az arcomba vágott.

Az éjszaka megtelt a hajótöröttek segélykiáltásaival.

Tapostam tovább a vizet, egészen addig, amíg talajt nem fogott a lábam. Sűrű, undorító iszap fortyogott a talpam alatt és egyre inkább az az érzésem támadt, mintha láthatatlan kezek megpróbálnának lerántani a víz alá. Rúgtam néhányat, de csak annyit értem el vele, hogy még mélyebbre süllyedtem az iszapban. Fejem fölé emeltem a táskám és csendesen imádkoztam, hogy ne folyjon bele a víz. És ne menjen tönkre a stukkerom se a zsebemben.

Előbb egy úszó fatörzshöz vágódtam, aztán belekeveredtem a sűrű nádasba. A nád levele elvágta a kezem: égetett, mintha borotvapengét húztak volna végig a bőrömön. Legszívesebben hangosan elkáromkodtam volna magam: ebben azonban nemcsak jólneveltségem akadályozott meg, hanem óvatosságom is. Kezdett ugyanis nem tetszeni ez a hajótörés, nagyon nem tetszeni!

Éppen azt latolgattam, hogy szabad kezemmel kihúzzom a stukkert a zsebemből, amikor hátulról belém kapaszkodott valaki. Előbb azt hittem, közönséges fuldokló, fel sem tűnt, hogy alig másfél méteres vízben állunk. Igyekeztem megfordulni, hogy segítsek rajta, de ő a fuldokló tapintatlanságával a nyakamat szorította, és megpróbált a víz alá rántani.

Kénytelen voltam elejteni a táskám, amely hangos cuppanással elmerült a kulimászbán. A nyakamhoz kaptam, hogy lefejtsem a vésszesen szorongató kezeket: közben ordítottam is, ha jól emlékszem. A szorítás ennek ellenére nem csillapult - sőt, egyre fenyegetőbbé vált.

Már-már reménytelennek tűnt a helyzetem, amikor végre sikerült elkapnom a csuklóját. Megpróbáltam szorosan magamhoz húzni, hogy ne ficáncolhasson. Közben megállás nélkül köhögtem és ordítottam, hogy tegye le végre a francos lábát a földre, hiszen itt már nem mély a víz! Vékony, izmos csuklót szorítottam: könnyedén átérték az ujjaim. A köd, mintha csak el akarta volna rejteni a „Paradicsommadár” gyászos megsemmisülését: annyira a vízre telepedett, hogy szinte összenőtt vele. Mintha egyenesen a folyóból emelkedtek volna fel a páraszemcsék, hogy esővé változva azon nyomban vissza is hulljanak ránk. A világ megszűnt létezni, és én ott maradtam párában, sötétben, iszappal a talpam alatt, nádassal körülvéve, ráadásul a nyakamban valakivel, aki lassan kipréseli belőlem a levegőt és az istennek sem akar leszállni rólam.

Talán az oxigénhiány hatására, feltűnt lelki szemeim előtt hajdani kabinom, kabinomban az ágy, ágyamon az elvágott nyakú hulla.

Amikor a kés vagy borotva a nyakamra sújtott, már pontosan tudtam, hányadán állunk. Nem mondhatnám, hogy elfogott a rémület, hiszen időm sem volt rá. Mindössze annyit tettem, hogy előrehajoltam és megpróbáltam átdobni a fejemen.

Alighanem ez a mozdulat mentette meg az életemet.

Éreztem, hogy egy éles tárgy, közvetlenül a nyakam és a vállam találkozásánál feltépi az ingem, s parázként égetni kezdi a bőröm. Végigfutott rajtam a rémület, hogy ha ütőeret ért a szúrás, pillanatokon belül végem. Lenyeltem vagy fél liter vizet, és utolsó, kétségbeesett mozdulattal belevágtam magam a pocsolyába. Néhány szempillantásig még a nyakamban lógott, aztán hangos nyögéssel eltűnt a víz alatt. A békesség kedvéért még utánarúgtam, de nem találtam el.

Lihegve, köpködve, nyakamat tapogatva iszkoltam a part felé, ha kétségbeesett és nyomorult vánszorgásomat annak lehet nevezni. Minden lépés után hátrapillantottam, de csak a békésen gomolygó köd nézett velem farkasszemet.

Nem tudom, meddig vonszolhattam magam a nádasban és az iszapban, talán fél óra is eltelhetett, amíg végre találtam egy laposabb partszakaszt, ahol kikászálódhattam a folyóból. Ahogy egészen szilárd talajt éreztem a talpam alatt, hanyatt vettem magam, és lihegtem, mint egy igazi hajótörött.

Behunytam a szemem és csak akkor nyitottam ki, amikor a partot, ahol voltam, elöntötte a holdfény. A folyó a talpamnál csacsogott. Nem tréfa: csacsogott, mint békés, játékos patakocska. A jó kétszáz méter széles víztükör színezüstté változott, s az ezüsttükör szélén bölcs nyugalommal bólogattak a dzsungel fái. Fejem felett egy madár rikoltozott, engem pedig kivert a hideg a félelemtől és mindattól, amit átéltem.

Ekkor jutott csak eszembe, hogy megtapogassam a vállam. Erős, vitorlavászonból varrt zubbonyom vállrészét felszakította az éles penge, s alaposan belemart a bőrömbébe is. Éreztem, hogy alvadt vér borítja a nyakam, de mégis elégedett voltam, csodára elégedett. Hogy a fenébe ne lettem volna, amikor millimétereken múltott csak, hogy most nem a víz alatt forgok kinyújtott karral, mint a szerencsétlen Harikrisna-hívó. Ha csak egyetlen tizedmásodperccel lassúbb vagyok...

Megrázkódtam és igyekeztem másra gondolni. A holdfény világított ugyan, de nem melegített. Borzongani kezdtem vizes ruhámban; tudtam, hogy meg kell szabadulnom tőle, még hozzá haladéktalanul, ha nem akarom a vírusokra bízni azt, amit ismeretlen támadóm elmulasztott.

Dühösen letéptem magamról az inget és az ujjával megtörölgettem a sebem. Legnagyobb megkönnyebbülésemre alig szakította fel a bőröm az éles szerszám. Aki mögöttem állt, belém csimpaszkodva, egyik kezével átkarolta a nyakam, másikkal pedig a nyelőcsővem akarta átvágni pontosan és szakszerűen.

Éppen úgy, ahogy a harikrisna-hívőét a kabinomban.

Csakhogy ez egyszer elpártolt tőle a szerencse és mellém állt. Mielőtt végrehajthatta volna tervét, belehajítottam a vízbe. Egyszer s mindenkorra megszabadultam tőle!

Egyszer s mindenkorra...?

13

Leültem egy bokor alá, megvizsgáltam a stukkeroamat. Nem látszott rajta, hogy az éjszakai fürdő a legcsekélyebb kárt is tette volna benne. Magam mellé fektettem, aztán hallgatózni kezdtem.

A fák magasában éjszakai madarak pityegtek; nem messze tőlem tompán koppant valami egy fa törzsén. A folyó lágyan csobogott a part menti nádasban; szinte még a felhők hangját is hallani véltem, amint ott húztak el karnyújtásnyira az óriási fák lombkoronája felett.

Néhány percnyi csendes szemlélődés után hangokat hallottam. Nyakamba terítettem az ingem, s revolverem a kezembe fogva elindultam arrafelé, ahonnan emberi beszéd, tompa kiáltások szűrődtek a fülembe.

Elhatároztam, hogy csodamód óvatos leszek. Végighúztam az ujjam a sebemen, hogy erőt merítsek belőle. Felemeltem a stukkert, és egészen biztos voltam benne, hogy soha olyan könnyen még nem húztak meg ravaszt, amilyen gyorsan én meghúzódom, ha valakinek a kezében borotvát látnék.

Amikor a bodor füstöt eregető tűzhöz értem, egy csapásra elszállt a dühöm és a gyanakvásom. A lobogó lángok mellett hajótöröttek ültek; néhány burmai nő, gyerekek, ismeretlen férfiak. Mögöttük, mint a tenger istene ébenfekete kiadásban, karjait a mellén összefonva, Winter állt.

Popey éppen egy ölnyi száraz rőzsét hajított a tűzre, amikor kiléptem a bokrok mögül a tisztásra. Egy asszony felsikoltott, s védekezően alvó gyerekére borult. Winter keze a derekára kúszott és ott is maradt egészen addig, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy ki az új jövevény.

Popey a tűzre vetette a rőzsét, szemrevételezett, majd rám mordult.

- Jöjjön, ember, és rángassa le ingét, mert megfagy. Pokolbeli ördögök! Biztos, hogy velem történik mindig valami!

Köszöntem, és odaballagtam a tűzhöz. A burmai asszonyok rövid ideig aggódva követték minden mozdulatomat, majd megnyugodtak. A gyerekek békésen aludtak, mintha mi sem történt volna ezen az elátkozott éjszakán.

Levettem az ingem, és egy ágra akasztottam. Legszívesebben a nadrágomat is levettem volna, és istenemre meg is teszem, ha nem nyugtalanít Santarcangeli atya sorsa.

Popey mintha csak olvasott volna a gondolataimban, odaballagott hozzám és a fatörzsek között csillogó ezüstös víztükörré mutatott.

- Ez büntetés! Én mondom magának, igaza van minden varázslónak!

- Amennyiben?

- A halott szerencsétlenséget hozza! Főleg amelyiknek elvágják torkát.

- A hajó... elsüllyedt? - tettem fel a teljesen felesleges kérdést.

Bólintott, és a vízre mutatott.

- Ott van alul. Nekiment partnak, vissza, megint neki, aztán összetörött. Darabokra. Szerencse, hogy maga megúszta. Motor ott van víz alatt, deszka meg elúszott. Darabokra ment egész. Én tudtam, hogy nem lesz jó vég. Mondtam, hogy azokat az átkozottakat nem veszem fel hajóra...! Ahova csak beteszik lábukat, bajt csinálnak. Meg kellene fojtani valamennyit.

Ahogy növekedett az izgalma, csiszolódott angol beszéde is.

- Kikről beszél?

- Ezekről a harikrisnákról... A fene vigye el valamennyit!

Valami megmozdult bennem, valami, ami valamit jelzett, bár még nem tudtam, hogy mi és mit.

- Hát többen is voltak? - kérdeztem óvatosan.

- Legalább... ööö... öten-hatan.

- Nincs pontos utaslistája?

Rám nézett, hogy komolyan beszélek-e.

- Na, ne vicceljen!

- Hogy kerültek a hajójára?

- Ahogy maga meg a többiek. Megvették jegyüket és kész.

- Hova készültek?

- Csittakangig váltottak jegyet. Már akkor tudtam, hogy baj lesz, amikor annak az izének maga kabinjában elvágják a nyakát. A rohadtak!

Próbáltam összerakni a dolgokat, de nem ment. Winter közben megindult felém, de egyetlen szempillantásomra visszafordult a bokrokhoz, és tovább szárítgatta a cuccait. Többször is jelentősegteljesen felém pislantott, hogy közlendői lennének, de először a kapitánnyal akartam végezni.

- És... mi okozta a katasztrófát? - kérdeztem óvatosan. - Robbanás?

Úgy nézett rám, mintha a holdról jöttem volna a hajójára.

- Robbanás!? Az ördögbe is, dehogy... Mondom, hogy a hajó nekiment partnak, visszapattant róla, aztán újra nekiment. Azután meg szétesett.

- Na és a kormányos? - kérdeztem automatikusan, és végképp nem értettem semmit.

Rettenetes kifejezéssel az arcán a tűzbe köpött.

- Nem volt kormányos... már akkor egyáltalán nem volt. A rohadtak!

Egyszerre megértettem mindent. Éreztem, hogy hideg borzongás fut végig rajtam, és aligha csak nedves nadrágom vagy a hajnali szellő miatt.

- Mi történt a kormányosával?

- Amikor éreztem, hogy hajó nekimegy a partnak, kirohantam maga kabinjából és be a kormányosfülkébe. A kormányos a földön feküdt, és... pedig jó cimbora volt. A rohadtak!

- Mi történt veled, ember!

Ismét a tűzbe köpött, és nyomaték kedvéért a levegőbe vágott az öklével.

- Megölték! Elvágták torkát, mint annak az átkozott harikrisnának a maga kabinjában. Megölték, uram!

Az asszonyok összehajoltak, és közöttük, láthatatlanul, felsírt egy gyerek.

14

Megállás nélkül rázott a hideg. Felvettem az ingem és odamentem Winterhez. Megfogtam a karját, lehúztam egészen a vízpartra. A nádas hajladozott, susogott, elnyomta a hangunkat.

A hatalmas fekete fickó összeszorította az öklét és megfenyegette a folyót.

- Vigyen el az ördög!

Minden volt a hangom, csak barátságos nem, amikor a vállára tettem a kezem, készen rá, hogy vízbe lökjem.

- Mit csinált, Winter?

Hamuszürke volt az arca, ahogy visszanézett rám.

- Én? Mi az ördögöt csináltam volna?

Megkönnyebbültem, amikor azt hallottam, amit hallani szerettem volna.

- Semmit sem csináltam, istenemre, semmit - nyögte. - Úgy néz ki a dolog, mintha valaki megelőzött volna.

- Beszéljen!

Tehetetlenül tárta szét a karját.

- Mit beszéljek? Nem került rá sor, hogy akármit is csináljak. Esküszöm, Mr. Lawrence! Emlékszik, hogy otthagytam magát a kabinban?

- Naná, hogy emlékszem!

- Ott volt a plasztik a zsebemben. Higgye el, értek hozzá. Arra gondoltam, hogy robbantok egy egészen kis lyukat a hajóba, akkorát, hogy éppen csak megijeszem őket. Minden úgy ment volna, mint a karikaesapás. Csakhogy... óh, hogy az ég szakadjon rájuk! Valaki megszagolt valamit. Igaza volt, hogy a harikrisna halála nem volt véletlen!

- Hát nem. Tekintettel arra, hogy az előbb engem is ki akartak nyírni.

Nagyot nyelt, és ha lehet, még szürkébbre szürkült az arca.

- Magát?

Néhány szóval tájékoztattam hajnali kalandomról.

- Úristen! - kapott a fejéhez. - Ezek szerint vesztettünk. Lefújhatjuk az akciót!

Éppen ez volt az, amit minden körülmények között el szerettem volna kerülni.

- Ide figyeljen - tettem a vállára a kezem. - Egyelőre nincs veszve semmi. Nem látom ugyanis az összefüggést a gyilkosságok és a mi ügyünk között.

- Én pedig *csak azt* látom.

- Lehet, hogy valami egészen másról van szó. Valaminek *véletlenül* belecsöppentünk a közepébe.

- Magának is véletlenül akarták elvágni a torkát?

Hát igen. Ez volt az a pont, ahol meginogtam. Mégis úgy döntöttem, hogy adok még egy esélyt magunknak.

- Nem tudom, Winter. Lehetséges. Lehetséges, hogy igenis véletlen volt.

- Ki fognak nyírni bennünket - mondta csendesen, de nem volt félelem a hangjában. - Meglátja, ki fognak nyírni.

- Majd vigyázunk magunkra - mondtam.

- Akkor hát... hogyan tovább? Maga a főnök.

- Maga most eltűnik, Winter.

- Micsinállok? - kérdezte álmélkodva.

- Eltűnik.

- Én? Hová?

- Felszívódik a dzsungelban. Elmegy Csittakangba, és ott is marad!

- Észnél van maga? - förmedt rám. - Tudja ki vagyok én? Egy New York-i zsaru, nem a Tarzan. Életem legnagyobb erdeje, amin végigmentem, a Central Park volt, és ott is kétszer eltévedtem. Hogy képzeled, hogy eljutok innen akárhova is? Hiszen még egy normális térképem sincs... Nem kellene inkább megvárni a mentőhajót? Vagy helikoptert, vagy akármit?

- Itt nincs semmiféle mentőhajó vagy mentőhelikopter, Mr. Winter. Ahogy volt szíves elmagyarázni, ez nem a Central Park, hanem a burmai őserdő, ezer kilométerre Rangoontól, és kétszázötvenre Csittakangtól. Továbbá, körülbelül tízezer hasonló bárka járkal le-fel a folyókon, mint amilyen a „Paradicsommadár” is volt. Hetente legalább hármat elvisz közülük az ördög, és senkinek sem jut eszébe mentőexpedíciót indítani utánuk. Aki megússza a balhét, az előbb-utóbb úgyis felbukkan valahol. Az őserdő nem lakatlan... emberek mindenütt vannak.

- Jó - adta meg magát. - De mi a fenét csináljak Csittakangban? Ha egyáltalán élve odaérek.

- Költözzön be egy olcsó szállodába, és várjon rám.

- Úristen! Egy koszos faluban?

- Csittakang nem koszos, és legkevésbé sem falu. Vagy ha az is, hát nem kicsi. Van vagy ötvenezer lakosa... és jóféle kocsmái.

- Valahogy nem vonzanak a csittakangi kocszmák.

- Pedig maga lesz a legszorgalmasabb látogatójuk. Játssza tovább a buggyant pilótát. Mutakozzék minél részegesebbnek. Igyon, mulasson, dorbézoljon. Csináljon minél nagyobb feltűnést. Világos?

- Úristen! - kapott a fejéhez. - Dehogyan... Minek?

- Most nincs idő fecsegésre. Vagy ránk vadásznak, vagy nem. Ki kell ugratnunk a nyulat a bokorból. Maga csak tegye, amit mondok.

- És maga?

- Először is megismerkedem a hajótöröttekkel.

- Popeyjel? Vele már megismerkedett.

- Vannak mások is. Mire delelőre ér a nap, szépen összeverődünk a parton. Nem hiszem, hogy bárki is a vízbe veszett volna. Ha csak hidegvérű gyilkosunk el nem metszette néhánynak a torkát.

Nem szeretek jósolni, főleg rosszat, mert hátha beválik.

Mint például ebben az esetben is.

15

A nap felkelt, a dzsungel is felébredt. A fák és páfrányok leveleire csapódott morcos cseppek párává szelídültek: áporodott lett a levegő, mint túlságosan is kénes vizű gyógyfürdőben.

Mellettem gyerekek futottak le a folyóhoz és izgatottan mutogattak arrafelé, ahol a hajó jobblétre szenderült.

Én is kiballagtam a vízpartra és megpróbáltam megtalálni azt a helyet, ahol jobb sorsra érdemes táskám nyugodott. Néztem jobbra, néztem balra; egyik nádas olyan volt, mint a másik.

Megkerültem a folyó kiugró könyökét, hogy közelebb férközhessenek a leggyanúsabb nádashoz, és éppen azt mérlegettem, hogy levetem rövid szárú csizmám, fittyet hányva ébredező kígyónak, vízipóknak, akárminek, végigtúrom az iszapot, amikor meghallottam a hangjukat.

Behúzódtam egy fa mögé, előremásztam egy másikhoz, majd harmadikhoz. Úgy közelítettem meg őket, mint jobb westernekben az indiánok a gyanútlanul táborozó fehéreket. Csak éppen a kés hiányzott a számból.

Megtapogattam a revolveremet és arra gondoltam, hogy azok után, ami az éjszaka történt, akkor is megtapogatom, hogy nálam van-e, ha biztosan tudom, hogy óvodás gyerekek játszanak papást-mamást az orrom előtt.

Széthajtottam az utolsó bokrot és kibámultam mögüle. Behunytam a szemem, aztán újra kinyitottam.

Nem óvodásgyerekek ugrándoztak előttem, bármiben lefogadtam volna.

Pedig éppen olyan pucéran álldogáltak a folyó partján, mint az óvodások a kád mellett, közvetlenül fürdés előtt.

Csak hogy ezek majd harminc évvel idősebbek lehettek amazoknál, és mint tudjuk, az életkor bizonyos esetekben nagyon is sokat számít!

Nem tehetek róla, de egyáltalán nem a klasszikus festők jutottak az eszembe, ahogy megpillantottam őket. Pedig festő ecsetjére kíváncszott mindkét alak, ahogy hajukat fésülve, halkán beszélgetve, éppen szemben álltak velem.

Egyikük szőke volt és hófehér, a másik mahagónibarna. A szőke magas volt, akárcsak én; hosszú, valószínűtlenül aranyszínű haja derekát verte; zöld volt a szeme, mint erdei tó tükre, amely nem az ég színét tükrözi vissza, hanem a környező lombokét. A másik talán a válláig ha ért, göndör afrofrizurája a homlokába hullott, s olyan tökéletes arányokkal áldotta meg az ég, hogy tökéletesebbet számítógéppel sem lehetett volna tervezni. Olyanok voltak, mint két pogány istennő, akik éppen most keltek ki a habokból, hogy fogadják a köréjük gyűlő pásztorok hódolatát.

A szőke a nap felé hunyorított, aztán lehajolt, háttal nekem, és felvett valamit a fűről. Ismét felém fordult, ívből megfeszítette a testét, felemelte mindkét kezét, mintha inteni akarna, vagy magához hívni. Már-már kísértést éreztem, hogy előlépjek a bokor mögül, amikor felnevetett kellemes, turbékoló nevetéssel. Kinyitotta a tenyerét, aztán a hajához nyúlt és lobogó lófarkat formált belőle. A tenyerében tartott gumikarikát ráhúzta szőke sörényére és ismét felnevetett.

A csodálatos látvány feledtette velem a tegnapi nap valamennyi hulláját és majdnem azt is, hogy kis híján magam is feliratkoztam közéjük. Kedvtelve csodáltam őket, és csak akkor riadtam fel, amikor öltözködni kezdtek.

Múlt századi klasszikusok oldalak százait tölthették volna meg öltözködésük leírásával. Ahogy felvették fűben heverő ruhájukat, színes fehérneműjüket, jeans-öltönyüket - maga volt a tökély. Sokkal izgalmasabb, mintha fordítva történt volna mindez.

Megköszörültem a torkom, és hangos zörgések közepette kikászálódtam a fák árnyékában meghúzódó bokor mögül.

Villámgyorsan fordultak felém, olyan gyorsan, hogy őszintén meglepett. Le is fagyott a mosoly az arcomról, amikor a mahagóni szépség kezében felvillanni láttam egy revolvért.

Felemeltem mindkét kezem, mutattam, hogy fegyvertelen vagyok, aztán ismét mosolyra igazítottam a számat.

- Halló, angyalkák! Jó reggelt szeretnék kívánni. Fogadnak, vagy csak tűzzem ide a fára a névjegyemet?

A szőke zöld szemében mintha megcsillant volna valami, a mahagóni színű istennő kezében azonban meg sem rezzent a revolver.

Néztek mereven, mozdulatlanul. Úgy kúszott végig rajtam a tekintetük, mintha azt igyekeztek volna kitalálni, hogy férfi vagyok-e a javából.

Végül a szőke volt az, aki megtörte a varázst. Mintha csak véletlenül tenné, világoskék jeans-blúzához nyúlt, és begombolta rajta a legfelső gombot. S ha ezzel az volt a szándéka, hogy elvonja figyelmemet a környező világról, maradéktalanul elérte a célját.

Arca azonban nem mutatta, hogy tudatosan teszi, amit tesz. Hideg volt, mint egy görög istennőé, akit néhány ezer évnyi pihenés után halásztak ki a tenger fenekéről.

Pattanásig feszítette a jeans gombját, miközben csípőre tette a kezét.

- Maga kicsoda?

Tettem néhány tétova lépést, és karnyújtásnyira megálltam előtte.

- Hajótörött. Akárcsak maguk. Nem sérültek meg?

Az afrofrizurás eltüntette a revolvért, még hozzá olyan ügyesen, hogy észre sem vettem. Amikor rámosolyogtam, már nem volt a kezében.

- Szerencsére nem. Néhány szúnyogcsípéstől eltekintve.

Úgy döntöttem, hogy a fecsegő, ijedt utast alakítom, aki alig várja, hogy végre kibeszélhesse magából az éjszaka rémületét.

Kinyújtottam a kezem és bemutatkoztam.

- Leslie L. Lawrence vagyok. Rovargyűjtő.

Érdeklődéssel néztek rám, mintha magam is rovar lennék valami különleges fajtából. A magas szőke habozva fogadta el a kezem: talán félt, hogy nem mostam meg eléggé, miután összefogdostam vele egy zsákra való undorító férget.

- Wessely - mondta kurtán, és láthatóan nem tudta, mit kezdjen velem.

Én azonban rá sem hederítettem hangsúlyozott tartózkodására. Társához léptem, és belemosolyogtam dióbarna szemébe.

- Halló! Hogy van?

Kicsi, izmos volt a tenyere és csöppnyit nedves, mintha a rovarokhoz fűződő bizalmas viszonyom hallatán kiütött volna rajta a verejték.

Nekitámaszkodtam egy fatörzsnek, jelezve, hogy eszem ágában sincs tovább menni, amíg jól ki nem beszélgettem magam.

- Hát ez igazán fantasztikus! - mondtam. - Az ember azt hinné, hogy manapság már elő sem fordulhat ilyesmi. Felszáll egy hajóra, az meg a legnagyobb nyugalommal elsüllyed alatta. És mindez a XX. század második felében.

A két istennő gyors pillantást váltott. Alighanem az volt a kérdés, hogy beszélgessenek-e velem, vagy küldjenek a fenébe. Legnagyobb öröömre az előbbi mellett döntöttek.

- Maga valóban, izé... bogarász? - kérdezte az afrofrizurás gyönyörűség, kellő csodálattal a szemében. - És izé... bogarakat fog?

- Ahogy mondja. Megfogom őket, és megeszem vacsorára.

Pillantásukkal alighanem azt is eldöntötték, hogy barátságosak és kedvesek lesznek hozzám, ha már egy helyre vetett bennünket a végzet.

- De komolyan! - mondta a kicsi, megcsillogtatva a szemeit. - Valóban tudós?

- Az Angol Királyi Rovartani Társaság tagja vagyok - mondtam, és büszkén kidüllesztettem a mellem. Nekem ugyanis nem kellett attól tartanom, hogy lepattan tőle az ingem legfelső gombja.

- Ejha! - mondta a szőke és grimaszt vágott. - Még úgysen találkoztam élő tudóssal... Milyen érzés akadémikusnak lenni?

- Nedves - mondtam -, főleg hajótörés után.

Ezen már mind a hárman neveltünk. Pár perccel később a parton ültünk, fűszálat rágcsálva, és bánatosan emlegettük a folyó fenekén pihenő reggelinket, amit ilyentájt szolgáltak volna fel a „Paradicsommadár”-on.

- Csittakangba tartottunk mind a hárman. Dr. Jasper, Dr. Gerhard és én... - meséltem expedícióm balul sikerült történetét. - Most aztán alighanem fuccs az egésznek! Tudják, odafenn, Nágaföldön, a Brahmaputrán épül egy óriási víztároló. Az lett volna a feladatunk, hogy mentsük, ami menthető, szedjük össze az ismeretlen rovarfajokat. Az UNESCO is támogatta a vállalkozásunkat.

- Pedig bizonyára hasznos munkát végeztek volna - mondta a szőke istennő udvariasan. - A többiek...?

- Remélem, megúszták élve. A cuccunk azonban odaveszett. Pedig hónapokig vacakoltunk, amíg összepakoltuk. Roppant bosszantó!

- Enyhén szólva - tette hozzá a kis barna.

- Őszintén szólva fogalmam sincs róla, mit csináljak - panaszkodtam tovább. - Ráadásul még a térképem is elúszott. Ha legalább Dr. Jasper előkerülne! Rangoonba semmiképpen nem mehetek vissza!

- Miért nem? - kérdezte a szőke.

- Lehetetlen - mondtam. - Nyakunkon az esős évszak. Addigra ott kell lennem a forrásvidéken, ha még akarok találni valamit... Ha megindul az eső... Eh, hogy az ördög vigye el! Egyedül is nekivágok, mindenáron!

Egészen elteltem hősiességgel és kidomborított mellkasommal. Szép és felemelő látvány lehettem. Mindenesetre nagyon tetszettem magamnak.

Hogy nekik is tetszettem-e, nem tudom. Reméltem, hogy igen.

A szőke megcsóválta a fejét.

- Pedig vissza kellene mennie Rangoonba! Én ugyan nem értek a rovargyűjtéshez, de azt hiszem, egyedül nemigen boldogul majd. Mit fog például enni?

Ez tényleg fogas kérdés volt. Olyannyira, hogy nem is tudtam rá válaszolni. Hallgattam egy sort, majd megvontam a vállam.

- Van még egy másik megoldás is.

- Micsoda?

Gondterhelten kiköptem a fűszálat, amit rágtam.

- Ismerik errefelé az izé... környéket?

- Nagyjából - bólintott a szőke.

- Elveszítettem a térképemet - sajnálkoztam -, de azért sok mindenre emlékszem. Hamburgban például azt mondták...

- Hamburgban? - vágott szavamba a barna, és mintha futó mosoly suhant volna át az arcán. - Ismeri Hamburgot?

- Ott állítottuk össze a ládáinkat... Kilenc láda volt ennek az átkozott bárkának a fedélzetén. Csittakangban kellett volna teherhordókat fogadnunk és nekivágni Nágaföldnek. Dr. Jasper és Dr. Gerhard németek. Remélem, hamarosan előkerülnek.

Kissé csapongtak a gondolataim, de hát tudós voltam, egy váratlan hajótörés után...

- A Trópusi Intézet igazgatója felhívta a figyelmemet egy bizonyos szeretetházra, amely Csittakangtól jó ötszáz mérföldnyire északra, valahol a dzsungel kellős közepén áll. Ha bajba

kerültök, mondta Dr. Hirschmüller, keressétek fel a Löwenroth-szeretetházat. Nem messze a katolikus missziótól. Löwenroth doktor segíteni fog. Csak hivatkozzatok rám, doktor Hirschmüllerre. Ha visszamennék Rangoonba, mi az ördögöt csinálhatnék? És ha ráadásul Dr. Jasper és Dr. Gerhard vízbe fulladtak, hónapokig válaszolgathatnék a rendőrség ostoba kérdéseire. A bogarak meg megdöglenének odafenn, Nágaföldön.

Kellően zavaros voltam, ahogy egy tudóshoz illik.

A szőke istennő megpróbálta felfogni szavaim értelmét.

- Ha jól értettem, maga neki akar vágni az őserdőnek, hogy megkeresse a Löwenroth-szeretetházat? Kedves Mr. Lawrence... tudja maga egyáltalán, mi az a dzsungel?

- Olvastam róla eleget - mondtam megfelelő öntudattal.

Úgy nézett rám, mintha pincsikutya lettem volna, amely azzal hengeg, hogy bemegy az oroszlánketrecbe, és csomót köt az oroszlán farkára.

- Kedves Mr. izé... Lawrence... a dzsungel nem játék. Itt többek között éhen is lehet halni. Gondolt már egyáltalán arra, hogy mit fog enni, amíg lakott helyre nem ér?

- Hát... majd amit találok - mondtam kurtán.

Rám néztek, és lehetetlen röviden leírni, mi minden csillogott a szemükben. Egy kétségtelen: sültbolondnak néztek.

Mondanom sem kell, éppen ez volt az, amit el akartam hitetni velük.

Az afrofrizurás megcsóválta a fejét, előkotort a bokrok árnyékából egy hátizsákot, és néhány csomag kekszet varázsolt elő valamelyik oldalzsebéből. Csodák csodájára a keksz száraz volt, mintha nem is hajótörésből mentett maradék lett volna.

Úgy ültük körül, mint kannibálok az üstben fővő misszionáriust. Újdonsült barátnőim hallgattak; kétség sem fért hozzá, hogy további sorsomon török a fejüket. Én meg csak ropogtattam a kekszet és üveges szemmel bámultam magam elé. Reggelink csúcspontjaként a kis barna istennő egy laposüveg whiskyt is kipréselt a hátizsákból, és az üveget egymásnak adva nyeltünk néhány kortyot belőle.

A reggeli whisky alighanem megérlelte bennük a döntést, hogy igazi kiscserkészként nem hagynak bajban.

A szőke átkarolta a térdét, és még egyszer igencsak figyelmesen végigtanulmányozta az arcom.

- Tehát mindenképpen el akar jutni Nágaföldre. Hm. Talán tehetünk valamit magáért.

- Csakugyan? - kaptam fel a fejem.

- Maga a Löwenroth-szeretetházat említette. Mit tud róla?

- Semmit az égvilágon. Dr. Hirschmüller csak annyit mondott, hogy ha bajba jutunk, forduljunk Löwenroth doktorhoz. Hát most bajban vagyok!

- Nem tudom, hogy Löwenroth doktor segíteni fog-e magán... ezt természetesen nem garantálhatom. De...

- Maguk... maga ismeri Löwenroth doktort? - kérdeztem olyannyira izgatottan, hogy még a keksz is kipotyogott a kezemből. - Az áldóját, ez aztán a meglepetés!

Mosolygott ügyefogyottságomon, és felszedegette a fűre hullott reggelit.

- Bár már bemutatkoztam, talán nem jegyezte meg a nevem. Dr. Wessely vagyok, ő pedig Dr. Ratna. És mindketten a Löwenroth-szeretetházban dolgozunk, Löwenroth doktor beosztottjaiként. Mi az ördögöt bámul úgy rám, mintha én lennék Marilyn Monroe, mi?

- Maga nem az isteni Marilyn - mondtam áhítattal, miközben felálltam a hátizsák mellől, gálánsan meghajoltam, és enyhe csókot leheltem a kezére. - Maga nem Marilyn Monroe. Maga egy igazi istennő...!

Kézcsók közben lágyan megsimogattam a kezét. Esküdni mertem volna rá, hogy nem ez a kéz akarta az éjszaka elválni a torkom.

17

Delelőre ért a nap, mire összeverődünk a parton, mint pásztor nélkül maradt nyáj. A burmaiak udvariasan, de határozottan elhúzódtak tőlünk. Körülbelül húszan lehetek és Csittakangba igyekeztek valami ültetvényre. Főleg nőkből állt a csoport: férfit ha hármat láttam közöttük.

Nem mondhatnánk hogy kitörő örömmel fogadtak. Talán azt hitték, hogy nekünk, idegeneknek köszönhetik a hajótörést. Kiválasztottam egy marcona, himlőhelyes képű kis fickót. Kelletlenül tápázkodott fel, és csak akkor enyhült meg, amikor egy pálma árnyékában dohánnyal kínáltam. Bambuszból faragott pipát húzott elő a nadrágzsebéből s békésen pöföltünk néhány percig, mint a régi jó western-időkben a telepések és a gyanakvó indiánok.

Amikor letelt a pöféléésre szánt idő, kivertem a pipám egy fa oldalán.

- Láttad a kísértetet?

Annyira elámult, hogy majd leejtette a pipáját.

- Te... beszéled a mi nyelvünket?

Addig ugyanis angolul szóltam hozzá, jobban mondva azzal az egyszerű angolsággal, amit Rangoon környékén használnak a mindennapi érintkezésben.

- Beszélem. Bár régebben jobban beszéltem.

Fürkészve végigmért.

- Mikor régebben?

- Amikor a japánok el akarták foglalni az országotokat.

- Arra nem emlékezhetek. Kisfiú voltam még. Az apám azonban mesélt róla. Te mit kerestél akkor nálunk?

- Katona voltam, az angol hadsereg tagja. Ejtőernyőn jöttem közétek, hogy veletek harcoljak ellenük. Akkor tanultam meg a nyelveket.

Arra számítottam, hogy múltam emlegetése talán javítja valamelyest az esélyeimet. Nem is csalódtam. Érezhetően barátságosabbá vált a hangja.

- Örülök, hogy megismerkedhettem veled, uram. Mi a szándékod errefelé?

- Azt kérdeztem az előbb, hogy láttad-e a kísértetet?

- Láttam. Valamennyien láttuk.

- És... milyen volt?

- Félelmetes. A kísértetek mind félelmetesek.

- Szörnyeteg volt? Sok fejjel?

- Dehogy. Egy harikrisna kísértete volt. Tetőtől talpig fehér lepelben... és kopasz volt a feje, mint... ezeké az... átkozottaké. Csak egy tincs van a fejük tetején. Hidd el, uram, vámpírok ezek valamennyien, vérszívók. Azt mondják - és közelebb hajolt hozzám -, hogy akiket a thugok megöltek, harikrisna-kísértetekké változnak... és csak úgy tudnak tovább élni, ha friss emberi vért isznak, hetente legalább egyszer.

Ha lett volna időm, eltöprenghettem volna az egymásra ható vallási rendszerek táplálta hiedelemvilág sokszínűségén, a gyilkosságok felderítése azonban sürgősebb volt minden tudományos vizsgálódásnál.

- Azonkívül... magas volt, akkora, mint két ember, ha egymás fején áll. És úgy hajladozott, mint a pálma nagy vihar idején.

- Megpróbáltátok elűzni?

- Motilal ráköpött. Ilyenkor csak a köpés segít.

- És... nem próbálta meg valaki késsel pótolni azt, amit esetleg köpéssel nem tudatok elintézni?

Úgy elámult, mintha azt kérdeztem volna tőle, hogy nem ő süllyesztette-e el a hajót.

- Hová gondolsz, uram! Kísértet ellen kés?! Úgy átmegy rajta, mint a ködön. Hidd el, ha nincs veled varázsló, csak a köpés segíthet, vagy a kakasvér!

- Hm. És azután?

- Elsüllyedtünk. Shimla anyó előre megérezte. Amikor eltűnt a kísértet, azt mondta, hogy pakoljuk össze a csomagjainkat, mert a hajó elsüllyed. Még szerencse, hogy úgy tettünk, ahogy mondta.

- Hm. Hallottál már Holdanyóról?

Úgy tűnt, mintha félelem csillant volna a szemében, de néhány másodpercnyi habozás után ismét nyugodt volt az arca.

- Semmit, uram. Ki az?

- Valaha hallottam egy mesét. Volt egy barátom, aki Csittakang környékén lakott. Egyszer elmondott egy történetet.

- Milyen történetet?

- Egy gonosz istennőről, Holdanyóról. A kígyóemberek rettegnek tőle.

Megcsóválta a fejét és elindult, hogy visszatérjen a többiekhez. Néhány lépés után azonban megtorpant és visszafordult.

- Uram... a kígyóemberek az erdőben élnek és sok mindenben hisznek, amiben mi nem. Lehet, hogy létezik Holdanyó, lehet, hogy nem. De... ha egyszer arra kerülne sor, hogy szembe-kerülsz az erdők isteneivel... fordíts hátat, és meg se állj Angliáig!

Hosszan néztem utána és arra gondoltam, vajon mit szólna hozzá, ha elmondanám: éppen azért jöttem Nágaföldre, hogy elkapjam Holdanyót.

Popey kedvetlenül morgott, amikor lecsücscentem mellé a főre. Morgását akár köszönésnek is vehettem.

- Most aztán merre, kapitány?

- Miért, maga hova akar menni?

- Részemről Csittakangba. Akárcsak a hölgyek.

- Akkor közös az utunk - mondta mogorván. - Csak ne szólítson kapitánynak. Hajó nélkül nincs kapitány. Márpedig hajó nincs.

- Akkor minek szólítsam?

- Aminek akar.

Látszott rajta, hogy hajójának elvesztése egészen kibillentette lelki egyensúlyából.

- Azért én mégis inkább kapitánynak szólítanám, ha megengedi.

Megvonta a vállát, és hanyatt dobta magát a főben.

- Felőlem... A néger hol van?

- Milyen néger?

- A maga társaságában láttam azt a nagydarab, fekete fickót, nem?

- Lehetséges - bólintottam. - A süllyedés előtti nagy zűrzavarban nyoma veszett. Nem látta véletlenül Santarcangeli atyát?

Válla felett a vízre mutatott.

- Tudja, milyen nehéz egy vizes csuha?

Most fogott csak el igazából az ijedtség, hogy a szerencsétlen Szentarkangyal vízbe fulladt. Izzadni kezdett a tenyerem és egészen addig izzadt, amíg a hátam mögül meg nem szólalt az atya jellegzetesen rekedtes, kántáló hangja.

- Aki szívében nyugtalankodik, megnyugtattatik, aki keres, talál. Itt vagyok.

Mosolygott, mintha csak öt perce váltunk volna el a „Paradicsommadár” fedélzetén.

Popey keresztet vetett, aztán amikor meggyőződött róla, hogy nem hazajáró lélekkel van dolga, ráförmedt a papra.

- Hol csavargott ennyi ideig?

- A bokrok között - mondta Santarcangeli. - Az égi madarak és az erdei vadak között. Kénytelen voltam vackaikba húzódní. - Aztán stílust váltott, mintha három vatikáni zsinatot lépett volna át röpké néhány másodperc alatt. - Amikor magamhoz tértem, a parton feküdtem... s tudja ki térdelt felettem?

- Na, ki?

- Egy harikrisna-hívő!

Én csak csodálkoztam, de Popeynek tátva maradt a szája.

- Éppen most beszéltem egy burmai szakértővel. Azt állítja, hogy a harikrisna-hívők vámpírok. Biztosan a vérét akarta kiszívni.

- Baromság - mondta tömören Szentarkangyal. - Mesterséges légzést adott.

- Magának?

- Nekem hát. Alighanem annyi vizet nyeltem, hogy belehalok, ha nem pumpálja ki belőlem. De kipumpálta. És olyan szakszerűen, hogy esküdni mernék rá, medika volt vagy ápolónő, mielőtt eltévelyedett.

Éreztem, hogy végigfut a hátamon az a furcsa borzongás, ami akkor szokott jelentkezni, ha rövidesen rosszra fordulnak a dolgok.

- Azt akarja mondani...

- Pontosan. Egy női harikrisna-hívő volt. Egy csinos lány, ahogy maga mondaná. Sőt... izé... kifejezetten csinos... Csak az a kopaszra borotvált feje, a borzalmas hajtinccsel a tetején...! Persze igazából a lélek a fontos, nem a test.

- Eeegen. Na és tovább?

- Amikor látta, hogy magamhoz térek, otthagytott. És nem is jött vissza többé. Soha többé!

Furcsán komorrá vált a hangja, és én nem értettem, hogy miért. Az öröm, hogy megkerült, elmosta kíváncsiságomat. Mert akkor már igen komoly szerepet szántam Santarcangeli atyának abban a piszkos ügyben, ami ide hozott az Isten háta mögé.

Amikor hallótávolságon kívül értünk, megragadtam a karját.

- Hol az ördögben volt idáig? A frász tört ki, hogy kinyírták..., vagy vízbe fulladt.

- Nem jöhettek előbb. Meg kellett várni, amíg megszárad a ruhám. Egy... izé... pap nem járkalhat alsónadrágban. Hol van Winter?

Röviden elmondtam neki, hogy előreküldtem Csittakangba. Látszott rajta, nem érti, miért.

- Ígérem, mielőtt Csittakangba érünk, mindent tudni fog. Nagy szükségem van magára... atyám.

- Ettől féltem.

Komor volt a hangja, amiből megértettem, hogy történt vele valami, mégpedig sokkal több, mint amennyit eddig elmondott.

Megfogta a karom, és nagyot sóhajtva maga után húzott.

- Jöjjön!

Átmentünk egy sor bokor között, megkerültünk néhány pálmafát, és egy nádas partján kötötünk ki. Legalább háromszáz méternyire attól a helytől, ahol a doktornőkre találtam. A víz halkán csobogott a cipőm orra előtt, a hullámok apró tajtékgömböket dobtak a partra. Nem láttam semmi rendkívülit, hacsak azt a néhány nagyobb gázlómadarat nem, amelyek hangos kiáltozással repültek fel az orrunk előtt.

Feszült és nyugtalan volt az arca, ami arra készítetett, hogy megmarkoljam a revolvert a zsebemben. A váratlan meglepetéseket csak születésnapomon kedvelem.

Széttolta előttem a nádat és mutatta, hogy lépjek a vízbe. Tiltakozni akartam, de arckifejezése belém fojtotta a szót.

Halkan elkáromkodtam magam, amikor beomlott a cipőmbe az iszap. Rossz volt a kedvem, kegyetlenül rossz.

Aztán ha lehet, ez a rosszkedv még csak fokozódott, amikor megláttam a hullát. Ott ringatózott nem messze tőlünk, beakadva a nádasba. Kezét-lábát szétvetette, szőke hajtincse szétterült, mint a páva farka.

Halkan elfütyentettem magam. Éreztem, hogy hatalmas kő gördül le a szívemről. Őszintén szólva sokkal rosszabbra számítottam. A harikrisna nem volt akkora meglepetés.

- Mit szól hozzá? - vette önkéntelenül is suttogóra a hangját.

- Amikor a hajó darabokra tört, kiszabadult a kabinból. El kell temetnünk, hogy szükség esetén meg lehessen találni a holttestét... Ugyanis...

Felém fordult és villámokat szórt a tekintete.

- Maga nem ért semmit! - kiáltotta. - Az égvilágon semmit! Nincs magának szeme!?

Természetesen volt, és nem is rossz. Mégsem láttam olyasmit, ami ennyire megrázhatta volna. Főleg azok után, hogy a kabinomban már találkozott a Krisna-hívő hullájával.

Aztán egyszerre csak megérttem mindent. Hangos és dühös kiáltással a halotthoz ugrottam, hóna alá nyúltam és nem törődve vele, hogy milyen látványban lesz részem, hátára fordítottam.

Nagyjából azt láttam, amit vártam, mégis összeszorult a torkom: az élete utolsó bölcsőjében ringatózó fehér lepelbe burkolt hulla *nem az* a hulla volt, amely tegnap este ott pihent az ágyamon. Ez az átvágott torkú holttest, arcán gúnyos, kiismerhetetlen mosollyal, egy nőé volt; fitos, szeplős, feltehetően a skandináv országok valamelyikéből származó nőé.

- Nos? - kérdezte Santarcangeli remegő hangon, és a nádas halk recsegése jelezte, hogy bánatában, vagy csak egyszerűen a fáradtságtól a nádszálakba kapaszkodik. - Mit szól hozzá?

Nagy lélegzetet vettem és éppen felelni akartam, amikor abból az irányból, ahol istennőimet hagytam, velőtrázó sikoltás csapott felénk, két gyors revolverlövés kíséretében.

Ellöktem magamtól a szerencsétlen holttestet, és Szentarkangyallal a nyomomban vágatni kezdtem a lányok felé.

19

Azt hiszem, rekordidő alatt tettem meg az istennőimtől elválasztó távolságot. Santarcangeli meglepő jártasságot tanúsított az akadályfutásban: bokáig érő csuhájában úgy ugrálta át az útjába kerülő faágakat és bokrokat, mintha kengurukkal edzett volna. Csak az utolsó métereken vágódott hasra: éppen akkor, amikor kirobbantam a bokrok mögül.

A látvány, amely fogadott, nem sokban különbözött attól, amit otthagytam. Azzal a különbséggel, hogy itt nem Krisna-hívő hullája ringott a vízen, hanem Wessely doktornő - arra nem is mertem gondolni, hogy holtteste; mellette a parton az afrofrizurás Ratna állt füstölgő revolverrel a kezében.

Beletocsantam a vízbe - ki tudja, hányadszor már ma reggel -, Wessely hóna alá nyúltam és kicibáltam a partra. Szemem sarkából láttam, hogy Ratna a fűre dől és rázza a zokogás. Szentarkangyal éppen akkor lépett hozzá, és szeretetteljesen föléje hajolt.

Talán kiáltanom kellett volna, hogy törölje meg az arcát, vagy csináljon vele valamit, mert úgy néz ki, mint az ördög, aki vakmerőségében papi ruhát öltött. A jámbor Szentarkangyal ugyanis az utolsó métereken, amikor hatalmas csattanással hasraesett mögöttem, fejjel egy pocsolóba zuhant és a sáros, fekete dzsungelföld felismerhetetlenné kente a képét.

Ratna felpislantott, aztán még a korábbinál is hangosabb sikoltás hagyta el az ajkát. Megpróbált feltápáskodni, de az atya védőn feléje tárta a karját. A szerencsétlen doktornő ekkor vesztette el véglegesen a fejét. Iszonyú erővel ellökte magától Szentarkangyalt, és a vízbe vetette magát. Majd, mielőtt még bármit is tehettem volna, eltűnt a nádasban.

Utolsó erőmmel sikerült partra vonszolnom Wessely doktornőt. Lerogytam mellé a fűre: úgy fújtattam, mint egy ötszáz éves falusi orgona.

Nem kellett soká várnom, hogy kinyissa a szemét. Megremegett az ajka, amikor észrevette, hogy csak ímmel-ámmal lóg rajta a blúza, és a melltartóját is meglazítottam.

- Mi... történt? Maga...

- Csak nyugi - mondtam, és benedvesített zsebkendőmet a nyakán és a vállán végighúzódo hosszú, de nem mély sebre nyomtam. - Van valami fertőtlenítője?

- Mi történt velem?

- Azt én is szeretném tudni. Csak a sikoltásokra lettem figyelmes.

- Ki...sikoltott?

- Talán a barátnője.

- Ó... Ratna... hol van?

Még erősebben nyomtam a kendőt; hadd vérezzen a seb, amennyire csak tud.

- Vissza tud emlékezni a történetekre? - kérdeztem és kifacsartam a kendőt.

Olyan gyorsan ült fel, hogy majdnem fellökött.

- Úristen! Hol van Ratna?

Szentarkangyal ekkor már a vízben caplatott a kámforra vált afrofrizurás után.

- Ne féljen, előkerül.

- Úristen! Megölik! Azonnal utánamegyek...

Megpróbált felkelni, de meginogtak a lábai. Átkaroltam és visszaültem a fűre.

- Nyugalom! Bízva a dolgot az atyára.

Ahogy jobban lett, összerántotta magán a blúzákat, szeméit tágra nyitotta, száját eltakarta a tenyerével és látszott rajta, megpróbálja felfogni, hogy mi történt vele. Hagytam néhány másodpercnyi időt a gondolkodásra, aztán felemeltem Ratna elejtett pisztolyát és az orra alá dugtam.

- Alighanem ez mentette meg az életét.

- Ratna! - elcsuklott a hangja, ahogy kolléganőjét hívta. - Uramisten! Köszönöm, Mr...

- Lawrence.

- Azt hiszem... valaki meg akart ölni. Ez egyszerűen felfoghatatlan! Engem... miért?

- Elmondaná, hogyan történt?

- Nem is tudom... Egyszerűen felfoghatatlan! Pedig mennyire óvott Löwenroth!

- Löwenroth? Mitől?

- A nágáktól... a kígyóemberektől!

- Azt akarja mondani, hogy egy izé... kígyóember támadta meg?

- Nem tudom... A levágott fej... ami megjelent a vízben...

- Micsoda?

Nagyot nyelt, aztán a folyóra mutatott.

- Amikor maga elment... Ratna a bokrok mögé bújt, én pedig a víz fölé hajoltam... tükrünk ugyanis nem maradt... odaveszett a hajón. Csak meg akartam nézni magam... aztán egyszerre felbukkant valami mögöttem a víz tükrében.

- Egy nága?

- Egy koponya.

- Micsoda?

- Egy emberi koponya. Csakhogy... nem koponyacsont, hanem egy zsugorított emberfej, amelyet a nága fejjavadászok aszaltak még az elmúlt évszázadban is.

- Valaki a kezében tartotta?

- Nem tudom. Nem láttam a kezét. Csak azt a szörnyű fejet, amint felbukkant a vállam felett. Annál is inkább borzalmas volt, mert... egyszóval nem egészen olyan volt, mint a kígyóemberek relikviái.

- Ezt hogy érti?

- Nézze... elég régóta élek már Nágaföld határán, és láttam elég sok vad dolgot. Láttam zsugorított emberfejet is eleget... Löwenrothnak egész kis gyűjteménye van belőlük.

- Tudtommal a kormány halálbüntetés terhe alatt megtiltotta a fejjavadászatot.

- *Azok a fejek* még azelőttről valók. Múlt századiak, és... valamennyi bennszülött!

Szörnyű gyanúm támadt, de nem mertem hangosan kimondani. Kimondta ő helyettem is.

- Ez a fej... nem bennszülött feje volt.

- Hanem?

- Alighanem európai emberé. Fehér emberé.

Megrázta a fejét, és megtörülgette gyöngyöző homlokát.

- Higgye el, borzalmas látvány volt. Pedig csak két-három másodpercig tartott. Mindezek ellenére esküdni mernék rá, hogy... Persze tudom, hogy ostobaság, mégis...

- Mi mégis...?

- A fej.

- Volt valami furcsa rajta, azonkívül persze, hogy egy zanza önmagában is elég furcsa?

- Hát éppen ez az. Mondom, csak futó pillanatokig tartott ez a szörnyűség, mégis az volt az érzésem, hogy ezt a fejet már láttam valahol.

- Úgy érti, hogy esetleg, Löwenroth gyűjteményében?

- Úgy értem, hogy még életében. Találkoztam valahol vele.

Éreztem, hogy a nap elsötétül, és hideg fuvallat bújik az ingem alá.

- Hol?

- Ki tudja? - vont a vállát. - Csak valahogy ismerősnek tűnt.

- Férfi volt vagy nő?

- Alighanem... nő. Bár csak egy hajtincs volt a feje közepén. Ezekről... még azt is nehéz megállapítani, hogy a férfi- vagy a női nemhez tartoznak-e.

Mintha dugó szorult volna a torkomba, úgy löktem ki a szinte már-már szilárdá száradt levegőt.

- Azt állítja, hogy a zsugorított fej egy...

- ...Krisna-hívő feje volt!

Forogni kezdett velem a világ, és kis híján magam is odarohadtam a viharvert külsejű, de viharvertségében talán még csábosabb doktornő mellé.

- Hol van most az a fej?

- Nem tudom. Meg kellene keresni.

- Nem látta támadója arcát?

- Nem. Csak azt éreztem... hogy beleszúr a nyakamba.

- Ön is sikoltozott?

- Hát... nem is tudom. Lehet, hogy én is... Mindenesetre amikor megsebzett, belevettem magam a vízbe. Akkor hallottam, hogy... szóval meghallottam a lövéseket. Le akartam bukni, mert azt gondoltam, rám lő valaki. Aztán megláttam Ratnát a parton, amint a bokrok felé tüzel... Aztán jött maga.

Álltam felette, mint a sóbálvány, és vadul kergették egymást fejemben a gondolatok. Krisna-hívők? Kígyóemberek? Holdanyó? Ki az ördög nincs még belekeveredve ebbe az átkozott ügybe?

Ha az ördög nem is, de papok bizonyára - gondoltam, amikor széthajoltak a bokrok ágai, és Szentarkangyal kíséretében visszatért a szép Ratna doktornő. Bár ami visszatérését illeti, jobban illenék rá a visszatántorgott kifejezés. Santarcangeli mindenesetre ugrásra készen állt, hogy a legelső intő jelre elkapja, ha el akarna ájulni.

Ratna azonban már nem akart elájulni. Amikor megpillantotta a földön ülő Wesselyt, odafutott hozzá, és átölelték egymást, mint a jó testvérek.

Igazán szép és megható jelenet volt. Talán még el is érzékenyültem volna, ha nem vár rám egy fontosabb és némiképpen komplikáltabb feladat.

Elkapni a fickót, aki azzal szórakozik, hogy borotvával vagdossa el utas- és hajótörött-társai torkát!

Ratna nem sokkal tudta kiegészíteni a történeteket. Legnagyobb bánatomra kiderült, hogy ő nem látta a fickót, aki megtámadta Miss Wesselyt. Az is kiderült viszont, hogy csak Wessely sikoltott, ő a sikoltásra rohant ki a bokrok mögül, és csak annyit látott, hogy barátnője a vízbe zuhan, valamint, hogy nem messze tőle mozognak a bokrok. Első rémületében beleeresztett kettőt a levegőbe, csak úgy, célzás nélkül; ezért nem is valószínű, hogy eltalált volna valakit.

Alighogy befejezte, szétnyíltak a bokrok ágai, kivonult közülük Popey, egy eddig még nem látott, trópusi sisakos, cvikkeres úr kíséretében.

A cvikkeres langaléta szemmel láthatóan megdöbbsent, amikor megpillantott bennünket. Mellére ejtette cvikkerét, és rövidlátó szemével igyekezett feltérképezni a parton gyülekező társaságot.

Ami azt illeti, egészen kellemes és vidám látványt nyújthattunk. Santarcangeli úgy állt a folyó partján, mint egy eretnek, keresztelő szekta papja, aki néhanapján maga is alámerül híveivel a víz fenekére. Wessely a nyakát tapogatta: ujjai közül lassan, de biztosan csöpögött a vér. Én közvetlenül mellette álltam, és ahogy fejem félrehajtván, sebére sandítottam, akár egy jól nevelt Drakula is lehettem volna, akit megzavartak mindennapi vérszívásában.

Popey csípőre tette a kezét és nagy, sárga bétel-tócsát köpött a földre.

- Mi az isten történik itt, emberek?

A kérdés megállt a levegőben, és ott is maradt. Senki nem vette a fáradságot, hogy leüsse. A cvikkeres rémülten meredt ránk, és alighanem meg volt győződve róla, hogy egy horrorfilm kellős közepébe vetette a végzete.

- Mintha lövést hallottam volna - próbálkozott újra Popey.

- Jól hallotta - morogta Szentarkangyal, aki mintha veszített volna hivatalos szelidségéből. - Valamilyen nyavalyás ki akart nyírni bennünket.

Popey köpött még egyet, aztán elgondolkodott. S bár általában sajnálom megzavarni a gondolkodó embert, most mégis kénytelen voltam.

- Kapitány! Lenne szíves idehívni a burmaiakat!

Végtelen szomorúsággal nézett a szemembe.

- Elmentek, uram.

- Hogyhogy elmentek?

- Felkeltek, felvették a csomagjukat és elmentek.

- És maga... hagyta?

- Kifizették a menetjegyüket, uram. Az utas, ha kifizette a jegyét, korábban is kiszállhat, mint a végállomás. Nincs megtiltva.

Legszívesebben utánuk rohantam volna, de tudtam, hogy úgymint hiába.

- Hová mentek?

- Csittakangba, és... nem akartak velünk jönni, uram.

- Miért nem?

- Azt mondták, nekik nincs semmi dolguk sem a szellemekkel, sem a kígyóemberekkel. A szellemeknek rendesen kiteszik az áldozati ételt... a kígyóemberek földjének a határát pedig nem lépik át. Az mondják, a szellemeknek csak veletek gyúlt meg baja, meg a Krisna-hívókkal.

- És ön, kapitány?

Felém villantotta barna, metszett szemét.

- Én fehér ember vagyok, uram.

Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy egyedül csak ez-e az oka, amiért velünk marad.

A cvikkeres közben kikászálódott a bokrok közül, és a pillanatnyi szünetet kihasználva két hatalmas lépéssel átszelte a köztünk lévő távolságot. Feltette cvikkerét, majd rövid habozás után meghajolt Wessely előtt.

- Bocsánat, kisasszony... Megnézhetném a sebét?

Wessely felkapta a fejét, és kutatva nézett rá.

- Maga kicsoda?

A cvikkeres elegánsan megpöccintette trópusi sisakja szélét.

- Dr. Fellner.

- Dr. Fellner... Hol a jó fenében kódorgott, ahelyett, hogy ott lett volna a kikötőben, mi?

A cvikkeres arca megrándult, de nem vette át Wessely ideges stílusát.

- Kérem, kisasszony... Az a helyzet, hogy némi afférom támadt a kikötői hatóságokkal. Az önök hajója már elindult, amikor megszabadultam tőlük.

- Pedig mi azért utaztunk ötszáz mérföldet, hogy a szeretetházhoz kísérjük. Végül is hogy az ördögbe termett a „Paradicsommadár” fedélzetén?

- Kénytelen voltam motorcsónakot bérelni.

- Mikor érte utol a hajót?

- Tegnap éjszaka.

- Micsoda!?

- Ez volt életem legpechesebb útja, kisasszony - mondta a cvikkeres szomorúan. - Utolértük a hajót, éppen hogy levittem a csomagom a kajütbe, és kifizettem a motorcsónakot, amikor is hajótörést szenvedtünk.

Szemrehányóan Popeyre nézett, aki válasz helyett kiköpött vagy félliternyi bételt.

Wessely rám mutatott.

- Ez az úr Mr. Lawrence... Dr. Fellner. Az ő fogadására indultunk Rangoonba... ő ugyanis szeretetházunk új munkatársa.

Nyújtottam volna a kezem, de megszólalt az atya alig leplezett keserőséggel a hangjában.

- Elnézést... de azt hiszem, fontosabb dolgunk is akad, mint a bemutatkozás. Egy testvérünk holtteste a vízben nyugszik... azt hiszem, keresztényi kötelességünk... Jöjjön, Mr. Lawrence! - ezzel kissé felemelte reverendája szélét és elindult a nádas felé.

A holttest ott lebegett, ahol hagytuk. Nyitott, kék szeme változatlanul az égre meredt; szőke, felbomlott tincse aranylóriaként fonta körül a fejét. Szentarkangyal keresztet vetett.

- Eltemessük?

- Várjon csak egy kicsit - intettem türelemre, és hallgatózni kezdtem. Semmi gyanús zaj nem szűrődött a fülembe. Fellner doktor alighanem Wessely sebét kezelte, Popey pedig bételt köpködött.

- Merre vannak a harikrisnák?

- Arra. A kapitány szerint a bokrokon túl - mutatta bizonytalanul.

- Gyerünk! Szeretnék néhány szót váltani velük!

Amikor kibújtunk a bokrok közül, kíváncsian fordították felénk a fejüket, majd unottan el is fordították, ahogy megálltunk előttük. Volt valami a tekintetükben, ami arra engedett következtetni, hogy levegőnek néznek bennünket.

Négyen voltak: két nő és két férfi. A szokásos fehér leplet hordták, saruk a bokrok ágain száradtak. Kopasz fejük, egyetlen hajtincsel a koponyatetőn, meglehetősen bizarr látványt nyújtott még nekem is, pedig elég szokatlan hajviseletet láttam már szerte a világban.

Nem néztek sem egymásra, sem rám. A levegő egy bizonyos pontjára szegezték a tekintetüket, mintha meditációba mélyedtek volna. Néhány üres konzervdoboz hevert a bokrok alján és néhány szórólap, amely a harikrisna-szekta szépségeit ecsetelte.

Haboztam, hogyan szólítsam meg őket, aztán úgy döntöttem, hogy a kedvükben járok.

- Krisna és béke!

Mégsem sikerült a kedvükben járnom. Rám néztek ugyan, de úgy, mintha varangyosbéka ugrált volna előttük.

Néhány másodpernyi csend után az egyik férfi feltápászkodott, és elém állt.

- Mit kíván?

Lazán a zsebembe nyúltam és megmarkoltam 38-as Smith and Wessonom nyelét.

- Néhány felvilágosítást szeretnék.

- Miről?

- Magukról.

Zöld fény égett a szemében, és egyáltalán nem volt barátságos a képe.

- Kicsoda maga?

Válasz nélkül hagytam a kérdését.

- Még a hajón megöltek valakit a kabinomban. Egy férfit. Maguk közül.

- Üljön le.

Leültem Szentarkangyallal együtt, aki alig tudta visszafojtani viszolygását az eretnekek közvetlen közelében.

A fickó leguggolt velünk szemben, a másik három pedig szorosan közrefogott bennünket.

- Az a helyzet - mondtam nyugodtan, és egy hangyányit kijebb húztam a stukkeromat -, az a helyzet, hogy még a hajón megöltek valakit maguk közül.

- Kicsodát?

- Papírokat nem találtunk nála. De az öltözete...

- Honnan gondolja, hogy hozzánk tartozott? Az öltözet még nem bizonyíték.

Furcsán ejtette az angol szavakat.

- Ön német?

Félrefordult, és köpött egyet a bokrok felé. Mint Popey, csak nem akkorát.

- Nekem nincs nemzetiségem. Én Krisna népéhez tartozom. A béke népéhez.

Az utóbbi két mondatot hindiül mondta, ha lehet, még rosszabb kiejtéssel, mint az angol szavakat.

- Rendben van - fordítottam hindire a szót. - Így is tárgyalhatunk.

Egy csapásra kiesett a szerepéből. Eltátotta a száját és hátrahőkölt.

- Maga... beszél hindiül?

Ő angolul kérdezett, én hindiül válaszoltam.

- Higgye el, fiatalember, nem vagyok az ellenségük... és az atya sem. A hajón gyilkosság történt. Tudni szeretnénk, hogy ki az áldozat!

Nem voltam biztos benne, hogy megérti-e, ezért a biztonság kedvéért még egyszer megismételtem németül.

A hangulat szemmel láthatóan megváltozott. A támadó, zöld szín eltűnt a szemükből, hogy jóval barátságosabb és lágyabb tónusnak adja át a helyét. A fickó megcsóválta a fejét, és felém nyújtotta a kezét.

- Hagelmann. Azaz Dasz. Ez az indiai nevem.

- Lawrence. Leslie L. Lawrence. Mint már említettem, az elmúlt éjszaka, még a hajótörés előtt megöltek valakit a hajón, méghozzá a kabinomban. Az az érzésem, hogy az illető önök közé tartozott. Legalábbis a ruhája és a hajviselete azt mutatta. Hiányzik valaki önök közül, Dasz testvér?

- Férfi vagy nő volt az illető?

- Férfi.

Összenéztek, haboztak néhány pillanatig, aztán az egyik nő halkán megszólalt.

- Ő lesz az, Dasz. Biztosan ő.

Dasz felrántotta a szemöldökét, mire a nő elhallgatott.

- Az új testvér volt... vagy az lehetett - mondta Dasz. - Csak Rangoonban csatlakozott hozzánk. Nem a mi közösségünkhöz tartozott. Azt mondta, hogy Kasmírból jött és a poonai közösséghez akar csatlakozni, illetve ahhoz a részéhez, amely áttelepült a Brahmaputrához. Ahova mi is tartunk.

- Azt mondja, hogy Rangoonban csatlakozott magukhoz egy izé... testvér? Milyen nemzeti-ségű volt?

- Nem tudom. Aki Krisna hívévé szegődik, elveszíti nemzetiségét. Nincs jelentősége többé.

- Mikor vették észre, hogy hiányzik?

- Őszintén szólva észre sem vettük.

- Tud valamit a gyilkosságról?

Megrázta a fejét és úgy összeszorította az állkapcsát, hogy megcsikordultak a fogai.

- A gyilkosságról semmit, de azt tudom, hogy ki tette!

- Ugyan ki?

- A kapitány. Az az aljas gazember!

- Miből gondolja, Hagelmann... azaz Dasz testvér?

- Hogy miből?... Az a szemét már akkor kiszúrt bennünket, amikor még a hajójára sem léptünk.

- Rangoonban?

- A kikötőben. Vártuk, hogy csatlakozzék hozzánk az a testvér, akit... megölt ez a disznó! Értesítést kaptunk Poonából, hogy az ottani csoport...

- Súlyos vád ez, Dasz testvér - szakítottam félbe, hogy visszaterelem a helyes vágányra. - Csupán arra alapozni egy gyilkosságot, hogy valakinek nem tetszik a maguk... hm... megjelenése!?

- Mondja csak ki nyugodtan, hogy ebben az esetben már rég kinyírt volna bennünket az emberiség. Lehet. De hogy ennek a disznónak benne van a keze, az biztos. Ha nem ő tette, akkor valamelyik matróza volt!

- Hogy hívták a társukat?

- Hogy is...? Talán Jensen, vagy ilyesmi. De miért fontos ez?

- Hogy az ördögbe ne lenne fontos, amikor meggyilkolták. Valakinek valamikor felelnie kell a haláláért!

- Maga komolyan elhiszi, amit mond?

Nem válaszoltam, hiszen mi a fenét válaszolhattam volna? Hogy majd én kinyomozom a tettest? Ehelyett inkább tudni szerettem volna, mi történt valójában a rangooni kikötőben.

- Tehát, a kapitány nem szívelhette önöket, igaz?

- Enyhe kifejezés. Higgye el, gyilkos örület csillogott a szemében, ahogy ránk nézett! Eh! Csak azt nem tudom, mi a fenéért mesélem ezt magának?! Mintha bizony valaki is törődne vele, hogy egyik testvérünk megtért a nirvánába.

- A mennyeknek országába, fiam - helyesbítette Szentarkangyal kenetteljesen.

- Ezek szerint Rangoonban - vágtam közbe gyorsan -, a kikötőben...

- Na, igen. A kikötőben ültünk, és vártuk azt az izé... Jensent. Mondjak valamit magának? Nekem nem nagyon tetszett.

- Jensen?

- Ahogy mondja. Nem láttam a hit fényét az arcán.

- Azután?

- A kapitány és bohócai belénk kötöttek. Pedig nem csináltunk semmit, csak beszédbe akartunk elegyedni a járókelőkkel. Minden nap ments meg egy lelket! - Így tanította a *guru*.

- *Guru?*

- A tanítómesterünk. Mahadéva Csandra Dasz.

- Szóval a kapitány magukba kötött... Hogyan?

Enyhe pír öntötte el az arcát. Nem tudtam, hogy a szégyené-e, vagy a haragé.

- Feltétlenül el kell mondanom, hogy az az idióta hogyan provokált bennünket?

- Egyáltalán nem - mondtam. - Tehát magukba kötött. Tudták már akkor, hogy kicsoda?

- Dehogyan tudtuk. Honnan tudtuk volna? Csak akkor, miután megváltottuk a jegyet és felmentünk a hajójára.

- Gondolom, nem vette örömmel, hogy a bárkáján utaznak?

- Annyira nem, hogy... vízbe akart dobálni bennünket.

- Már ott a kikötőben?

- A helyszínen. Szerencsénkre volt ott egy fickó valami kikötői hatóságtól. Azt mondta, hogy aki megvette a jegyét, annak jogában áll utazni. A kapitány dúlt-fült.

- Szóval, dühös volt.

- Enyhe kifejezés. Azt mondta, hogy ha a hajójának a legkisebb bántódása is esik, beleszórat bennünket a krokodilok közé. Hogy egészen biztosan szerencsétlenséget hozunk a bárkájára. Esküszöm, nem normális az az ember! Egy nyitott borotvakéssel fenyegetett bennünket... Végül is hogyan ölték meg Jensen testvérünket...?

Mélyen a szemébe néztem, aztán lassan, tagolva mondtam:

- Feltehetően egy borotvakéssel metszették el a torkát. Egy éles borotvakéssel.

A két lány közül az egyik halkán felsikkantott, és félájultan dőlt a földre.

21

Dasz testvérnek kifutott a vér az arcából. Szürke leple felett szinte világított mézsfehér arca.

- Ugye... mondtam... én megmondtam!

- Történt valami maguk és a kapitány között a hajón? Valami olyasmi, ami a kikötőben!?

Dasz lehajtotta a fejét, és fogai között szűrte a szót.

- Nem.

- Egészen biztos benne?

Felkapta a fejét és harciasan szembenézett velem.

- Nézze, Mr... izé... mi már régen kiszálltunk az emberi társadalomból. Mi az *igazi társadalom* tagjai vagyunk. Intézzék el csak a maguk dolgát maguk között. Mi közünk hozzá?

- Tulajdonképpen semmi - mondtam, és felemelkedtem. - Azt hiszem, hogy valóban semmi. Mindenesetre, ha a nirvána a céljuk, lehet, hogy rövidesen oda is kerülnek. Valaki majd

odasegíti magukat. Ha még nem jöttek volna rá, egy örült mászkál közöttünk, és időről időre elvágja valakinek a torkát. Lehet, hogy a következő éppen ön lesz, Hagelmann... azaz Dasz testvér. Most pedig béke veletek, testvérek...!

Kacsintottam Szentarkangyalnak, aki felhúzta csuhája szélét, hogy könnyebben lépést tudjon tartani velem.

Éppen elértem a bokros szélét, amikor az történt, amire számítottam. A könnyező, félajult lány felugrott, és mielőtt még a többiek megakadályozhatták volna, utánam vetette magát.

- Álljon meg! Kérem...! Elmondok mindent... Ó, Istenem!

Természetesen megálltam. Ki tudna egy ilyen szívhez szóló kérésnek ellenállni?

22

Ismét elfoglaltuk előbbi pozíciónkat, azzal a kis változtatással, hogy most a lány ült velem szemben, Hagelmann, alias Dasz testvér pedig oldalra húzódott.

Barna, egyenes orrú lány volt, égszínkék szemekkel. Megpróbáltam fejére képzelni a haját. Amikor végre siker koronázta fáradozásomat, csinos, szerény külsejű gyereklányt láttam magam előtt nagy, kék, világra csodálkozó szemekkel.

- Nos? - kérdeztem. - Mit akar mondani, kisasszony?

Remegett a szája széle, könnyek csillogtak a szemében. Tapasztalatból tudtam, hogy így a legnehezebb elkezdni valamit.

- Tehát... fenn voltak a hajón - segítettem. - A kapitány és a matrózok utálták magukat. A kapitány borotvával fenyegetőzött. Mi történt ezután?

- Én szerettem Dandin testvért.

- Dandin? Az ki?

- Jensen... Dandin az indiai neve.

- Aha. Ismerte korábbról is?

- Poonában találkoztam vele. És... együtt éltünk néhány hónapig. Akkor elváltunk, ő továbbra is Indiában maradt, én pedig átjöttem Burmába, majd ő is utánam jött.

- Azután?

- A rangooni kikötőben találkoztunk. Most pedig megtért Krisnához...

Megjelent lelki szemeim előtt a kis svéd, amint ott fekszik az ágyamon, átvágott torokkal.

- Soha nem tudott igazán elmerülni a meditációban - sírta a lány. - Nyugtalan volt. Nem tudta megtalálni a lelke békéjét... Olyan volt, mintha megállás nélkül keresne valakit.

- Hogyhogy keresne valakit? Konkrétan szólt valamiről?

- Ó, nem! Nálunk ez nem szokás. Tudja, vannak az emberi léleknek bizonyos szférái, amelyek sérthetetlenek a másik előtt.

- Szóval Dandin testvér keresett valakit?

- I-igen. Talán... valamelyik hozzátartozóját. Láttam nála egy fényképet.

- Valóban?

- Hát... igen - mondta habozva. - Tudja, én mostam a fehéreneműjét, és egyszer, a távollétében benyúltam a zsákjába. Elpirult, mintha még most is szégyellné, amit tett. - És ott... találtam egy fényképet. Nem tudom, kinek a képe volt.

Súlyos csend ereszkedett közénk. Szentarkangyal atya idegesen izgett-mozgott mellettem; alighanem egyetlen szót sem értett németül.

- Szóval Rangoonban ismét találkoztak - törtem meg a csendet. - Felszálltak a hajóra, a kapitány és a legénység... hm... nem fogadta valami szívélyesen magukat.

- Két napig a fedélzeten maradtunk - mondta panaszosan. - A kapitány azt állította, hogy nincs szabad kabinja, pedig megfizettük az árát. Első éjszaka a tengerészek meg akartak erőszakolni.

- Micsoda?!

- Előrementem a hajó orrába..., hogy egyedül maradhassak egy kis időre, amikor... rám támadtak.

- Úgy érti, hogy többen voltak?

- Legalább öten. Hátracsavarták a kezem és... és... valamelyikük egy kést... vagy... valami éles szerszámot szorított a torkomhoz. Azt suttogta, ha megmozdulok, megöl. Úgyis elege van a hozzám hasonló disznókból.

- A kapitány...?

- Őszintén szólva nem láttam. Lehet, hogy ott volt a többiek között... tudja, akkora volt a köd, hogy az orráig sem láthatott az ember. De éreztem őket!

- Érezte?

- Fel voltak töltve pálinkával. Messziről búzlóttek, mint egy trágyadomb.

- Hm... ezután?

- Gondolhatja, hogy kétségbe voltam esve. Ahogy megmozdultam, éreztem, hogy az a kés... azonnal beleszalad a nyakamba. Kiáltani sem mertem... és arra gondoltam, hogy... biztosan megölnék és bedobnak a folyóba. A krokodilok meg... Szóval nyomom sem marad. Szerencsére az utolsó pillanatban, amikor már a leplemet tépték, jött valaki, és kiszedett a karmaik közül. Éppen úgy, mint a filmekben. A legeslegutolsó pillanatban ütött szét közöttük.

- Kicsoda?

- Nem tudom... Mindenesetre furcsa volt... már amennyit egyáltalán láttam belőle. Tudom, nem szép, amit mondok, főleg azok után, hogy megmentett, de... mintha nem lett volna egészen normális.

- Nem normális?

- Hát... hogy is mondjam csak. Nagydarab fekete férfi... olyasféle öltözékben, mint a rockerek. Szögekkel kivert öv, csizma, bőrzeke, miegymás. És amíg... szóval táncolt. Tánclépéseket tett, és... szóval, röhögött.

Én is majdnem elröhögtem magam.

- Szétcsapott közöttük. Esküszöm, nem is voltam egészen magamnál. Ahelyett, hogy megköszöntem volna neki, amit tett, megfordultam, és visszafutottam a hajó végébe a többiekhez.

- Eszerint - tértem vissza a lényegre - a nyakához szorítottak egy kést. Lehetséges, hogy nem is kés volt, hanem... mondjuk, borotva?

- Bármi lehetett, ami fémből készült, és... nagyon éles volt.

- Értem. Még egy utolsó kérdést, ha megengedi... Hogy veszítette szem elől Jentsent? Arra gondolok, amikor megölték.

Megremegett a válla, de erőt vett magán.

- Ó, hát azért nem voltunk együtt sülve-főve. Bár borzalmas nagy volt a pára, mégis... szóval, néha nem is jött olyan rosszul. Tudja, a meditációhoz. Naponta többször is el kell merülnünk a gondolatainkban, hogy közelebb jussunk a világlélekekhez... csak így tudunk majd valamikor feloldódni benne. Egy olyan kicsi hajón pedig, mint a „Paradicsommadár”, nagyon nehéz nyugalmas helyet találni. A kapitány nem adott kabint. Ezért, amikor besűrűsödött a pára, mindenki keresett magának egy csendes zugot a meditációhoz.

Megpróbáltam én is meditálni. Hiába erőlködtem azonban, nem ment. Nyilván nekem is el kellett volna vonulnom a világ zajától egy félreeső, csendes helyre. Oda, ahol még egy borotvás gyilkos sem akad nyomomra.

Töprengtem, töprengtem, aztán úgy határoztam, hogy a sokk-terápiát alkalmazom. Lássuk, mire megyünk vele!

Felálltam, mire Szentarkangyal is felpattant ültéből.

- Megtennék azt a szívességet, hogy lejönnék velem a partra? Mutatni szeretnék valamit.

A Krisna-hívek összenéztek, csak a kék szemű, kopasz lány nem vette le rólam a szemét.

- Megtalálta... őt? - Remegett a hangja, mint a kocsonya.

- Megtaláltam.

Hagytam, hogy Santarcangeli vegye át a vezetést. Hátramaradtam és megvártam, amíg a másik, kövérkés lány is átküzdi magát a bokrokon. Rámosolyogtam, és könyökénél fogva átsegítettem az utolsó akadályon.

Aligha lehetett hozzászokva az ilyesfajta viselkedéshez, mert még a nyaka is elpirult, amikor megköszönte.

Egészen addig udvariaskodtam, amíg a többiek a partra nem értek. Ekkor, mintha csak a kíváncsiság hajtana, mutatóujjammal megérintettem a fejét.

- Ne haragudjon... nem érzett lelki fájdalmat, amikor... - és mutattam az ujjaimmal, ahogy ollóval levágják valakinek a haját.

Elmosolyodott és megrázta a fejét.

- Ugyan... dehogy. Sőt, örültem, hogy a régi életemmel együtt a hajamat is elhagytam. Higgye el, egyáltalán nem hiányzik. És ha arra gondol - tette hozzá zavartan mosolyogva -, hogy az emberek számára egy nő elveszíti vonzását, ha nincs haja, hát mi nem törődünk az ilyesmivel. A lélek szépségét nem pótolja a test szépsége. Ha akarja, egyszer részletesen is elmondom magának, hogy mit tanít erről a *guru*. Tudja, az úgy van...

- Természetesen - vágtam gyorsan közbe. - Mindig érdekelt, hogy maguk, akik elvonulnak a... hogy is mondjam csak... a világ zajától, hogy tudnak ilyen, már megbocsásson... tükör kopaszok lenni. Például a dzsungelben, ahol nincs fodrász.

Meg kell hagyni, jól adtam a hülyét. Akkorát kacagott, hogy a vízpartiak megkövülve és megbotránkozva fordultak hátra.

A lány lenyelte a nevetését.

- Kegyes Krisna... én nevetgélek, egy testvérünk pedig halott... Kegyes Krisna...

Mielőtt még egészen átadta volna magát Krisnának, újra csak visszatértem a hajához.

- Tehát, hogy vágják a hajukat... a dzsungelben?

Vékony, sebhelyes arcú társa türelmetlenül, szinte már-már fenyegető arccal fixírozott bennünket. A lány összerántotta a leplét és indulni akart, amikor rájött, hogy még nem válaszolt a kérdésekre. Megtorpant, és habozva visszafordult. Biztos voltam benne, hogy hajdanvolt családjában arra nevelték, ha egy felnőtt kérdez tőle valamit, minden körülmények között válaszolnia kell rá.

- Hát... minden héten egyszer... esetleg gyakrabban is.

- Mindenki a magáét?

- Ugyan, dehogy. Hiszen hátul nem lehet... tincset sem.

Kényszeredetten nézett a szemembe. Nem értette, hogy mi a fenét akarhatok tőle ezzel a gyerekes kérdezősködéssel.

Én azonban nem tágítottam.

- Ki vágja például a magáét?

- Az enyémet? Hát Szukavati testvér.

Magamtól is kitaláltam, hogy Szukavati nem lehet más, mint a sebhelyes arcú férfi.

- Mivel?

Szukavati intett, a lány pedig úgy döntött, hogy véget vet a kérdezz-feleleknek. Nem törődve vele, hogy követem-e, elindult a többiek felé. Félútról azért visszafordult és megsimogatta a tincset a fején.

- Borotvával - mondta nyugodtan. - És ha érdekli, éppen úgy bepamacsoljuk a fejünket, mint Rotterdamban a fodrász.

A Krisna-hívők, elsősorban Szukavati testvér éles szemekkel követték minden mozdulatomat. Szentarkangyal bambán bámult maga elé, de már nem dőltem be neki.

Tudtam, hogy feszülten figyel, és ha szükség lenne rá, egészen biztosan a segítségemre sietne. Szukavati testvér nem jött túlságosan közel hozzám, de még így is el tudott volna érni, ha nagyon nyújtózkodik.

- Mit akar tőle?

- Semmit - mondtam az igazságnak megfelelően. - Csak arra voltam kíváncsi, mivel borotválják a fejüket.

- Most már elégedett?

- Mondjuk. Láthatnám a borotváját?

- Elveszítettem.

- Igen?

- A csomagommal együtt. Még az éjszaka.

Udvariasan a nádas felé intettem.

- Jöjjenek velem, kérem.

Belegázoltunk a vízbe, és néhány lépés után elértük a vigasztalanul lebegő hullát.

Meghökkenetek, amikor meglátták, de nem annyira, amennyire elvártam volna tőlük. Kivétel csak Dandin testvér hajdani barátnője volt, aki hangosan felnyűszített, és Dasz karjába kapaszkodott.

- Segítenének kivinni a partra? - kérdeztem.

Santarcangeli felém villantotta a tekintetét és azt olvastam ki belőle, hogy mélységesen helyteleníti az eljárásomat.

Ez egyszer azonban nem lehettem tekintettel semmire. Az elmúlt huszonnégy óra alatt többször is lesújtott a gyilkos. Ha nem akarjuk, hogy újra akcióba lépjen, el kell kapnunk, mielőtt még magunk is belemerülnénk a nirvánába.

A Krisna-hívők körülvették a holttestet, én pedig diszkréten hátrahúzódtam.

A kék szemű lány visított fel először.

- Jaj... Úristen! Ez nem ő! Ez nem Dandin... Úristen, Dasz! Ez egy nő!

Megfordult, aztán olyasmi történt, amire nem számítottam. Otthagyta a békésen ringatózó holttestet és nekem ugrott. Körmeit az arcomba akarta vágni; utolsó pillanatban sikerült csak elkapnom a fejem.

- Maga... maga... szörnyeteg! - sikoltozta, miközben ott vergődött a kezeim között. - Maga... sátán! Mit akar velünk?! Gyilkos! Meg akar ölni bennünket?! Maga és az az átkozott kapitány... Szörnyetegek!

Elfulladt a hangja, elhagyta az ereje; úgy lógott a karomon, mint egy ruhatárból kivett télikabát.

A másik három ügyet sem vetett hisztériázására. Santarcangelival az élen megfogták a holttestet és kivitték a szárazra. Kénytelen voltam én is átnyalábolni a lányt, kicipelni a partra és leültetni a fűre.

A nap békésen ragyogott a fejünk felett. Alig lehetett több ötven foknál.

A Krisna-hívők hanyatt fektették a halottat. A sebhelyes fickó virágot szakított és a lány összekulcsolt kezébe tette. Olyan megható és egyszersmind lehangoló volt a látvány, hogy még Szentarkangyal is elfelejtett keresztet vetni.

Mivel a kék szemű lány még mindig használhatatlannak látszott, kénytelen voltam Dasz testvért elővenni.

- Nos?

- Sosem láttam. És a többiek sem. Poonában nem volt, az biztos. Megismerném.

- A hajón sem látták?

- Nem.

- Hogyan lehetséges ez?

- Magát sem láttuk.
- Két napig ki sem mozdultam a kabinomból.
- Hátha ő sem.
- Kétlem. Éppen maguk mondták, hogy a kapitány nem adott kabint... a...
- Magunkfajtának - segített ki.
- Neki is elvágta a torkát, akárcsak Jensenét. Nem gondolják, hogy ez jelent valamit?

Üres, kifejezéstelen tekintettel néztek rám. Ha nem vettem volna részt már jó néhány elátkozott ügy kibogozásában, és nem lettek volna keserű tapasztalataim az emberi nézéseket illetően, esküdni mertem volna rá, hogy nem tudnak semmit.

Én azonban mégsem hittem nekik. Nem hittem, amíg meg nem találom a gyilkost.

23

Amikor magunkra hagytak az atyával, a halott fölé hajoltam, és alaposan végigvizsgáltam. Éppen a sebnél tartottam, amikor nem messze tőlünk revolverlövés csattant.

Éreztem, hogy fekete karikák szállnak a szemem elé, mintha engem találtak volna el.

Szentarkangyal rémülten bámult a bokrokra.

- Hallotta? Ez... ez...

Kihúztam a stukkert a zsebemből, és a bokrokra fogtam.

- Jöjjön ide, atya!

Mintha hipnózisban cselekedne, mellém lépett; de képtelen volt a szemét levenni a pisztolyomról.

- Én... tulajdonképpen...

- Nyúljon a leple alá!

Úgy ugrott hátra, mintha kígyót dobtam volna feléje.

- Maga megőrült!

Nem tehettem mást, ráfogtam a fegyvert.

- Tegye, amit mondok!

Kiszaladt a vér az arcából, ahogy a halott lány fölé hajolt. Én sem éreztem magam valami jól, hiszen szebb látvány is akad, mint egy vízből kihúzott, átvágott nyakú hulla, ráadásul trópusi hőségben.

- Mit kíván, Lawrence? Kénytelen vagyok kijelenteni...

- Nézze meg, van-e alsóruhája a lepel alatt.

- Nem!

- Kérem... meg kell tennie, atyám!

Nagyot sóhajtott, összeszedte magát, és benyúlt a halott leple alá. Amíg ott kotorászott, kihúztam zsebemből a bicskám és kipattintottam a pengéjét.

- Van...

- Micsoda?

- Izé... fehérneműje.

- Bugyija?

- Kérem, Mr. Lawrence... Alighanem az.

- Vegye el a késem. Tapogassa végig a gumiját. Ha valami keményet talál a gumi alatt, vágja ki a pengével.

Elvette a kést, én pedig a bokrokat fürkésztem. A levelek mozogtak-mozogtak, aztán nem messze tőlünk, másodszor is elsütötte valaki a pisztolyát.

- Megvan?

- Ki tudja vágni?

- Mr. Lawrence... én...

- Ne várja meg, amíg megölnek bennünket!

Megreccsent egy ág a hátam mögött, de nem mertem arrafelé fordítani a fejem. Aztán kiáltozást hallottam, és mintha felénk igyekezett volna valaki, nem törődve a lába alá kerülő páfrányokkal, bokrokkal.

- Megvan.

- Jöjjön ide és fogja meg a stukkert. Tud löni?

- Borneón a katolikus egyesület lövészklubját vezetem.

- Ha valami gyanúsát észlel, húzza meg a ravaszt! Adja ide!

Elvette a stukkert, és kezembe nyomta a kis műanyag lapot. Elég volt futólag rápillantanom, hogy megállapítsam: a svéd rendőrség azonosítási plakettjét tartom a kezemben.

Zsebre vágtam, aztán elvettem Szentarkangyaltól a pisztolyt. Éppen abban a pillanatban, amikor a bokrok közül az afrofrizurás doktornő repült a tisztásra. Térdre esett előttem, és úgy nyújtotta felém a kezét, mint bibliai képeken a tékozló fiú, megtérve az atyai házhoz.

Első pillantásommal a fegyverét kerestem, de nem volt a kezében. Hóna alá nyúltam és felsegítettem.

- Maga lőtt?

Lihegett és a vállamra dőlt.

- Én... én...

- Hol a fegyvere?

- El... dobtam.

- Hogyhogy eldobta?

- Mert... menekültem és... nem... maradt benne töltény.

- Hova menekült?

- Ide... maga után.

- Honnan tudta, hogy hol vagyok?

- Ne... vicceljen... hiszen ha száz méterre... voltunk egymástól.

Ismét recsegett a bokor, megmozdultak az ágak; a változatosság kedvéért most Wessely doktornő bukott ki közénk.

Meghökken, amikor megpillantotta a vállamon nyugvó Ratnát, akinek a hajából enyhe szantálillat áradt, régi-régi emlékeket ébresztve a szívemben.

- Ratna! Úristen! Csakhogy...

Santarcangeli atya nem tudta merre fordítani a fejét. Igaz, ami igaz, a hölgyek meglehetősen zilált öltözéke alig-alig rejtette el osztályon felüli bájait. Wessely doktornő, mintha egy középkori olasz festményről lépett volna le, ahol ő uralta a terepet: városok, emberek, gyümölcsök, mind-mind az ő szépségét és elérhetetlenségét voltak hivatottak kiemelni. Ezzel szemben Ratna maga volt a Kelet, minden titokzatosságával és illatával. Csak a vállamig ért, de alakjának tökéletessége a grekobuddhista művészet legszebb darabjait idézte. Talán a táncoló Siva lehetett olyan kecses, mint ő.

Amikor Wessely mellém ért, karjai közé taszítottam a kis doktornőt.

- Fogja! Van fegyvere?

- A... csomagomban.

- Hol vannak a többiek?

- Nem tudom. Jézus! Ez kicsoda?

Szája elé kapta a kezét, amikor megpillantotta a fűben heverő holttestet. Ratna elfordította a fejét és nagyot csuklott.

- Majd később - mondtam erélyesen és éreztem, hogy hideg fut végig a hátamon. - Mi történt magukkal?

A hangja is remegett, nemcsak a teste.

- Nem tudom - suttogta. - Esküszöm, nem tudom.

- Hogyhogy nem tudja? Akkor mire lövöldöztek? És hol vannak a többiek?

- Elfutottak. Amikor... a kapitányt... megtámadták.

- Popeyt?

- A... kicsodát?

- A kapitányt. Hogyhogy megtámadták? Próbáljon meg, ha lehet, értelmesen beszélni...

Ahelyett, hogy azt tette volna, amire kértem, a halott lányra tévedt a tekintete; félrefordult és öklendezni kezdett.

Én meg csak álltam, álltam, és megpróbáltam eldönteni, hogy én bolondultam-e meg, vagy ők.

Már-már ott tartottam, hogy sorban felpofozom őket, Szentarkangyalt sem kímélve, aki mellesleg megállás nélkül szórta a keresztet Ratna hátára. Wessely egy fatörzshöz szorította a homlokát és nyögdecselet, mintha most csúszott volna le a pálma koronájáról.

- Bocsásson meg - suttogta, és blúza aljával megtörölgette az arcát. - Egészen kivagyok. És... ne haragudjon, hogy orvosnő létemre... de egészen más a műtőasztalon látni valakit, mint meggyilkolva.

- Ebben lehet valami - mondtam meggyőződés nélkül. - Végül is mi történt magukkal?

- A kapitány, az az állat, ő az oka mindennek! Undorító féreg! Felhergelte magát, hogy elkapja őket, és kitapossa a belüket. Ordított, hogy mostantól kezdve a dzsungel törvénye az érvényes, és hogy őt nem állíthatja meg senki.

- Kinek akarta kitaposni a belét?

- A Krisna-híveknek. Azt mondta, hogy miattuk volt a balhé! És hogy maga is benne van a buliban nyakig. Nem normális dolog, ha valaki gilisztákat fogdos.

Ennivaló volt, ahogy enyhe, furcsán németes akcentusával az angol szavakat ejtette.

- Eeeegen. Aztán?

- Azután doktor Fellner...

- Tényleg. Hol a doktor?

- Nem tudom - suttogta Wessely és nagyot nyelt. - Azt hiszem... eltűnt! Amikor a kapitányt... berántották a bokrok közé... Úristen! Még mindig nem tudok normálisan beszélni!

- Azért csak próbálja meg - biztattam jóindulatúan, miközben revolverem csöve megállás nélkül a bokrok szélét pásztázta.

- Szóval... maguk elmentek, mi pedig ott álltunk és... mi is elmentünk volna, amikor a kapitány dühöngeni kezdett. Hogy ne kelljen hallgatnom a piszkolódását, lementem a partra a hátizsákomért. Arra gondoltam, hogy beszélünk kell dr. Fellnerrel, mert akárhogy is alakul a helyzet, Fellner doktor az új munkatársunk, és Löwenroth doktor meghagyta, hogy bizonyos dolgokról már útközben tájékoztassuk.

- Azután?

- Azután... hát a többiről talán Ratna tudna többet mondani. Karnyújtásnyira tőle rántották be a bokrok közé.

- Berántották? Hogyan?

- Talán valami kötéllel - suttogta Ratna. - Mintha hurkot dobtak volna a nyakába. Még ordítani sem tudott. A nyakához kapott és... hörgött. Aztán eltűnt.

- Erre maga lövöldözni kezdett.

- I-igen - nyögte a kis doktornő, és kibontakozott Szentarkangyal öleléséből. - Ami golyó még maradt a revolveremben, azt mind kilőttem.

- Remélem nem a kapitányba.

- Azt hiszem, nem voltam magamnál. Csak húztam a ravaszt és lőttem, amíg a golyók tartottak. Aztán eldobtam a fegyvert és futottam... errefelé, amerre magukat sejtettem.

- Fellner doktor tehát ott maradt valahol - mondtam szinte csak magamnak, miközben lázasan törtem a fejem, hogy mit csináljak. Végül úgy döntöttem, hogy jobb együtt, mint egyedül, ezért stukkeroamat előrszegezve intettem, hogy kövessenek, miközben másik kezem mutatóujját a számra tettem.

Ha valaki lesből, a bokrok mögül figyelt volna bennünket, joggal hihette volna, hogy erdei szellemek és folyóba fulladt áldozatok kósza lelkei tartanak álarcosbált a dzsungel szélén.

Elöl mentem én, kivont stukkerral a kezemben, s a meghökkent leselkedő bizonyára bennszülöttek által lemészárolt majomvadász lelkének tartott volna, aki még haló porában sem tud megválni kedvenc fegyverétől. Közvetlenül a nyomomban Ratna lépdelt; afrofrizurásan, koszosan, tépelt blúzban; mögötte Wessely; nyakán véres kötéssel, jeans-zekéje alatt a nagy semmibe öltözve. A sort egy üstben megfőzött és amúgy melegében elfogyasztott misszionárius lelke zárta, aki minden lépésnél hátrafordult és ütésre emelte az öklét.

Így futottunk bele a Krisna-hívőkbe, akik tökpucéran éppen hajtincseiket fésülték a napon.

Ekkor már az sem lepett volna meg, ha a fák tetejéről majmok másznak le hozzánk, és kifogástalan angolsággal elnézést kérnek a zavarásért, és a legfrissebb baseball-eredmények után érdeklődnek. A harikrisnákat azonban, úgy tűnt, kellemetlenül érintette a jelenlétünk, mert abbahagyták a kollektív fésülködést és magukra terítették fehér leplüket.

Amíg eltűntek a leplek alatt, volt alkalmam szemügyre venni őket. A kövérkés lány terhesnek látszott, Dasz testvéren viszont olyan kidolgozott izmok ugráltak, hogy akár egy elsőosztályú súlyemelő is megirigyelhette volna őket. Kíváncsi lettem volna rá, vajon a szemlélődés és meditáció hizlalja-e az izmait.

Odatereltem hozzájuk a két lányt és Szentarkangyalt.

- Ide figyeljenek, nincs időm szövegelni! Valaki, aki eddig sem sokat pihent, újra előkapta a borotváját, és most alighanem a kapitány van soron. Amíg utána nézek a dolognak, szeretném, ha együtt maradnának. Szeretném, ha nem menne el innét senki, amíg vissza nem jövök... Rendben?

- De hát... mi történt? - suttogta a terhes lány, kezét a hasára szorítva.

- Egyelőre nem tudom, remélem, semmi. Tíz perc múlva itt vagyok. Atya!

Végtelen szomorúsággal a szemében kullogott oda hozzám.

- Itt a fegyverem! Ha bárki is... Érti, mire gondolok? Lője le, mint egy koszos kutyát!

Szomorúan rázta meg a fejét.

- Én nem ölhetek... Lawrence. Jobb, ha másnak adja a fegyvert!

A kék szemű lány felém nyújtotta a kezét.

- Adja nekem.

- Tudja használni?

Mintha gúnyos fény csillant volna a szemében.

- Ha kell, tudom.

Megfogtam a csövénél és odanyújtottam neki, aztán Daszhoz fordultam.

- Velem jönné?

Felhúzta a szemöldökét.

- Miért ne?

Hallottam, hogy bebújik mögöttem a bokrok közé. Tettem néhány lépést előre, és csak akkor álltam meg, amikor végképp láthatatlanná váltunk a többiek előtt. Megvártam, amíg mellém ér, aztán a dzsungel felé mutattam.

- Megkérhetném, hogy menjen befelé, kb. húsz lépést, aztán forduljon jobbra, menjen vagy száz lépést előre, aztán újra jobbra? Én a parton leszek... Ha valakit, vagy valamit lát, igyekezzék észrevétlen maradni. Lapuljon a földre és ne mocsanjon. Érti?

- Ezt értem, de miért van szüksége rám?

Nem mondhattam meg neki, hogy egyszerűen csak el akartam távolítani a többiek közeléből. Nem tetszettek az izmai.

- Ha valaki észrevenne... mit csináljak?

- Ugorjon be a sűrűbe. És ne hagyja elkapni magát.

Láttam rajta, még mindig nem érti, mi az ördögöt akarok tőle. Mielőtt újra kérdezhetett volna, hátat fordítottam neki és hasra vágtam magam. Aztán addig kúsztam, amíg csak el nem tűntem a szeme elől.

Amikor a fák eltakartak, felálltam és gondolkozni próbáltam. Egy kicsit túlságosan is sok volt, ami az elmúlt huszonnégy órában történt. Annyira sok, hogy az már nem is lehetett igaz. Nagyon úgy nézett ki a dolog, mintha valaki szántszándékkal csinálná az arénát, hogy a sűrű köd mögött elsikkadjon a lényeg.

Egyszerre csak égni kezdett a nyakamon a seb. Ez aztán visszatért a valóságba. Akárhogyan is, de valaki itt kószál a közelben, és annyi neki kinyírni egy embert, mint másnak eltaposni egy hangyát.

Kissé meggörnyedtem, és araszoló léptekkel elindultam előre.

Legelőször is a tisztást szerettem volna látni, ahol a kapitány állítólag eltűnt.

Mentem vagy húsz lépést előre, és éppen balra akartam fordulni, amikor két hosszú, meztelen lábszárat pillantottam meg a fűben, amint az utamat keresztezték. Minden kétséget kizáróan ott feküdt valaki a parton, lábát kinyújtva, alighanem élettelenül.

Mit nem adtam volna, ha nálam van a fegyverem! Így azonban kénytelen voltam leguggolni és hallgatni az erdő hangját. Közvetlenül felettem két kismadár udvarolt egymásnak. Amikor megmozdultam, elhallgattak, és fejüket oldalra hajtva, feszülten figyelték minden mozdulatomat.

Viselkedésükből arra következtettem, hogy tiszta a terep. Mindenesetre összeszorítottam az öklöm és úgy hajoltam a fekvő test fölé, hogy bármelyik pillanatban elereszthessek egy vidám balegyenest.

Mondanom sem kell, hogy Fellner doktor feküdt a fűvön. Amikor föléje hajoltam, megmozdult és kinyitotta a szemét. Aztán felkönyökölt, és vézna testét meghazudtolva úgy vágott állon, hogy nekirepültem egy fának.

A másik ütést a fa adta. Szépen lecsúsztam a gyökeréig és ott is maradtam, amíg Fellner oda nem szédelt hozzám.

- Maga... maga... - és felemelte a kezét, hogy ismét bepancsoljon egyet.

- Álljon meg, az istenért! Wessely küldött, hogy keressen meg magát. Itt feküdt a fűvön, amikor magára bukkantam.

Gyanakodva nézett rám, összeszorított ököllel.

- Higgyen nekem - győzködtem, és megtapogattam az állam. - A fene essen magába... átkozott ütése van.

Büszkén elmosolyodott és leeresztette a karját.

- Meghiszem azt. A hamburgi orvosok egyesületében bokszolok.

- Mi történt magával?

- Mit tudom én... Valaki leütött.

- A doktornők azt állítják, hogy a kapitány eltűnt.

- Valaki berántotta a bokrok közé. Az az érzésem, hogy kinyírták.

Cseppnyi félelmet sem éreztem a hangjában. Olyan tárgyilagos volt, mintha arról számolt volna be, hogy nem messze tőle leesett két kókuszdió a fáról.

- Honnan veszi?

- Hát onnan, ami az éjszaka történt. Nem vagyok egészen hülye. Itt valaki nagyon nem akarja, hogy élve Csittakangba érjünk... Hátulról vágott fejbe a bitang... és alaposan.

A tarkóját masszírozta, amikor észrevettem valami furcsát a háta mögött a fűben. Valami egészen szokatlan dolgot. Éppen ott, a bokor alatt, ahol feküdt.

Ellöktem magam a fától és felemeltem a fűből, ami ott volt. Aztán azt is, ami az előbbi mellett hevert. Aztán elsápadtam és riadtan néztem körül.

Komolyan kételkedni kezdtem benne, hogy el jutunk-e valaha is élve Csittakangba.

25

Átnézett a vállam felett: szemügyre vette, amiket a kezemben tartottam.

- Ez meg mi az ördög?

Jobb tenyeremen egy öklömnyi, kiszáritott toll pihent, amelynek az oldalára emberi arcot véstek, kitágult nagy szemekkel, lapos, széles lyukú orral, elálló fülekkel. A tők, azaz a koponya tetejét lemetszették egyetlen, vízszintes vágással.

Másik kezemben egy bot volt, még egészen friss, sormintára emlékeztető véséssel. Végére színes madártollakat erősítettek fahánccsal; a tollak alkotta koszorú közepén néhány fekete bogyó sötétlett.

Szomorúan néztem a tököt, aztán a kezébe nyomtam.

- Fogja! Szerelmeslevél.

- Micsoda?

- Üzenet.

- Ez?

- Azt jelenti, hogy rövidesen így fog kinézni a maga koponyája is. Nem lesz teteje.

Elsápadt és verejtékcseppek ütöttek ki a homlokán.

- Viccel?

- Eszemben sincs. Ez a nágák, a kígyóemberek üzenete. Olyan, mint az indiánoknál a kiásott tomahawk. Azt jelenti, hogy ne tovább, egyetlen lépést se!

- Ne hülyéskedjen! A huszadik században vagyunk, Burmában.

- De a kígyóemberek szomszédságában.

Dühösen földhöz vágta a tökököt.

- Ostobaság! Hiszen legalább kétszáz mérföldre vagyunk Nágaföldtől. És a nágák is már... hm... valamelyest civilizáltak.

- Ez azonban nem akadályozza meg őket abban, hogy tiszteljék a régi szokásokat.

- Na és az az ízé... a másik?

- Ez? Ugyancsak a hadüzenet jele. Látja ezt a díszítést a fán? Ezeket az összefonódó háromszögeket... Nos, ez alighanem a Hold ábrája. Holdanyóé.

Lestem az arcát, de a fokozódó nyugtalanságon kívül semmi mást nem láttam rajta.

- Maga tényleg azt hiszi, hogy nekem szánták?

- Mindenesetre maga mellett találtam.

- De hát... mit akarnak tőlem?

- Lehet, hogy hamarosan megtudjuk. Lehet...

Reményvesztett kiáltás szakította félbe szavaimat.

- Hé! Mr. Lawrence...! Merre bujkál?

- Ez kicsoda?

- Egy hajótörött. Krisna-hívő.

- Kicsoda?

- Majd később...

- Mr. Lawrence! Feleljen már, az istenért!

Amikor harmadszor is felhangzott a kiáltása, már a legkisebb kétségem sem volt afelől, hogy valami történt odaát, a bokrok túlsó oldalán. Intettem Fellnernek, hogy maradjon csendben, aztán fától fáig lopódzva megpróbáltam megközelíteni.

Mögöttem halkán megreccsent egy ág. Villámgyorsan megfordultam, de csak a doktor mocorgott egy nagy levelű páfrány alatt. Odasúgtam neki, hogy kushadjon a földre, aztán folytattam a bújócskát. Fától fáig.

Olyan hirtelen termett előttem, hogy majdnem sikerült kivennem a szemét. De ha leütöttem volna sem csodálkozhatott volna. Úgy nézett ki, hogy minden jobb érzésű állampolgár figyelmeztetés nélkül azonnal beleeresztett volna egy egész tárat. Hajdan fehér, de hosszú utak porától szürkére aszalódott köpenye piroslott a vértől, s mindkét keze is, egészen a csuklójáig, vörös lucsokban fürdött. Mintha egy hentesüzletben végzett volna kisegítő munkát.

Az arca azonban még a kezét is felülmúlta. Homlokán vércseppek gubbasztottak, lassú gurulással húzva vékony csíkot az orra mellé. Egy bokor ágaiba kapaszkodott, hogy el ne vágódjék.

- Megsebesült?

Valaki hatalmasat horkantott mögöttem. Arra rántottam a fejem, de csak Fellner bukkant ki egy fa mögül. Meghökken, amikor megpillantotta a tépett Krisna-lovagot, de erőt vett az ijedtségén és odacsörtetett hozzá. Az izompacsirta harikrisna, mintha csak most ébredne tudatára szorult helyzetének, összeszorított ököllel Fellner felé vágott. - Ne...! Ne...!

Fellner ügyes, tapasztalt mozdulattal elhajolt az egyenes elől, majd torkaszakadtából ordítani kezdett.

- Hagyja abba! Nem érti?! Doktor Fellner vagyok! Doktor... Fe...

Kitért a második egyenes elől is, majd keresztülvert egy balhorgot. Ekkor már ketten ordítotunk a Krisna-követőre, aki minden valószínűség szerint idegrohamot kapott. Már-már azt fontolgattam, hogy leütöm, vagy hagyom, hogy Fellner csapja le, amikor Dasz testvér szemében végre felcsillant az értelem kósza fénye. Eleresztett egy utolsó, laza egyenest, sűrűlve vele Fellner doki arcát, aztán lihegve a páfránynak dőlt.

- Meg... öl... Vér... es... és... vér...

- Hol?

Remegő kézzel mutatta az irányt.

Átkúsztam két páfrány és néhány bokor között oda, ahol Popey feküdt.

Úgy átvágták a torkát, hogy alig tartotta valami a fejét.

26

Egy halott sohasem szép látvány. Még akkor sem, ha felöltöztetik és kisminkelik. Még az angyalarcú gyerekhalott sem szép. Halál és szépség alighanem egymást kölcsönösen kizáró kategóriák.

Nincs a világnak olyan esztétája, aki Popey hullájában egy szemernyi szépséget, vagy méltóságot tudott volna felfedezni. Mint ahogy a vágóhídra hajtott állatok tetemében sincs se szépség, se méltóság.

Popey a hátán feküdt egy egészen kövérre hízott vértócsa közepén. Az avar lassan itta fel a vért: szorgos hangyák és fűrgő bogarak fürödtek a csillogó, vörös tengerben. Kétségünk sem férhetett hozzá, hogy Popey áthajózott abba a másik világba, ahonnan még a tapasztalt folyami fókák sem térnek vissza.

A páfrányok ága lehajolt, és a vérmocskos Dasz testvér kibotladozott mellénk az erdő rejtekéből.

- Én... én...

Letérdeltem Popey mellé, és vigyázva, hogy bele ne merüljek a vérbe, megfordítottam. Életében sem volt vonzó, de az erőszakos halál még visszataszítóbbá tette. Bételtől sárga fogait kivicsorította, mintha meg akarná harapni támadóját; ujjait görcsbe rántotta a halál.

Fekete, bozontos szakálla csomós volt a vértől. Ha unalmas, londoni óráimban borzongani szeretnék, feltétlenül őt idézem majd az emlékezetembe.

A madarak vidáman csattogtak a fejünk felett. A páfrányok halkán megcsikordultak, mint a rosszul bezárt ajtó.

- Hogy talált rá?

- Sehoggy. Én... Ő... talált énrám.

- Hogyhoggy? - hökkentem meg. - Még élt, amikor találkoztak?

- De... dehogy. Csak... nekem jött.

- A hulla?

Nagyot nyelt és maga elé tartotta véres kezét. Olyan arccal vizsgálgatta, mintha azon töprengene, tud-e élni úgy ezek után, hogy szüntelenül a kezén látja majd a kapitány véréét.

- Szóval magának ment a hulla, mi?

- Figyeljen ide - könyörgött, és látszott rajta, hogy igyekszik visszanyerni az önuralmát. - Én pontosan arra mentem, amerre maga mondta... A lépéseket is számoltam... Aztán éppen jobbra akartam fordulni, amikor nekem jött. Egy bokor... mögül. Ha hiszi, ha nem... borzalmas volt.

- Elhiszem.

- Mondom... számoltam a lépéseket, aztán egyszerre csak kibújt a bokrok közül. És... mintha meg akart volna ölelni. Kitérte a karját és felém jött. Egyenesen felém... és... csupa vér volt... Borzalmas.

- Tehát még élt, amikor...

- Mit tudom én! Tett néhány lépést... aztán amikor el akart zuhanni, felém nyújtotta a karját.

- Maga meg elkapta.

- Mit tudom én, mit csináltam! Nem is voltam magamnál. Amikor feleszméltem... ott feküdt a karomban, és... szóval a vére meg az arcomhoz kenődött. Úristen! Mindjárt hanyok.

Fellner jóindulatúan feléje mozdult, de elkésett. Dasz megfordult és öklendezni kezdett.

Visszafordultam a halott felé, és szomorúan konstatáltam, hogy már az én gyomrom sem a régi.

Fellner doki a halott fölé hajolt, és elismerően csóváltgatta a fejét.

- Első osztályú munka. Mint egy profi sebész. Látszik, hogy nem először csinálja. Semmi esélyt nem hagyott a szerencsétlen flótásnak. Ez a kapitány, ha nem tévedek?

- Nem téved.

- Hátulról kapta el. Mire észrevette, hogy megszorítják a nyakát, már halott is volt. Szép munka.

Dasz visszafordult a páfránytól, és köpenye szélével megtörölte verejtékes homlokát. Arca még mindig iszapos volt a vértől, s ahogy tenyerét végighúzta a képén, a vércseppek egészen elmaszatolódtak.

- Azon kívül, amit már elmondott, tapasztalt még valamit? Valami furcsát... Vagy esetleg hallott valami hangot?

- Semmit - rázta meg a fejét, és igyekezett nem nézni sem a saját kezére, se a kapitány holttestére. - Az égvilágon semmit... Csak a lépéseimet számoltam... szá... mol... mol...

Egyenesen a fejem fölé meredt, a semmibe. Remegett a szája széle, mintha télvíz idején ellopták volna a csizmáját.

Fellner doktor a halott nyakát fixírozta szakértői kíváncsisággal, így nem is láthatta, amit Dasz testvér.

A gyilkost a hátam mögött.

Valaha, hosszú évekig edzettem magam, hogy tökéletesen ura tudjak maradni az idegeimnek. Azután meg mások edzettek, amikor a Royal Air Force, RAF kötelékébe kerültem. Megtanultam nyersen enni a földigilisztát, az apróbb rovarokat, és ha más nincs, madarak vérével oltani a szomjamat. Az elsők egyike voltam, akiket megtanítottak a dzsungelháború minden fortélyára, és büszkén állíthatom, hogy nem voltam rosszabb a japánoknál.

Mintha a felhők mögül hallottam volna tanítómesterem, Radzs Kumar Szingh hangját.

- Az a fontos, Leslie száhib, hogy megérezd a hátad mögött a fickót... Ne halld, ne lásd; érezd! Ha hallani akarod, vagy látni: túl késő! Nem lesz időd megfordulni. Érezd meg, és nyertél!

Villámsebessen lebuktam Dasz testvér lábához, megperdültem és felemeltem az öklöm.

Nem volt senki mögöttem, sem borotvával, sem anélkül.

Dasz testvér tétován hunyorgott, és a levegőbe bökött:

- Nézzék! Uramisten, nézzék!

Ugyanabban a szempillantásban én is megláttam, amit ő. Oda volt szegezve az egyik fa törzsére, körülbelül fejmagasságban. Alighanem arra a fára, amely mögül a megölt Popey hullott a nyakába.

Esküdni mertem volna, hogy ezt a vesszőt is szépen megfaragták, oldalára vágva Holdanyó jelét. Színes madártollak virítottak a végén, a hozzáerősített öklömnyi, zsugorított koponyácska pedig, mintha csak szundikált volna.

Kissé megszédültem, de azért keresztülléptem Popey hulláján és a fához mentem. Az apró emberi maradvány alá tartottam a kezem, s megrántottam a vessző végét. A koponyácska engedelmesen behullott a tenyerembe.

Láttam már zanzát a British Museumban eleget, sőt a kezemben is tartottam néhányat. Ez azonban más volt, mint a többi: úgy éreztem, égeti a tenyerem, mintha parazsat tartottam volna benne.

A viaszszerűen sárga, mívesen kikészített emberi koponya tökéletes mesterségbeli tudásról árulkodott. Mintha egy ügyes szobrász készítette volna.

A horgas orrú, vékony lóarc magas homlokba torkollott; talán túlságosan is magasba. Aztán rájöttem, hogy miért. A fejen ugyanis nem volt haj, pontosabban, csak egyetlen tincset varrt a zanza mestere a fejtetőre. Egyetlen tincset: minden bizonytal az áldozat hajából.

Nem sok kétségem lehetett afelől, hogy a zanza eredetileg egy Krisna-hívő feje volt, s aligha saját jószántából vesztette el.

Ami ezután következett, nem könnyű leírni. A véres ruhás, véres arcú Dasz testvér térdre zuhant; homlokát a földhöz verte és vastag, basszushangon bömbölni kezdett.

Hagytam, hadd hisztizze ki magát. Amikor aztán, néhány perc múlva felegyenesedett, nyoma sem volt arcán könnyeknek. Szeme furcsa fényben égett: a kezdeti idegroham tüneteit véltem felfedezni rajta. Kegyetlen voltam, de nem tehettem mást. Orra alá tartottam a zanzát.

- Ismeri?

Bólintott.

- Kicsoda... volt?

- Szimha testvér.

- Hol?

- Poonában. Majd... itt a Brahmaputránál.

- Milyen nemzetiségű?

- Krisna gyermeke.

Arra lettem volna kíváncsi, nem svéd-e véletlenül.

- Mikor látta utoljára?

- Vagy... két éve. Indiában.

- Nem tudja, hogy került Burmába?

- Átjött egy másik közösségbe. Ahogy én is.

Zsobre tettem a zanzát, aztán a nyílveszőt néztem meg tüzetesebben. A tollak ugyanazok voltak, mint a másikon, és a bogycok is. A vesszőbe vágott ábrák azonban még szemléletesebben formázták a Hold képét.

Éppen megpróbáltam összehasonlítani a kettőt, amikor női kiáltás csendült fel szinte közvetlen a közelünkben.

- Mr. Lawrence!

Lassan a hang irányába fordultam.

A páfrányok levelei megrebbentek; hangos sziszegések közepette Ratna doktornő nyomakodott közénk. Megpillantotta a hullát, hátratántorodott s már-már felsikoltott, amikor a kiváló reflexű Fellner doki egyetlen, hatalmas lépéssel mellette termett, és befogta a száját.

- Kérem... ne!

Mindannyiuk száját azonban nem tudta befogni. Igaz, hogy sikoltozni sem nagyon akartak. Wessely tenyerébe temette az arcát, aztán csak egyetlen szót hajtogatott megállás nélkül:

- Úristen! Úristen!

Pedig Ő aztán igazán nem tehetett semmiről.

A következő másodpercekben szépen odasorjázta hozzánk valamennyien. Mindegyik másként reagált az eseményekre, főleg Popey hullájára. Szentarkangyal kereszteteket vetett és imádkozott, a terhes lány hányt, a kékszemű pedig szinte ijesztően kifejezéstelen arccal leült egy fa tövébe, és szanszkrit varázsszavakat ismételt.

Ratna, amikor magához tért, elmondta, hogy vártak bennünket egy darabig, majd kiáltozni kezdtek. A fák azonban elnyelték a hangot. Aztán úgy döntöttek, hogy utánunk jönnek. Mivel nem tudták, hogy merre mentünk, széteszlottak. A két orvosnő alkotott egy csoportot, a két Krisna-hívó egy másikat, Szentarkangyal atya a harmadikat.

Sok magyarázatra nem volt szükség. Valamennyien látták, mi történt. S azt is tudták, hogy mindez megtörténhet még egyszer, kétszer, sokszor...

- Adja ide a pisztolyát - fordultam Ratnához, aki meglepő gyorsan magához tért, és úgy tartotta a stukkert a kezében, hogy kénytelen voltam elhinni: talán még el is találna valakit, ha nagyon közel jönne hozzá.

- Ide figyeljenek - fordultam hozzájuk, miután megvizsgáltam a doktornő revolverét. - Egyetlen módja, hogy életben maradjunk, ha nem válunk el egymástól. Mostantól kezdve senki nem mozdulhat el a többiektől. Ha valakinek feltétlenül szükséges, ketten kísérik. Férfit férfiak, nőt nők. Miss Ratna átadja a revolverét Dasz testvérnek. Dasz, ön leghátul marad. Remélem, tud löni?

- Tudok.

- Remélem... izé... vallási megfontolásai ellenére...

- Aki ezt tette, azzal szemben nincsenek megfontolásaim.

- Helyes, nagyon helyes! Nos, ha valami gyanúsat észlel, gondolkodás nélkül odapörköl, világos?

- Világos.

- Én megyek elől, és ugyanezt teszem. Másfél nap múlva, legalábbis a térkép szerint, elérjük az első falut Csittakang felé. Onnan pedig szerezhetünk kísérőket.

- És... mi lesz a halottakkal? - szakított félbe az atya. - Nem hagyhatjuk őket temetetlenül!

- Nem is hagyjuk.

Természetesen nem a vallásos meggyőződés vezérelt, hanem az, hogy talán még lehet valamit kezdeni velük. Szükség lehet rájuk a bizonyítási eljárás során.

- Szerszámok nélkül... - aggodalmaskodott Szentarkangyal, de leintettem.

- Segítsen inkább... és ön is, doki!

Dasz és a sebhelyes testvér külön felszólítás nélkül is csatlakozott hozzánk. Megfogtuk a néhai kapitány testét és elindultunk vele arrafelé, ahol az ismeretlen lányét hagytuk. Úgy éreztem magam, mint a hullagyűjtők, kiadós középkori csaták után.

- Csak nem akarja... vízbe dobni őket? - háborgott az atya, miközben igyekezett nem Popey arcába nézni. - Nem keresztényi cselekedet.

- Eszemben sincs. Feltesszük őket egy fára.

Annyira meghökkentek, hogy majd leejtették a kapitányt.

- Ez rossz vicc volt - mondta, és keserű fintorra húzta a száját. - Mégiscsak emberi lények voltak. És éppen ön...

- Mi az, hogy éppen én? Nem tudom, mennyire járatos Belső-Ázsia néprajzában...

- Semennyire - mondta az atya elutasító tömörséggel.

- Akkor éppen ideje, hogy elmeséljem magának, hogyan temetkeztek a régi burjátok.

- Kidobták a halottjaikat - nyögte Fellner doki, miközben megigazította a hóna alatt Popey lábát. - Olvastam valahol. Kítették őket a pusztába, a kutyák, a sakálok és a keselyűk megtakarították. Tiszta munka.

- Így inkább csak a pusztai mongolok temetkeztek. A burjátok és azok a kisebb népcsoportok, amelyek a Bajkál-tótól északnyugatra eső erdőövezetben laktak, egyszerűen feltették a halottaikat egy-egy fára.

- Miért pont fára?

- Hogy ne szennyezzék velük a földet - motyogta Dasz. - Mint a párszik Bombayban.

- Nem egészen - mondtam, és óvatosan átléptem egy gyökeret, amely igyekezett elgáncsolni. - Alighanem a fák szellemeinek a jóindulatába kívánták ajánlani őket.

- Fúj! - mondta az atya. - Pogányok!

- Bizonyos értelemben kétségkívül. Mindazonáltal azt javasolnám, hogy a rendkívüli körülményekre való tekintettel, nevezzük ki magunkat tiszteletbeli burjátoknak... és tegyük fel őket a fákra!

Így történt, hogy az ismeretlen nő és Popey holtteste felkerült két, egymással szemben álló fa koronájára. S bármennyire is reménykedtem, hogy marad valami belőlük az elkövetkezendő vizsgálatok számára, igazából azért nemigen bíztam benne.

Főleg amikor észrevettem, hogy néhány méterrel a fák koronája felett hangos kiáltásokkal gyülekeznek a dögmadarak.

27

Ahogy eleget tettünk szomorú kötelességünknek, összeállítottam a menetoszlopot. Úgy döntöttem, hogy én megyek legelől, leghátul pedig mégiscsak Fellner doki Ratna doktornő pisztolyával. A rövidgatyás, szőrös lábú doktor minden különösebb izgalom nélkül biztosított, hogy neki aztán nincsenek vallási gátlásai, és bár a gyógyításra tett esküt, gondolkodás nélkül szétlővi bárkinek a fejét, aki megpróbálna a nyakunk körül kotorászni egy kivont borotvakéssel.

Elindultunk, ki-ki borúsabbnál borúsabb gondolataiba merülve.

Magam voltam a legjobban meglepődve, amikor három nap múltán sértetlenül megérkeztünk Csittakangba.

II

1

Mivel Csittakangban bőven számolva is mindössze egyetlen szálló létezik, majdnem valamennyien együtt maradtunk. Csupán a Krisna-hívők léptek le valamilyen menedékhelyre, amit szektabeli testvéreik tartottak fenn számukra.

Elfoglaltam a szobám az első emeleten, közvetlenül Santarcangeli atya szomszédságában, megvizsgáltam az ágyam fölé feszített szúnyoghálót, hogy nincs-e rajta lyuk, aztán lesétáltam a lépcsőn, ki az utcára, bevetve magam a kereskedőnegyed forgatagába. Mivel mindenem a vízbe veszett, szükségesnek látszott ruhatáram alapos felfrissítése.

Néhány terebélyes csomaggal a hónom alatt éppen azon tűnődtem a lábamnál csermelyként csordogáló szennyvíz mellett, hogy hordárt kellene fogadnom, amikor Dasz testvérbe botlottam. Méltóságteljes léptekkel szelte át az utcát, és amikor megpillantott, nem látszott meglepetés az arcán.

- Halló! Hogy van?

Dicsekedni akartam, hogy rövidesen ruhát cserélek, amikor azonban még mindig vérfoltos köpenyére esett a tekintetem, lenyeltem a dicsekvést.

- Kösz. És maga?

Körülnézett, aztán odasomfordált hozzám.

- Beszélni szeretnék magával. Hagytam, hadd húzzon maga után.

Behúzott egy keskeny sikátorba és nekidőlt egy faház verandatartó oszlopának.

- Talált már valami nyomot... ami... tudniillik... hogy ki ölte meg őket?

Tűnődtem egy kicsit, mit válaszoljak, aztán csak megvontam a vállam.

- Ez most már nem az én dolgom. Természetesen értesítettem az itteni hatóságokat. A burmai rendőrség majd megkeresi a tetteseket. Az én feladatom azzal véget ért, hogy szerencsésen megérkeztünk Csittakangba.

- Ezt mondja maga.

- Miért? Mit kellene mondanom?

- Maga nem az, akinek láttatni akarja magát.

- Hm. Ez roppant érdekes. Nem mondaná meg, hogy ki vagyok?

- Maga zsaru. Nem bogarász. És nem rovarokat akar gyűjteni.

- Téved - mondtam nyugodtan. - Valóban bogarász vagyok. Az Angol Királyi Akadémia tagja. Bármelyik könyvtár rovarotani folyóirataiban megtalálja a nevem. Mit óhajt még tudni?

- Ide figyeljen. Mi tulajdonképpen kollégák vagyunk.

- Mi a fene...! Maga is rovargyűjtő?

- Fenét! Én is nyomozni jöttem ide. Akárcsak maga.

- Ne mondja! És mi után nyomoz, ha szabad kérdeznem?

- Holdanyó után!

Erre letettem a csomagomat a földre, odaléptem hozzá, összeszorítottam a nyakán a köpenyét, nem törődve vele, hogy talán erősebb mint én, és fenyegetően az arcába sziszegtem.

- Most aztán beszéljen! Vége a játéknak, ember!

Elvigyorodott, és egyetlen mozdulattal kitépte magát a kezemből.

- Oké! Akkor hát terítsük ki a kártyáinkat, Mr. Lawrence!

2

A kártyateregetésre egy közeli teázóban került sor, annak is a legmelegebb, belső termében. Fejünk felett óriási propellerek forogtak. Unottan kavargatták a forró levegőt. Nem messze tőlünk egy akváriumban színes tengeri halak úszkáltak, s egy görhes, ázott macska a konyha küszöbéről sóvárogva figyelte őket. Megvártam, míg a vörösre hennázott körmű pincérlány asztalunkra teszi a teát, aztán áthajoltam a csésze felett, készen rá, hogy ismét elkapjam a köpenyét.

- Beszéljen!

Farkaszemet nézett velem: egészen furcsa és kemény volt a tekintete.

- Volt egy barátom. Együtt nőttünk fel, és együtt léptünk le hazulról Indiába. Olyan barát volt, amilyen csak egy akad egy életben. És ez a barátom nyomtalanul eltűnt itt, Burmában. Valahol Nágaföld határán. Addig nem nyughatom, amíg meg nem találom. Segít?

- Ha tudok - mondtam óvatosan. - Ahhoz először is azt kellene tudnom, hogy mi történt a barátjával, és... ha felvilágosítást kaphatnék arról a névről, amit még az utcán volt szíves kiejteni a száján.

- Csak lassan - suttogta. - És főleg halkán. Holdanyó neve egyet jelent a halállal. Lehet, hogy engem akartak kinyírni!

- Magát? Miért?

- Talán tudják, hogy őt keresem.

- Beszéljen, ember!

- Két évvel ezelőtt létesítettünk egy telepet a Brahmaputra forrásvidékén.

- De hiszen az Nágaföld!

- Tudtuk.

- Azt is tudták, hogy a központi kormányzat engedélye nélkül szigorúan tilos törzsi területre lépniük?

- Mi törvényen kívül állunk, így a törvények nem is vonatkoznak ránk. Különben sem akartunk mást, mint letelepedni a szent folyó partján és meditálni. Esetenként megmerülni a vízben.

- A krokodilok között?

- Néhány testvérünk odautazott, hogy megkezdje a telep kialakítását. Csakhogy röviddel azután baljós hírek érkeztek hozzánk. A testvérek közül többen eltűntek... és... soha többé nem kerültek elő. Csak a fejük. Levágva és... zsugorítva. Legalább tízen jutottak erre a sorsra. Zanzát csinált belőlük az a rohadt Holdanyó!

Annyira megdöbbsentem attól, amit mondott, hogy kis híján beleestem a teáscsészémbe. Csak néztem rá döbbsenten, mintha kísértetet látnék.

- És... jelentették a... hatóságoknak? - nyögtem.

- Ugyan már - legyintett. - Mire mennék veled? Mi vagyunk a hibásak, miért mentünk oda. A kígyóemberek nem büntethetők. Aki a területükre megy, számoljon azzal, hogy végeznek veled.

- A nágák évszázada nem csinálnak zanzát!

- Mondja maga. Akkor az micsoda volt, amit tegnap a fára szegeztek? És a nyílvevesszők a madártollal? Csak vicc? És az elvágott torkú hullák? Az is csak vicc?

- Tehát többen eltűntek maguk közül Nágaföldön - tértem gyorsan vissza oda, ahonnan elindultunk. - Egyáltalán, hogyan merült fel velük kapcsolatban Holdanyó neve? Tudja egyáltalán, hogy kicsoda Holdanyó?

- Mit tudom én! Valami istenféle. A kígyóemberek istene. Az indiaiak nemigen ismerik. Egy testvérünk visszatért a Brahmaputrától. Ő mesélte, hogy Holdanyó élő személy, és maguk a nágák is rettegnek tőle. Olyan, mint a bódhiszattva. Élő isten. Egy istenség földi megtestesülése. Igazam lehet?

- Hát ez fogas kérdés, fiatal barátom. Kemény kérdés. Önthetek még egy teát?

3

Gondterhelten szürcsöltem az italt és igyekeztem alaposan végiggondolni mindent. Úristen, mit mondhatok el neki? Úgy döntöttem, hogy egyelőre semmit.

- Mi a konkrét terve? - kérdeztem sóhajtván.

- Mi lenne? Odamegyek és körülnézek. Láthatja, hogy nem vagyok anyámasszony katonája. Megkeresem, akárki is legyen az a szemét! Nem szarok be még a meztelen vademberektől sem!

- Mi lenne, ha nem utazna fel a Brahmaputrához? Ha itt maradna a városban? He?

- Maga megőrült!

- Hagyja, hogy a többiek elmenjenek.

- Lehetetlen. Dévi nem hagyja el semmiért.

- Tudja mit? Maradjon itt ő is. A többieket küldje csak el... akármilyen ürüggyel. Maguk hol laknak?

Megmondta. Nem messze a szállodámtól egy nyomortanyán.

- Figyeljen rám... izé... Dasz. Valóban van valami közöm a zsarukhoz. Megfogom magának Holdanyót. De ahhoz az kell, hogy... segítsen nekem. Maradjon a fenekén! Várjon néhány napig, amíg üzenek magukért.

Hátralökte a székét, felállt és gúnyosan nézett a szemembe.

- Azt hiszi, le tud beszélni? Persze, gondolhattam volna. Vigye el magát az ördög! Hülye voltam, hogy egyáltalán szóba álltam magával.

Felrúgta a székét és kiviharzott a teázóból.

4

Amikor egy háromkerekű riksa napernyője alatt visszatértem a szállóba, Szentarkangyal atyába ütköztem a hallban.

Felderült az arca, amikor meglátott. Kinyújtott kézzel sietett elém, mintha isten tudja mióta nem találkoztunk volna.

- Maga meg hol csavargott? Gondoltam, meghívom egy búcsúitalra.

- Ragyogó ötlet - mondtam. - Csak nem akar eltűnni ebből a kellemes és vendégmarasztaló városkából?

- Amint lehet. Sikerült beszélnem a misszióval. Két nap múlva kocsit küldenek értem. Addig is átköltözöm Lombardi atyához. Tudja, a szálloda nem a mi pénztárcánkhoz való.

Megvárta, amíg átöltözöm, aztán lesétáltunk a bárba, amely a délelőtti órán még teljesen üres volt. Két jeges whiskyt rendelt, nem kis meglepetésemre.

- Nincs tiltva - morogta, amikor meglátta kérdő tekintetemet. - Nem vagyok én moszlim.

- Nem kellene megvárnia a rendőrséget? - kérdeztem, már a whiskyt szopogatva. - Holnap jönnek kihallgatni minket.

- Én mint egyházi személy, mentesülök a kihallgatás alól. Egyébként csak formalitás az egész. Az itteniek meg vannak győződve róla, hogy a nágák csinálták a vérfürdőt. Amíg ugyanis maga a városban kószált, kiszálltak és beszéltek velünk. Felmer doktorral is, és a két szép hölgygel is. Azt mondták, hogy egészen világos a dolog. A kigyóemberek öldököltek, de mivel nemigen büntethetők... átadják az ügyet a nágákkal foglalkozó hivatalnak. Azok majd megtalálják a módját, hogy a körmükre koppintsanak. Hát így állunk. Örüljön, hogy ép bőrrel megúsztuk.

- No de miért csinálták?

- Azt is elmondták a zsaruk. A Krisna-hívők átlépték a területük határát. Ez pedig a burmai kormány és a nágák közötti szerződés értelmében szigorúan tilos. A nágák azt hitték, hogy joguk van önkényesen megtorolni sérelmeiket. Ahogy a Krisna-követők megjelentek odafenn, Nágaföldön, elővették őseik kedvenc szokását és... zanzát csináltak a fejükből. Érti?

- Hogyne. Csakhogy...

- Semmi csakhogy. Megtudták, hogy a hajón utazik néhány harikrisna, erre elhatározták, hogy lecsapnak rájuk. Úgy, hogy mindörökre elvegyék valamennyiük kedvét a nágaföldi kirándulástól.

- Csakhogy sem a kapitány, sem én nem vagyunk Krisna követői. Sőt, ha nem tévedek, Wessely doktornő sem. És mindannyiunkat megtámadtak!

- De nem ölték meg egyiküket sem!

- Kivéve a kapitányt!

- Na igen - mondta szomorúan. - A kapitány tényleg kilóg a sorból. Lehet, hogy nem tehettek mást. Úgy alakult, hogy meg kellett tenniük.

Felemeltem a mutatóujjam, és félig tréfásan, félig komolyan megfenyegettem.

- Atya! Ön kedveli a kígyóembereket!

- Hát, hogyne - mondta zavartan. - Hiszen az a célunk, hogy az anyaszentegyház hívó gyermekeivé tegyük őket.

Egyetlen hajtással megittam a whiskymet és döntöttem. Rendeltem még kettőt, s mikor kihozták, elkezdtem puhítani.

- Atyám. Segítségre lenne szükségem. Egyszer már kértem önt, hogy segítsen nekem.

Gyanakodva hátradőlt és az asztalterítővel babrált.

- Valóban... mintha mondott volna ilyesmit. És mihez kéri a segítségemet?

- Ahhoz, hogy megoldjam az évszázad egyik legsötétebb és legkegyetlenebb bűntényét... ami miatt Burmába jöttem.

- Meg akarja büntetni a nágákat?

- Dehogyan - legyintettem, és nagyot kortyoltam a White Horse-ból. - Amiért idejöttem, ahhoz a nágáknak semmi köze. Legalábbis bízom benne, hogy nem az ő kezük van a dologban.

- Miféle dologban? - kérdezte türelmesen.

Felemeltem a poharam, a fény felé tartottam és átnéztem az aranyszínű italon, mintha az elsőosztályú scotch-tól kérnék tanácsot. A whisky csillogott-villogott: azt a tanácsot adta, hogy mondjak el neki mindent, részletesen.

- Van ideje, atyám?

- Mihez?

- Végighallgatni egy bűnös vallomását, aki meg akarja önt nyerni egy ügynek. Pontosabban bele akarja keverni valamibe... ami végül is lehet, hogy egyáltalán nem egy misszionáriusnak való. Talán túl véres... és túl mocskos.

Behunyta a szemét és elmosolyodott.

- Nézze csak, Mr. Lawrence... azt hiszem már így is eléggé belekeveredtem. Emlékszik még arra a kis lapocskára, amit volt szíves kiszedetni velem annak a szerencsétlen lánynak a... hm... fehérneműjéből? Aztán gondoljon csak vissza a kabinjára... Bele vagyok bizony keveredve alaposan. Tehát?

- Meggyőzőtt - mondtam megkönnyebbülve. - Kezdhetem?

- Kezdje - intett engedékenyen és hátradőlt a székében.

Én pedig elkezdtem.

- Jó másfél évvel ezelőtt kezdődött, Londonban, egy januári estén. Nem tudom, volt-e már Londonban januárban. Ha nem, ne is igyekezzék. Várja meg a tavaszt, vagy a nyarat. Szóval, azon az estén is apró szemű, félig jéggé fagyott eső hulldogált, csúszott a kocsim, mintha korcsolyapályára tévedtem volna. Színházból jöttem, nem éppen jó hangulatban, ugyanis meglehetősen csapnivaló volt az előadás. Az ön hangulatát is el szokta rontani egy rossz színházi este?

- Mondjuk.

- Egyszóval, örültem amikor hazaértem. Beállítottam a kocsit a garázsba, aztán kezdtem egyáltalán nem örülni, hogy hazaértem.

- Betörték?

- Majdnem. Észrevettem, hogy valaki babrált a zárral.

- Feltörték?

- Azt éppen nem... de én mégis észrevettem. Tudja, öreg róka vagyok az ilyesmihez. Észreveszem anélkül is, hogy feltörnék. Mindenesetre arra következtettem, hogy hívatlan látogatóm van, ami arrafelé, sajnos, egyáltalán nem tartozik a ritka események közé.

- Akkor mit szóljunk mi, olaszok?

- Előhúztam a stukkeromat, bedugtam a kulcsot a zárba, és ahogy az előírások megkövetelik, berúgtam az ajtót. Aztán rájöttem, hogy tévedtem... nincs odabenn senki.

- De volt?!

- Volt. Hamarosan sikerült megbizonyosodnom róla. Otthagytott ugyanis valamit a látogatóm... a szekrényemhez szegezve egy furcsa nyílvevesszővel.

Megnyúlt a képe és az italáért nyúlt.

- Csak nem...?

- De bizony. Egy angyali, ennivaló kis koponyácskát. Éppen olyat, mint amelyet néhány nappal ezelőtt küldtek nekünk.

- És... maga mire következtetett ebből?

- Képzelteti, mennyire meglepődtem. Még akkor is, ha van bizonyos kapcsolatom Nágafölddel.

- Erről azért szeretnék bővebben hallani!

- Nézze... valóban Leslie L. Lawrence-nek hívnak, és az is igaz, hogy a rovartan professzora vagyok a Brit Királyi Akadémián. Nem sokkal a háború előtt érkeztem Angliába.

- Hohó! Tehát maga nem angol?

- Magyar származású vagyok... a háború óta brit alattvaló.

- Akkor majdnem szomszédok voltunk - derült fel. - Ó, az a csodálatos Budapest!

- Mint mondtam, a háború előtt érkeztem Angliába, és amikor kitört az égzengés, beléptem a RAF kötelékébe; a királyi légierő elhárító-tisztje lettem. Mivel több keleti nyelvet is jól ismertem, elsősorban a Távol-Keleten teljesítettem szolgálatot. Kínában, Mongóliában, Burmában...

- ...és Nágaföldön!
- Úgy van. Nágaföldön is. Az volt a feladatom, hogy kiszűrjem a japán kémeket, és... meggyőzzem a kígyóembereket, hogy mellettünk a helyük. Megpróbáltam harcra mozgósítani őket. Több-kevesebb sikerrel.
- Érti is a nyelvüket?
- Igen. Bár azóta sokat felejtettem.
- Roppant érdekes! Folytassa!
- Csak azért mondom el mindezt önnek, hogy megértse, miért kavart fel annyira az a kis koponyácska. A múlt utánam nyúlt... és elkapott. Sok ezer kilométernyire Nágaföldtől, London kellős közepén. És néhány évtizeddel a háború után. Képzelterti, mit éreztem, amikor ott feküdt a tenyeremen a zanza. Szóval, kaptam egy üzenetet, azaz kettőt.
- Úgy érti, hogy még egy koponyát?
- Nem, dehogy. Arra a vesszőre vésték, amivel a zanzát odaszegezték a szekrényem oldalához.
- Ugyanazt, mint *azokra* a vesszőkre, amiket *mi* kaptunk?
- Majdnem. Mindenesetre jól ki tudtam venni rajta a Hold ábráját. A Holdét... amint éppen meg akar ölni valakit.
- Mit csinál? A Hold megöl valakit? Mivel?
- Alighanem egy késsel. De az is lehet, hogy... borotvával. Akkor még nem sejtettem, hogy más is lehet, nemcsak kés. Úgy vésték a Hold stilizált ábráját a fára, hogy egyetlen, hosszú, földig érő kezét vésett neki a „művész”, amely kést markol, és egy futó figura hátának szegezi.
- Stop! Volt a feje tetején hajtincse a menekülőnek?
- Ez az, amit nem tudtam kivenni. Éles kést használt az alkotó, de a fa közben kiszáradt és megrepedezett. Nyilván itt vésték a vesszőre az ábrát, Nágaföldön, és jó néhány napba telt, amíg Londonba értek vele. Mindenesetre, a menekülő aprócska halál figurája nem sokat árult el... vagyis...
- Vagyis?
- Amikor tüzetesebben megvizsgáltam, az a bizonytalan érzésem támadt, mintha a menekülő... nága lenne. A kígyóemberek nemcsak az európaiaknál alacsonyabb termetűek, hanem a burmaiaknál is. Mintha a Hold egy nágát üldözött volna.
- A nágáknak nincs külön írásuk? Úgy értem, hogy... csak ilyen rajzokat használnak?
- Írásuk nincs... de néhányan tudnak burmaiul írni is és olvasni is. Ma már megváltozott idefenn a világ. Be-bejárnak Rangoonba dolgozni... sokan kosarat fonnak gyékényből, és elviszik a piacokra. Nágaföldre is bevonult a huszadik század.
- Akkor miért nem írtak önnek egy normális levelet?
- Talán nem akarták, hogy más is megértse az üzenetüket. Tudták, hogy én így is meg fogom érteni.
- No jó, de kik?
- Nem tudom. Két évet töltöttem közöttük, de egyetlen barátom sem maradt élve. Nem tudom, hogy ki emlékezhet még rám Nágaföldön.

- Oké. Térjünk vissza az üzenetre - ivott egyet, és csillogó szemmel az asztalra könyökölt. - Gyerünk tovább! Mit csinált ezután?
- Megvizsgáltam a tollak állását... illetve a színét. Két piros volt a tollcsokor szélén, középpütt pedig fehér tollak. Érti?
- Nem én!
- Annyit jelent, hogy „Gyere, segíts!” Akkoriban magam is küldtem hasonló üzeneteket.
- Hm. Sikerült kinyomoznia, ki tűzte a fejet a szekrénye oldalára?
- Nem. A szomszédaim nem hallottak semmit, a bejárónőmet pedig meg sem mertem kérdezni, mert menten otthagytott volna, ha megmutatom neki a zanzát. De ezzel még nincs vége a dolognak.
- Hogyan? Csak nem kapott még egyet?
- Néhány hónappal ezután. Ez már nyáron volt... a tengerparton. Éppen a hagyományos liverpooli vitorlásversenyen vettem részt. Kajütöm falába szúrták a vesszőt. Különböző megszólalásig hasonló volt az előzőhöz. A Hold, a menekülő figura; mind ugyanaz. Csak a fej volt más: nága nő zsugorított koponyája.
- Persze, most sem derült ki, hogy ki ajándékozta meg velem?
- Nem bizony. A jachton két burmai pincér is dolgozott, de semmiről sem akartak tudni. Attól pedig óvakodtam, hogy rájuk uszítsam a rendőrséget. Higgye el, hónapokig rágtam a lelkem a kérés: „Gyere! Segíts!” Ha lehunyom a szemem, magam előtt látom a menekülő figurát, amint kétségbeesetten rohan a kés elől... Gyere! Segíts! Tettem ugyan egy bátortalan kísérletet, hogy kiderítsem, ki lehetett az üzenethozó... de mondanom sem kell, nem jártam sikerrel. Megállapították, hogy abban az időben, amikor az első üzenetet kaptam, körülbelül háromezer burmai tartózkodott Nagy-Britannia területén, s mivel a nágák is burmai állampolgárok, lehetetlen megmondani, hány volt közöttük nága származású... A dolog ezzel véget is ért. Besoroltam életem meg nem oldott rejtélyei közé. Megfeledkezni ugyan nem tudtam róla, de idő múltával egyre kevesebbet gondoltam rá. Főleg, hogy akadt dolgom éppen elég. Így éltem egészen múlt év májusáig, amikor... nos, történt valami.
- Csak nem kapott még egy fejet?
- Szerencsére nem. Az Egyesült Államok Arizona államában a helyi rendőrség létrehozott egy szupergépesített számítóközpontot. Azzal a céllal, hogy az amerikai rendőrtisztek kiképzését segítse, megismertette őket a legmodernebb számítástechnikával. Tud követni?
- Hogy a fenébe ne tudnám? De kutya legyek, ha értem.
- Mondom tovább. A számítóközpont vezetésével Robert Winter rendőrhadnagyot bízták meg. Magas, fekete bőrű óriás...
- Csak nem...?
- A számítóközpont kifejezetten oktató jellegű vizsgálatokat végzett, hisz, mint mondtam, erre a célra hozták létre. Hogy a hallgatók ne unatkozzanak, Winter valós bűnügyeket dolgoztatott fel velük. Például betáplálták a gépekbe az összes eltűnési ügyet, ami az elmúlt öt évben Európában és az Államokban csak előfordult. Érti? Az összeset!
- De hát ez örült munka, ember!

- Volt vagy kétszáz hallgatója... és dolgoztak, mint a megszállottak. Winter nagy hajcsár. Szóval, kikérték az eltűnési ügyeket az Interpol párizsi központjából, és a több tízezer aktát szépen betáplálták a masinákba.

- Mit gondoltak, mi az ördög jön ki belőle?

- Teljesen mindegy. Oktatási célra szánták. Ja, és még valamit. Csak nőekkel foglalkoztak.

- Volt valami különös okuk rá?

- Semmi az égvilágon. Férfiak és nők, együtt, túl nagy falat lett volna még kétszáz programozó számára is. Képzelve csak el, az eltűntek vizsgálati anyagának minden szavát be kellett táplálniuk a gépekbe. Ezért, mivel a programozó rendőrtisztek zömében férfiak, csak az eltűnt lányok adatait dolgozták fel.

- Hm. És mi lett a végeredmény?

- Látszólag semmi. Azazhogy, nesze semmi, fogd meg jól! Rájöttek egy csomó dologra, amit már eddig is tudtak.

- Például?

- Hát... néhány száz nőnek piros, bojtos sapka volt a fején, amikor eltűnt, néhány száz csipkés alsóneműt viselt, néhány száz pedig, már bocsásson meg, de semmit a világon. A legtöbben délután vagy kora este szívódtak fel, másokat éjjel egy és kettő között láttak utoljára. Voltak, akik kocogni indultak, hogy soha ne térjenek vissza, mások csak egy szendvicsért ugrottak le a szemközti büfébe.

- Ez minden?

- Sajnos, nem. Találtak valami furcsát is, s amikor Winter hadnagy megpillantotta, kiejtette a kezéből a statisztikai jelentést. A sok ezerből ugyanis hét lány nyomozati anyagában előfordult egy név... egy egészen furcsa és érthetetlen név.

- Micsoda?

- *Holdanyó* neve.

Nézett rám whiskys pohara felett, és megpróbálta megemésztetni, amit hallott. Nem volt ugyan egészen ismeretlen számára a megszemélyesített Hold, mégis megdöbentette, amit mondtam. Olyannyira, hogy még inni is elfelejtett.

Végül mégiscsak erőt vett magán, és tétován a pohara után nyúlt. Én meg megragadtam az alkalmat és rendeltem egy harmadik kört.

- És... mire jutottak... az amerikaiak?

- Kezdetben nem sokra. Csak csodálkoztak jobbra-balra. Az Igazságügy minisztériumot nem túlságosan izgatta az ügy, hiszen a hét lányból hat európai volt. Csak egyetlenegy New York-i. Winter hadnagy azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Addig rohangu, amíg a vizsgálati eredményeket visszaküldték Párizsba, az Interpolhoz. Ott aztán lett nagy felfordulás. Az összes adatot még egyszer ellenőrizték, számítógépbe tették, és várták az eredményt. És a gép ugyanazt dobta ki, mint Amerikában. Hét eltűnt lány vizsgálati anyagában szerepel Holdanyó neve!

- Összintén szólva, nem érzem át ennek az egésznek a jelentőségét. Mi az ördögöt bizonyít ez... az izé... Holdanyó? Nyilván valami szervezett csoport, maffia vagy hasonló.

- Ebből indultak ki a franciák is. Legelőször is kikérték az Egyesült Államoktól Winter hadnagyot. Winternek ugyanis a kisujjában van a komputerezés. Nos, Winter megérkezett és munkához látott. Először is megállapította, hogy a legelső lány öt évvel ezelőtt, a legutolsó pedig mintegy fél éve tűnt el. Aztán kiderítette, hogy az eltűnt lányok között nem volt semmiféle kapcsolat.

- Ez azt jelenti, hogy nem ismerték egymást?

- Pontosan. Volt közöttük egy honfitársnője. Egy olasz lány. Annalisa Barelli.

- Barelli?

- Mond magának ez a név valamit?

- Mintha rémlene...

- Jó nevű maffiózó Palermo környékén. Három évvel ezelőtt tűnt el a lánya. De erről majd később... Szóval, a lányoknak nem volt közülük egymáshoz, holtbiztos, hogy nem ismerték egymást.

- Egészen biztos ez?

- Holtbiztos. Egyikük svéd volt... bizonyos Gudrun Eckman, azután két norvég, egy görög, egy disszidens keletnémet, a maga olaszja, és egy amerikai. Mondom, egészen biztos, hogy nem ismerték egymást.

- Hihetetlen!

- Pedig így van. Az Interpol ekkor egy akciócsoportot bízott meg, hogy próbálja felderíteni az ügyet. Feledkezzék meg a többi sok ezer aktáról, és csak erre a hétre koncentráljon. Tanulják meg a nyomozati jegyzőkönyvek minden szavát, és csendben, minden feltűnés nélkül végezzenek pótnyomozást. A csoport vezetésével Winter hadnagyot bízták meg, aki kanadai származású lévén kiválóan beszél franciául.

- És maga?

- Hogyhogy én?

- Maga mikor kapcsolódott be?

- Várja ki a végét! Én ekkor még mit sem tudtam Holdanyóról és a lányokról. Legfeljebb a zanzákon törtem a fejem és rejtegettem őket a házvezetőnőm elől, nehogy felmondjon. Épeszű házvezetőnő ugyanis Londonban nem marad meg egy olyan lakásban, ahova zsugorított koponyákat szegeznek a szekrény falára, elhiheti.

- Magának elhiszem. De mi történt ezután?

- Winter és csoportja lefolytatták a pótnyomozást. Elutaztak Norvégiába, Olaszországba, Svédországba. Sajnos, sok újat nem tudtak meg. Legalábbis olyat nem, ami segített volna.

- Barelli kisasszonnyal kapcsolatban például mit állapítottak meg?

- Hát... Winter szerint nem volt könnyű ügy. Barelli nem barátja a rendőrségnek, Winter meg a maffiának. Végül azért mégiscsak szót értettek. Gyanítom, hogy Barelli emberei akkor már évek óta járták a világot a lány után, minden eredmény nélkül. Barelli végül is belátta, jobb, ha a rendőrségre bízta a dolgot. Ez az utolsó esélye, hogy visszakapja a lányát. Nos, Annalisa Barellivel a következő a helyzet... Fiatalkor, tizennyolc éves lány volt, és ha a fényképeknek és a szemtanúknak hinni lehet, csodaszép. Igazi déli, mediterrán szépség... Jegyben járt egy Barbieri nevű fickóval, akit az apja választott ki számára. A fickó jóképű, bajszos, lenyalt

hajú. És ráadásul nagy szerelem dühöngött közöttük; az apai választás és a szerelem egybeesett. A fiatalok boldogok voltak, kitűzték az esküvő napját is... Aztán vagy három hónappal az esküvő előtt... Annalisa hűgát, Franciscát megölték. Méghozzá véletlenül.

- Palermóban? Véletlenül?

- Belekeveredett egy utcai lövöldözésbe. Nem őt akarták kinyírni. Kósza golyók találták el. S ettől kezdve Annalisa megváltozott. Fejébe vette, hogy ő a felelős húga haláláért... Vele kellett volna mennie ugyanis valamilyen nagynénihez, de Annalisa az utolsó pillanatban lemondta a látogatást, mivel Barbieri elhívta moziba. Olyannyira felelősnek érezte magát a történetekért, hogy búskomorságba esett. A jegyzőkönyv szerint elveszítette az életkedvét.

- Úgy érti, hogy nem akart többé Barbieri felesége lenni?

- Erről konkrétan nem volt szó. Nem mondta vissza a házasságot - nem is nagyon tehetett volna apja ellenére -, de nem is érdekelte többé a dolog. Mintha álmvilágban élt volna. Szülei egyik orvostól a másikhoz cipelték... Aztán egyszerre mintha a gyógyulás jelei mutatkoztak volna rajta. Ismét mosolygott... Csak nem egészen úgy, mint eddig. Mintha kicsit földöntúli lett volna a mosolya.

- Ne vicceljen!

- Csak azt mondom, amit Winter jelentése. Gyakran eltűnt hazulról. Senki nem tudta, hogy hová. Apja emberei eleinte még megpróbálták követni, alighanem a jó Barbieri is, de a lány észrevette, és megfenyegette, hogy öngyilkos lesz, ha nem hagyják békén. S a kemény, kegyetlen Barelli nem tehetett mást, lenyelte a békát. Inkább három deli, utódlásra termett fiával törődött. Ekkor tett Miss Barelli egy megjegyzést a szobalányának, ami végül is a többi hat mellé sorolta az ügyét. Egy alkalommal ugyanis azt mondta, hogy ezután már minden jó lesz, mert ő Holdanyóhoz tartozik. Holdanyó gyermeke, vagy ilyesmi. A szobalány nem tudta pontosan reprodukálni a szavait.

- Megfoghatatlan!

- Mindenesetre furcsa. A nyomozást végző olasz kollégáknak is feltűnt, és megpróbáltak nyomra akadni; mondanom sem kell, hogy hiába. Feltűrték a nyilvántartásaikat, de semmiféle Holdanyóra nem tudtak rátalálni. Csak mellékesen jegyzem meg, hogy az Interpol lényegében ugyanezt tette és ugyanezzel az eredménnyel. Feltűnt egy fantom és senki nem tudta, hogy mi az. Néhány hetes nyomozás után a rendőrség lezárta az ügyet. Palermóban könnyen megy az ilyesmi. A rendőrfőnök meg volt győződve róla, hogy személyes bosszúról van szó: Barelli valamelyik konkurense tüntette el a lányt. Hogy megszarolja Barellit. Ki tudja?

- Csakhogy a zsarolók nem jelentkeztek, igaz?

- Igaz. Ezért aztán Barelli is és a rendőrség is úgy gondolta, hogy a lány meghalt. Talán véletlenül. Talán nem úgy sikerült a fogságba esése, ahogy eltervezték. Megsérült, és belehalt a sérüléseibe.

- Akkor visszaadták volna a holttestét!

- Vagy igen, vagy nem. Lehet, hogy betontömbbe zárva nyugszik valahol a szicíliai partok mentén. Legalábbis így képzelték el.

- Hogy viselkedett Barelli, amikor tudomására hozták Holdanyót és a pótnyomozást?

- Sehogy. Azt hitte, a rendőrség a lány eltűnésének ürügyén az ő dolgai után szaglászik.

- Egy svéd lányt is említett.

- Gudrun Eckmant? Nos, ő egészen más volt, mint a honfitársnője, atyám. Gudrun Eckman úgynevezett jó házból való svéd lány, stockholmi egyetemi hallgató. Apja az Eckman villanyborotvagyár vezérigazgatója, kifejezetten gazdag ember. Anyja Luise Eckman háztartásbeli... és gyakorló alkoholista. A szülők és a lány viszonya, hogy is mondjam csak, semmilyen sem volt. Nem hiszem, hogy szerette volna bármelyiküket is. Sőt, az anyjától kifejezetten viszolygott, ami nem is csoda, hiszen Eckman néha a pohár fenekére nézett, ami pedig naponta megtörtént vele, enyhén szólva furcsa dolgokat művelt. Meztelenül sétált az utcán... például. Több alkalommal eljárás is indult ellene botrányos részegség miatt.

- És... Gudrun?

- Ő nem ivott. Néha egy-egy pohár sört diákrendezvényeken, semmi egyebet. Egyébként a jogi karon végezte a tanulmányait, igen jó eredménnyel. Második év végén kitüntetés is kapott. A következő évben végzett volna.

- Amikor is eltűnt.

- Nyoma veszett, és majdnem minden előzmény nélkül.

- *Majdnem?*

- Hát igen. A pótlólagos nyomozás kiderítette, hogy azért az ő esetében is történt egy s más... mielőtt végleg kámforrá vált volna. Eltűnését megelőző hetekben Eckmanné állapota rosszabbodott, akárcsak a lány tanulmányi eredménye. A kettőt akár összefüggésbe is hozhatjuk egymással.

- Mit ért azalatt, hogy rosszabbodott az állapota?

- Egyre többet ivott és egyre furcsábban viselkedett. Megtörtént, hogy férje pisztolyával kilőtt az ablakon, és majdnem eltalálta a szemetesembert. Az a veszély fenyegette, hogy zárt osztályra utalják.

- Azt mondta, hogy a lány tanulmányi eredménye is romlott?

- Egyenes összefüggésben anyja állapotával. Figyelmetlen volt és szétszórt, ami korábban nem volt jellemző rá. Sőt, nagyon is céltudatos embernek tűnt.

- Hogy jön ide Holdanyó?

- Úgy, hogy Gudrun Eckmannak volt egy barátnője. Mondhatnám testi-lelki jó barátja... bizonyos Ella Johanson, ugyancsak egyetemi hallgató. Nos, a nyomozás során az is kiderült, hogy Gudrun röviddel, úgy néhány héttel azelőtt, hogy eltűnt volna, nagyjából anyja állapotának rosszabbodásakor - figyelje az összefüggéseket! - új baráttra tett szert, ami Ella Johansont féltékennyé tette... és bizonyos mértékig gyanakvóvá is.

- Férfi vagy nő volt az új barát?

- Johanson kisasszony semmit sem tudott róla. Azt vallotta, méltóságán alulinak tartotta, hogy leleskedjék Gudrun után.

- Kár, hogy nem tette meg mégis.

- Valóban kár. Mindenesetre Johanson kisasszony egyszer szemrehányást tett neki... akkor, amikor Gudrun Eckman valamilyen dolgozata rosszul sikerült. Johanson szemére hányta Gudrunnak, hogy az utóbbi időben elhanyagolja őt is, tanulmányait is. Ekkor hangzott el közöttük a néhány kritikus mondat. Ella Johanson száján ugyanis kiszaladt, hogy bizonyára új barátja vagy barátnője van Gudrunnak. És most figyeljen, atyám! Gudrun Eckman szó szerint

a következőket mondta: „Igen... van valakim, aki megszabadít ettől a pokoltól... Én már *Holdanyóhoz* tartozom... az övé vagyok mindörökre...” Ennyi.

- Ez úgy hangzik, mintha valami szekta, esetleg éppen a harikrisna-mozgalom szippantotta volna magához a lányt.

- Erről később, atyám. Most még röviden egy harmadik eltűnési esetről. Priscilla Finley. Néger kislány New Yorkból. A Harlem közepéből. A legsötétebb nyomorban élt, anyját nem ismerte, apjával és számos testvérével lakott együtt egy düledező, kiégett épületben. Bizonyára látott már ilyet, ha másutt nem, hát a televízióban.

- Láttam.

- A papa és a nagyobb gyerekek gyaníthatóan kábítószer-kereskedelemből éltek, bár soha nem érték tetten őket. A lány iskolába járt, ha járt. Sokkal szívesebben látogatta az utcai galerikat, mint az órákat. Tagja volt egy bandának, a „Vesztett nindzsák” gyülekezetének. Neki is volt egy barátja, bizonyos David Osborne. Puerto Ricó-i. Az ő vallomása nyomán került a lány kartotékja a másik hat közé.

- Amennyiben?

- Amennyiben azt vallotta, hogy Priscilla, eltűnése előtt kb. három héttel megszakította kapcsolatait a nindzsákkal, és... hosszabb-rövidebb időre eltűnt Osborne szeme elől. Osborne dúlt-fült, és azt gyanította, hogy a lányt felcsípte valami pénzes, fehér pasas. Többször is megpróbálta követni, de Priscilla észrevette, és hazament. Egyszer aztán, a lány eltűnése előtti héten komoly szóváltásra került sor köztük. Osborne felpofozta a lányt. Priscilla bögött és azt ordította, hogy semmi köze hozzá Osborne-nak, ő már *Holdanyóhoz* tartozik, és az ő oldalán találta meg az örök boldogságot.

- Így mondta? Örök boldogságot?

- Szó szerint.

- Hm.

- Ekkor kezdődött a nagy munka. Winterék nekiálltak feldolgozni az összes öt éven belül eltűnt európai férfi nyomozati anyagát is. Minden aktát átnéztek, hogy előfordul-e valamelyikben *Holdanyó* neve.

- No és előfordult?

- Nem. Egyetlenegyben sem.

- Tehát... *Holdanyó* csak nőkre vadászik.

- Úgy látszik... bár az ellenkezőjét sem lehet százszázalékosan kizárni. Adva volt tehát hét eltűnés, és adva volt *Holdanyó*. A következő kérdés az volt, hogy hová tűnhettek a lányok. A párizsi központ nemzetközi szakértőkből álló csapatot hozott össze a lehetséges megoldások kidolgozására. Az első elképzelés mindjárt az volt, amire ön is célzott, hogy tudniillik valamilyen szektához csatlakoztak.

- Ez tűnik a legkézenfekvőbbnek!

- Kétségkívül. Csakhogy: a szektákkal foglalkozó szakértők határozottan kijelentették, hogy sem *Holdanyó*, sem pedig *Hold-szekta* nem létezik. Kb. tízezer különféle szektáról és csoportoskáról van nyilvántartásuk, de ezek között nem szerepel semmiféle *Holdanyó*.

- A másik lehetőség?

- Lánykereskedelem. Elcsalták őket valahová... aztán eladták egy nyilvánosháznak. Tudom, nagyon beteg feltételezés, de mégiscsak fel kellett vetni. Őszintén szólva senki nem hitt benne komolyan. Egyik lány sem olyan, aki hajlandó lett volna belemenni a prostitúcióba. Gudrun Eckman például az első adandó alkalommal megszökött volna.

- Hátha nem adódott ilyen alkalom?

- Lehetetlen. Nem a középkorban élünk. Hol vannak már a régi, békés, harmincas évek, amikor a Közel-Kelet bordélyházaiban nyomtalanul fel lehetett szívódni! Mióta az iszlám reneszánszát éli, lőttek a kupiknak. Tehát ez a lehetőség is kiesik. Bár maradt a lelkünk mélyén bizonyos kétely. Tudja, a lányok valamennyien nagyon szépek voltak. Mind a hét. Komoly siker reményében indulhattak volna a legigényesebb szépségversenyen is. És ami a legfurcsább... nekem úgy tűnik, hogy sajátos típusokat testesítettek meg.

- Ezt hogy érti?

- A svéd lány tipikusan svéd szépség... hosszú, szőke hajjal, hosszú lábakkal, icipicit szeplős arccal, nagy, kék szemekkel, erős, formás mellekkel...

- Ha megkérhetem, mellőzze a részleteket...!

- Pardon. Bár ez is a nyomozáshoz tartozik. Szóval, Barelli kisasszony tipikusan olasz volt, középtermetű, fekete szemű... satöbbi. És ugyanez vonatkozik a többiekre is. Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy mégiscsak van valami összefüggés szépségük és eltűnésük között.

- Volt még egyéb feltételezés is?

- Néhány. Ezek azonban... hogy úgy mondjam, meglehetősen merészek voltak. Valaki felvetette például, hogy a lányokat és... belső szerveiket eladták egy titkos szervbanknak átültetésekhez.

- Miért kellett ahhoz *szép* lányok? A veséjük ugyanolyan, mint a nem szépeké.

- Hát ez az! De ismétlem, ezek csak olyan kétségbeesett ötletek voltak. Meg az, hogy esetleg UFO-k rabolták el őket. Pillanatnyilag itt tartunk. Fogalmunk sincs róla, hogyan tűnhettek el. És főleg, miért?

- Hm. Maga mégis itt van, Burmában, nemdebár?

- Csakugyan. De mondom tovább... Ezután... engem is bevontak a nyomozásba. Az volt a feladatom, hogy próbáljam meg kideríteni, ki lehet Holdanyó.

- Puff neki! Ha ezt tudnánk, nem lenne ügy!

- Nem ilyen egyszerű a dolog. Arra gondoltunk ugyanis, hogy Holdanyó felvett név, és... valamire utal. Érti?

- Hát... attól tartok, nemigen.

- Tételezzük fel, hogy Holdanyó mitikus alak. Nyilván valamiféle funkciója csak van valamilyen mitológiában, hitvilágban, folklórban, akárhol. Ha rá tudnánk jönni, hogy eredetileg ki volt... talán közelebb kerülnénk a megoldáshoz.

- No és közelebb kerültek?

- Őszintén szólva nemigen. Van ugyan valami... Tudja, nemcsak a bogarakhoz értek, hanem a délkelet-ázsiai kultúrákhoz is. Nekem jutott hát a megtisztelő feladat, hogy megpróbáljam felkutatni Holdanyót.

- Megtalálta?

- Hallgasson ide... Ismeri ezt a dalt?

Megköszörültem a torkom, és halkán, nága nyelven énekelni kezdtem:

*Ímhol megszülettem, a világra jöttem:
Lássátok sugárzó fényemet.
Jöttem, hogy vigyázon felragyogjak én is:
Mint Holdanyó fényes arca a dzsungel felett.*

- Mi ez?

- Várjon csak, van egy második versszaka is:

*Megszülettem végre, s nézzetek az égre:
Nézzetek tündöklő lényemet.
Jöttem, hogy óvjak és úgy ragyogjak én is:
Mint Holdanyó fényes arca a dzsungel felett!*

- Sőt egy harmadik is:

*Elűzöm a halált, legyőzöm a halált,
Lássátok tündöklő lényemet:
Felkeltek újra, ha bíbort szór a hajnal.
Mint Holdanyó fényes arca a dzsungel felett!*

- Mit szól hozzá?

- Furcsa - motyogta. - Hol találta?

- Hát nem volt könnyű. Miss Lightbody, a nága folklór kiváló ismerője talált rá Washingtonban! A tartalma kissé homályos. Egy bizonyos Waterfield gyűjtötte kb. húsz évvel ezelőtt ezen a környéken. Szerinte indiai eredetű.

- Maga beszélt Waterfielddel?

- Meghalt. Öt évvel ezelőtt.

- Az ördögbe is! Nehogy azt mondja, hogy itt Nágaföldön, és borotvával vágta el a torkát!

- Dehogyan. Odahaza, ágyban, párnák közt érte a vég. Nyolcvanéves volt.

- Egy rejtéllyel legalább kevesebb. Ezután mit csinált?

- Tüvé tettem a szakirodalmat, hogy megfejtsen a dalt. Aztán találtam valamit. Őszintén szólva fogalmam sincs róla, hogy ide tartozik-e, de... Nem tudom. Tudja, mi a *Mahábhárata*?

- Hogyne tudnám - hőkölt hátra sértődötten. - A *Mahábhárata* az indiaiak nagy nemzeti eposza... Csak nem azt akarja mondani, hogy ez a dal... Részlet a *Mahábhárata*-ból...

- Nem tudom. De figyeljen jól... Hátha támad valami elfogadható ötlete. A *Mahábhárata* szerint történt egyszer, hogy az istenek és a démonok harcot vívtak egymással az emberek feletti hatalomért. Az istenek egy Brihaszpati nevű brahmant - áldozópapot - kértek fel papjukul, a démonok pedig Sukrát, egy másik papot. Csakhogy a kettő között óriási tudásbeli különbség volt. A démonok papja fel tudta támasztani a halottakat, az isteneké nem. Ha a démonok közül meghalt valaki, Sukra azon nyomban életre keltette. Az istenek megrémültek, hogy a démonok legyőzik őket, ezért papjuk fiát, bizonyos Kacsát felbízatták, hogy szerezze meg a halott-élesztés tudományát. Férközzön egy pap lányának, Dévajáninak a kegyébe, vegye feleségül és csalja ki apásától a titkot. Kacsá beleadott apait-anyait: tette a szépet a lánynak,

aki hajlott is a szépséges ifjú szavára. A démonok azonban megszagolták, honnan fúj a szél: meglesték az ifjút, megölték, holttestét a farkasoknak vetették. Sukra megtudta a dolgot, és varázserejével feltámasztotta.

- Tanulságos történet.

- Még nincs vége. Ezután a démonok új cselet főztek ki: ismét megölték az ifjút, testét elégették, hamvait borba töltötték, és megitták Sukrával. De hiába. Sukra szörnyű haragra gerjedt. Elhatározta, hogy saját élete árán is életre kelti Kacsát, de előbb átadja neki halottélesztő tudományát. Kacsá feléledt és Sukra testét szétszakítva kilépett annak hasából: újjászületett. Halottélesztő tudományával életre keltette mesterét, maga pedig visszament az égbe, hogy tovább küzdjön, immár megnövekedett tudása birtokában a démonokkal. Nos, hogy tetszik a történet?

- Sehoggy. Hol van itt Holdanyó?!

- Figyeljen csak... így szól a *Mahábhárata* ide vonatkozó részlete, amikor Kacsá kibújt Sukra gyomrából:

*Átvette gyorsan a tudást a bölcstől
és szétszakítva a hasát, előbújt
jobb oldalából a csodás szép ifjú,
akár a fényes telihold az éjből...*

Befejeztem és várakozva néztem rá. Szentarkangyal a fejét csóváltgatta. Nyammogott a szavakon, mint a rágógumin, aztán határozottan megrázta a fejét.

- A *Mahábhárata*-részlet szerintem nem kapcsolható Holdanyóhoz... Maga komolyan gondolja, hogy ezen az úton el lehet indulni?

- Muszáj - mondtam lakonikusan. - Más út nincs.

- De ez rossz! Egészen biztosan tévút!

Ugyanúgy kételkedett, mint mindenki a párizsi központban, az egyetlen Wintert kivéve.

- Nézze, atyám... Először is kapok két figyelmeztető „levelet” Nágaföldről: „Gyere! Segíts!” A nyilvánzó oldalán a Hold stilizált képe látható, amint késsel a kezében kerget valakit. Feltehetően egy nágát.

- Vigye el az ördög, erre nem is gondoltam!

- Ezek után a lányok szavai a rejtélyes Holdanyóról. Hét lány beszélt róla, *de ki tudja, hány nem*. Akár több száz is. Így aztán nem került bele a nyomozati anyagukba. Aztán itt ez a dal... méghozzá Nágaföldről, ahonnan a „levelet” kaptam. Nem értjük a szövegét, nem értjük a célzásait, de amennyiben a *Mahábhárata*-ból került Burmába, sok száz éves. Biztos, hogy valami konkrét dologra utal. Két hónapig kutattam párhuzamokért, de sehol semmi! Legalább ötszáz burmaival beszéltem Londonban. Egyikük sem hallott a dalról. Pedig Waterfield nem az ujjából szopta, amit melleleg a *Mahábhárata*-részlet is bizonyít. A nyomok ide vezetnek, Nágaföldre!

- Hm. Tehát magát megbízták, hogy nézzen itt körül. És hol fogja keresni az eltűnteket? Az őserdő közepén, a nágák között? Arra gondolt, a kígyóemberek rabolták el a szép lányokat, hogy gusztusos zanzát készítsenek a fejükből, jó pénzért, gazdag gyűjtők számára?

- Látja, ez is megfordult a fejemben. Csakhogy a kígyóembereknek nem kell a pénz, arról nem is beszélve, hogy a lányokat valahogy be kellett csempészni Burmába. Olaszországból, Svédországból, akárhonnán. Feltételezi a kőkorszakból alighogy kilépett nágákról, hogy képesek lennének rá?

- Maga tréfál?

- Dehogyan. A nágák olyan ártatlanok, mint Ön vagy én.

- Rendben van. Akkor hol akarja keresni a lányokat?

- Három lehetőségem maradt - mondtam, és megkavartam a whiskyben úszó jégkockákat. - Egy: a Krisna-hívók titokzatos telepe a Brahmaputránál, ahonnan állítólag megállás nélkül tűnnek el ezek az örültek, hogy valaki, állítólag a kígyóemberek, zanzát csináljanak a fejükből. Kettő: a Löwenroth-szeretetház, amelyről alig tudok valamit.

- Ott aligha talál szép lányokat - biggyesztette el a száját. - Ahogy hallottam, csupa-csupa vénasszonnyal van tele, már elnézést a kifejezésért. És a harmadik lehetőség?

- Az önök missziója, atyám!

6

Döbbsenten meredt rám; felemelte a kezét: azt hittem, alázatos szelídsége ellenére behúz egyet. Lehet, hogy meg is fordult a fejében, de még idejében begyújtotta a fékezőrakétáit.

- Maga bolond - mondta, és leeresztette a karját. - Sültbolond.

- Lehetséges - helyeselt. - De a misszió mégiscsak ott van Nágaföld szélén.

- És mit bizonyít ez?

- Semmit. Egyelőre. Mindazonáltal...

- Mi az, hogy mindazonáltal? Csak nem képzeli ember, hogy az atyák nőket rejtegetnek!? Uramisten!

- Semmit sem képezek - mondtam nyugodtan. - Legkevésbé azt, amire maga gondol. Az viszont kétségtelen, hogy a lányok eltűntek valahol. Azonkívül... hm... Holdanyó női figura.

- Na és?

- Tegyük fel, hogy a nágák nevezték el Holdanyónak azt, aki eltünteti a lányokat, és nekik is valamiféle kellemetlenséget okoz. Tételezzük fel, hogy a nágák... női lénynek hiszik ellenességüket.

- Mit akar ezzel mondani?

- Itt vannak a Krisna-követők. Van közöttük nő elég. Közöttük is kereshetjük Holdanyót.

- Na, ugye!

- Csakhogy... ott van még a Löwenroth-szeretetház is. A csupa-csupa öregasszonnyal... a személyzetről, csinos orvosnőkről nem is beszélve. Éppen alkalmas rá, hogy elrejtse benne néhány fiatal lányt.

- Badarság!

- Ami pedig az önök misszióházát illeti...

- Uramisten! - kulcsolta össze a kezét és fájdalmas tekintettel nézett a mennyezetre. - Hát nem tud leszállni rólunk?! Három százéves burmai takarítóasszonyt kivéve egyetlen nő sincs a misszión. Egyetlenegy sincs, hallja?! Ha Holdanyó valóban nő, ott hiába keresi!

Óvatosan hátrahajoltam. Ha szájon akar vágni, ne legyek ütőtávolságban.

- Képzeld csak el - kezdtem, készen a menekülésre -, hogy a nágák évekkal ezelőtt olyan valakivel találkoztak, amelyet eddig még nem ismertek. Az illető az ő szemükben inkább nő volt, mint férfi.

- Majom legyek, ha értem, miről beszél - dőlt hátra és megkocogtatta a poharát. - Nem ivott túl sokat, Lawrence?

- Nem hinném, atyám - mondtam nyugodtan, és felemeltem a poharam. - Csak arra gondoltam, hogy amikor a kígyóemberek meglátták a misszionáriusokat a csuhájukban... miért ne gondolhatták volna, hogy... hm... nem férfiak? Miért ne nevezhettek volna valakit közülük hosszú, fekete csuhájára való tekintettel Holdanyónak?!

Öröm volt nézni, ahogy torkára futott a whiskyje.

7

Nem pattant fel, és nem is emelte rám a kezét, sőt a whiskyt sem öntötte a képembe. Ehelyett letette a poharát és a pincért kereste a szemével.

Előrehajoltam, karjára tettem a kezem.

- Nem is tudom, hányadszor, de szeretném a segítségét kérni.

- Hahaha! Kérje a kígyóemberekét! Remélem, szép zanzát csinálnak a fejéből. Beteszem a vitrinembe!

- Ejnye, atyám!

Elpirult és megvakarta a fejét.

- Vigye el magát az ördög, teljesen kihoz a béketúrésemből a hülye elméleteivel. Torkig vagyok magával! Egy angol úriember pedig, ha ilyet mondanak neki, szedi a sátorfáját, az esernyőjét, a kalucsniját, és eltűnik a balfenéken. Tegye maga is! A számlát természetesen én fizetem!

- Megígérte, hogy segít!

- Hohó! Csakhogy arról nem volt szó, hogy minket vádol gyilkosságokkal, leányszöktetéssel, mit tudom én még micsodával. Mondja, normális maga?

- Nem egészen - ismertem be. - Ha az lennék, most Londonban sétálnék a Trafalgar téren és etetném a galambokat. Azonkívül köpnék arra, hogy valahol egy gyilkos azzal szórakozik, hogy mások torkát vagdossa el koszos borotvájával. Sőt, arra is köpnék, hogy kicsoda Holdanyó, ki rabol el és gyilkol meg lányokat. Sajnos, nekem nincs olyan steril lelkiismeretem, mint... mint...

- Mint nekem, mi? Mit akar tőlem?

- A segítségét!

- Ezt már hallottam. Konkrétabban?

- Jöjjön velem bogarat fogni!

Sok meglepetést láttam már emberi arcon, de ekkorát még soha.

- Mit csináljak?

Megismételtem.

- Ember, hiszen én a bolhán és a légyen kívül... Ez valami jól sikerült vicce?

- Eszem ágában sincs viccelni - biztosítottam. - Én ugyanis rovarot fogni jöttem ide... azaz a Brahmaputrához. Csakhogy a hajó elmerült, a felszerelésem elpusztult, társaimnak pedig nyoma veszett. Új expedíciót kell szerveznem.

- Belőlem?!

- Akad más is. De most az a fontos, hogy maga igent mondjon.

- Jézusom! Milyen alapon? Hiszen én... egyáltalán nem ismerem a rovarokat.

- Majd én azt mondom, hogy ismeri.

Remegett a szája széle, olyannyira, hogy kénytelen volt a lelkét a whisky maradékával megnyugtani.

- Hát tudja?!... Maga, maga... zsaroló! És nem épelméjű! És én sem vagyok az. Mindig is gyanítottam, de a maga segítségével végre sikerült a lelkembe látnom. Hülye vagyok... Érti? Örült, ostoba, hülye!!!

Felállt, széttárta a karját: szinte lebegni látszott a levegőben.

A bárpult mögött álló, alacsony, barna képű pincért annyira megdöbbenetette a produkció, hogy anélkül hogy kértük volna, hozott még két pohár whiskyt.

8

Engedtem neki egy kis időt, hogy magához térjen. Szuszogott, kifújta az orrát, lesimította felháborodástól égnek álló, göndör haját.

- Mit kell tennem?

- Mi lenne, ha megbeszelnénk a dolgokat?

- Miért, eddig mit csináltunk?

- Holdanyóról értekeztünk. Most viszont... arról kellene beszélnünk, ami eddig történt. Kíváncsi vagyok a véleményére.

- Megtisztel.

- Kezdjük az elején - mondtam. - Vagyis ott, hogy felszálltam a „Paradicsommadár”-ra. Egy héttel ezelőtt. Úgy léptem a bárkára, hogy senki sem vett észre, még a kapitány sem. Csak az a fickó, aki a jegyeket kezelte. Ő vezetett a kabinomba. Amikor felmentem a fedélzetre, már jóval az indulás után, mindent elborított a köd. Ott kellett volna ugyanis bevárnom Wintert.

- És miért nem maradt ott?

- Mert a kabinomban vacakoltam a rádiómmal. Rá akartam állni egy bizonyos hullámhosszra. Csakhogy valami történt a beszállásnál. Nekivághattam a táskát a lépcsőnek. Mindenesetre két álló nap javítottam, hogy megszólaljon.

- Kit akart hívni?

- Néhány ismerősömet Rangoonban.

- Most hol van a rádiója? Hiszen nem is volt csomagja!

- A folyó fenekén. Amikor ki akartak nyírni, beleejtettem a vízbe. És nem is találtam meg többé.

- Pech.

- Naná, hogy az. Van rádióadó a misszióban?

- Persze hogy van! Miért kérdi?

- Erről majd később. Engem most az az este érdekelne, amikor rám bukkant a ködben.

- Hát... felmentem a fedélzetre. Nem tudtam aludni ugyanis. Dögmeleg volt, és... szóval nem szoktam meg a hajókázást.

- Ekkor látott meg engem.

- Igen. Gondoltam, jót tenne egy kis társalgás. És néhány csepp whisky. Egyedül nem szívesen iszik az ember.

- Járt a hajó tatja felé? Ahol a Krisna-követők és a burmaiak feküdtek?

- Csak futólag. A korlátba kapaszkodtam és a fákat néztem. De most én kérdezek. Mi az ördögöt keresett a „Paradicsommadár” fedélzetén?

Megittam a whiskym felét és igyekeztem olyan tömörre fogni a mondandómat, amennyire csak lehetett.

- Úgy terveztük, hogy Winter meglékeli a bárkát. Az Irrawaddy mellékfolyójában, Csittakang előtt. Terveink szerint nem létező ládáinknak el kellett merülniük, „társaimnak” eltűnniük, nekem kivergődni a partra, és segítséget kérni az expedícióm folytatásához.

- Na de kitől...?

- Az önök missziójától, atyám..., vagy ha ez nem megy, a Löwenroth-szeretetháztól.

- Tehát nem tud, vagy nem is akar lemondani arról az ostobaságról, hogy a mi missziókban rejtőzik az, akit keres?

- Értse meg, nem gyanúsítok senkit. Sem magukat, sem a szeretetházat. Csakhogy a nyomok ide vezetnek. Sehol, egész Burmában nincs több olyan hely, ahol ennyi lányt el lehetne rejteni. Valahogyan élelmezni kell őket, nem gondolja? Csak az önök missziója, Löwenroth doktor szeretetháza, és újabban a Krisna-hívók telepe a BrahmaPutránál rendel meghatározott időközönként nagyobb mennyiségű élelmiszert Rangoonból.

- Ezt értem. De nem lett volna egyszerűbb, ha a burmai rendőrség átkutatja mindhárom helyet?

- Milyen alapon?

- Rendben van, folytassa.

- Szóval, Winter szépen kidolgozta a tervet. Senkinek nem esett volna bántódása. Valaki azonban megelőzött bennünket. Megölte a kormányost, és a gazdátlan hajó nekivágódott a partnak. Kész.

- Nem is sejti, hogy kicsoda?

- Honnan sejteném? Amikor elterveztem a dolgot, meg voltam győződve róla, hogy senki sem tud a szándékunkról.

- Arra gondol, hogy valaki szagot kapott? Őszintén szólva, nem hiszem.

- Mit nem hisz?

- Hogy maga kell nekik. Azt hiszem, egészen másról van szó. Maga és én véletlenül keveredtünk bele valamibe. Valamibe, ami egészen független a maga mumusától, a... na, hogy a fenébe is hívják... Holdanyótól. Két szál fut egymás mellett, amelyek véletlenül összeakadtak.

- Eszerint tehát nem rám vadásznak. Akkor mi a fene ez itt? - s a széles kötésre mutattam, amely a nyakamat díszítette.

- Szerintem véletlen.

- Úgy? És hogy képzeled? Valakinek csak úgy nem tetszettem a hajón? Mi?

Ekkor beszélni kezdett. Pontosan ugyanazt mondta, amit már magam is többször végiggondoltam. S olyan meggyőző erővel adta elő mondanivalóját, hogy egy tapasztalt házasság-szédelgő is megirigyelhette volna.

- Ide figyeljen, Lawrence. Azt hiszem, alapvetően rossz nyomon jár. Szerintem a harikrisnákat irtja valaki, méghozzá válogatás nélkül. El akarják ijeszteni őket a Brahmaputrától. A két svéd rendőr nem azért halt meg, mert nyomozók, hanem mert Krisna-hívőknek hitték őket. Teljeséggel véletlen, hogy éppen ők ketten haltak meg. Higgyc el, valaki el akarja üzni a kopaszokat a szent folyótól, bármi áron!

- Igen, de ki?

- Bármennyire is sajnálom..., de ki kell mondanom. A nágák!

Ugyanarra a következtetésre jutott, mint én. Mert ez volt az egyetlen logikus következtetés. A kőkorszakból alig kiszabadult kígyóemberek sérelmesnek találták, hogy ősi területüket meg kell osztaniuk a fehér köpenyes semmittevőkkel. S hogy megszabaduljanak tőlük, azt a módszert választották, amit őseik, ha ellenség fenyegette Nágaföldet: előkapták a nyilaikat.

Csak hogy éppen itt volt a bökkenő. A kígyóemberek nemigen gyilkolnak késsel. Nyíllal vagy hajítódárdával igen, de hátulról, késsel?

Ráadásul végig az úton nem találkoztam egyetlen nágával sem. Sem a hajón, sem a bokrok között, sem itt, Csittakangban. Nyomukat sem láttam, kivéve a zanzákat és a nyilvesszőket. Továbbá, ki küldte Londonba az üzenetet és miért?

- Gyere! Segíts! - bukott ki a számon. - Ki az ördög hívhatott Nágaföldre?

- Hát... bizonyára valaki a régi barátai közül, vagy annak a leszármazottja. Ha két teljes évet töltött közöttük, alighanem legendává vált a neve. Messiásként tisztelik magát, és feltehetően vissza is várják. Maga élő legenda lehet a dzsungelben, kedvesem. Csak azt ne kérdezze, hogy honnan szerezték meg a londoni címét. Erre ugyanis ezer út kínálkozik. Éppen ön mondta, hogy manapság már a kígyóemberek is bejárnak Rangoonba dolgozni.

Egészen valószerű volt, amit mondott. Meg kell hagyni, ösztönöm ezúttal sem hagyott cserben: kiváló segítőtársat választottam magamnak!

- Tehát ön azt állítja, a nágák engem akartak megkérni, hogy takarítsam el a harikrisna-hívőket a Brahmaputráról, és amikor nem jöttem, maguk vették kezükbe a dolgot?

- Éppen ezt. Sajnos.

- Miért sajnós?

- Mert a szívem mélyén azt kívánom, hogy a kígyóemberek ne keveredjenek a dologba. Mert ha valóban ők aszalnak zanzát a kopaszokból, a burmai kormány a körmükre koppant, ami csak még tovább taszítja őket a hitetlenségbe.

- Ezek szerint - gondolkodtam hangosan -, a kígyóemberek lemondtak a segítségemről. Kinyomozták, hogy hajón érkezik az újabb emberutánpótlás a Brahmaputránál épült telepre, és elhatározták, hogy már a hajón lecsapnak az új telepésekre. Hiszen, ne feledje, csak Krisna-hívőket öltek... Kivéve a kormányost, és a kapitányt.

- Azokra is van magyarázat. Azt akarták, hogy a hajó süllyedjen el, és senki ne merészeljen többé harikrisnákat fuvarozni Nágaföldre.

- Engem pedig kiűtöttek. Vajon miért?

- Miért ne? Magát nem ölték meg, mert semmi dolguk nem volt magával. Ők csak *rájuk* vadásztak. Magát csak fejbe vágták, hogy ne zavarogjon stukkerral a kezében.

- Hohó! Nem érez itt valami ellentmondást?

- Mi között?

- Egyszer leütnek a hajón, de nem ölnek meg. Röviddel azután elsüllyeszti alattam a bárkát, majd amikor megpróbálok kimászni a vízből, valaki hátulról belém kapaszkodik, és el akarja vágni a torkom. Csak a véletlennek és saját ügyességemnek köszönhetem, hogy megúsztam. Egy centiméter, és most nem iszogathatna velem.

- Hát... ez valóban ellentmondásnak tűnik.

Felpattant, és idegesen járkálni kezdett az asztalunk előtt. A pincér felkapta a fejét, és a jegesvödör után nyúlt. Nem szóltam neki, hagyta, hadd végezze tisztességgel a dolgát.

Szentarkangyal dühösen kezébe ragadta a legújabb adagot is, és szinte vérszomjasan szívtá ki a felét. Mint egy éhes vámpír, ha végre kiszabadult a lakóhelyeül szolgáló, kényelmetlen koporsóból.

- A kapitánynak azért kellett meghalnia, hogy ne szállíthasson újabb kopaszokat a nágák földjére! Nyilván nem először vitt a „Paradicsommadár”-on Krisna-híveket a Brahmaputrához. A kígyóemberek halálra ítélték, és az ítéletet végre is hajtották.

Ez is logikus következtetés volt.

- És a doktornő? És Fellner?

- Látja, ezt nem tudom. Lehet, hogy figyelmeztetésnek szánták. Talán nincsenek kibékülve a Löwenroth-szeretetházzal sem.

Megittam a whiskymaradékát, aztán igyekeztem összekötözni a szétfutó szálakat.

- A dolog tehát úgy nézne ki, hogy a nágák keresztes hadjáratot indítottak a Krisna-hívók ellen - ezt bizonyítanak a meggyilkoltak mellé helyezett relikviák is, elsősorban a Krisna-zanza. A két svéd zsarú meggyilkolása, hogy úgy mondjam, véletlen volt: nem zsarú minőségükben ölték meg őket. Továbbá az én ügyem, azaz az eltűnt lányok esete, semmilyen összefüggésben nincs azokkal a gyilkosságokkal, amelyek Csittakangig kísérték bennünket. Hm. Szeretnék hinni önnek, atyám.

- Nem hisz?

- Túlságosan is egyszerű lenne. Nekem valami egészen mást súg az ösztönöm.

Kiitta a whiskyjét, elnyomott egy ásítást, felállt és felém nyújtotta a kezét:

- Amit megígértem, megtartom, még akkor is, ha különben nem sok kedvem van hozzá. Ha szüksége lenne rám, csak keressen fel a misszió. És vigyázzon magára...! Én a maga helyében... izé... kevesebbet kockáztatnék!

Megfordult és felment a lépcsőn. Én pedig a poharamat forgattam, és azon töprengtem, hogy nem kellene-e valóban megfogadnom a tanácsát?

9

Hangos kopogtatásomra nem felelt senki. Amikor másodszor próbálkoztam, megcsörrent odabent a biztonsági lánc, ujjnyi rést engedve az ajtó és a fal között. Dióbarna, keskenyre metszett szempár pislogott ki rajta a folyosóra. Lelki szemeimmel láttam, hogy ugyancsak dióbarna, izmos kis kezében revolvvert szorongat.

- Én vagyok - mondtam, és a rés elé álltam, hogy jól szemügyre vehessen. - A szomszédjuk, Leslie L. Lawrence. Bejöhetek néhány percre?

Odabenn suttogás támadt, majd Wessely hangosan rákiáltott.

- Hát persze, te csacsi! Azonnal engedd be!

Az ajtó kitárult. Beléptem a paradicsomba. Ratna rám mosolygott és igyekezett elrejtetni a pisztolyát. Nehezen ment, mert nem volt hová dugnia. Az a leheletnyi, keskeny bikini, amely itt-ott a testét borította, arra is alkalmatlan volt, hogy egy meggymagot elrejtessen, nemhogy egy stukkert.

Wessely fantasztikusan túlöltözöttnek tűnt hozzá képest, s a túlöltözöttség érzetét alighanem ezüstösen csillogó indiai szandálja keltette bennem.

Én megtorpantam, ők nevettek és mosolyogtak: élvezték a csodálatomat.

Ekkor kihúztam zsebemből a revolveremet és rájuk fogtam. Egyetlen pillanat alatt lehervadt a mosoly az arcukról.

Keményen megmarkoltam stukkerom nyelét, és tettem néhány lépést előre. Ódon perzsa-szőnyeg süppedezett a talpam alatt: szép, régi, hamis mintázattal. Föléje hajoltam, rátettem a stukkert úgy, hogy csövével a fal felé mutasson. Aztán hátráltam néhány lépést, és letérdeltem a szőnyegre. Fejemet a perzsamintákhoz érintve széttártam a karom, mint moszlim előimádkozó, ha közeledik a szertartás vége.

- Leteszem fegyverem a női szépség előtt! - szavaltam, és összetettem a kezem, mintha imádkoznék.

Egyszerre vetették rám magukat. Csépeltek, lenyomtak a szőnyegre, rám ültek és dögönyöztek; megpróbálták kiverni belőlem a lelket.

- Maga... aljas... csirkefogó! - zihálta Ratna, és hátracsavarta a karom. - Mit képzél, mi? Halálra rémíteni az embert. Legalább a stukkert ne tettem volna le!

- Látja, látja, senkinek sem szabad hinni. Még nekem sem!

Wessely meglepően erősnek bizonyult, bár a kis doktornőt sem pamutból varrták. S amikor egy jól sikerült Nelson-fogással majdhogynem kitörte a nyakam, úgy kopogtam a szőnyegen, csak úgy porzott.

- Elég, elég! Feladom!

Fölém hajolt és mondani akart valamit. Zöld volt a szeme, mint a legzöldebb rét zöldje. Ahogy arcom felé közeledett az arca, egyre tompább lett ez a zöld; mintha köd szállt volna a rét fölé.

Vártam, hogy elérje az ajka a számat, amikor egy durva, a ködbe veszett külvilágból származó zaj visszataszított bennünket a valóságba.

Valaki kopogott, aztán a választ meg sem várva berontott az ajtón.

Szentarkangyal atya volt, félig üres whiskys üveggel a kezében.

10

A jámbor atya megtorpant a küszöbön; felhördült, mint halálra kínozott vértanúk a kegyelem-dőfés előtt. Égre emelte az üveget, riadt szeme a menekülés útját kutatta. Megragadta a kilincset, és már-már bevágta volna maga mögött az ajtót, amikor észrevette szőnyegen heverő revolveremet. A félmeztelen Wessely éppen ekkor tápázkodott fel rólam; nem csoda, hogy Szentarkangyal nem tudott másra gondolni, mint egy egészen jól sikerült orgiára. A stukker azonban megzavarhatta az orgiákról alkotott elképzeléseit.

Leráztam magamról Wesselyt, aki Szentarkangyalra való tekintettel fürdőköpenybe bújt.

Santarcangeli merev nyakkal foglalt helyet, és bár mindent megtettünk, hogy eloszlassuk a félreértést, meglehetősen feszült volt a hangulat. Kiittuk a búcsúpoharat, majd Santarcangeli felállt és távozott.

Amikor becsapódott mögöttem az ajtó, rövid, zavart csend telepedett a szobára. Valamin túl voltunk, valami elmúlt, ami lehet, hogy soha nem tér vissza. Wessely szeme sem volt már fátyolos, hanem zöld és hideg és hivatalos: nem olyan, amilyennek látni szerettem volna.

Ratna az ágyára ült és a pisztolyával játszott. Reméltem, hogy nem ejti le, vagy nem ereszt belém egy kósza golyót.

- Miss Wessely...

- Ruth. Szólítson csak Ruthnak.

- Engem pedig Leslie-nek. Csak... meg szerettem volna kérdezni, hogy hogy van.

Ezüstszínűre festett körmével a nyakára mutatott, amelyen egy icipici ragtapasz árválkodott.

- Így.

- Tulajdonképpen azért jöttem, hogy... a segítségüket kérjem.

Keresztbe tette a lábát, és én igyekeztem elkerülni, hogy minden mozdulatára a szememmel válaszoljak.

- Már vártuk magát. Valami olyasmit említett a parton, hogy át szeretné adni Löwenroth doktornak Hirschmüller doktor üdvözlését. Azonkívül azt hiszem, hogy miután fuccsba ment az expedíciója, rászorul a segítségünkre.

- Gondolja, hogy Löwenroth segíteni fog?

- Nem tudom. Kemény a munka odafenn, és elég kevesen vagyunk. Senki sincs, akit nélkülözni tudnánk, magának pedig, gondolom, elsősorban emberekre lenne szüksége.

- Így igaz.

- Csakhogy abból nekünk sincs elég. Mindenesetre Löwenrothon múlik a dolog. Egyébként szívesen látja magát a szeretetházban.

- Honnan tudják?

- Beszéltünk vele rádión.

- Hogyan?!

- A rendőrségről. Ratnával felkerestük a helyi őröt és... beszámoltunk mindenről. Magát is kerestük, de nem találtuk. A szobapincér szerint kiment a városba. A rendőrség nem foglalkozik tovább az ügyünkkel. A holttestekért majd kiküldenek valakit. Csak abban az esetben lenne komplikáció, ha valamelyikünk feljelentést óhajtana tenni, vagy kárigényt bejelenteni. Akkor meg kell várnia, amíg az ügy lezáródik.

- Eszem ágában sincs itt lopni az időt - mondtam. - Számomra az ügy lezáródott. Amilyen gyorsan csak lehet, fel szeretnék jutni a Brahmaputrához. Ha megkezdik a munkálatokat... Hogy érjük el a szeretetházat? Repülővel?

- Maga gépkocsival.

- Én? És maguk?

- Van egy kétszemélyes kávédarálónk egy közeli hangárban. Ha életet tudunk belé lehelni, ma délután odafenn leszünk a szeretetháznál. Maga pedig, Leslie, bármennyire is sajnálatos, kénytelen lesz Pracsanddal utánunk dőcögni. Három nap alatt megjárják az utat.

- Pracsanddal?

- Kereskedő. Ő fuvarozza az árut Löwenrothnak. A nem romló élelmiszereket. Pracsand ragyogóan ismeri az utat, nem kell aggódnia.

- Hm. Tehát azzal biztatnak, hogy Löwenroth doktor megszán és segít rajtam?

Ledobta a fürdőköpenyét, amit az atya tiszteletére vett fel.

- Az magán is múlik. Ha engem kérdez... hát, azt tanácsolom, hogy ne maradjon soká a nyakán. Zsaroljon ki tőle, amit tud, és húzza el a csíkot a bogarai után.

- Ejha! De gyorsan meg akar szabadulni tőlem!

Egészen nyíltan és egészen egyértelműen enyelegettünk. S Ratnának, a kis dióbarna cukorfalatnak egészen egyértelműen nem tetszett a dolog.

- Nem kellene már mennünk, Ruth? - fordult társához, és cigarettára gyújtott. Mintha egészen leheletnyit megremegtek volna az ujjai, ahogy a cigarettát tartotta, de az is lehet, hogy csak a forró levegő lebegtette meg a tárgyak kontúrait.

Odakinn a csittakangi utcán tetőzött a hőség: legalább hatvan fok lehetett árnyékban. Ruth a hűtőszekrényhez sétált, kiemelt egy üveg whiskyt, jégkockákat tördelt hozzá, és kitöltött három pohárral.

- Hát akkor... viszontlátásra három nap múlva: odafenn Löwenrothnál!

Megfogtam a poharam és rájuk emeltem.

- Viszontlátásra! Ha néhány napot késnék, ne aggódjanak! Talán útba ejtem az atyákat. Santarcangeli meghívott a misszióba.

Sejtettem, hogy nem fog tetszeni nekik a dolog, de hogy ennyire nem, arról nem is álmodtam. A kis doktornőnek szinte kikerekedett a szeme a rémülettől, és Ruth is idegesen pöckölgette a hamut a cigarettájáról.

- Mi az ördögöt akar maga a missziótól?

- Talán akad néhány atya, aki kapva kap egy kis kiránduláson. Mondanom sem kell, hogy... az alapítvány, amelynek dolgozom, aligha lesz hálátlan.

- Nincsenek rászorulva a maga adományaira - fakadt ki Ruth, és annyi rosszindulat volt a hangjában, amennyit talán már gyűlöletnek is nevezhetnék. - Azok aztán nincsenek... És nem tanácsolom, hogy sokat ténferegjen körülöttük!

Felemelte a poharát, kiitta, aztán félre nem érthető mozdulattal adta tudtomra, hogy távozhatom.

11

Visszamentem a szobámba, és néhány perces haditanácsot tartottam magammal. Mondanom sem kell, hogy a meghökkent búbánat úgy lehervadt az arcomról, mint nyári koszorú virágai őszi temetőben. Ismét megtudtam valamit, bár nem voltam vele egészen tisztában, hogy mit. Nagyon meglepődtem volna, ha nem kerül sor egy kis kiegészítő beszélgetésre. Csak abban nem voltam biztos, hogy melyikük jön hozzám.

Majd egy órát kellett várnom, amíg kopogtattak az ajtón. Kinyitottam: Ruth állt a folyosón. Most se hordott több ruhát, mint amikor én voltam az ő vendége. S most sem fojtogatott kevésbé a meztelensége.

Bejött, gondterhelten felkuporodott az ágyamra, megvárta, amíg előteremtem az ilyenkor szokásos whiskyt, aztán kinyújtotta a karját, magához húzott és megcsókolt.

- Te hülye - suttogetta. - Te hülye... Miért akarod mindenáron megöletni magad?

Nem volt egészen kedvem ellen való, amit csinált, már csak azért sem, mert egyre inkább belefeledkezett a dologba. Én pedig csodára tisztelem azokat, akik teljes szívvel át tudják adni magukat annak, amit éppen csinálnak.

Mielőtt még egészen elfelejtettem volna, hogy miért jöttem Nágaföldre, gyengéden kibontakoztam a karjából. Igyekeztem azt a látszatot kelteni, hogy a poharamat próbálom

biztonságba helyezni - közben azonban a menekülés útját fontolgattam. Ha megadom magam, kétséges, hogy eljutok-e ma még... Igen. Pedig feltétlenül meg kell nézmem...

Ruhám alá nyúlt, és ismét magához húzott. Láttam, ahogy a szeméből áradó zöld sugarak elborítják a szobát, a falakat, a bútorokat: kicsapnak az utcára, és ráborulnak Csittakangra, mint az éjszakai köd.

Aztán úgy gondoltam, hogy egye fene a délutáni programomat. Végül is megengedhetek magamnak egy kis kikapcsolódást.

- Amikor megláttalak... már... akkor... - nyöszörögte. - Tudod, egyedül a dzsungelben... és mindig egyedül... Istenem! Leslie...!

A zöld köd mindent elborított.

12

Később felkelt, öntött magának egy whiskyt, és cigarettára gyújtott. Felvette az ingemet - körülbelül a derekáig ért - és olyan elégedetten sétált benne, mint az őseMBER a kivégzett leopárd frissen lenyúzott bundájában.

Félig lehunyt pilláim alól figyeltem, és el kellett ismernem, hogy hasonlatom nem is sántított nagyon. Volt valami amazonszerűen kecses és ugyanakkor óvatos is a mozgásában. Mintha minden pillanatban számítania kellene rá, hogy felbukkan valaki, akivel meg kell küzdenie.

Szép volt, lélegzetállítóan szép. Alig túl a harmincon, és bár az ifjúság édes hímpora már lehullott a szárnyairól, most érhetett a csúcsra. Alighanem meg sem kottyantam neki. Friss volt és üde, mintha most szállt volna ki egy uszoda frissítő vizéből.

Rám mosolygott és készített nekem is egy keveréket. Beledobott egy marék jeget, és a markomba nyomta.

- Nesze! Hogy vagy?

Megittam egyetlen hajtásra.

- Kösz. Ez igazi elsősegély volt. Mindig mondtam, hogy csak orvosnővel kell kikezdeni.

- Én kezdtem ki veled.

- Én meg hagytam magam.

Visszacüccsent az ágyam szélére, és babrálni kezdte a hajam.

- Örülök, hogy megismertelek.

- Én is.

- Örülök, hogy... eljössz Löwenrothhoz.

- Én is.

- És sajnálom..., hogy csak néhány napig maradsz. Szeretném, ha sokáig maradnál.

- Én is. Mit gondolsz, álljak be hozzátok ápolónak?

Csókot nyomott a homlokomra, és ököllel jól a gyomromba boksolt.

- Veled nem lehet komolyan beszélni. Egyszerűen megőrül az ember odafenn, egyedül. Érted, hogy gondolom? Nincs senki, csak néhány doktor, néhány ápoló... burmaiak. Senki, senki. Senki, olyan, mint te. Hogyan is érthetnéd?

- Miért csinálod?

Az ablakhoz lépett, széthúzta a függönyöket, és kinézett az utcára. Lentről ütemes kiáltások hallatszottak bádoggörgéssel keveredve: vízhordó kínálgatta rozsdás vödréből a városszéli források vizét.

Visszafordult és visszaült mellém.

- Hogy miért? Hát... pénzért természetesen. Amikor elvégeztem az egyetemet... valaki összehozott Löwenrothtal. Még Amerikában történt. Akkor szervezte a szeretetházát. Felajánlotta ezt a munkát. És sokkal több fizetést adott annál, amit bármelyik amerikai kórházban kaphattam volna. Ráadásul anyagilag is és másképpen is le voltam égve.

- Máshogyan?

- Akkor váltam el. Hosszú és kellemetlen história. Egyetemi házasság, sok-sok veszekedés, végül egy mindkettőnk számára megalázó procedúra. Hónapos szobában laktam Santa Monicában... Aztán valaki megismertetett Löwenrothtal. Egy társaságban találkoztunk. Löwenroth felajánlotta, hogy menjek vele Burmába. Én pedig igent mondtam. Azt sem tudtam, mire vállalkozom.

- Mire vállalkoztál?

- Egy őserdő közepén töltöttem el az ifjúságomat. Állandó félelemben és rettegésben...

Megcsuklott a hangja, nekem pedig valami riadót dobolt a halántékom.

- Félelemben? Mitől?

- Hogy... azok az átkozottak levágják a fejem és zanzát csinálnak belőle!

- A nágákra gondolsz?

- Persze. Te még nem ismered őket. Szörnyűek! Csak úgy süt a szemükből a gyűlölet. Pedig... mi igazán csak az ápolójaink kedvéért telepedtünk át Burmába. És nem is az ő területükre. Ahhoz a földhöz semmi közünk!

- Fenyegetek benneteket?

- De mennyire, majd megtudod. Löwenroth... majd tájékoztat.

- Mi a fenéért költözött a szeretetházatok az őserdő mélyére? Miért...

Számra tette a mutatóját.

- Csitt! Löwenroth doktor elmond majd mindent. Övé a vállalkozás.

Aztán, mintha csak véletlenül tenné, gombolgatni kezdte a nyakán az ingemet. Addig-addig gombolgatta, amíg egészen kigombolódott, sőt le is hullott róla. Úgy állt előttem, mint ókori istenszobor, hódolói által ezüstszínűre lakkozott körmökkel. Lehajtotta a fejét, s a platina-szőke hajzuhatag engem is beborított.

- Tíz évet töltöttem a dzsungelben - mondta, és lefeküdt mellém. - Rengeteg pótolnivalóm van.

A zöld kód ismét kicsapott a szeméből, és a világ hullámszerűen kezdett a felszínén.

Kiment a fürdőszobába, lezuhanyozott, és ismét csak az ingemben tért vissza. A vízárus lecövekelt az ablakunk alatt: megállás nélkül kínálta a friss, szénsavas ásványvizet. Kinéztem az ablakon: szomorú számár állt az utca túlsó oldalán; koszos köpenyű gazdája az árok szélén hevert és üvöltött, ahogy a száján kifért.

Elnéztem az utca vége felé, s egy teázó teraszán állapotodott meg a tekintetem. A forró déli órán aludni látszottak a székek, csak egyetlen asztalnál ült vendég, aki fittyet hányva a melegnek, gőzölgő teát szopogatott. A mellette elhaladók megmosolyogták, és összesúgtak a háta mögött.

Öles termetű, fekete fickó volt, kivarrt bőrdzsekiben, bőrcsizmában, kopott, kék jeansben. Mintha csak véletlenül tenné, felemelte a fejét és felnézett az ablakomra.

Ruth hozzám simult, vállamra hajtotta a fejét.

- Tudod, hányszor láttam már ezt az utcát? Hányszor álltam már ennek a szállodának az ablakában? Istenem, miért akarsz mindenáron az atyákhoz menni?

Váratlanul ért a kérdése, főleg a másik kettő után. A hátamhoz fészkelte magát, s szerencsére fogalma sem volt róla, hogy a fekete fickó a teázóból elvigyorodik, és teáscsészéje fölé hajtja a fejét.

- Miért akarsz az atyákhoz menni?

- Már mondtam egyszer. Tőlük is szeretnék segítséget kérni.

- Teljesen felesleges. Nem fognak adni.

- Miért nem?

- Mert nem. Én ismerem őket... Én... én...

Szinte a hátamra feküdt, úgy simult hozzám. Szorított, mintha sosem akarna elereszteni.

Megfogtam a kezét, és gyengéden lefejtettem a nyakamról a karját.

- Ruth... miért nem beszélsz őszintén? Mi a baj az atyákkal?

- Mi lenne...? Semmi. Semmi.

Kibontakoztam az öleléséből, felvettem frissiben vásárolt fürdőköpenyemet. Enyhén rovarirtószaga volt. Órára pillantottam: az idő száguldott, mintha kergették volna.

Odahajoltam hozzá és megfogtam a kezét. Rám nézett; esküdni mertem volna, hogy megpróbálja elfojtani kitörni készülő zokogását.

- Ruth... kérlek. Miért nem akarod, hogy a missziós atyáktól kérjek segítséget? Miért? Ezt is Löwenroth tiltotta meg?

Elmosolyodott, bátortalan kis mosollyal.

- Ugyan, dehogy. Csak... csak...

Aztán egyszerre csak kitört. Ledobta cigarettáját és az ölembe vetette magát. Átkarolta a nyakam, és a vállamhoz szorította az arcát.

- Leslie, én... féltelek! Nagyon féltelek. Nem akarom, hogy bajod essék! Tudom, hogy nevetéséges mindez, de amikor meglátalak, úgy éreztem, hogy... hogy... Értsd meg, nem akarom, hogy valami szörnyőség történjék veled!

- Az atyáknál?

Visszacsusszant a helyére, tenyerébe temette az arcát, aztán néhány pillanatnyi habozás után felemelte a fejét. Úgy éreztem, fontos döntésre jutott.

- Leslie... Nem tudom, hogy el szabadna-e mondanom neked, amire végül is semmi bizonyítékom nincs. De..., ami köztünk történt, feljogosít arra, hogy aggódjak érted. Az atyákkal nincs valami rendben, Leslie. Főleg az utolsó időkben. Mintha... valami megváltozott volna odaát.

- Odaát?

- Harminc mérföldnyire vagyunk egymástól. Az első években, hogy ideköltöttünk, nagyon jó volt a viszony köztünk és a missziósok között. La Martin páter, a misszió akkori vezetője gyakorta ellátogatott Löwenrothhoz és fordítva. Mi is sokszor vendégeskedtünk náluk. Aztán egyszerre csak...

- Mi történt?

- La Martin atya meghalt. Állítólag valami fertőző betegségben.

- Hogyhogy állítólag?

- Mert... mi nem láttuk a holttestét.

- Látnotok kellett volna?

- Volt egy megállapodásunk... hetenként valamelyikünk átment, és megvizsgálta azt, aki nem jól érezte magát. Sürgős esetben pedig azonnal odamentünk. Így tartott vagy két évig.

- Azután?

- La Martin meghalt. És bennünket nem hívott senki, hogy segítsünk rajta. Állítólag igen gyorsan végzett vele a betegség. Órák alatt.

- Lehetséges ez?

- Hát... elvileg igen. Van egy fertőzés, olyasféle, mint az agyvelőgyulladás. Rendkívül gyors a lefolyása.

- És... miért kellett olyan hirtelen eltemetni?

- A meleg miatt. A páteroknak nincs hűtőkamrája. Este meghalt, és másnap már el is földelték.

- Láta valaki a holttestet? Úgy értem, hogy közületek?

- Mondtam, hogy senki!

- Nekik is van orvosuk?

- Monti atya. Bár... kétlem, hogy elvégezte volna az egyetemet. Talán ápoló lehetett valahol, mielőtt közéjük állt.

- La Martint tehát eltemették. Ezután, gondolom, új vezetőt neveztek ki a misszió élére.

- Igen. Rizzi atyát. Egyenesen Rómából. Ott van ugyanis a központjuk. Ettől kezdve pedig... erre Löwenroth hívta fel a figyelmemet... a misszió kezdett elolaszosodni. Löwenroth szerint egyenesen elüldözték a többieket. Pedig voltak köztük németek, belgák, spanyolok, görögök, sőt latin-amerikaiak is. Szép lassan, sorban áthelyezték őket. Le Cocq atyát, Hahn atyát, Hoffmann atyát... még elbúcsúzni sem volt idejük.

- És... hová költöztek?

- Talán Indiába, esetleg vissza Olaszországba. Rizzi atya nem adott felvilágosítást... sőt, az állandó orvosi felügyeletet is lemondta. Többé, hogy finoman fejezzem ki magam, nem tehetjük a lábunkat a misszió földjére. S ettől az időtől kezdtek azok a furcsa hírek szállongani...

- Furcsa hírek?

- Burmai ápolóink terjesztették. Hogy odaát nincs minden rendben.

- Mi minden?

- Azt ők sem tudták. Csak annyit mondtak, hogy a nágák, a kígyóemberek hadat üzentek nekik, és minden fehér embernek. Nekünk is. Csináltak valamit, ami miatt a nágák meg-orroltak rájuk és... talán meg is öltek néhányat közülük. Nem tudom. Mindenesetre Csittakangban hallottam, hogy újabb atyák érkeztek, és... valamennyien olaszok. És az új atyák... nem mindig viselkedtek úgy, ahogy jámbor missziósoktól elvárná az ember.

- Ezt ki mondta?

- Itt beszéltek Csittakangban. Persze, az is lehet hogy rémeket látunk valamennyien, mint az az utcalány is, akit én kezeltem.

- Kicsodát?

- Egy utcalányt. Megbetegedett, és amikor megtudta, hogy orvos vagyok, hozzám fordult segítségért. Ő mesélte, hogy... az atyák rendszeresen látogatták. Az újak, érti? Alighogy megérkeztek Csittakangba, mielőtt még a misszióházba szállították volna őket... körülnéztek egy kicsit a városban. A lány állítása szerint fegyver is volt náluk.

A meleg fojtogatott. Kitártam az ablakot. A fekete fickó még mindig ott ült a kifeszített vászon alatt és teázott. Feltekintett rám, aztán unottan elfordította a fejét.

- Most már érted, hogy miért nem akarom, hogy odamenj? Nem tudom, mi folyik ott és nem is érdekel. Azt azonban nem akarom... nem szeretném... hogy bajod essen. Ugye megígéred?

Magamhoz öleltem és megígértem. Közben azon törtem a fejem, hogy vajon Santarcangeli atya képes lenne-e bárkinek is elválni a torkát egy borotvával? A késő délután fakuló fényei felkúsztak a falra. Elhallgatott a vízárús kántálása is. A kifeszített vászontető alatt megkezdődött az élet: a várakozó Wintert azonban már nem láttam sehol. A sárkánymintás papírral borított asztalok között mandulaszemű pincérlányok cikáztak, s a város széle felől disznórőfögést és kellemetlen szagokat sodort az unott, meleg szellő. Amíg Ruth ismét lezuhanyozott, alkalmam volt még egyszer végiggondolni mindent. Hallgattam a vízcepek tompa koppanását a zuhanyozótálban, és alá képzeltem Ruthot a zuhanyrózsa alá.

A fejtörés különösen nehéznek tűnt ezen a délutánon. Legszívesebben lehúztam volna a redőnyöket és aludtam volna másnap reggelig.

Persze egyedül.

Ruth visszajött, és amíg egy törülközővel szárítgatta nedves haját, elkoboztam tőle az ingem. Búcsúzóul még egyszer megcsókolta a számat, aztán összekócolta a hajam.

- Viszlát odafenn, a szeretetháznál!

- Viszlát! - mondtam, és még akkor is az ajtót bámultam, amikor elháltak a léptei a folyosón. - Viszlát! - morogtam még egyszer, és csak gondolatban tettem hozzá: Ha megérjük a holnaputánt...

Éppen indultam volna, amikor a kis doktornő rontott a szobámba. Becsapta az ajtót, az ajtófélfának támaszkodott és úgy nézett rám, hogy nem tudtam hirtelenjében, le akar-e löni, vagy csak véresre akarja karmolni az arcom.

- Tehát itt volt?!

Olyan volt a hangja, mint egy középkori, német orgonáé. Csengett is bűgött is, fenyegetett is. Ki mit hallott ki belőle.

- Kicsoda? - adtam az ártatlant.

Erre odasétált az ágyhoz, és kotorászni kezdett az összegyűrt lepedők között. Felugrottam és megragadtam a vállát.

- Hé! Mi a fészkes fenét csinál?

Felém nyújtotta a kezét: hosszú, aranyszőke hajszál tekeredett az ujja köré.

- Itt volt...

- Amint látja.

- Nekem azt mondta, hogy... elintézi a portán a dolgainkat és...

- Eljött elköszönni.

Ismét az ágyra nézett.

- Látom.

Aztán egyszerre csak összecuklott. Hozzám ugrott, és a nyakamban landolt, mint nem is olyan régen a másik.

- Én olyan... szerencsétlen vagyok. És alighanem... szerelmes vagyok magába.

Egészen az ölembe fúrta magát: testéből szantálfaillat áradt.

- Ne csacsiskodjék - mondtam, és megsimogattam a haját. - Bizonyára... sokáig volt a dzsungelban. Meglátja...

- Gyűlölöm - mondta hirtelen és eltaszított magától. - Gyűlölöm!

- Ugyan - mondtam -, hiszen nem is ismer.

- Nem magát... Ó, dehogy magát! Őt!

- Kicsodát? Ruthot?

- Őt!

- De... miért? Istenemre mondom...

- Ne esküdjözzék. Gyűlölöm, mert szerethette magát, és mert... együtt fognak meghalni!

Azt hittem, rosszul hallok.

- Micsoda?!

Az ajtó felé indult, majd megfordult és nekitámaszkodott az ajtófélfának.

- Együtt fognak meghalni, maga és ő!

- Honnan veszi ezt a számárságot?

- Én... megérezem a jövőt. És... látom is. Éjszaka láttam az ő és a maga halálát. Sikoltoztam is álmomban. Meghalnak, mind a ketten. Ugyanazon a napon.

- Hol?

- Ruth a szeretetháznál. Láttam a halálát.

- Mesélje el.

- Holdas éjszakát láttam. A szeretetház kertjét. Aztán egy kígyóembert, amint hátulról Ruthhoz lopakodik, kezében egy... késsel. Aztán vért láttam, nagyon-nagyon sok vért...!

Felzokogott és lekuporodott a földre. Hosszú, egészen átlátszó selyemleple alatt nem volt semmi, de most nem tudtam úgy gondolni rá, mint nőre. Karomba vettem és az ágyhoz támogattam. Törődtem is vele, hogy fél órával ezelőtt Ruth feküdt a párnákon! Kezembe vettem a kezét: hideg volt, mintha meghalt volna.

- Nyugodjék meg, Ratna.

- Sok-sok vért láttam mindenfelé - zokogta. - Aztán magát láttam. Üldözte a nágát. Aztán visszajött, és...

- Engem is megöltek?

- *Nem a kígyóemberek.* Magát nem bántották. Maga beszélt velük, és ők mosolyogtak magára. Ezt is láttam.

- Hogy haltam meg?

Újra felzokogott, és a párnákba temette az arcát. Türelmesen vártam.

Néhány perc múlva véget ért a rohama, és felemelte a fejét.

- Egy géppisztolysorozat végzett magával.

- Kinek a kezében volt a géppisztoly?

Szinte elnyelt tág, dióbarna pupillája. Mozgott a szája, mintha mondani akarna valamit. Aztán felém hajolt és óriásit sikoltott, akkorát, hogy rémülten hanyatlottam hátra. Felugrott, és mielőtt elérhettem volna, az ajtó felé száguldott.

- Nem! Nem! Nem akarom!

Éppen akkor kaptam el, amikor el akart tűnni a folyosón. Csuklójánál fogva visszahúztam a szobába.

- El kell mondania, Ratna! Nem érti, hogy hiszek magának?! El kell mondania, hogy kinek a kezében volt a géppisztoly... Az életemről van szó, Ratna!

Hangosan zihált, keblei hullámzottak, teste görcsbe rándult. Belső-Ázsia sámánjainál gyakran láttam ezt a furcsa testtartást, amikor megkezdték „utazásukat” a túlvilágba.

El nem eresztettem volna a csuklóját a világ minden kincséért sem. Jól tudtam, hogy Keleten képesek az emberek olyasmire is, amit mi Nyugaton csak szánakozó mosollyal honorálunk. Nem hittem ugyan, hogy előre lehet látni a jövőt, de számtalanszor beigazolódott, hogy Keleten a megérezés szinte azonos a bizonyossággal.

- Kinek a kezében volt a géppisztoly, Ratna!?

Rám emelte az arcát: csorgott a homlokáról a verejték.

- A géppisztoly... - suttogta -, a géppisztoly...

- Kiében? - sürgettem.

- A missziósháznál... a pálmák alatt... a kavicsok felisszák a vérét... Ó, jóságos Isten!

- Kiében, Ratna?

- Sant... arcangeli... atyáiban...

Elnehezült a teste: belezuhant a karomba.

14

Italért ugrottam, nedves ruhát tettem a homlokára, s addig dörzsölgettem a halántékát, amíg magához nem tért.

Töltöttem két adag whiskyt. Az egyiket, a nagyobbikat magamnak, a másikat neki.

- Igya meg. Aztán kommunikálunk.

Megitta. Elfintorította az orrát, és gyorsan visszaadta a poharat.

- Brrr! Mi történt... Leslie?

- Alighanem rosszul lett. Gyakran előfordul?

Lehajtotta a fejét és köpenyét a térde alá húzkodta, mint egy illedelmes gimnazista.

- Néha... Az utóbbi időben, mintha gyakrabban... Különösen azóta, hogy Indiában töltöttem néhány hónapot.

- Maga nem indiai?

- Dehogyan... holland vagyok.

Süthetett az arcomról az elképedés, mert halkán felnevetett.

- Mi van ezen csodálkozni való?

- Már bocsásson meg, de... valahogy...

- Malukkui származású vagyok. Tudja, hol van?

- Hogyne. Indonéziában.

- Apám holland volt, anyám malukkui. Látja, az én őseim is fejjadászok voltak, és... nagyapám a sziget leghíresebb látóembere.

- És... mit látott?

- Például... a jövőt. Mielőtt a hollandok elhagyták volna a szigeteket... megjósolta, hogy hamarosan bevonulnak az indonézek. Ezért átköltöztünk Hollandiába. Ahogy Amszterdamba értünk, vége lett a holland uralomnak és Malukkut Indonéziához csatolták. Nagyapám és anyám is... szóval az egész családban öröklődtek ezek a rosszullétek. Ne féljen, nem ragályos! Állítólag mindenki ilyen, aki képes a jövőbe látni. - Hirtelen vakrémület ült ki az arcára, és a kezem után kapott. - Leslie, az isten szerelmére, mondtam valamit magának?! Feleljen! Mondtam?

Haboztam, aztán megráztam a fejem.

- Nem sokat, Ratna... Meglehetősen zavaros dolgokat. Nem volt sok értelmük.

- Hála Istennek! - sóhajtott fel megkönnyebbülten. - Különben csak elköszönni jöttem. Holnap reggel legyen készen. Fellner doktorral együtt jönnek utánunk. És... vigyázzon magára!

Felállt és a szemembe nézett.

- Megcsókolhatom?

Felágaskodott, csókot lehelt a számra.

- Kösz. Legyen jó fiú, és vigyázzon magára.

Halkan kattant mögötte az ajtó.

A testéből és hajából kiáramló lágy szantálillat még órák múltán is ott lebegett a szobában.

15

Végiglödörögtem az esti fényben fürdő utcákon, gondosan kerülgetve a neonfényeket. Addig bandukoltam, amíg ki nem szúrtam magamnak egy későig nyitva tartó vegyesboltot. Vettem egy tornacipőt, vászonnadrágot, vastag bársonyínget és egy-két apróságot. Bevonultam a bolt WC-jébe, átöltözököttem, eddig viselt ruháimat átadtam a megrökönyödött tulajdonosnak, hogy másnap majd érte jövök. 38-asomat bedugtam a hónom alatti tokba, és elégedetten konstatáltam, hogy csak az veszi észre, aki nagyon odafigyel.

Az üzleti élet még e késő esti órán is dühöngött volna, ha lett volna vásárló. A kereskedők békésen vacsoráztak kirakataik mögött, futó pillantást vetve rám, amikor elhaladtam üzletük előtt. Néhányan vették csak a fáradságot, hogy két pálcikányi rizs között utánam szóljanak, portékájukat dicsérve. Az üzletek feletti emeleti szobákból gyerekek sírása szűrődött az utcára, a sarkon túl kutyák marakodtak a hulladékokon.

Ahogy elhagytam a főutcat, egyre sötétebb lett a környék. Halkan elkáromkodtam magam, ahogy beletoccsantam a járda mellett folydogáló szennyvízpatakocskába. Amikor pedig ráléptem egy papajahéjra, és majd a nyakamat törtem, végleg betelt a pohár. Fogtam egy követ és a marakodó kutyák közé vágtam.

Ekkor már olyan sötét volt, hogy az orrom hegyéig sem láttam. Kivettem hónom alól a revolveremet, és a nadrágzsebembe dugtam.

Lassan újra világosodni kezdett az utca. A városka szélén járhattam már, éreztem, hogy egészen közélről nagy vízfelület párája áramlik felém. Egy alig pislogó utcai lámpa alatt megálltam és tájékozódni próbáltam.

Bárcsak ne tettem volna! A lámpa forró burájáról öngyilkos rovarok ezreinek tetemei hullottak rám. Hátraugrottam, és újra csak beleléptem egy szennyvízzel teli pocsolyába.

Káromkodni akartam, de a másik, kb. ötvenméternyire álló lámpa alatt megpillantottam egy kisfiút, aki egy részeget próbált támogatni. A rongyos, sásból font kalapot viselő férfi mindegyre a villanyoszlopba kapaszkodott, ügyet sem vetve a kisfiú rimánkodására.

Akkor figyeltek csak fel rám, amikor már egészen a közelükbe értem. A fiú eleresztette az öreget, aki végre nyugodtan megkapaszkodhatott a villanyoszlopban.

- Jó estét - mondtam angolul. - Érted, amit mondok?

- Igen, uram.

- Ismered a harikrisnákat?

Széles vigyorra húzódott a szája.

- Ismerem.

- Meg tudnád mondani, merre laknak?

Tovább vigyorgott és a hátam mögé mutatott.

- Itt, uram!

Megfordultam: fekete, végtelen sikátor húzódott az orrom előtt. Valahol az ismeretlen, ködös messzeségben lámpa világolt: jótékony homályban hagyva a környéket. A bádog- és szalma-viskók ablakai sötéten néztek rám, mintha eleve elzárkóznának látogatásom következményeitől.

- Ott... az utca végén. A legutolsó házban, uram.

Zsebembe nyúltam, adtam neki egy dollárt. Vigyorgott és elvette.

Amikor visszafordultam, meredten bámultak utánam. S az öregnek esze ágában sem volt már a villanyoszlopba kapaszkodni.

Végigmentem az utcán, vigyázva, hogy amennyire lehet, halkra fogjam a lépteimet. Az ablakok feketén ásitottak. Nem tudtam megszabadulni attól a kellemetlen érzéstől, hogy a sötétben ázó udvarok mélyéről ezernyi pillantás kíséri az utamat.

Megálltam, és egy vályogból vert kerítésnek dőltem. Igyekeztem kitisztítani az orromból a pipafüst, cigaretta, kosz és szennyvíz szagát. Behunytam a szemem és koncentráltam. Amikor néhány másodperc múlva kinyitottam, már csak egyetlen szagot éreztem. Drága, francia kölni illatát.

Aki a kölnit használta, alig néhány perccel előttem mehetett végig az utcán.

Összehúztam magam és sietősre fogtam a lépteimet.

Szennyvíz tocsogott a talpam alatt: megtermett béka ugrott el előlem szemrehányó brekegéssel. Végre elértem a páratengerben fuldoló villanykörte. A szemközti viskó udvarán pálmák bólogattak, ezernyi rovarot küldve a csendben haldokló lámpa felé.

Nem messze a rovaroktól és a lámpafénytől, düledező kunyhó hívta fel magára a figyelmemet. Nem mintha a megrepedt falak, kitört ablakok szokatlan látványt nyújtottak volna Csittakang külvárosában, hanem mert az udvari ajtó fölött szanszkrit feliratú imazászló lengett, s a hajdan fehér selymet vastagon borították azok a rovarok, amelyeknek a villanylámpán már nem jutott hely.

Belesüllyedtem a sötétségbe, és szemügyre vettem a házat. Úgy tűnt, mintha emberemlékezet óta nem fordult volna meg benne senki. Sikátorra nyíló kapuja félig nyitva állt, s az udvarban bólogató pálmák rejtelmesen susogtak a friss levegőt hozó éjszakai szélben.

Óvatosan, oldalazó léptekkel a vesszőből font kapuhoz osontam. Mutatóujjammal gyengén megnyomtam: halk nyikkantással honorálta próbálkozásomat. Felkattintottam frissiben vásárolt villanylámpámat, és fókuszát élesre állítva bevilágítottam az udvarba.

Nem láttam semmi olyat, ami egy trópusi viskó udvarához ne illett volna. Végig a kerítés mellett szárnyasketrecek húzódtak; düledező oldaluk sejtette, hogy hajdani lakóik már évek óta a szárnyasok paradicsomában káricálnak. A susogó-hajladozó pálmafák mögött ismeretlen

eredetű fekete foltok húzódtak. Odavilágítottam, de csak kiszáradt, hajdani vízgyűjtő medencék romjain csillant meg az elemlámpa fénye.

A házba vezető koszlott faajtó tárva-nyitva állt. Kilincse helyén fekete lyuk ásított. A tetőt borító bádoglemez mint ronggyá ázott mexikói kalap karimája lógott a bejárat fölé.

A legközelebbi pálmafához osontam és törzsének nyomtam a hátam. Felettem figyelmeztetőn susogtak a lombok, s egyszeriben elhalkult a levelek között megbúvó kabócák ciripelése.

Villámgyorsan kellett volna döntenem, és én mégis haboztam. Megpróbáltam megidézni hajdani tanítómesteremet, Radzs Kumar Szinghet, de ez egyszer nem tett eleget a hívásomnak. Talán fontosabb dolga akadt odafenn, mint azon töprengeni, hogy bemenjek-e egy éjszakai, lakatlannak tűnő házba.

A légáramlat megerősödött, s az utcára nyíló ajtót becsapta a szél. A vesszőajtó halkan csattant: fejem felett a magasban táncba kezdtek a falevelek.

Egyik kezemben a lámpával, másikban revolveremmel megindultam a bejárat felé. Óvatosan előrenyújtottam a lábam és a falhoz lapulva berúgtam az ajtót. A gyékény halkan puffant: nem mozdult odabenn semmi.

Ebben a szempillantásban bújt elő a hold a pálmák koronái mögül. Ezüstös fényét végigöntötte az udvaron, megfürdetve a tyűkktrecekét és a kiszáradt fürdőmedencét. Közvetlen a közelemben kecske mekegett. Összerezzenem; mintha a szomszéd szobából hallottam volna a hangját.

Előrenyújtottam a lámpát. Keskeny, málladozó vakolatú folyosó húzódott előttem, mindkét oldalán egy-egy ajtóval. A folyosó legvégén, éppen szemben velem, harmadik ajtó nyílt, ajtaja tárva-nyitva, padlójára vékony csíkokat húzott a tető rései között beszűrődő holdfény.

A folyosó közepéig merészkedtem, onnan világítottam be a szobába. A falak mentén végig vaságyak húzódtak; az összevissza hajigált párnák, ételmaradékok, csirketollak, arról árulkodtak, hogy még nem is olyan régen lakták a házat. Leeresztettem a kezem, és tettem néhány lépést előre.

Kár, hogy Radzs Kumar Szingh nem fordított kellő figyelmet rám, nem nézett le a földre égi lakóhelyéről, mert ha lenéz, bizonyára figyelmeztetett volna, hogy meg ne tegyem azt a lakószoba felé vezető néhány lépést.

Hallottam ugyan, miközben a holdfénycsíkok felé botladoztam, mintha halkan kinyílt volna a jobb kezem felé eső szoba ajtaja, tudatosult is bennem a veszély, de cselekedni már nem volt időm.

Mielőtt megfordulhattam volna, úgy vágott fejbe valaki, hogy elveszítettem az eszméletemet.

16

Az volt az érzésem, hogy szinte azonnal magamhoz is tértem, ahogy végigvágódtam a folyosón.

Pokolian sajgott az ütés helye, odakaptam, de csak azt értem el vele, hogy sikerült fejbe vágnom magam revolverem csövével. Zseblámpám elgurult, s mint csodálkozó állat szeme nézett velem farkasszemet a sarokból. Négykézlábra álltam, és éppen fel akartam tápázkodni, amikor éreztem, hogy éles, fémes tárgy nyomódik a nyakamhoz.

- Csak semmi meggondolatlanlás - mondta egy ismerős hang. - Az első gyanús mozdulatra...

Nem kellett sokat beszélnie, hogy szoborrá dermedjek. A borotva az ütőeremnek feszült, és egyetlen, gyengéd nyomás elég lett volna hozzá, hogy átsegítsen a másvilágra.

Álltam mozdulatlanul, nyakamon a borotvával és ahogy fürge villám sebességével kergették egymást fejemben a gondolatok, furcsa illat ütötte meg az orrom. Nem, nem azé a kölnié, amelyet az utcán éreztem, hanem valami egészen másé. Szippantottam még egyet, aztán már rá is jöttem, hogy mi az.

Santarcangeli atya csuhájának jellegzetes fertőtlenítőszagát éreztem.

Óvakodtam megfordítani a fejem. Bizonytalanul és reménykedve suttogtam a levegőbe:

- Atyám!

Megrezzent a borotva a nyakamon.

- Mi?

- Santarcangeli atya...

A borotva eltűnt a nyakamról.

- Lawrence...! A fenébe is, maga az?

Valóban páter Santarcangeli volt. Göndör hajába döglött bogarak ragadtak; arca fénylett az izzadságtól, félelmet vagy izgalmat azonban egy szemernyit sem láttam a szemében.

- Mit keres itt, atyám? - kérdeztem kíváncsian, és mintha csak véletlenül tennem, feléje fordítottam a stukkert.

Ránézett a fegyverre, aztán megvonta a vállát.

- Kirándultam. És maga?

- Borotvával?

Felemelte a kezét; lámpám halvány fényében fémpege csillant meg benne.

- Ez borotva?

Érte nyúltam, de az atya visszarántotta a kezét.

- Vigyázzon! Véres!

- Tegye fel a karját, de gyorsan! Hol a hulla? Kit öltek meg a borotvával?

Esze ágában sem volt engedelmessé válni. Úgy forgatta a kezét az orra előtt, mintha csak azt vizsgálgatná, rendesen megmosta-e ebéd előtt.

- Őszintén szólva nem tudom - mondta. - Itt találtam a folyosón.

- Sötétben?

- Ott a lámpám a másik szobában. Győződjön meg róla!

Meggyőződtem. Abból a szobából, ahonnan kijött, éles fény szűrődött ki a folyosóra.

- Nem felelt rá, hogy mit kerestem itt!

- Mondhatnám azt is, hogy semmi köze hozzá. Mivel azonban a körülmények... hm... meglehetősen zavarosak, elmondom magának, ha érdekl. Dasz után jöttem. Gondolom, ön is.

- Ön miért?

- Beszélni akartam vele.

- Ez nem magyarázat.

Habozott egy kicsit, kezében a véres szerszámmal, aztán megvonta a vállát.

- Hát, jó. Azok után, hogy ön bizalommal volt hozzám... én is tartozom egy vallomással.

- Jókor, atyám, éppen jókor!

- Tekintsen el a körülményektől. Már... a szállóban el akartam mondani önnek, de... csak a rendkívüli események bírhatnak rá, hogy feltárjam küldetésem célját.

- Mi a fene? Maga küldetésben van?

Csuhája alá nyúlt, előhúzott egy levélfélét, és orrom alá tartotta.

- Fogja. Olvassa!

Meresztgettem a szemem, de összefolytak előttem a sorok. Annyit sikerült csak megállapítanom, hogy latinul írták.

- Nincs... egy latin-angol szótára?

Viccnek szántam, de szánalmasan csengett a hangom.

Rám nézett, megvonta a vállát, aztán visszadugta a levelet a csuhája alá.

- Megbízólevél. A Vatikántól.

- A magáé?

- Naná.

- És... mivel bízták meg?

- Hogy nézzek körül a misszióban. Odafenn a nágák szomszédságában.

- Hogyhogy nézzem körül? Kicsoda maga atyám? Szóval nem Santarcangeli?

- Dehogynem - mondta türelmesen, és felém intett a véres gyilokkal. - Enrico Santarcangeli vagyok. A Vatikán különleges ügyekkel megbízott képviselője. Casaroli bíboros közvetlen munkatársa.

- Laudetur!

- A fene egye meg magát! - dörrent rám. - Egyetlen percig nem tud komoly maradni?

- Dehogynem. Sőt, imádom, ha átvernek.

- Ki verte át? Én ugyan nem. Maga mondta amit elmondott, szabad akaratából. Nem kényszerítettem.

- Azt nem. Csak megjátszotta az ártatlan kis papocskát.

- Miért? Maga szerint mit kellett volna tennem? Ragasszam a homlokomra a megbízólevelem, és hirdessem úton-útfélen, hogy jön a Vatikán embere?! He?

Megtöröltem az arcom. Nyirkos volt az izzadságtól.

- Ha szabad tudnom, mivel bízták meg?

- Mondtam már, hogy körül kell nézmem a misszióban.

- Aha! Hát mégsem olyan ártatlan bárányok ülnek odafenn! Pedig hogy védte őket!

- Az majd kiderül. Mindenesetre... valaki feljelentette a páterokat. S a Vatikánnak kötelessége kivizsgálni az ügyet. Maga a Szentatya adott utasítást a vizsgálatra. Érti? Meg kell tudnom, mi folyik odafenn Nágaföld határán!

- Akkor egy csónakban evezünk. Miért akart beszélni Dasszal?

- Gondolom, amiért maga. Hiszen őket ölik halomra.

- Azt hiszi, hogy a Krisna-követők elleni irtóhadjáratnak van valami köze a missziójához? Miért jelentették fel az atyákat, és főleg ki?

Habozott, aztán felrántotta a vállát.

- Ismeretlen feljelentő. Azt állította, hogy... nos...

- Mondja gyorsan! - sürgettem. - Rohan az idő!

- Hogy... a misszióban bűnös üzelmek folynak. A missziós atyák... állítólag kábítószeret készítenek. A... környéken olcsón kapható ópiumot heroinná dolgozzák fel.

- Bravó!

Dühösen meredt rám:

- Persze, mi nem dőlünk be az ilyesfajta rágalmaknak. Az én küldetésem csak... És maga?

- Én is Dasszal akartam beszélni. Különben mi van abban a szobában?

A félig nyitott ajtóra mutattam, ahonnan egyfolytában a folyosóra sugárzott lámpájának a fénye.

- Ott? Semmi. Ágyak. Valamennyi üres.

- És az a szoba?!

A harmadik, csukott ajtóra mutattam.

- Ott még nem voltam.

- Van fegyvere?

- Csak a megbízólevelem.

- Menjen a lámpájáért! Gyerünk! Gyorsan!

Megsimogatta a haját, aztán úgy döntött, engedelmeskedik. Annál is inkább, mert a fegyver az én kezemben volt. Belépett az ajtón, és néhány pillanat múlva nagy teljesítményű elemlámpával tért vissza.

- Itt van...

- Világítson oda!

A kisebbfajta reflektor fényárba borította a burmai és dévanágari betűkkel telemázolt ajtót. Intettem, hogy álljon félre. Nekifohászkoztam, és hatalmas erővel berúgtam az ajtót. A fénynyalábok elöntötték a szobát, ahol ugyancsak lepedőkkel, párnákkal teli vaságyak szorongtak a falak mentén.

- Kifelé! - ordítottam olyan hangon, hogy még az oroszlánok is szívrohamot kaptak volna tőle a szavannákon. Ott benn azonban nem moccan semmi.

- Kifelé!

Halk visszhang támadt, és a huzat meglebegtette a lepedőket.

- Alighanem üres - morogta mögöttem Santarcangeli. Feljebb emelte a lámpát és bevilágított a szobába. Aztán akkorát horkantott, hogy majdnem megállt bennem az ütő.

A szoba legfelső sarkában két vaságy állt egymás mellett, békés egyetértésben. Mindegyiken egy-egy emberi alak hevert; anyaszült meztelenül, a halál iszonyú görcsében merevedve.

Az egyik férfi volt, a másik nő. Egymást nézték üveges, párás szemekkel, mintha egymás segítségét kérnék a túlvilágba vezető úton. A nő enyhén domborodó hasa mutatta, hogy terhes, a férfi marcona, sebhelyes arcát álarccá merevítette a halál.

- Nem... - suttogta Szentarkangyal mögöttem. - Nem! In Domine... Nem! Ez lehetetlen! Szörnyűség! - Elsápadt, és a falhoz szorította a homlokát. Hatalmas lélegzetet véve kimarkoltam a lámpát a kezéből. Másik kezemben a stukkert fogtam, készen rá, hogy a legelső gyanús jelre tüzeljek.

Közelebb léptem hozzájuk. Nem kellett sokáig nézelődnöm ahhoz, hogy megállapítsam, hogyan érte őket a halál. Mindkettőjük torkát mélyen elmetszették, s a kiömlő vér mészárszékké rendezte át a szobát.

Nem nyúltam semmihez, néhány lépésről figyeltem őket. A páter izgett-mozgott, sóhajtozott mögöttem, latinul motyogott és nagyokat csuklott.

Valószínűleg álmukban érte őket a halál. A férfi karja még mindig a nő válla alatt nyugodott, mintha elalvás előtt hozzá gurult volna egy utolsó búcsúcsókra. Szürkére koszolódott lepleik az ágy mellett, a földön heverték, vérrel befecskendezve.

Nem régebben, mint fél órája ölhatték meg őket.

17

Hajnalban elkezdett esni az eső. Előbb csak óriási szemek koppantak az ablakomon, fél óra múlva azonban már úgy ömlött, mintha dézsából öntötték volna.

Lementem a hallba a már ott lebzselő Fellner dokihoz.

- Vigye el az ördög - morogta, miután kezet nyújtott -, éppen ez hiányzott. Még odahaza is utálok az esőt, hát még itt a trópuson...! Nem bizseregnek a csontjai, Mr. Lawrence?

Szó, ami szó, én sem éreztem túl fickósan magam. Halántékomon manók doboltak, szúrt a térdem, nehezen vettem a lélegzetet. Homlokom tüzelt, mintha lázam lett volna. - Vigye el az ördög! - panaszkodott tovább Fellner az arcát simogatva. - Egyetlen borotvakést hoztam csak magammal. Tudja, egy ilyen solingeni kés irídiumötvözetből száz évig eltart. A fene gondolta volna, hogy lába kél.

A dobolás a halántékomon megerősödött, és a levegő is nehezebbé vált, mintha gőzfürdőben ültem volna.

- Elveszett a borotvája?

Megsimogatta enyhén szakállasodó arcát, és szomorúan bólintott:

- Nem látja? Tüvé tettem érte az egész hotelt, a szipirtyó szobaasszony esküdjözik, hogy nem tud róla.

Zsebembe nyúltam, kihúztam azt a borotvát amit az éjszaka Szentarkangyal talált a folyosón, a világégési, romos viskóban, és feléje nyújtottam:

- Ez volt az?

Úgy csapott rá, mint héja a csirkére.

- Hogy az ördögbe került magához?

- Találtam.

- Találta? Hol?

Hangos kürtszó jelezte, hogy a kocsi megérkezett és valahol az esőfüggöny túlsó oldalán vár ránk. Fellner becsattantotta a borotváját, és bedugta a zsebébe: - Gyerünk, Mr. Lawrence, itt a fickó!

Felvettem a csomagomat, aztán mielőtt kiléptem volna az ajtón, barátságos mosollyal visszafordultam.

- Nem ártana, ha mielőtt használni kezdi, fertőtlenítené.

Most fogta csak fel, hogy valami nincs rendben a kedvence körül.

- Miért? Mi történt vele? Beszéljen már, Lawrence, ne kelljen minden szót kihúzni magából!

- Tulajdonképpen nem sok - mondtam, és a reménytelenül zuhogó esőre bámultam. - Az éjszaka egy városvégi viskóban találtam rá... meglehetősen furcsa körülmények között.

- Az... én... borotvámra? Jóisten! Mit csináltak vele?

- Két harikrisnának elmetszették vele a torkát. Jó mélyen, ahogy csak egy irídiumötvözetből készült pengével lehet. Tudja, annak a sebhelyes fickónak és terhes barátnőjének.

Aztán hátra sem nézve kiugrottam az esőre, és futni kezdtem az utca túlsó oldalán várakozó terepjáró felé.

III

1

Néhány kilométert kövezett úton haladtunk, majd letértünk a városka határánál egy földútra. Ahogy elhagytuk az utolsó házakat, az eső elállt, a viharos gyorsasággal vágózó felhők közül kibukkant a nap. Amerre a szemünk látott, óriási fák sora állt őrseget: pálmák, tikfák, magnóliák. Madarak csiripeltek a lombok között, a kocsira hajló ágakon apró majmocskák ugrándoztak. Hamisítatlan, békés délkelet-ázsiai monszun-időszak volt.

Fellner lehunyta a szemét, és úgy tett, mintha aludna. Úgy tűnt, annyira megviselte a borotvaügy, hogy egyszerűen képtelen volt magához térni. Többször is jelentőségteljesen rám nézett, mintha azt kérte volna, hogy állítsam meg a kocsit, vonuljunk félre, és adjak magyarázatot arra, amit a szálloda halljában csak úgy futólag odavettem neki. Természetesen eszem ágában sem volt beszámolni a rémület éjszakájáról, arról nem is beszélve, hogy bár volt bizonyos elképzelésem borotvája kalandjairól, bizonyítani nem tudtam semmit.

Hagytam, hadd törje a fejét, inkább a vezetőhöz fordultam.

- Hogy hívnak, fiam?
- Pracsandnak, száhib.
- Indiai név.
- Magam is az vagyok, félig. A nagyapám arról jött Burmába.
- Gyakran megfordulsz Nágaföldön?
- Elég gyakran. Néhány napja voltam ott utoljára.
- A szeretetháznál?
- Nem, száhib, az atyáknál. Új atyák érkeztek Európából, őket vittem a missziósházhoz.
- Milyen volt az út?

Gondterhelten megrázta a fejét, és nagyot rántott a kormányon, hogy kikerüljön egy óriási tócsát.

- Sokkal jobb, száhib, mint most. Nem is tudom...
- Mit?
- Hogy át tudunk-e jutni a gázlón. Ha befolyik a motorba a víz, ott kell éjszakáznunk a folyó partján. Az pedig nem lenne jó, uram.

Órára pillantottam: este hatra járt az idő. Szerény számításaim szerint másfél óra múlva, mint feldobott kő, zuhan ránk a sötétség.

- A szeretetházhoz is szoktál járni? - faggattam tovább.
- Oda is Száhib. Van olyan hónap, hogy többször is.
- Miért?
- Legtöbbszörre élelmiszert viszünk. Friss gyümölcsöt, konzerveket, kenyeret.

- Nem légi úton látják el a szeretetházat?

- Előfordulhat, hogy nem tudnak leszállni a repülőgépek. Mint most is. Az esős évszakban fellazul a talaj, és vége. Száraz évszak idején pedig vagy a viharok, vagy az elefántok csinálhatnak kárt. Amíg ki nem javítják, marad az autó.

- Az atyáknak is?

- Természetesen. Van úgy, hogy egész karavánnal jövünk. Nyolc-tíz gépkocsival. Fele az atyáké, fele a szeretetházé. Az atyák ritkábban szállítanak repülőgépen.

Vidáman felnevetett.

- Meg aztán az atyák jobban is bírják az éhezést. Egy-két kimaradt nap meg sem kottyán nekik. Egy kis böjt jót tesz a léleknek, ők legalábbis így mondják.

- És a szeretetháznak?

- Nekik aztán nem! Tudja, kik vannak odabenn? Csupa-csupa öregasszony. Éppen csak hálni jár beléjük a lélek. Ha csak egy napra is elmaradna a kajájuk, alighanem belepusztulnának.

2

Ahogy a nap lehullott az égről, feljött a hold és előbújtak a csillagok. A tikkák vastag törzse vörösen izzott, mintha foszforral kenték volna be.

Valahonnan a távolból halk és mégis jellegzetes morgásba fulladó ordítás hallatszott. Szinte láttam a csíkos tigrisfőát, amint felbecsüli az ugrótávolságot.

Pracsand keze azonban meg sem rezgett: nyugodtan fogta a volánt, és halkán dúdolt valamit. Fellner kinyitotta a szemét és barátságatlanul bámulta az elsuhanó fákat.

- Tigris?

Pracsand bólintott.

- Az, száhib. Van belőlük elég. Mióta bevezették a vadászati tilalmat, meggyűlt velük a parasztok baja. Stikában azért elkapnak egyet-egyet. Amelyik legszemtelenebb. A minap is...

Aztán legnagyobb meglepetésemre belekezdett egy se vége, se hossza tigris-történetbe, amely épp addig tartott, ameddig meg nem érkeztünk az út első állomásához. Lekászálódtunk a kocsiról, és elfoglaltuk a számunkra kijelölt pálmakunyhót. Fellner beszélgetni szeretett volna - láttam az arcán -, de én úgy tettem, mintha nem venném észre: fejemre húztam a takarót, és tüstént el is aludtam.

Persze azért, a biztonság kedvéért, párnám alá tettem a stukkeromat.

3

Reggel ismét zuhogott az eső, és ki is tartott egészen a harmadik nap éjszakájáig, amikor végre elértük a Löwenroth-féle szeretetházat. A dzsungel fái közül kibukkanva úgy termett előttünk egy kőfal, mintha évezredes feledés dzsungelébe süllyedt civilizáció hagyta volna örökül az utókorra.

Két, oszlopszerű betonpillér között keskeny, kalapált vaskapu ázott a zuhogó esőben: fénynek vagy kapusfülkének nem volt se híre, se hamva. Pracsand leállította a motort.

- Megérkeztünk, száhib.

Kinyitottam a kocsiját, amikor odakinn elszabadult a pokol. Nappali fény öntötte el az erdőt, s a nyomában támadt reccsenés megemelte a gépkocsit. Pracsand arca elé kapta a kezét. Recsegve törtek a fák a fejünk felett: tompa zuhanásuk megremegtette a földet. Fellner ordított valamit, de szavait elnyomta a szüntelen mennydörgés. A légnyomás, vagy tán a vihar szele tépte-szaggatta a fákat, karvastagságú ágak zuhantak a földre.

Fehér köpenyes férfi szakította fel az ajtót, és ellentmondást nem tűrő erővel odapréselt Fellner mellé. Kezében szakadt esernyődarabot szorongatott, hosszú bajuszán és nagy, busa fején patakokban ömlött a víz.

- Az ördögbe is! - ordította rossz angolsággal, és a törött esernyőnyéllel hátba vágta Pracsandot. - Indíts már, ember!

Pracsand gázt adott, és a kocsiját óriási bakugrással elindult. Keresztülzáguldott a keskeny kapun: oldalai szinte a betonpillérekkel súrolták. Baljós recsegéssel taposta az útjába kerülő bokrokat és letört ágakat.

A bajuszos megragadta egy felénk nyomakodó ág végét, és a fülembe ordította:

- Be a házba!

Újabb reccsenés nyomta el a szavait, s mielőtt még engedelmeskedhettem volna, óriási erő taszított ki a kocsiból.

- Fellner! - ordítottam kétségbeesetten. Hatalmas faág zuhant le a közelemben: néhány szétcsapódó gally a vállamat érte. Szemem előtt megnyílt a csillagos ég, és én repülni kezdtem a végtelenben.

4

Amikor felébredtem, nem tudtam, hol vagyok. Megmozdítottam a fejem, mire olyan fájdalom hasított belém, hogy feljajdultam. Vártam néhány percig, amíg megszűnt a jaj, akkor lassan, centiméterről centiméterre közeledve megtapogattam a fejem búbját. Keserű ízt éreztem a számban és olyan szárazságot, mintha a Góbin keltem volna át fél kulacs herbateával.

Gyengéden megpaskoltam az arcom és felálltam. Néhányszor ugyan megfordult velem a világ, de végül is csak megállapodott.

Kék-fehér csíkos, bermuda szabású pizsama volt rajtam, és a csinos kis turbánnal a fejemen úgy nézhettem ki, mint egy trónját vesztett, bánatos török basa.

Éppen papucsot kerestem az ágy alatt, amikor nyílt az ajtó, és kedvesen mosolygó burmai lány dugta be a fejét:

- Jó reggelt, uram - mosolyogta. - Jobban lenni?

Odakinn megdördült az ég, és a szoba egy csapásra sejtelmes félhomályba burkolózott.

A lány az ablakra nézett és elkomolyodott.

- Éjjel volt nagy vihar. Sok faág leesett a fáról, ráesett kocsira, rá fejedre, sok-sok minden-hova. De nincs nagy baj. Doktor mondta, hogy sok-sok évtized óta nem volt ilyen vihar. Te jól vagy, uram?

- Jól - mondtam. - A többiek?

- Mindenki jól van. Pracsandnak még éjjel Ruth doktorkisasszony begipszelte karját. Az a faág, amely téged fejedbe vágott, neki eltörte a karját. Most már rendben, nincs baj. Fellner doktor is jól. Neki is feje bekötve. Doktor üzeni, hogy ha jól vagy, hozzam ruhád és beszél-jetek egymással. Jól vagy, uram?

- Nagyon jól vagyok - mondtam, és megnyugtatóan mosolyogtam, pedig ismét hasogatni kezdett a fejem. - Melyik doktor üzent?

- Ó, hát főorvos úr. És Jungerth doktor. Én már elkészítettem a ruhád. Azonnal hozom, uram.

Néhány perccel később viszonylag sértetlen, frissen tisztított öltönyben és cipőben baktattam a folyosón a leányzó mögött.

A hosszú, szinte végeláthatatlan folyosóról ajtók nyíltak jobbra is és balra is. Mivel egyikükön sem volt felirat, csak találgathattam, mi lehet mögöttük. Feltűnt, hogy akárcsak az én szobámét, a folyosói ablakokat is vasrács borítja.

Átvágtunk egy hatalmas, mozgó fallal szétválasztható termen, amelynek a végében tiszteletet parancsoló, párnázott ajtó állta el a további utat.

A lány mosolygott, és kedves meghajlással elköszönt:

- Te menni be, uram. Főorvos már vár téged, és Jungerth doktor. Bye, bye, uram!

Igazán ennivaló volt, ahogy törte az angolt. Utánabámultam egészen addig, amíg fehér köpenye búcsúzóul meg nem lebbent a folyosó kanyarulatában.

Megkopogtattam az ajtót. Harsány kiáltás válaszolt odabentről.

- Ja, ja! Jöjjön csak, jöjjön! Végre itt van a harmadik áldozat is!

A szoba ajtóval szembeni részét vörös posztóval fedett íróasztal foglalta el, toronyba halmozott folyóiratokkal, golyóstollakkal, határidőnaplókcal és egy impozáns, főnöki telefon-készülékkel. Mindezek mögött jóképű, lenyalt hajú fiatalember ült, talán még harminc sem lehetett, vagy ha igen, hát nem régen ünnepelhette harmincadik születésnapját! Éppen mondott valamit, amikor beléptem, s ahogy felbukkantam az ajtóban, vidáman mosolyogva felém intett.

- Isten hozta, Lawrence! Sikerült kihevernie az éjszakai kalandot?

Ruth Wessely egy óriás karosszékben bújt meg, fehér köpenye alól kilátszottak csodálatos lábai, szája körül enyhe mosoly játszott, amikor felemelte fejét, hogy üdvözljön. Mögötte Ratna doktornő állt, kezét a szék karfáján nyugtatta, s mintha kerülni látszott volna a pillantá-somat. Wessely mellett egy másik karosszékben az a nagy bajuszú férfi terpeszkedett, aki tegnap este a viharban hasztalan próbált a segítségünkre sietni. Megtermett bajusza bánatosan csüngött le ajkai mellett, és egész lénye enervált fáradtságot sugárzott.

Valamivel távolabb, a rácsos ablak párkányának dőlve, aranykeretes szemüveggel az orrán, magas, sovány férfi állt. Bozontos szemöldöke ráborult szemüvege keretére; hajlott sasorra római centurióra emlékeztetett.

Fellner doktor egy keskeny kanapén kuporgott. Bár egyik lábát átvette a másikon, így sem tudta elrejteni azt a tetemes folytonossági hiányt, amely nadrágja elülső részét uralta. Úgy tűnt, neki nem jutott burmai nővérke, aki rendbe hozta volna az öltözékét.

Löwenroth doktor - mert hiszen ki más lehetett volna az íróasztal mögött - felemelkedett, átnyúlt a telefon felett, és barátságosan kezét rázott velem.

- Jobban érzi magát?

- Kösz - vigyorogtam. - Mindenesetre nem ilyen fogadtatásra számítottam.

- Ha azt hiszi, hogy én rendeltem ide a vihart, túlbecsüli a képességeimet. Sajnos, a természeti étellel még nem volt alkalmam szövetséget kötni.

Megtapogattam a fejem búbját, és elismerően bólintottam.

- Kemény este volt, doktor. Végül is mi az ördög történt?

Kibújt az asztala mögül és odasétált hozzám.

- Előbb talán hadd mutakozzam be! Helmut Löwenroth vagyok, ennek a kis szeretetháznak a vezetője, és részben tulajdonosa is. Jungerth doktorral már volt szerencséje megismerkedni. Az ott a falnál Simonian doktor. Amint hallottam, Wessely és Ratna doktornőkkel együtt utazott a halálhajón, a „Paradicsommadár”-on... Egyszerűen hihetetlen, ami ott történt. Lassan kezdjük megszokni, hogy a halál árnyékában élünk.

Keserű árnyék suhant át barátságos arcán.

- Látja, azért jöttünk ide, hogy békét és boldogságot teremtsünk néhány szerencsétlen öregnek, s végén csak saját sírunkat sikerül megásnunk. No, de erről még majd ejtünk néhány szót. Ami pedig a tegnapi vihart illeti, unikum volt a maga nemében. Jó évtizede vagyok ebben az országban, de ilyent még én sem éltem át. Nem tartott tovább tizenöt percnél, mégis többet pusztított, mint ötven megvadult elefantsorda. Ha babonás lennék, azt mondanám, hogy nem kísérte szerencse az érkezését, Mr. Lawrence. Úgy látszik, Fortuna nemigen kedveli önt.

- Eddig még úgy-ahogy kitartott mellettem. Persze szükségem is volt rá, ami azt illeti. Kis híja, hogy ott nem hagytam a fogam Csittakang előtt.

Löwenroth felült az asztal sarkára és elgondolkozva simogatta az állát.

- Őszintén szólva az az igazság, hogy bizonyos ideje nekünk is meggyúlt a bajunk a nágákkal. Valakikkel elszámolnivalójuk akadt, és azt hiszem, hogy emiatt minden fehér ember ellen kiásták a harci bárdot.

- A páterekre gondol?

Úgy tett, mintha nem is hallotta volna a kérdésemet.

- Az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy komoly veszélybe került intézményünk jövője. Ha a nágák cirkuszt csinálnak, márpedig a legjobb úton vagyunk afelé, a kormány kénytelen lesz közbeavatkozni, ennek pedig az lehet a következménye, hogy útilaput kötnek a talpunk alá. Elvégre a burmaiak számára fontosabbak a kígyóemberek, mint az én szeretetházam, és ezen nem is lehet csodálkozni. Ezek után miben lehetek a szolgálatára?

- Őszintén szólva arra gondoltam, hogy összeállítana nekem egy kis expedíciót, amellyel nekivághatnék Nágaföldnek. Ugyanis a Brahmaputra felső folyásánál víztároló épül...

- Tudok róla. Wessely doktornő tájékoztatott. És hogy képzelem, mit tehetnék magáért?

Úgy tettem, mintha csak most tudatosult volna bennem, mit jelenthet a segítsége. Felpattantam és sorolni kezdtem a kívánságaimat.

- Nézze, doktor... örökké hálás leszek magának, de nemcsak én, hanem a Humboldt-alapítvány is. Azonkívül...

- Ezt hagyjuk! - intett le. - Inkább állítsa össze, mondjuk holnap délutánra, hogy mire lesz szüksége. Ha jól tudom, minden cuccát elnyelte a folyó.

- Jól tudja. Még a táskámat is.

- Nézzük csak... vegyszereink vannak... tüllsátrat és lepkehálókat tudunk varrni magának. Van egy üvegfüvő műhelyünk is, ahol el tudják készíteni a legfontosabb vizsgálati eszközöket.

- Meddig maradhatok a házában, doktor?

- Amire szüksége van, három nap alatt megkapja. Apropos! Hajnalban kaptam az értesítést, hogy a társai, dr. Jasper és a másik visszaérkeztek Rangoonba. Valami bárka szedte fel őket. Ők pedig egy kilóra való bélférget. Alighanem ittak a vízből, vagy micsoda!

- Az istenit! - ütöttem dühösen a levegőbe. - Összeköttetésbe léphetnék velük?

- Azokkal aligha - mondta sóhajtva -, mindketten úton vannak Hamburg felé, ha már oda nem értek. A parazitákkal nem lehet játszózni. Nos? Mihez kezd nélkülük?

Gondterhelten néztem a szemébe, de úgy, hogy szinte nem is láttam.

- Egy héten belül mindenképpen el kell indulnom. Ön is kidob, és az esős évszak is itt van a nyakamon. Ha megállás nélkül elkezd zuhogni, vége a rovargyűjtésnek. És legkevesebb két erős fizikumú férfira lenne szükségem, aki nem fél a rovaroktól. Európai emberre, doktor Löwenroth!

Bosszús árnyék suhant át kisfiús arcán.

- Lehetetlent kíván, Mr. Lawrence. Csak annyit tehetek önért, hogy felszerelem a kívánt műszerekkel. Egyetlen felesleges munkatársam sincs... még burmai sem, nemhogy fehér. De mi az ördög ez a fehérekultusz? Csak nem fajgyűlölő?

- Ugyan, doktor, nem erről van szó. Az itteniekkal nem megyek semmire. Gondolja, hogy bármelyikük is megölne egy bogarat, „akiben” esetleg régen halott nagyapjának a szelleme született újjá?

- Hülye helyzet, az biztos - sóhajtotta. - Mégis... mi az ördögöt szándékozik tenni?

- Akárhogyan is, de segítőkre van szükségem! Fehér emberekre, akik meg merik fogni a rovarokat!

Csend ereszkedett a szobára, súlyos, sűrű csend. Hagytam, hadd rágódjanak egy kicsit a dolgon.

Simonian doktor feltolta a szemüvegét a homlokára, és vakargatni kezdte az ornyergét.

Én pedig csak álltam, és látszólag Löwenroth válaszára vártam.

Közben azonban, minden erőmet megfeszítve megpróbáltam visszaemlékezni rá, hol, mikor és kitől láttam már ezt a furcsa, gyakorta megismétlődő mozdulatot?

Löwenroth befejezte töprengését és dobolni kezdett az asztalát borító zöld bársonyon.

- Kell lennie valami megoldásnak - mondta, és telefonját fixírozta.

Úgy tettem, mintha lelkileg teljesen összeomlottam volna, és ráhagytam a továbbiakat. Ha meg akar szabadulni tőlem, segítenie kell!

Simonian doktor az ornyergét vakargatta. A két doktornő engem bámult: Wessely ködös ígérettel a szemében, Ratna enyhe kétségbeeséssel. Csak Jungerth látszott aludni: szomorú bajusza mozdulatlanul pihent szája két oldalán.

Löwenroth krákogott, aztán megsimogatta szépen leolajozott haját.

- Nézze... én tulajdonképpen nem adhatok tanácsot önnek, de nem messze innen megtalálja a Szent Margit missziósházat...

Ahogy kiejtette száján a missziósház szót, felbolydultak, mint a hangyaboly. Jungerth kinyitotta a szemét, és beharapta bajusza végét, Simonian orrára ejtette a szemüvegét, Wessely főnökére meredt, Ratna pedig szája elé kapta a kezét, mintha feltörő sikoltását akarná elfojtani.

- Gondolja, hogy ők segítenek? Wessely doktornő volt szíves felvilágosítani, hogy... mintha megromlott volna a viszony az önök szeretetháza és a misszió között.

- Így is van - bólított komoran, és megkerülve az asztalt, visszaült a helyére. - Valami nincs rendjén velük. Nem tartozik ugyan ránk, de... ha már megemlítettem, csak a saját felelősségére mehet oda.

- Ezt hogy érti?

- Két éve nem volt közülünk senki odaát. Eközben kaptunk bizonyos híreket, amiket nem volt módomban ellenőriztetni, és őszintén szólva nem is akarom megtenni.

- Hogy a maffia átvette a hatalmat a missziósházban?

- Az ördögbe is, doktornő! Erről is eljárt a szája!

Éles és bántó volt a hangja, olyannyira, hogy szinte vágta a levegőt. Wessely előbb elsápadt, aztán vérvörös hullám ömlött végig rajta. Megremegett a szája széle, de nem válaszolt.

- A fenébe is, most már mindegy - igyekezte visszafojtani indulatát az elegáns doktor. - Előbb-utóbb úgyis meg kellett volna tudnia. Valaha igen jó viszonyban voltunk az atyákkal. Wessely doktornő nyilván erről is tájékoztatta. És talán arról is, hogy véleményem szerint, ők kezdték a cirkuszt a nágákkal. Mindenesetre, ha odamerészkedik, csak a saját felelősségére teheti. Én az ön helyében nem rajonganék érte, ha... néhány ilyen fickóval kellene nekivágnom Nágaföldnek.

- Azért én mégis megpróbálom.

- Tegye. Jungerth doktor majd átkíséri. Megtenné, doktor?

- Ja.

- Reggeli után indulhatnak is. Remélem, nem vettem el az étvágyát, Mr. Lawrence?

- Egyáltalán nem - mosolyogtam. - Volt valaha egy barátom. Egy oroszlánszelídítő.

- Nocsak - lepődött meg -, Wessely doktornőt bizonyára rendkívüli módon érdekli majd a története.

Őszintén szólva nemigen értettem, mire céloz, ezért zavartalanul folytattam.

- Nos, ez az ismerősöm minden egyes fellépés előtt alaposan bevacsorázott. S ha megkérdezi miért, azt felelte, hogy ha már egyszer bele kell dugnia a fejét az oroszlán torkába, hát tegye tele gyomorral. Nem igaz?

Nem mondhatnám, hogy sikert arattam kis történetemmel. Löwenroth íróasztala zöld bársonyára meredt, Jungerth a bajsztát húzogatta, Simonian az ornyergét masszírozta, Fellner, Wessely és Ratna pedig olyan szánakozva néztek rám, hogy egyszeriben megesett a szívem saját magamon.

Valóban az oroszlán szájába készültem bedugni a fejem?

6

Reggeli után kértem negyedóra haladékot, és éppen a kezem mostam szobám falikútjánál, amikor Wessely berobbant hozzám.

Se szó, se beszéd, nekem ugrott, ellökött a csaptól, hogy a szappan hatalmas szökkenéssel kiugrott a kezemből, és az ágy alatt landolt.

- Te megőrültél! - sziszegte - Teljesen elment az eszed! Megígérted, hogy nem teszed be oda a lábad!

- Csak végső esetben - mondtam és leguggoltam, hogy megkeressem a szappant.

- Lehet, hogy ez lesz a legeslegvégső eseted - dühöngött, és mellém térdelt. - Nem érted...? Nem érted?! Ó, de ostoba vagy, hogy semmit sem értesz?!

Átölelt és arcához húzta a fejem, pont akkor, amikor végre megtaláltam a szappant.

- Szeretlek, te ostoba... És nem akarom, hogy valami bajod essék. Azok ott... Azt akarom, hogy szeress!

- Most?

- Nem érdekel semmi... Mielőtt az oroszlán szájába dugnád azt a szerencsétlen fejed!

Felrántott a földről, lehajított az ágyra, csak úgy egyszerűen, mintha semmiféle erőfeszítésére nem került volna a dolog. A szappan, mondanom sem kell, újra csak kiugrott az ujjaim közül, és még beljebb menekült az ágy alá.

Rám ugrott, csókolt, karmolt, a ruhámat tépte olyan műsort adott elő, amelyet korábbi tapasztalataimat beszámítva sem vártam volna tőle. Amikor aztán jót harapott a számba, betelt a pohár. Megfogtam a blúza nyakát és belekapaszkodtam, hogy legalább néhány másodpercre megszabaduljak tőle. A nága istenek azonban alighanem úgy dönthettek, hogy ezen a napon a nőknek kell felülmaradni mert ahelyett, hogy ő repült volna le rólam, lepke mintás blúza szakadt ketté és mint haldokló hattyú szárnya hullott le a két selyemdarab az ágy mellé a szőnyegre.

Diadalmas kacagással feküdt rajtam: s a szemében villogó zöld szikrák győzelmi táncot jártak.

- Te örült...! Eszeveszett örült! Kell, hogy az enyém légy... Most, rögtön, érted?!

Nem tehettem mást, feladtam a harcot. Legfeljebb Jungerth majd vár egy félórásckát.

Éppen nekilátott, hogy megszabaduljon a nadrágjától, amikor halkán megkopogtatták az ajtót.

Úgy pattant le rólam, mint a gumilabda.

- Úristen, ki ez?

A kint várakozó, mintha csak meghallotta volna suttogását, megismételte a kopogtatást.

- Mr. Lawrence... Odabenn van? Nyissa ki, beszélnem kell magával!

- Ratna - suttogta Ruth, és felkapta a nadrágját. - Mondj már neki valamit!

- Mit mondjak? Hogy nem vagyok itthon?

- Hülye! Legalább a blúzom ne tépted volna szét.

- Mr. Lawrence! - sürgetett Ratna. - Kérem, beszélnem kell önnel.

Wessely összecsomózta hasa táján a két fél blúzt és hangosan felnevetett. Olyan hangosan, hogy Ratnának feltétlenül meg kellett hallania odakint.

- Hallja, Mr. Lawrence! Kopogtatnak! Engedje már be!

Az ajtóhoz léptem, és sarkig tártam.

- Nincs bezárva. Ó, Ratna doktornő!

A kis doktornőnek elszürkült az arca, amikor megpillantotta Wesselyt.

- Bocsánat... Nem tudtam, hogy zavarok.

Wessely odalibeggett hozzá és ingerkedve megborzolta afrofrizuráját.

- Ugyan, Ratna. Csak nem vagy féltékeny?

A kis doktornő dühösen elkapta a fejét.

- Féltékeny...? Én ezt a szót nem ismerem.

Wesselybe azonban úgy látszik belebújt az ördög.

- Valóban? - kérdezte vontatottan, és mintha csak véletlenül tenné, a csomóhoz nyúlt, amely összefogta blúzának roncsait. - Valóban? - Aztán villámgyors mozdulattal megrántotta a csomó végét. A két lepkeszárny kettévált, s a közöttük támadt résen kibuktak erős, telt mellei.

- Valóban?

Ratna behunyta a szemét, és izzadságcseppek gördültek végig a homlokán.

- Én csak azért jöttem... hogy... csak néhány szót akartam...

Wessely összefogta a blúzákat, és ismét összeborzolta a kis doktornő haját.

- Hát csak rajta! Beszélgessetek! Viszlát, Lawrence! Ne hagyja, hogy zanzát csináljanak a fejéből!

Megfordult és becsapta maga után az ajtót.

Letérdeltem az ágy mellé, és kikotortam alóla a szappant.

- Nem ülne le?

A karosszékhez botorkált és behuppant.

- Én igazán nem tudhattam...

- Dehogynem - mondtam nyugodtan. - Pontosan tudta. Mit akar tőlem, Ratna?

A karosszék karfáját kapargatta lesütött szemmel.

- Ne higgye, hogy bele akarok avatkozni a dolgába, de... ő nem való magához... Leslie!

- Wessely doktornőre gondol?

- Ő nem olyan, mint amilyennek képzeli.

- Nem? Hát milyen?

- Nem olyan... Majd egyszer...

- És maga?

- Én?

- Maga milyen?

- Én... én... őszinte vagyok magához. Megmondom az igazat.

- Valóban?

- Most is azért jöttem, hogy... figyelmeztessenem.

- Csak nem álmodott ismét rólam?

- Ne gúnyolódjak, kérem! *Az akkor nem volt álom!* De valóban nem láttam azóta magát... abban a furcsa állapotomban sem. Csak... arra szeretném figyelmeztetni, hogy... tudja, az a géppisztoly, akkor láttam, Santarcangeli kezében volt.

- Oké - mondtam türelmesen. - Majd ügyelni fogok rá. Ratna! Mi a csoda van magával? Ratna!

Ült a karosszékben egyenesen, mintha karót nyelt volna. Aztán egyszerre csak himbálózni kezdett előre-hátra, s amikor odaugrottam hozzá, olyan volt az arca, mintha álarcot öltött volna. Hozzáértem a kezéhez: a fullasztó forróság ellenére hideg volt, mint a jég.

Ekkor egyszerre csodálatos nyugalom szállt rám. Visszahullottam az időben, és ismét Belső-Ázsia végtelen pusztaságán álltam, egy jurta előtt, amelynek az ajtaja még nem nyílt meg előttem. Kutyák ugattak, s tevék hörgő hangját hozta felém a szél. A jurta ajtaja lassan kitárult és Dagvadordzs, a mongol, intett, hogy beléphetek.

- Vigyázz a küszöbre! - suttogta, és megfogta a könyököm. - És csak akkor beszélj, ha kérdéssel fordul hozzád!

A fojtó fenyőfüstben alig láttam valamit. Keresztüléptem a küszöböt, hogy meg ne sértsem a küszöb alatt lakó védőszellemet, az *edzsint*, megkerültem a jurtatüzet, és kezemet előrenyújtva a jurta nyugati oldalánál, a tűz mögött megtaláltam az öreg sámánt, aki jöttömre maga mellé tette kumiszoskupáját, és dörögve meghajolt előttem.

Ittam a kumiszból, de még le sem tehettem a kupát, amikor az öreg felkiáltott. Élesen csattant a hangja, öreg embertől szokatlan élességgel. Szemei kifordultak, rángatózni kezdett a teste, szempillantás alatt elhajította a kupát, hogy madártollakkal díszített dobját ragadja a kezébe.

- Fel fog szállani a dobjára! - sügta a fülembé Dagvadordzs - és elrepül rajta a lelke a másik világba, hogy megküzdjön a fekete bikával...

Óvatosan a fal mellé húzódtam, és figyeltem a szertartást. Előbb csak összefüggéstelen szavak hagyták el az öreg száját, majd néhány mondattöredéket is el tudtam csípni.

Éppen úgy, mint most, amikor Ratna doktornő hevert előttem a karosszékben. Feje a szék hátrészére csuklott, kezei a karfát markolták, és ami látszott a szeméből, félig felhúzott szemhéja alól, fehér volt, mint a frissen esett hó.

- Leslie! - nyöszörögte. - Leslie!... Leslie!

- Itt vagyok - suttogtam, de óvakodtam megérinteni. - Mit üzennek? Kérdezd meg tőlük, mit üzennek!

Feldobta magát a székben, utánakaptam, de az utolsó pillanatban visszarántottam a kezem. Szembenézett velem: üres, mozdulatlan volt a tekintete.

Amikor megszólalt, összereztem, mintha korbáccsal vágta volna végig rajtam.

A hang, amely elhagyta az ajkát, mély, ismeretlen férfihang volt, enyhén olaszos akcentussal ejtve az angol szavakat.

- Menjen innen...! Menjen innen! Ne üsse az orrát olyasmibe, ami nem tartozik magára...! Tűnjön el innen, Lawrence! Kap három nap haladékot. Ha három nap múlva még mindig itt találjuk, meghal.

Torz kacagásba fulladt a hangja, majd ismét kitisztult.

- Mi nem viccelünk, Lawrence. Tűnjön el Burmából, amíg nem késő!

Ismét kacagott: hörgő, kísérteties nevetéssel.

Letérdeltem a karosszék mellé, kezembe vettem a kezét, és óvatosan szólongatni kezdtem.

Néhányszor görcsösen összerándult a teste, mint az álomba zuhanóé közvetlenül elalvás előtt. Amikor kinyitotta a pilláit, nedves volt a bőre, mintha zuhanyozott volna.

- Úristen! Mi történt? Már megint...

Közel volt hozzá, hogy sírva fakadjon.

- Nyugodjék meg, kedves. Nem történt semmi.

- Dehogynem. Ismét mondtam valamit?

- Csak... a szokásosat. Majd vigyázok magamra.

Felemelkedett és a mellemre borult. Zokogott és remegett, mintha hideg rázta volna.

Én pedig tudtam, hogy ami idáig történt, csak ártatlan játszadozás volt ahhoz képest, ami ezután következik.

A messziről üzengető szellemek hangját alighanem hamarosan elnyomja a fegyverek ropogása.

7

A kocsit Jungerth doktor vezette: hosszú, fekete bajusza varjúsárnyként lebegett gallérja felett.

Néhány kilométeren át azon az úton haladtunk, amelyiken tegnap jöttünk. Csodák csodája, nem sok nyomát láttam a vihar pusztításának: apró majmocskák vidám makogással köszöntöttek bennünket.

A hatalmas fák egészen összeborultak felettünk. Jungerth bekapcsolta a fényszórókat. Olyan érzésem támadt, mintha alagútban lennénk.

Késő délutánra járt az idő, amikor kocsink előtt felbukkant a Szent Margit-misszió. Hasonló épület volt, mint Löwenroth szeretetházának központi tömbje, talán csak kissé elhanyagoltabb.

Jungerth ügyesen belavírozta a kocsit az udvarra, és egy hatalmas tikfa árnyékába tette, bár ez esetben az árnyék inkább csak jelképként szerepel, hiszen éppen akkor kezdett el szakadni, amikor becsaptam magam mögött az ajtót.

Rohantunk, ahogy a lábunk bírta; felettünk susogtak a lombok; fenyegetően recsegték a faágak, és éppen akkor, amikor a legalsó lépcsőfokra tettem a lábam, megdördült az ég is.

A kétszintes missziósház földszintjén óriási hall, fogadóterem vagy imaterem fogadott bennünket. Egyik sarkában nevetséges nosztalgia termékeként óriási kandalló árválkodott: elborzasztóan fehér törzsű nyírfahasábokkal. Esküdni mertem volna rá, hogy villanykörte is van a hasábok között, és egyetlen gombnyomásra „hamisítatlan” skót hangulat árasztja el a termet.

A kandalló feletti embernyi feszületről barna, burmai Krisztus nézett le ránk. Tövises szúrta sebeiből vér csöpögött, de mivel a vércsöppök nem vörös, hanem fakószürke színűek voltak, arra gondoltam, hogy az esős évszak pogány istenét feszítették keresztre az atyák, és sebeiből nem vér, hanem eső csepeg.

Lassan már kedélyes kis tócsák gyülekeztek a padlón a lábaink mellett, amikor a hátunk mögül harsány krakogás jelezte, hogy nem egészen gazdátlan a misszió.

Megfordultam. Alacsony, sündisznóhajú, ritka rossz arcú, tipikus maffiózót láttam magam előtt.

Jungerth megsimogatta a bajuszát és biccentett:

- Laudetur, Rizzi atya.

- In aeternum. Mi szél hozta errefelé, doktor?

Úgy tűnt, egyikük sem repes az örömtől, hogy láthatja a másikat.

- Megengedi, hogy bemutassam az... útitársamat?

A társalgás angolul folyt, tökéletesen sima modorban.

Rizzi bólintott és helyet kínált. Ahogy leültem, gőzölni kezdett a ruhám: úgy éreztem, mintha gőzfürdőben vagy mosodában ülnék.

Jungerth megcsavarta a bajuszát és oldalba bökött.

- Beszéljen!

Beszélni kezdtem, miközben tovább pácolódtam, mint egy özgerinc.

Amikor befejeztem, Rizzi atya megvakarta sündisznótüskéit, és ravaszul pislogott rám.

- Szóval ember kellene? Ami azt illeti, már hallottam a víztárolóról. És azóta egyfolytában azon gondolkodom, hogy jó-e ez az egyszerű népnek. Jó-e, ha megbolygatjuk azt a közeget, amelyben él, szenved és végzi a dolgát Isten dicsőségére. Jó-e ez valakinek is?

- Nem tudom, atyám - mondtam. - Az én dolgom nem az, hogy ítéletet mondjak, hanem az, hogy segítsek. Nem szeretnék profán lenni, de kicsit úgy érzem magam, mint Noé. Talán Isten is úgy akarja, hogy ne haljon ki egyetlen faj sem, amit megteremtett.

Jungerth elismerő pillantásán láttam, hogy a szövegem egészen első osztályú.

Rizzi összekulcsolta a kezét a hasán, egészen úgy, mintha hosszadalmas gyakorlatok során sajátította volna el ezt az egyszerű, mégis jellemző mozdulatot.

- Talán tudok segíteni magán, Mr. Lawrence. Kap egy olajágot.

- Micsodát? - hökkentem meg.

- Az előbb volt szíves Noéhoz hasonlítani magát. Nos, én leszek a galamb, amely olajágot hoz magának. S az olajág Santarcangeli atya lesz.

- Kicsoda?

Rizzi megfordult és kisietett. Csak néhány gőzpamacs maradt utána.

- Unmöglich! - suttogta Jungerth és körbeforgott, mintha attól tartana, hogy a falnak is füle van. - Einfach unmöglich! Sohasem hittem volna, hogy kötélnek áll!

Öt-hat percnyi várakozás után ismét felbukkant Rizzi atya. Szentarkangyallal a nyomában.

- Nahát! Itt van a segítsége... már persze csak akkor, ha megfelel. Amint az atyától tudom, önök már ismerik egymást.

- Hogyhogy? - képedt el Jungerth.

Néhány szóval elmondtam neki, hogy együtt utaztunk a „Paradicsommadár”-on, amely volt szíves elsüllyedni alattunk.

- Santarcangeli atya képzett Borneó-szakértő, és alighanem képes lesz elviselni a rovargyűjtéssel járt fáradalmakat, Mr. Lawrence. Azonkívül biológiai fakultást végzett Bolognában. Így van, atya?

- Így - bólított Szentarkangyal fájdalmas képpel.

Ebben a pillanatban óriásit dörrent, és a ház szinte megemelkedett alattunk.

Rizzi aggodalmasan nézett az ég felé, mintha nem egészen bízna a főnökében.

- Az éjszaka a szél ledöntötte a tornyunkat. A meteorológia ismét tornádót jelez. Alighanem itt kell maradniuk éjszakára. Istenkísértés ilyen időben...

- Köszönöm, atyám - hajoltam meg ültőhelyemben. - Szívesebben maradok, minthogy neki-vágják az éjszakai dzsungelnek!

Jungerth elképedve bámult rám, aztán rémülten felpattant.

- Dehogy maradunk! Lárifári tornádó! Az erdő pedig teljesen ártalmatlan. Ott a puskám a kocsiban.

Rizzi atya felállt, és a bejárati ajtó felé intett.

- Jöjjenek, kérem, megmutatom a szobáikat, állandóan készen állunk erre tévedő kedves vendégeink fogadására. Jöjjenek már, doktor!

Jungerth feltápászkodott, és vasvilla szemekkel nézett rám.

- Márpedig én...

- Aligha bírnék ki egy utat visszafelé - mondtam és megropogtattam a hátgerincem. - Egy jó nagy alvás csodákra képes. Főleg, hogy tegnap éjszaka elkapott bennünket a vihar.

Néhány perc múlva már a szobámban kuksoltam és néztem a keskeny, első emeleti ablakból, hogy hullik rá a dzsungelre a sötétség.

Minden készen állt a nagy produkcióra. Az oroszlán kitérte a száját, és én föléje hajoltam, hogy bedughassam a torkába a fejem.

8

Az eső éjfél körül állt el; a felszálló pára áthatolhatatlan ködfelhőbe burkolta a misszió kertjét. Óvatosan kinyitottam az ajtót, kilestem a folyosóra. Halvány körte világította meg az egymás mellett húzódó szobák ajtajait; némelyiken réztábla csillogott. Bár, őszintén szólva, kíváncsi lettem volna néhány névre, nem mertem megkockáztatni, hogy rajtacsípjenek. Fájó szívvel becsuktam az ajtót, hónom alá gyömöszöltem a revolveremet, kipróbáltam a hajópadlón, hogy megfelelően tapad-e gumicipőm talpa, majd lassan kitértem az egyébként kellemesen nyikorogó ablakot.

Alattam emeletnyi mélységben húzódott a misszió parkja, óriási fákkal, áthatolhatatlannak tetsző bokorerdővel. A fákon éjszakai madarak vijjogtak, s vadászó majmok zörgését, kaffogását sodorta felém a köd.

Közvetlenül az ablak mellett bádog esőcsatorna húzódott a távoli Európára emlékeztetve. Kinyújtottam a karom, megtapogattam a csatornát, s amikor meggyőződtem róla, hogy képes megtartani a súlyom, kiléptem az ablakon.

A hold tarajos szélű, fekete felhők mögé bújt. Kihasználva a sötét periódust, összegörnyedtem és átfutottam azon a keskeny gyepsávon, amely a házat az erdtől elválasztotta.

A missziósház központi tömbje sötétbe burkolódzott, csak távolabb, egy ismeretlen rendeltetésű épület ablakai világítottak. Megtapogattam a stukkerom, aztán arrafelé vettem az utam.

Fától fáig lopóztam, nehogy bárki is felfedezhesse közeledésemet. Száraz ág reccsent, ágak csapódtak egymáshoz, fű nyöszörgött gumicipőm talpa alatt. Minden huszadik lépés után megálltam és két-három perc szünetet tartottam. Ennyi idő bőven elegendő ahhoz, hogy észrevegyem, ha valaki a nyomomban jár.

Fél óráig tartott, amíg a háromszáz lábnyi távolságot megtettem. Közben reménykedtem, hogy Jungerth, vagy valamelyik páter nem próbál látogatást tenni nálam a kísértetek órájában.

A hold kibújt a felhők mögül: éppen akkor, amikor meg akartam közelíteni az épületet. Lelapultam, és tibeti átkokat mormolva sürgettem a felhőket, hogy ismét takarják be Holdanyót.

Tízpercnyi várakozás után minden eddiginél hatalmasabb felhőtömb kúszott a Hold elé. Most már megkockáztathattam, hogy bekukucskáljak valamelyik ablakon.

Az ablakok egyetlen nagy, majdnem fogadótéri nagyságú szobára nyíltak, amelynek a közepén pódiumszerű emelvényen fekete, ezüstbetűkkel- és cirádákkal díszített, nyitott koporsó állt. A koporsó körül fekete csuhás, kapucnis barátok térdeltek gyertyával a kezükben.

Vártam néhány percig, de semmi olyasmi nem történt, ami felkeltette volna az érdeklődésemet. A koporsóban heverő halottból csak nagyon keveset láttam: mintha egy Jungerth-féle bajusz vége bukkant volna elő a szemfedő szegélye fölött...

Gyorsan megszámloltam az ablakokat. Négy nyílt a kertre. Kintről is megszámloltam: öt világított velem szembe. Összegörnyedtem, és átmásztam az ötödik alá. Benéztem rajta, majd villámsebessen lebuktam, mintha rám lőttek volna. Az üveg túlsó oldaláról Rizzi atya nézett velem farkasszemet.

Még a lélegzetem is visszafojtottam a nagy igyekezettől, hogy láthatatlan maradjak. Csak amikor hosszú percek elmúltával sem moccant odabenn semmi, vettem a bátorságot, hogy még egyszer belessek az ablakon.

A keskeny, falapokkal burkolt szobácska közepét óriási, csak a Grál-mondakör nevezetes bútordarabjához hasonlítható asztal foglalta el. Ennek az asztalnak a tetején is feküdt valami, csakhogy legkevésbé sem hasonlított ahhoz, ami a másik szoba közepén nyugodott.

Ez nem koporsó volt, nem ezüstbetűkkel díszített, belsejében bajuszos hullával.

Hanem pénz, nagyon sok pénz. Százdollárosok, tízes csomókba kötegelve. Óvatos becslések szerint is lehetett vagy két-három millió.

Az asztal körül fekete, papi ruhába öltözött komor tekintetű férfiak ültek, szemüket a pénzre meresztve. Ajkuk hangtalanul mozgott, mintha imádkoznának.

Rizzi páter ült a főhelyen, ha egy kerek asztalnak egyáltalán van főhelye. Mindenesetre éppen szemben ült az ablakkal, és ahogy be-bekukucsáltam, az volt az érzésem, mintha nem is egyszer találkozott volna a tekintetünk.

Óvatosan kinyújtottam a mutatóujjam, és megnyomtam az ablakkeretet. Jól számítottam. Nem volt bezárva. Milliméterről milliméterre csusszant beljebb, és csak akkor vettem el az ujjam, amikor már elégséges rés támadt ahhoz, hogy mindent halljak, amit odabenn beszélnek.

Egyelőre azonban nem szólalt meg senki, az egész jelenet valahogy *Az Utolsó Vacsora* című festményt juttatta az eszembe. Azzal a különbséggel persze, hogy nem tálak álltak az asztalon, hanem százdollárosok, s Rizzi atya sem hasonlított Leonardo szelíd Krisztusához.

Idáig jutottam a hasonlat elemzésében, s éppenhogy csak megfordult a fejemben, hogy a leselkedő rossz arcú pasas, azaz Júdás, talán éppen én lehetnék, amikor Rizzi atya felemelte a fejét és megszólalt.

- Nos, testvérek?

Megszámloltam őket, Rizzivel együtt nyolcan voltak. Egy magas, vörös hajú, szeplős páter nyafogó olaszszággal a pénz felé bökött.

- Nem változott a véleményem. Azt mondom, hogy abba kell hagyni.

- Lucasci atya?

- Szerintem is.

- Partita?

- Miért hagynánk abba?

- Licari atya?

- Én nem félek tőlük.

- Di Martino atya?

- Igaza van Partitának. Miért hagynánk abba?

- Surfari atya?

A fekete, szúrósszemű férfi hátratolta a székét és felállt. Amikor megszólalt, mintha barlang mélyéből jött volna a hangja.

- Nálunk, Palermóban azt mondják, hogy vétek abbahagyni egy jól menő üzletet. Még akkor is, ha... néha bizonyos nehézségek merülnek fel. Ilyenkor hogy úgy mondjam, ki kell küszöbölni a nehézségeket.

- Ez itt nem Palermo - figyelmeztette Rizzi.

- Ezzel tökéletesen tisztában vagyok. Mindazonáltal az a véleményem, hogy folytatni kell, amit elkezdünk. Hiszen vagyunk elegen.

- És ha baj lesz belőle?

- Annál nagyobb nem lehet, mint amekkora már így is van. Nem igaz?

Tanácsstalanul hümmögtek, és az volt az érzésem, hogy nem tudják, hányadán állnak. Én pedig kétségbeesetten megpróbáltam valami összefüggést találni a koporsóban fekvő atya, a dollárok és az elhangzottak között.

Rizzi atya a pénzcsomóra fektette a kezét.

- Az a feneség az egészben, hogy a pénzre szükségünk van.

- Szavazzunk - mondta egy kövérkés, tejfelesképű páter. - Amikor elkezdünk, megállapodtunk, hogy betartjuk a demokratikus játékszabályokat.

- Si! - adta meg magát Rizzi, - Szavazzunk! Ki akarja folytatni?

Hat kar emelkedett a levegőbe, csak a vörös és Rizzi nem tartotta fel a kezét.

- Tudomásul veszem a döntést - bólintott megadóan a főnök. - Tehát folytatjuk. De meddig?

- Ameddig csak lehet. Ameddig baj nélkül lehet.

Álltam az ablaknál, de hiába törtem a fejem, képtelen voltam megérteni, miről folyik a szó.

Addig-addig töprengtem, amíg egyszerre csak felriadtam. Rizzi az asztalra dőlt, és kimondott egy szót, ami egy csapásra visszarántott a valóságba. A szó ugyanis a saját nevem volt.

- Bernardo atya! Megfigyelte Lawrence reakcióit?

- Egész idő alatt le sem vettem róla a szemem. Óriási ötlet volt beépíteni a kamerát a feszületbe...!

- És?

- Azt hiszem, nem szaglászni jött.

- Van a szobájában is kamera?

Elsápadtam és kivert a hideg veríték, pedig jó negyven fok volt idekinn.

A borostás képű, pisze orrú atya megrázta a fejét.

- Nincs. A szabályzat szerint...

- Rendben van. Helyeslik az atyák, hogy elküldöm vele Santarcangelit?

Mintha egy rendező vagy karmester utasítására történt volna, ugyanabban a pillanatban mosolyodtak el mind a nyolcan. Aztán úgy bólogattak, mintha a karmester felemelte volna a pálcáját.

- Legalább nem lesz láb alatt, amíg nem tisztázódnak a dolgok - mondta a vörös képű atya, elfojtva nevetését.

- Azt mondják, Borneó-szakértő - mondta Rizzi.

- Imádjuk a Borneó-szakértőket - dörögte az aszkétaforma. - Úgy tudom, a dajakok is fejtáncosok. Éppen jó helyre jött.

Egyszerre hervadt le a jókedv az arcukról. Ismét visszazökkentek komor hallgatásukba, és még akkor is hallgattak, amikor úgy döntöttem, hogy elég volt a mai éjszakából.

Az esőcsatornát szerencsére megfelelő szögek tartották, így néhány perc múlva már a szobámban voltam.

Lefeküdtem az ágyamra, de hajnalig nem jött álom a szememre. Előttem hevert egy jókora halom mozaikdarabka, talán éppen akkora, mint a dollárkupac a kerekasztal közepén. S bárhogy próbáltam is összeilleszteni őket, mindig ugyanazt a figurát mutatták a mozaikok.

Ez pedig nem tetszett nekem, átkozottul nem tetszett.

9

Késő este lett, mire visszaértünk a szeretetházhoz. Természetesen most is zuhogott. Röviddel érkezésünk után azonban eltűntek a felhők, és amikor Löwenroth vacsorameghívásának eleget téve kiültünk a főépület háta mögé épített teraszra, már ránk ragyogtak a csillagok.

A dzsungel felől csodálatos zenebona szállt felénk: majmok makogtak, éjszakai madarak huhogtak és füttyögettek: talán még kísértetek is jártak a fák között.

Santarcangeli atya engedélyt kért, hogy visszavonulhasson: fáradtságára és esti ájtatosságára hivatkozott. Löwenroth elegáns volt és nagyvilági: fehér szmokingot viselt, fehér szíjcsíkokból fonott cipőt, fekete haja olajosan fénylett a hőségben. Rajta kívül a két doktornő, Jungerth és egy Willburg nevű, hallgatag orvos vett részt a vacsorán.

Mondanom sem kell, hogy a két doktornő pokolian csinos volt. A lovaglónadrágos Ruth északot képviselte, anélkül hogy szemernyit is érződött volna rajta észak hidege. Ratna bőréből, mint mindig, szantálillat áradt.

Néhány burmai nő szolgálta fel a vacsorát: gyorsan és szakszerűen. Felettünk vakítóan ragyogtak a csillagok, s az asztalra helyezett sárga lámpájú, halkan zümmögő készülék messzire űzte a szúnyogokat.

- Nos, hogy tetszik a birodalmam? - kérdezte nem minden büszkeség nélkül Löwenroth doktor.

- Csodálatos - mondtam. - És csodálatos ez a mai este is. Őszintén szólva, amikor hajótörtünk, azt hittem, vége mindennek. Maga volt az utolsó szalmaszál, amibe belekapaszkodhattam.

Rám emelte a borospoharát.

- Hát akkor, arra igyunk, hogy sikerüljön az útja! Fogjon minél több bogarat, Lawrence!

Ivott, aztán az erdőre nézett, mintha azt akarta volna felköszönteni.

- Hát nem csodálatos? Az ősi és háborítatlan természet. Vadság és szelídség egyszerre. Csodálatos!

- Ha jól látom, a magáé fél Burma.

Felnevetett, láthatóan tetszett neki, amit mondtam.

- Nem panaszkodhatom. Csak maga a kert negyven hektár.

- Úristen! - csodálkoztam. - Negyven hektár körülkerítve?

- Dehogysis. Nyilván a kapu tévesztette meg. Csak elöl van kerítés. Hátrébb mindössze néhány szál drót.

- És az elefántok, vagy vadállatok?

- Vagy emberek? Erre gondol?

- Mondjuk.

Letette a poharát, és szelíden rám mosolygott.

- Más módja is van, hogy védekezzünk. Rövidesen meglátja. Egy-két dolgon talán meg fog lepődni, Mr. Lawrence... és hogy is mondjam csak? Talán nem minden túl egyenes és túl törvényes, amit csinálok, de én azt vallom, hogy az egészen jó ügyek szentesítenek bizonyos eszközöket. Főleg, ha nem tapad hozzájuk vér. Maga hogyan gondolja?

- Ez csak elmélet - mondtam. - Néha nem tudok mit kezdeni az elméletekkel.

- No, persze. Tudja, nem olyan régen fejeztem be az egyetemem, és volt egy kis apai örökségem. Ahhoz túl kevés, hogy valami óriási, jövedelmező vállalkozásba fogjak, ahhoz viszont túl sok, hogy csacsiságokra költsem. Akkoriban egy kórházban dolgoztunk Jungerth doktorral.

- Németországban?

- Dehogysis. Odaát, az Államokban. S egy nap a Memorial Hospital éttermében támadt egy briliáns ötletünk. Emlékszik, Jungerth?

- Ja, ja.

- Tudja, a mi kórházunk telis-tele volt magatehetetlen öregekkel. Valamennyien betegek voltak, és mi rájöttünk valamire, ami, ha meggondolom, nem is volt túl eredeti felfedezés. Nevezetesen arra, hogy ezeknek a szerencsétlen öregeknek nem lenne semmi bajuk, ha megfelelő körülmények között töltötték volna nyugdíjas éveiket. Érti, mire gondolok?

- Attól tartok nem egészen.

- Jungerth doktorral vizsgálatokat végeztünk. Őszintén szólva minden engedély nélkül felhasználtuk a kórház komputerét és adatbankját. Erre mondtam az előbb, hogy a cél szentesít bizonyos vértelen eszközöket. Egyszóval, illetéktelenül használtuk az adatbankot. Ezer esetet vizsgáltunk meg, ha jól emlékszem. Így volt, Jungerth?

- Ja, ja!

- Arra a megállapításra jutottunk, hogy a nyugállományba vonulás első öt esztendeje katasztrofális hatással járhat, elsősorban a nőkre, ha nem élnek megfelelő körülmények között.

- Mit ért megfelelő körülmények alatt?

- Ezt is gondosan kielemeztük. Nos, százalékokat nem mondok, mert nincs értelme. A nyugdíjas nők jelentős részét megfosztják a nyugdíjától. Férjük, gyermekeik, unokáik. Sokkal alárendeltebb, megalázóbb, és anyagilag kiszolgáltatottabb helyzetbe kerülnek, mint keresőképes korukban. Mert mi csak dolgozó nőkkel foglalkoztunk. Akik megengedhették maguk-

nak, hogy munka nélkül éljenek, *általában* nem kerültek a Memorialhoz hasonló kórházba. Azt hiszem világos, nem?

- Eddig igen.

- Ez a megalázó és kiszolgáltatott helyzet öt év alatt súlyos fizikai elváltozásokhoz vezet. Erről nem akarok beszélni, hiszen merőben orvosi kérdés. Mindenesetre kezdetben pszichés jelenségekről van szó, amelyek később szervi betegségekkel válnak. Tud követni?

- Hogyne.

- Ebből viszont azt a tanulságot vontuk le, hogy a társadalomnak elsősorban nem a gyógyításra kellene koncentrálnia az erejét, hanem a megelőzésre. Csakhogy ki fogadja el az elméletünket? Senki. A társadalomnak kisebb gondja is nagyobb az öregasszonyoknál, a biztosítót pedig csak a betegségek érdeklik. S akkor Jungerth doktorral kidolgoztunk egy tervet. Igaz, doktor?

- Ja, ja.

- Elhatároztuk, hogy amennyire anyagi erőnk engedi, felépítünk egy minta megelőzési központot. Kezdetben hirdetések útján toboroztuk a pácienseket. Magukra hagyott, kifosztott néniket, akik megfelelő nyugdíjat kaptak a biztosítótól. Szörnyű dolog, de be kell látnia, hogy csak azokkal kezdhettünk valamit, akiknek volt pénzük, hiszen mi is szegények voltunk. Intézményünket a kölcsönös érdekek jegyében igyekeztünk felépíteni. Vásároltunk Új-Mexikóban egy haciendát, és berendeztünk benne egy nyugdíjasotthont; kizárólag öreg hölgyek számára. Természetesen szigorú állami ellenőrzés alatt, mint ahogy itt is. Először ötven lakóra számítottunk. Később annyira megnőtt az érdeklődés, hogy bővíteni kellett. Egyszerűen, az idős hölgyek hozzánk költöztek, és felajánlották az intézménynek nyugdíjuk nyolcvan százalékát. Húsz százalék náluk maradt személyes kiadásaikra. Csip-csup apróságokra gondolok elsősorban, hiszen a pénzükért mi *minden költségüket* fedeztük. Kellemes szobákban laktak, állandó orvosi felügyelet alatt, hetente két-három alkalommal filmvetítést, műsoros előadást tartottunk, szabad idejükkel pedig korlátlanul rendelkezhetek. Bemehettek a városba, elutazhattak rokonaikhoz. Aki megbetegedett, kórház állt a rendelkezésére. Úgy kalkuláltunk, hogy mindenki megtalálja a számítását: ők is, mi is. Így kellett lennie, hiszen senkitől sem remélhettünk támogatást. Az államot nem érdekli a magánszanatóriumok baja, abból van neki is éppen elég. Szóval az üzlet gyönyörűen ment, egyre több lett a jelentkező. S hadd szúrjak itt közbe valamit, Mr. Lawrence... Higgye el, nem manipuláltunk az öregasszonyok pénzével, nem adtunk híg lötytyöt leves helyett, mint a rémregényekben, egy centtel sem rövidítettük meg őket. Orvosok vagyunk, nem kapitalisták. Bárki betekinthet a könyveinkbe. Nem szedtük meg magunkat az öregek pénzén. Ma sem vagyok sokkal gazdagabb, mint Új-Mexikóban voltam.

- Ezzel a múlt idővel azt akarja érzékeltetni, hogy valami baj történt?

- Igen. El kellett jönnünk az Államokból.

- Miért? Ki üldözte el magukat?

- Az infláció, Mr. Lawrence. Egyre nagyobb lett a veszteségünk, és a nyugdíjak egyre kevésbé fedezték a költségeket. Ott lebegett a fejünk felett Damoklész kardjaként a csőd. Egészen közel volt az idő, amikor fel kellett volna számolnunk a vállalkozásunkat. Borzasztó érzés volt, higgye el. Évek kemény munkáját láttuk elsüllyedni... Na és szegény öregjeinket, akik nem tudtak és nem is akartak tudomást venni semmiről. Egyszerűen csak élni akartak, emberi körülmények között. Fizetni természetesen nem tudtak többet, hiszen a nyugdíjukat csak minimális mértékben emelték. Ez volt a helyzet, amikor Ratna doktornőnek támadt egy

ragyogó ötlete... Felhívta a figyelmünket, hogy a keleti országokban sokkal alacsonyabbak a megélhetési költségek, mint Amerikában. Itt még igen sokat ér a dollár. Települjünk át egy ázsiai országba, és ha minden gondunk nem oldódik is meg egy csapásra, megmenthetjük, amit eddig létrehoztunk.

- Valóban ragyogó ötlet volt, doktornő - mondtam, és mintha csak véletlenül tenném, karjához értettem a karom.

- Képzelterti, hogy alaposan meg kellett hányunk-vetnünk a dolgokat - folytatta Löwenroth, - És nemcsak a mi, hanem ápoltságunk érdekében is. Hiszen valamennyien Amerikában élték le jóformán egész eddigi életüket, hogy várhattuk volna el tőlük, hogy a még hátralévő néhány évre hagyjanak ott csapot, papot: rokonokat, ismerősöket, megszokott arcokat, s költözzenek a világ egy távoli zugába, amiről esetleg idáig még csak nem is hallottak! Kétségkívül abszurd ötletnek tűnhetett az egész. Idő azonban nem volt a tétovázásra. Anyagi helyzetünk egyre romlott: sietnünk kellett. Nem akarom hosszúra nyújtani a történetet, ezért csak a lényegét mondom el. Háromszáz ápoltságunk közül ötven vállalkozott rá, hogy haláláig velünk marad. A hiányzókat ismét csak hirdetések útján pótoltuk. S mivel egyik ápoltságunk unokatestvére a szenátus tagja volt, viszonylag rövid idő alatt sikerült elérnünk, hogy az új-mexikói kormányzó hozzájáruljon mindahhoz, ami a költözéshez szükséges. Eladtuk az ingatlant, ugyanakkor a burmai állam engedélyével megvásároltuk itt, Nágaföld szélén ezt a földdarabot. Kész regény, hogy miképpen találtunk pont erre, de erről inkább majd máskor. Képzelterti, mennyi energiánkba került, míg háromszáz öregasszonyt átszállítottunk Új-Mexikóból Burmába. Hát... ennyit a múlttól. Anyagi helyzetünk stabilizálódott, és ezt részben a Német Szövetségi Köztársaság nagykövetségének is köszönhetjük, amely megértő figyelemmel támogatja munkánkat. Azt hiszem, jó dolog, hogy mi németek így összetartunk. Még akkor is, ha már az Egyesült Államok polgárai vagyunk. Igaz, Jungerth doktor?

- Ja, ja!

- Hát így áll a helyzet. A nyugdíjakat havonta átutalja a megbiztosító, dollárban természetesen, mi pedig átváltjuk a rangooni bankban. Őszintén szólva ott is örülnek ennek a tranzakciónak. Különben a burmai hatóságok ellenőrzést gyakorolnak felettünk mind gazdasági, mind egészségügyi vonatkozásban. További kérdés, Mr. Lawrence?

- Nincsen - mondtam. - Esetleg még tolokodásnak venné.

- Ellenkezőleg. Biztosíthatom, olyan érzés számomra, ha a birodalmamról beszélhetek, mintha hájjal kenetnének!

- Hát... ebben az esetben... Milyen részlegekből áll a szeretetháza, doktor?

- Jó kérdés. Először is vannak a teljesen egészségesek. Részükre emeltettünk egy kétszintes épületet: nagyjából ugyanolyan, mint ez. Kb. háromszáz méterre jobbra áll tőlünk a fák mögött. Két személy lakik egy szobában, amelyhez kis teakonyha is tartozik. Néha nagyon fontos, hogy egyedül is főzőcskézhessenek. Mintegy kétszázan tartoznak ebbe a kategóriába. Nem is kevesen közülük önálló tevékenységet folytatnak. Van köztük olyan, aki rendszeres tudósításokat küld a rangooni lapoknak, mások faragnak, ismét mások festenek. Értse meg, ezek az emberek teljesen egészségesek! Nyugdíjukért cserébe nyugalmat, békét és gondtalanságot kapnak. Na és biztonságot, hogyha bármi történne is velük, sohasem maradnak egyedül: mi mindig mellettük állunk.

- Előfordul, hogy mindezek ellenére valaki mégis hazakíváncsozik?

- Természetesen, bár igen ritkán. Talán tíz ilyen esetünk volt az elmúlt évek során.

- Mit tesznek ilyenkor?

- Mit tehetnének? Hiszen lakóink az Egyesült Államok szabad polgárai. Ha meggyőződünk róla, hogy a szándékuk komoly, és nemcsak valami hirtelen támadt depresszió az oka, elengedjük, jobban mondvá visszazállítjuk őket az Államokba. Felbontjuk a szerződést, és elválunk egymástól.

- Gondolom, nemcsak egészséges lakóik vannak.

- Természetesen nem. Ők kissé távolabb élnek egy másik épületben. Egyik szárnyán a fizikailag korlátozottak, például azok, akik kisebb szélütésen estek át, és nehezen mozognak, vagy akik reumatikus fájdalmaik miatt időszakonként mozgásképtelenek. Rájuk szakképzett ápolószemélyzet vigyáz. A másik szárnyon a szellemileg leépültek élnek. Sajnos, velük a legnehezebb. Az agyérelmeszesedettekkel, üldözési mániásokkal stb. Már csak jogi szempontból is. Hiszen ők nem beszámíthatók.

- Gondolom, önök a gyámjaik.

- Természetesen. Az USA egészségügyi minisztériumának a rendelkezése értelmében. Ami pedig ki nem mondott kérdését illeti, Herr Lawrence...

- Bocsánat, nem volt ilyen.

- Dehogynem. Arra is felelek. Ha minden értelmileg fogyatékos pénzét ellopnánk, az sem változtatna fikarcnyit sem anyagi helyzetünkön.

- Nem kell védekeznie, Löwenroth.

- Csak az igazságot mondom.

- Természetesen. És mi van a... harmadik csoporttal?

Megsimogatta a haját, felemelte a poharát, belekortyolt, letette és rosszkedvűen elhúzta a száját.

- Erről nem szívesen beszélnek, mert... Végül is ön nem orvos. Nem szokta meg az élet, a fizikai élet nyomorúságait. Nos, körülbelül ötven haldoklik. Egyszerűen lejárt az életük. Ők mintegy fél mérföldnyire innen az intenzív osztályon fekszenek. Többnyire magatehetetlenek, sőt néhányan már hónapok óta kómában vannak. Felépülésükre semmi remény. Ilyen esetben, természetesen, úgy járunk el, mint a világ valamennyi kórháza. Addig tartjuk őket életben, ameddig lehetséges.

- És azután?

- Ha meghaltak, úgy gondolja?

- Igen.

- Kiállítjuk a halotti bizonyítványt és eltemetjük őket az atyák közreműködésével. Bár, mióta Rizzi lett a főnök odaát, nemigen tartunk igényt a szolgálataikra. Inkább Rangoonból hozatunk papot.

- Saját temetőjük van?

- Úgy bizony.

- És ha a hozzátartozók visszakérik a holttestet?

- Természetesen visszakapják. Sőt, a szállítási költségeket is mi fizetjük. Ha úgy kívánják, részt vehetnek az itteni temetésen, saját orvosokkal ellenőriztethetik a halál körülményeit,

boncoltathatnak stb. Az emberek általában gyanakvók, Mr. Lawrence... Sokan meg vannak győződve róla, hogy eltették láb alól hozzátartozóikat a messze Burmában, a nem is tudom mijükért. Szándékosan nem mondok nyugdíjat, mert az teljesen világos, hogy haláluk után nem kapunk többé egy fillért sem. A biztosító leáll a pénzzel, az esetleges életbiztosítási díjat pedig nem nekünk, hanem a közvetlen hozzátartozóknak fizetik ki.

- Hacsak az elhalt nem rendelkezett korábban másképpen.

- Csakhogy ilyen alig akad. Az utóbbi években ketten hagyták ránk a biztosításukat. Kaptunk is értük néhány ezer dollárt. Elenyésző összeg. Tehát, hogy keményebben fogalmazzak, Mr. Lawrence, láthatja, hogy nem áll érdekünkben a haláluk. Ellenkezőleg, az áll érdekünkben, hogy minél tovább éljenek erőben, egészségben. Mint orvos mondom ezt, és mint vállalkozó is.

- Hány fővel dolgozik összesen?

Löwenroth Jungerthez fordult.

- Hányan is vagyunk, doktor?

- Ja, ja. Százkilencvenen. Ápolók, konyhaszemélyzet, örök, s a többi. Ja, ja. Százkilencvenen.

- Holnap a saját szemével is meggyőződhet róla, Mr. Lawrence, hogy milyen az én kis birodalmam. Természetesen szabadon járhat-kelhet. Csak az intenzív osztály kivétel. Gondolom, megérti. Egyébként van egy örömhírem a maga számára. Nem vette észre, hogy Simonian doktor nem vesz részt a vacsorán?

- Dehogynem - mondtam. - Azt hittem, szolgálatban van.

- Csittakangba repült.

- Csittakangba? Hiszen térdig áll a sár mindenfelé.

- Csakhogy Simonian doktor a helikopterünkkel ment el. Nem mondtam még, hogy van egy kis masinánk? Igaz, hogy esős évszakban nem biztonságos a repülés, de a doktor vállalta az utat. Maga miatt.

- Miattam?

- Maga miatt bizony. Vagy nincs szüksége emberre?

- Dehogysis nincs! - pattantam fel, - Csak nem talált valakit Csittakangban?

- Ja, ja! Csak nem európai, hanem amerikai az illető. És...

- Mi az az és?

- Nem fehér ember.

- Úgy érti, hogy amerikai néger?

- Pontosan. Egy nagydarab, mondhatnám óriási néger. Néhány napja tűnt fel Csittakangban, bár lehet, hogy már régebben is ott volt, az ördög se tudja. Egyik ügynökünk jelentette. Őszintén szólva azért van egy kis szépséghibája...

- Micsoda? - kérdeztem halkán.

- Erősen iszik.

- Hé! Álljon csak meg a menet! - ugrottam fel alaposan felháborodva persze. - Nyakamba akar varrni egy részeges disznót? Maga megőrült Simoniannal együtt! Még csak az hiányzik, hogy egy szeszkazánnal vágjak neki Nágaföldnek!

Megvárta, amíg kidühögöm magam, aztán megpróbált az értelmemre hatni.

- Figyeljen ide, Lawrence, és ne ítéljen elhamarkodottan!

- Elhamarkodottan?!

- Hadd mondjam végig! A pasas Vietnamban szolgált, vagy a fogságból lépett meg, vagy a hadseregből... és alighanem meg meri fogni a maga bogarait is. Erős, mint a bivaly.

- Szó sem lehet róla - tiltakoztam. - Maga csakugyan örültnek néz engem. Tudja mivel járna, ha...

Ebben a pillanatban felcsendült a bozótban egy dal. Közvetlenül alattunk, a sötétben, ahova nem ért el a teraszt megvilágító lámpák fénye. Szomorú, lassú ütemű ének volt: tele bánattal és szomorúsággal, amilyen csak évszázadokkal vagy évezredekkel ezelőtt születhetett a világtól távoli őserdőkben. Mintha örökre eltűnt, feledésbe merült törzsek bánata sírt volna minden taktusában.

Löwenroth kezében megrezgett a pohár, és néhány csepp vörösbor a makulátlanul fehér damasztabroszra hullott. S bár nem kedvelem a morbid hasonlatokat, mégis úgy éreztem, mintha kiömlött vér cseppjei ragyognának felénk figyelmeztetően.

Wessely lassan felemelkedett, és az orvosra nézett. Löwenroth letette a poharat, megrázta a fejét, mintha látomást akarna elhessegetni maga elől.

Ratna megmarkolta a karom, és halkán felsikkantott. Willburg feszülten figyelt, egyedül csak Jungerth nem veszítette el a hidegvérét: ült mozdulatlanul, mint egy meditáló Buddha-szobor.

A dal kellemesen lágy volt, behízsgáló és talán szerelmes is. Olyasféle, amelyet holdfényes éjszakákon énekelnek fiatal lányok a Gangesz partján, ha a halottégető máglyák füstjét a dzsungel felé sodorja a halkán sutogó, simogató szellő.

Odalenn mozdulatlan volt minden: mintha az énekes szándékosan maradt volna sötétben.

Hátradőltem és a doktorra mosolyogtam.

- Bravó, doktor! Nem hittem volna, hogy még szerenádót is kapunk. Ezzel aztán sikerült megfőznie. A végén még magammal viszem azt a szerencsétlen néget!

Löwenroth azonban nem értékelte a humoromat. Felállt, és Ruth felé intett:

- Ruth! Kérem...

A csengő, kissé fátyolos női hang folytatta énekét. Európai kiejtéssel énekelte a nága szavakat, ami csak még jobban kiemelte a szöveg szokatlanságát és költői szépségét.

*Elűzöm a halált, legyőzöm a halált,
Lássátok tündöklő lényemet!
Felkeltek újra, ha rátok vetem fényem,
Mint Holdanyó fényes arca a dzsungel felett.*

Ahogy elhangzott az istennő neve, az égen ragyogó Hold felhőfoszlányok mögé burkolódzott.

Löwenroth letörölte a verítéket az arcáról, és éppen visszaroskadt volna a székébe, amikor az énekes kilépett a bokrok közül.

A lány magas volt, karcsú és valószínűtlenül szőke. Ruhái rongyokban lógtak a testén, arcán hosszú, véres karmolás húzódott: tüskés bokrok ágainak kegyetlen nyoma. Amikor kék, skandináv szeméit ránk emelte, már nem énekelt. Könyörögve felénk nyújtotta a karját és kissé tört angolsággal megszólalt:

- Kérem... Nagyon szépen kérem...

Löwenroth az asztalra ütött.

- Ruth... Azonnal... azonnal kapja el!

Ruth felpattant, hátralökte a székét, és egyetlen ugrással a korlátnál termett.

Felugrottam én is, és utánavettem magam. Éppen a terasz szélére értem, amikor a doktornő lehuppant róla, és arrafelé kezdett futni, ahol a lány állt.

A Hold ismét csak maga elé rántott egy felhőfátylat, és csak a kavics sírásából sejthettem, hogy merre járok. Belefúrtam magam a sötétbe, majd meglepetten hőköltem vissza, amikor néhány méternyire előttem megpillantottam a vérző lányt.

Kinyújtva tartotta a karját, szemei üvegesen csillogtak: esküdni mertem volna rá, hogy nincs egészen magánál.

- A gyerekeket akarom! - nyöszörögte, és megcsuklott a hangja. - Mindent, csak... Adják vissza a gyerekeket! Steve! Ó, istenem...!

Feléje indultam, de ebben a pillanatban felbukkant mellettem Ruth doktornő.

- Hallgass! - sziszegte a lány felé. - Gyere ide! Azonnal gyere ide, mert...!

A lány leeresztette a karját, elernyedtt és zokogásban tört ki. Ruth közben egyre közelebb lopakodott hozzá, és mint ragadozó az áldozatát, megkísérelte a hatalmába keríteni.

- Ne mozdulj!

A lány feléje fordította az arcát, s engedelmesen állva maradt, amíg Ruth melléje nem ért.

Ekkor ismét felzokogott; lassan, nagyon lassan a térdére roskadt, és csókolgatni kezdte Ruth doktornő csizmáit.

- Jó leszek! Mindent megteszek... csak... Ó, Teremtőm, nagyon jól viselem majd magam... Adjátok vissza a fiamat! Steve! Hol vagy, Steve!

Ruth megrándult, mintha ostorral vágta volna végig rajta, aztán felemelte a kezét, és arcul ütötte a lányt. A lány hangtalanul a hátára esett, szája sarkából szivárogni kezdett a vér.

Ez volt a pillanat, amikor én is elveszítettem a fejem. Ruthhoz ugrottam, elkaptam a karját, és óriási pofont kentem le neki. Kissé elszállt, jó másfél méternyire, és úgy összegömbölyödött, mint egy sündisznó.

A lány fölé hajoltam, hogy felsegítsem. Halkan, szaggatottan lélegzett: csapzott haja izzadt homlokába hullott. Valaha szép lehetett, nagyon szép. És valakire emlékeztetett: nagyon emlékeztetett.

Kinyitotta a szemét, és rám nézett. Igyekeztem barátságosan mosolyogni, amennyire a jelen körülmények között csak tellett tőlem. Mosolyomat azonban egy kemény rúgás oszlatta szét, amelyet ez esetben én kaptam a nyakszirtem tájkára. Mint kondorkeselyű a bárányra, úgy csapott le rám: karmolta az arcom, majd felemelkedett és csizmás lábát a fejem fölé emelte.

- Du Mistker! - üvöltötte. - Csirkefogó! Megöllek!

Mielőtt azonban még rám taposhatott volna, megfogtam a csizmát a fejem felett, és gyengéden megcsavartam. Gazdája hangosan feljajdult, és belezuhant egy bokorba.

Nyögve feltápáskodtam és a lány felé fordultam. Ekkor viszont én szisszentem fel meglepetésemben: míg Ruth barátságos rúgásait igyekeztem elkerülni, a szőke lány eltűnt az éjszakában.

Ha nem lett volna roppant kínos, ami történt, elégedetten szemlélhettem volna a művem. Ruth csábos arcán egy négyujjú tenyér lila lenyomata látszott, amiben felismerni véltem saját tenyeremet. Halkan elkáromkodtam magam, és igyekeztem lelket verni belé.

Felemeltem, hátára fektettem, ölembe vettem a fejét. Szeme a semmibe meredt, mintha meghalt volna.

Úgy ültünk a bokrok között, mint Rómeó és Júlia, és bárki elalélt szerelmeseknek tarthatott volna bennünket. Így is maradtunk egészen addig, amíg csak nagy csörtetéssel körénk nem gyűltek a többiek.

Löwenroth térdre vágódott mellettem, és elkapta Ruth csuklóját.

- Úristen, Lawrence! Mi történik itt?

- Azt én is szeretném tudni - mondtam, és megtapogattam a fejem. - Legjobb lesz, ha megkérdezi Ruth doktornőt!

- Mi történt vele?

- Hát... alighanem felpofoztam!

- Megőrült?

- Lehet. De hogy nem én vagyok az egyetlen örült errefelé, az biztos. Leugrottam ide, hogy megnézzem azt a szerencsétlen lányt, erre Wessely doktornő egyetlen rúgással leküldött a térképről.

Ruth megmozdult, felült és nagyot sóhajtva körülnézett.

- Az ördögbe is - mondta halkán. - Meglépett?

Löwenroth felsegítette, én pedig csak néztem rá, mint akinek nagyon-nagyon rossz a lelkiismerete.

Enyhén ingadozva felállt, és tenyerei közé szorította a fejét.

- Maga volt?

A kérdés minden kétséget kizáróan nekem szólt.

- Tulajdonképpen én, de...

- Tudja mit csinált?

- Sajnálom.

- Nem arról van szó. Tudja egyáltalán mit csinált?

- Gondolom, felpofoztam magát. Mondtam már, hogy sajnálom.

- Megöli azt a lányt - mondta szelíden. - Ha máris meg nem ölte.

- Én? - csengett felháborodottan a hangom. - Én ölöm meg? Nagyon is úgy néz ki, hogy inkább sikerült megmentenem az életét.

Rám nézett, de nem mondhatnám, hogy szerelemmel volt teli a tekintete.

- Mondja meg neki, főnök.

Löwenroth habozott, végül kibökte:

- Ha nem vette volna észre... az a lány bolond. Három évvel ezelőtt szörnyű tragédia történt vele.

Úgy álltunk a sejtelmes árnyékban, mintha egy skóciai kísértetkastély éjszakai gardenpartiján vettünk volna részt.

- Tragédiát mondott?

- A javából. Az atyáktól... hm... menekült hozzánk. Aztán megette egy tigris a gyerekét.

- Mi történt? - kérdeztem hitetlenkedve.

- Sokat mi sem tudunk. Elég az hozzá, hogy az atyáktól menekült hozzánk a gyerekével. Éppen ilyen idő volt, mint most: esős évszak kezdetén, vihar után. Valami történt vele odaát, ami szökésre késztette. Pokrócba csavarva hozta magával a gyerekét. Mi természetesen befogadtuk, és alkalmaztuk is ápolónőnek.

- Nem mondta, hogy mitől borult ki annyira?

- Soha. Ha csak említettük is előtte az atyákat, olyan rémület jött rá, hogy attól tartottunk, megtébolyodik. Végezte a munkáját egészen addig, ameddig... az a szörnyűség meg nem esett.

- Úristen! Hogyan történhetett?

Löwenroth felhúzta a vállát, és reménytelenül legyintett.

- Ezerszer is végiggondoltunk mindent. Képzelheti, hogy szörnyű lelkifurdalásaink voltak. Teljesen érthetetlen és kiszámíthatatlan volt a dolog. Csak hát, hozzá kell tennem, itt a dzsungel szélén élünk, és olyasmik is előfordulhatnak, amik odaát, Európában, elképzelhetetlenek.

- Volt rendőrségi vizsgálat?

- Természetesen. Csittakangból jött ki a helyi megbízott. Ő végezte a nyomozást.

- Találtak valamit?

- Csak vért. És ruhafoszlányokat.

- Semmi egyebet?

- Mit kellett volna még találnunk? A megbízott tapasztalt tigrisvadász, és a nyomok magukért beszéltek. Belopódzott egy tigris a kertbe, és felfalta azt a szerencsétlen kölyköt.

- Világos nappal?

- Kedves Mr. Lawrence, a tigrisek áldozataik kilencvenöt százalékát nappali fényben falják fel. Az elmúlt évben csak Csittakang körzetében kilenc postást öltek meg. A postások ugyanis kerékpáron vagy motoron járnak. Errefelé ez nem nagy dolog.

Amíg beszélt, egyre csak füleltem: hátha meghallom újra Holdanyó énekét.

- Hogy értette, hogy megölöm?

Ruth felkapta a fejét.

- Úgy, hogy nem engedte megfogni! Ha kiszökik a dzsungelba...! El kellett volna kapnom!

- Feltétlenül ilyen módszerrel?

Kissé meghökkent, de állta a tekintetemet.

- Ha egy ember életéről van szó, semmilyen módszer sem lehet elítélendő!

Visszaballagtunk a teraszra, de bármennyire is ragyogott a Hold, és lágyan suttoztak felettünk a fák, semmi sem tudta visszahozni a korábbi, kellemes hangulatot. Ruth komoran meredt maga elé, Ratna pedig mintha lélegzetet sem mert volna venni. Egyedül Löwenroth próbálta menteni, ami menthető.

Felemelte a boroskancsót, és meg sem várva, hogy a szolgálóasszonyok előkerüljenek, teletöltötte poharainkat.

- Próbáljuk meg elfelejteni ezt a kis incidenst. Sajnos, egy szeretetházban ilyesmi is előfordulnak. Egyszerűen nem tudunk mit kezdeni szegény fejével. Kár, hogy Fellner doktor az igazak álmát alussza, bizonyára örült volna neki, ha megfigyelheti. Az ideggyógyászat az ő területe. Szerencsétlen lány! Hozzá tartozói sincsenek... Kénytelenek vagyunk itt tartani és... őszintén szólva, meglehetősen szigorú körülmények között.

- Steve-nek hívták a gyerekét?

- Kérem? Ja... Nem is tudom. Valószínűleg.

- Ki az a Holdanyó?

- Hogy micsoda?

- Holdanyó.

- Honnan veszi ezt az izét?

- A dalból. Amit a lány énekelt. Valami Holdanyóról szólt, aki felragyog a dzsungel felett.

Löwenroth gyanakodva bámult rám a szemüvege felett.

- Nem is tudtam, hogy maga ismeri a nága nyelvet.

- De még mennyire hogy ismerem. Hiszen éveket töltöttem Burmában. Ha elolvassa a Rovartani Közlemények negyedik évfolyamát, megtalálja jelentéseimet arról, hogy...

Ebben a pillanatban váratlan dolog történt. A bokrok közül harsány, elnyújtott üvöltés hangzott fel: a csapdába esett tigris fájdalmas és mégis fenyegető ordítása. Úgy hangzott, mintha közvetlenül a közelünkben őrjöngene a sebzett állat, és eszeveszett dühvel marcangolná a lábára csapódott acélsapdát.

Néhány másodpercre megdermedtem, aztán megértettem mindent. Villámgyorsan átfutott az agyamon mindaz, amire Radzs Kumar Szingh tanított.

- Ha el akarod kapni őket, lopózz a közelükbe, és utánozd a csapdába esett tigris hangját! Meglátod, megdermednek a rémülettől! Mintha villám csapott volna beléjük. Csak állnak, és a rémület ráfagy az arcukra. Akkor aztán azt csinálhatsz velük, amit akarsz. Mintha fatörzsre céloznál. Te angol vagy, Leslie száhib, mégis szeretlek. Jó, jó, tudom, hogy nem vagy igazi angol, de mégiscsak az vagy. Szóval énekeld el a csapdába esett tigris énekét és kezeden tartod őket...!

Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy cselekedjek. Én is nagyot ordítottam, csak éppen más-hogyan, mint a bozótban rejtőzködő.

- Le az asztal alá!

Elkaptam Ruthot, és megkíséreltem lerántani a földre. Esés közben megragadtam Ratna székének a lábát is, és magam felé húztam.

Ruth azonban, ahelyett hogy hagyta volna magát, elhajolt előlem. A zuhanás lendületét már nem tudtam megállítani, így két széket is magammal sodorva hangos csattanással az asztal alatt landoltam.

Éreztem, hogy élő és vonagló testre taposok, de nem volt időm megválogatni a helyet, ahova lépek.

Felpattantam, odaszáguldottam Ruthhoz, és újra megpróbáltam a földre rántani. Ebben a pillanatban azonban ismét történt valami. A bokrok közül kiemelkedett egy fekete árnyék és felénk kiáltott. Néhány furcsa, torokhangú szót, aminek nem volt semmi, de semmi értelme.

Aztán valami keskeny, fekete tárgy suhant felénk a levegőben. Vékony, pattogva kanyargó, fekete csík. Halk, pengő hangot is hallottam, mintha új húrja pattant volna el, s rémülten arcom elé kaptam a kezem. A fekete szalag átszállt a bokrok felett, és furcsa, nyálas csattanással zuhant közénk.

Elrántottam a szemem elől a kezem: ekkor hangzott fel a második ordítás, amelyet Ruth rémült sikolya követett.

- Gott! Egy kígyó! Úristen... segítsenek!

Kővé dermedtem a rémülettől. Ruth Wessely hattyúnyakán egy jókora kígyó tekergőzött, és villás nyelvét kinyújtva mintha csókra invitálta volna a lányt.

Végső és halálos csókra.

Alighanem teljesen öntudatlanul cselekedtem, hiszen tudatosan aligha vállaltam volna, amit végül is megtettem. Éreztem, hogy ismeretlen erő taszít előre, kilöki magam alól a lábaimat, és arra kényszerít, hogy a lányhoz ugorjak. Megragadtam a kígyó farkát, és egyetlen, hatalmas rántással letéptem Ruth nyakáról. Közvetlenül arcom előtt láttam vastag, pikkelyes bőrét, szemüvegszerű ábráját a fején, piros nyelvét, amellyel fenyegető altatódalt sziszegett a fülembe. Aztán villámgyorsan forogni kezdtem, mint egy örült diszkoszvető.

Egyre gyorsabban forogtam, és csak arra vigyáztam, hogy a forgás ereje minél távolabb tartsa tőlem a kobra fejét. Amikor úgy éreztem, hogy már nem férhet hozzám, elengedtem.

Ma sem tudom megmondani, hol követtem el a hibát. Talán túl hamar engedtem el a kígyót, talán túlságosan ideges voltam ahhoz, hogy ki tudjam számítani a dobás irányát, mindenesetre, ahelyett hogy a bozót felé repült volna, megcsavarodott a levegőben és kinyújtózva, hatalmas csattanással a mozdulatlanra dermedt Willburg doktor mellének vágódott.

Willburg felüvöltött, és megpróbálta letépni magáról a kobrát. A kígyó azonban nem hagyta magát: felfújta a nyakát, megringatta Willburg orra előtt, aztán gyors egymásutánban többször is a doktor arcába harapott.

Willburg ráejtette a kezét a tekergő hullőre, mintha csak meg akarná simogatni. Aztán sírni kezdett felcsukló, hangos sírással. Nyüsztett, mint a beteg kutya, térdre roskadt, és még akkor is zokogott, amikor egyre gyorsuló ütemben rángatózni kezdett a teste.

Fülem mellett revolver dörrent: a kígyó feldobta magát a levegőbe, és vadul tekergőzve igyekezett levetni magát a terasról. A második lövés ismét a levegőbe dobta. Visszaesve elbújt Willburg holtteste alatt.

Éreztem, hogy szakad rólam a veríték, de mit sem törődve hőséggel és veszéllyel, leugrottam a földre. Esés közben kiszabadítottam revolveremet a hónom alól, és kezembe kapva megpróbáltam tájékozódni. A Hold elbújt a szokásos felhőrongyok mögé, kellemetlen félhomályba burkolva a bozótost. Mivel fogalmam sem volt, mekkora lehet a park és főleg, hogy merre van

a kerítés, igen óvatosan haladhattam csak előre. Ezzel viszont óriási előnyt adtam a fekete árnyéknak, hogy eltűnjön előlem.

Odafenn, a fák tetején megrebbentek a levelek, és mintha a Hold fénye még tovább csökkent volna. Mit is tanított Radzs Kumar Szingh? Nekitámasztottam a fejem egy fa rücskös kérgének, és máris hallottam a szavát.

- Te jó ember vagy, Leslie száhib, megérted a mi népünk lelkét. Tudod a nyelvünket, és aki a nyelvet tudja, közel áll ahhoz, hogy a lelket is megismerje. Mi nem szeretjük az angolokat, de ebben a harcban őket kell támogatnunk. Jó, jó, csak figyelj rám. A legtöbb angol pánikba esik, ha egyedül marad az őserdőben. Megzavarják a hangok, a fények, megzavarja a szél is. A fűszál suhogására azt hiszi, hogy tigris közeledik, ha pedig valóban tigris jön, azt hiszi, csak a fű suhog. És mégis ők az urak nálunk, Leslie száhib. A nagyapám mesélt nekem Nána száhibról... Ágyúcső elé kötötték az angolok... Figyelj rám, nagyon figyelj! Ha egyedül maradsz a dzsungelban, az a legfontosabb, hogy ne ess pánikba. Aki rohanni vagy kiáltozni kezd: elveszett! Ha úgy érzed, hogy kiugrik a szíved a mellkasodból, végy erőt magadon, és támaszkodj egy fának. Hajtsd a homlokod a fa törzséhez, és várj egy kicsit. Ne siess, hiszen úgy sincs hova sietned! Hajolj a fához, és szívd be a kéreg illatát! Jó erősen, ameddig csak azt nem érzed, hogy megtelt vele a tüdőd. Akkor fújd ki, ismételd még kétszer, és mondd el egy rövid imát. Lehet a te istenedhez is, de jobb, ha Sivához fohászkodsz! Siva kedveli az erdőben bolyongókat... Ha végeztél az imával, meglátod, csoda történik! A kéreg illata kirepül az orrodból, és képes lesz megismerni a dzsungel minden titkát. Éles lesz a szaglásod, mint a tigrisé, Leslie száhib, csak... csak a fát kell ismerned, amelyhez hozzáhajthatod a fejed.

Mindent úgy tettem, ahogy kellett. Éreztem, hogy a kéregbe zárt illóolajok és narkotikumok fellazítják a sejtjeimet. Tüdőm egyre tágult, készen rá, hogy beszívja az őserdő ezernyi rejtett illatát. Újra visszatértem évtizedek távolából oda, ahova, azt hittem, soha nem fogok többé visszatérni.

Ellöktem magam a fától, és mint az őserdőbe visszakerült Tarzan, egyszeriben ismerős illatokat fedeztem fel. Megéreztem, hogy valahol a bokrok között kék, apró fejű virágok nyílnak, amelyekből arcfestéket készítenek az indiai asszonyok; távolabb pedig sárga liliomok, amelyek porzója kellemesen fűszerezi a vadhúst. Éreztem ide nem illő szagokat is: fekete-kávéét, borét, lőpor füstjét.

Aztán megéreztem valami mást is, ami arra készítetett, hogy a fa törzséhez lapuljak.

Néhány lépésnyi távolságról ugyanis semmihez nem hasonlítható kesernyés illat: emberi verejték szaga csapott felém.

Zsebembe dugtam a pisztolyomat, és négykézlábra ereszkedtem. Óvatosan, nehogy recsenő ágra lépjek, elkezdtem mászni az ellenkező irányba. A terasz felől kiabálást hallottam: futó lábak nesztét, majd mintha valaki porcelánedényt ejtett volna a kőre.

Óvatosan kerülgetve a fatörzseket, nagy kört írtam le. Úgy döntöttem, hogy megpróbálom magamhoz csalogatni. Jobb, ha ő jön hozzám, mintha én kezdem keresgélni a sötétségben. A Hold tintatengerbe süllyedt, s esküdni mertem volna rá, hogy rövidesen ismét elered az eső.

Megmarkoltam egy vastag, de rövid faágat, felemelkedtem és elhajítottam. Körülbelül oda, ahol emberemet sejtettem.

Kerestem egy újabb fadarabot, és ezt is az első után hajítottam. Kivettem a zsebemből a revolveremet, és belesuttogtam a levegőbe az első nága szavakat, amelyek azóta hagyták el az ajkam, hogy Nágaföldre léptem.

- Gyere, kígyótestvér, gyere!

Csak a szavakra koncentráltam és arra, hogy megértse a hívásomat.

- Gyere, kígyótestvér, gyere!

Nem messzire előttem megreccsent valami és finom, mezítlábas léptek suhantak a fűvön.

- Gyere, kígyótestvér, gyere!

Közvetlenül az orrom előtt aprócska tisztás húzódott behajló ágú bokroktól körülvéve. Egyszerre csak úgy éreztem, hogy ismeretlen hatalmas erő kezd a tisztás felé húzni. Megpróbáltam küzdeni ellene, de rövidesen be kellett látnom, hogy tehetetlen vagyok. Lassan, félig önkívületi állapotban léptem ki a tisztásra.

- Gyere, kígyótestvér, gyere!

Ekkor már nem voltam biztos benne, hogy én mormogom-e a szavakat, vagy valaki más. Én hívok-e valakit, vagy valaki engem. Minden összemosódott és homályba fűlt, mint a fölém hajló bokrok ágai.

Amikor újra látni kezdtem, már a tisztás közepén álltam. Velem szemben vékony, ágyékkötős alak sziluettje látszott, kezében fonott kosárral.

- Hívtál - mondta egyszerűen. - Itt vagyok.

Mielőtt még válaszolhattam volna, lekapta a kosár fedelét.

Elmerültem fénylő tekintetének tüzében, és mintha nem is én lettem volna az, akivel mindez történik, érdeklődéssel figyeltem, ahogy benyúl a kosárba, és farkánál fogva előhúzza egy kobrát.

- Hívtál.

Hirtelen villám hasított az éjszakába. Szempillantásnyi időre megvilágosodott felettünk az égnek az a kicsi része, amit a fölénk boruló fák nem takartak el.

Egyszerre úgy éreztem, mintha megkönnyebbültem volna. Mintha mázsás kő esett volna le a mellkasomról. Nem is irányítottam sehová a golyót, csak lőttem. A halk csattanás és a felszálló gyenge füst azonban elég volt ahhoz, hogy végérvényesen eloszlassa a varázst.

A nága férfi nagyot kiáltott, és megforgatta feje felett a kígyót. Láttam, hogy a fekete árnyék sziszegve és tekergőzve felém roppen. Behúztam a nyakam és a földhöz lapultam. A következő pillanatban felpattantam és rávettem magam.

Óriási balegyenest helyeztem el az állán, s még ugyanezzel a lendülettel hatalmasat rúgtam a földön heverő kosárba. A kosár bezuhant a bokrok közé.

Emberem a földre esett, de felpattant, mint a gumilabda és megpróbált eliszkolni. Utána dobta magát; sikerült is elkapnom a sarkát. Lerántottam a földre, és szorosan átöleltem, hogy megnehezítsem a kígyói dolgát.

Az átöleléssel azonban volt egy kis baj. A nága sportszerűtlenül harapni kezdett, amit kénytelen voltam néhány lendületes ütéssel honorálni. Végül békésen elnyújtózott a földön.

Megkerestem elrepült pisztolyomat s kiráztam a csövéből a földet. Alighogy végeztem a művelettel, kopogni kezdett az eső a faleveleken.

A nága nagyot sóhajtott, és kinyitotta a szemét.

- Nem volt szép tőled, kígyótestvér - mondtam. - Jól érted, amit mondok?

Sovány teste megrándult, de nem válaszolt.

Lenéztem rá, és egyszerre elfogott a szánalom. Sovány volt és egészen fiatal. Nem lehetett több húsznál, bár nem könnyű megállapítani a nágaföldi emberek életkorát.

- Nagy kár, hogy nem felelsz - mondtam. - Láthatod, hogy más vagyok, mint a többi. Azokat már megölted volna.

Nagyot nyögött, és az oldalára fordult.

- Téged is megöltelek volna - mondta rekedten. - Ha nem sújt le a fénynyíl, megöltelek volna.

Eltettem a revolverem, és a kosárra mutattam.

- Vedd fel és eredj!

Hitetlenkedve bámult rám:

- Elmehetek?

- El.

- Nem ölsz meg?

- Miért ölnélek? Hiszen magam is kígyótestvér vagyok.

Szomorúan rázta meg a fejét.

- Angol vagy. Nem lehetsz kígyótestvér. De ismered a nágák nyelvét. Miért ismered?

- Valaha köztetek éltem - mondtam. - Az égből jöttem. Akkor, amikor a sárga emberek bevonultak az erdőtokbe.

- Fehér felhőn jöttél?

Bólintottam.

- Apám mesélte - mondta -, hogy az angol száhibok fehér felhőn jöttek. És akik leszálltak az égből, beszélték a kígyóemberek nyelvét. Te is közöttük voltál?

- Közöttük voltam.

- Miért jöttél a kígyóemberek földjére?

- Hogy harcoljak a japánok ellen. A sárga emberek el akarták foglalni az országokat. Erről nem beszélt az apád?

Bólintott és felvette a kosarát.

- Beszélt. De arról is beszélt, hogy valaha hatalmas ország volt a miénk, aztán jöttek az angolok, és megölték mindenkit, aki ellenállt nekik. Ehhez mit szólsz?

- Igazat mondott az apád - mondtam. - Csakhogy az nagyon régen volt. Akkor, amikor lejöttem az égből a fehér felhőn, a japánok jelentették a nagyobb veszélyt az országodra, a kígyóemberekre és az egész világra.

- Az egész világra? - kérdezte. - Mi az a világ?

- Ami körülötted van - mondtam. - Minden. A dzsungel, az emberek, a fák, a virágok.

Feltette a kosarát a fejére, és felnézett rám.

- Te angol vagy?

- Angliában élek. Messze tőle egy kis országban születtem, és abban a háborúban azért az országért is harcoltam, itt, Nágaföldön.

Nem voltam biztos benne, megérti-e, de úgy látszott, megértette.

- Most már úgyis mindegy. Az angolok elmentek, de továbbra is a *karma* irányítja a sorsunkat. Az ember sorsa a *szenvedés*.

Megcsuklott a hangja, ahogy az utolsó szót kimondta.

- Miért jöttél kígyókkal a doktorokhoz?

Felszegte a fejét, és dacosan nézett a szemembe.

- Azt nem mondhatom meg!

- Miért?

- Mert az ember dolga a megbocsátás... és csak az isteneké a bosszú. És én mégis...Nem akarom, hogy más is szenvedjen az én karmám miatt.

Bár a hosszú londoni évek elszoktattak tőle, hogy a keleti emberek gondolkodásmódját kövessem, mintha pattogni kezdett volna agyamról a rozsdá.

- Bosszút akarsz állni valamiért? Előttem nyugodtan beszélhetsz, hiszen én is kígyótestvér vagyok.

Szomorúan rázta meg a fejét.

- Téged kedvellek, mert jó ember vagy és beszéled a kígyóemberek nyelvét, de nem lehetsz kígyótestvér. Angol ember nem lehet kígyótestvér!

- Figyelj csak ide - mondtam türelmesen. - Hogy hívnak?

Elmosolyodott, gyors kis mosollyal.

- Nevezd csak kígyótestvérenek.

- Jól van, kígyótestvér. Én Leslie vagyok. Elmesélek neked egy történetet, ami akkor esett meg, amikor a japánok bevonultak az Irrawaddy vidékére. Én akkor az angoloknál éltem, Londonban, egy másik városból kerültem oda, egy nagy folyó partjáról, ami majdnem akkora, mint az Irrawaddy. Dunának hívják. Az angolok között éltem, a hinduk nyelvét tanultam és a japánokét. Aztán kitört a háború, és engem azzal bíztak meg, hogy ereszkedjek fehér felhőn közétek és harcoljak a japánok ellen. Társaim is voltak... valamennyien beszélték a hinduk nyelvét, és többen még a kígyóemberekét, a nágákét is. Ekkor tudtam meg azt is, hogy a hinduk nyelvén a kígyó *nága*, ti pedig kígyóemberek vagytok. Volt közöttünk egy férfi, aki félig kígyóember volt, félig indiai. Ő tanított meg rá, hogyan éljek ezen a földön, ha a fehér felhő leereszkedett.

- Ki volt az az ember? - kérdezte gyorsan.

- Egy nagy kígyóvarázsló. Radzs Kumar Szingh.

Megremegett, leejtette a kosarát a földre.

- Radzs Kumar Szingh! - suttogta áhítattal. - A legnagyobb a legnagyobbak között!

- Radzs Kumar Szingh mindenre megtanított - ütöttem tovább a vasat. - Megtanított, hogyan éljek közöttetek. - Lehalkítottam a hangom és közelebb hajoltam hozzá: - Siva hónapjának tizenötödik éjszakáján, holdtöltekor megtanított a kígyótáncra. Amikor a kígyók, a nágák, győztes harcot vívtak a nagy Garuda-madárral.

- A kígyóemberek szent szertartása...!

- Amikor győzelmet arattak a nágák a madár felett, lakomával pecsételtük meg eskünket...

- A nagy kígyóalakoma! - suttogta.

Megborzongtam, ahogy visszaemlékeztem Radzs Kumar Szingh szertartására, és a kígyóvacsorára, amelynek során elfogyasztottunk néhány kobrát, hogy erejük belénk költözzék.

- És a jel? - kérdezte óvatosan. - Hol van a jel?

Közel léptem hozzá, hogy súrolta az arcom az arcát. Felgyűrtem ingem ujját, és megmutattam neki a felső karom.

A hold ebben a pillanatban kibukkant a felhők közül: éles fényében élni látszott a karomra tetovált, tekergő kígyó.

- A kobra jele! - suttogta, és kosara mellé rogyott. - Radzs Kumar Szingh a kobraemberek varázslója volt... Légy üdvözölve, kígyótestvérem!

Arcához érintettem az arcom, és visszaengedtem az ingem ujját.

- Az angolok Leslie-nek hívnak. Ha ők is hallják, amikor beszélünk, szólíts Leslie száhibnak.

- Úgy lesz, száhib.

- Most pedig beszélj, kígyótestvér! Miért dobtál kobrát a doktorokra?

Elfelhősödött az arca, és megrázta a fejét.

- Sajnálom, testvér, erről nem beszélhetek. Amíg le nem győzöm ellenségeimet, még az istenekhez szóló imáimban sem ejtethem ki annak a nevét, aki ellen küzdök. Meg kell értened, kígyótestvérem!

Gyorsan beláttam, hogy úgysem változtathatok a dolgon. Ha egyszer megfogadta, hogy addig nem beszél, amíg meg nem ölte ellenségeit, úgysem húzok ki belőle semmit. Inkább megöleti magát, mintsem megszegje a törzsi isteneknek, vagy éppen ősei szellemének tett ígérését.

Én azonban nem tettem ígéretet senkinek, én beszélhetek.

- Láttad a lányt?

Nézett rám szótlánul.

- Azt, aki énekelt.

Bólintott. Úgy látszik, azt nem fogadta meg, hogy ne bólintson, ha kérdezik.

- Láttad már máskor is?

Bólintás.

- Mindig ezt a dalt énekli?

Bólintás.

- Régóta itt él már?

Bólintás.

- Figyelj ide - mondtam -, nem akarom, hogy megszegd a fogadalmadat. Keresek valakit, aki a kígyótestvérek ellensége. Keresek valakit, és meg akarom fogni, hogy belemarhassak. Érted?

- Kit keresel, testvérem?

- Azt, akiről a lány énekelt!

Megborzongott és felvette a kosarát. Felém fordult, gyűlölettől világító arccal.

- Az a lány a halálról énekelt, testvérem. Itt minden a halálról énekel. Nekem bosszút kell állnom Laongért - aztán ajka elé kapta a kezét, mint aki máris sokat, túl sokat mondott.

- Laong? - kérdeztem. - Az istennő?

Megrázta a fejét, szótlanul.

- Holdanyót keresem - mondtam gyorsan. - Meg kell találnom Holdanyót!

Szinte világított a szeme fehérje, ahogy félt.

- Holdanyó gonosz, nagyon gonosz - suttogta. - Holdanyó rettenetes és... Káli anya is támogatja. Ha ő nem segítené, már régen megöltem volna. Ő vigyáz tigriseivel Holdanyóra. De én megölöm! Nekem meg kell ölnöm, még akkor is, ha Káli ítélt majd felettem. Laongért kell bosszút állnom!

- Kígyótestvérem - próbálkoztam egyre kétségbeesettebben -, te tudod, hogy ki a Holdanyó. Őt akartad megölni? Kire dobtad a kígyót?

Ekkor egészen közélről, a bokrok közül, váratlanul felhangzott a dal. Lassan, vontatottan szárnyalt: mintha megdermedt volna tőle még a levegő is. A levelek abba hagyták könnyű táncukat az ágakon, a virágok összezárták szirmaikat. Mintha a halál lehelete érintette volna meg a természetet.

Pedig a dal szelíd volt és ígéretes. Ígért, méghozzá feltámadást. Feltámadást és örök életet.

*Elűzöm a halált, legyőzöm a halált,
Lássátok tündöklő lényemet!
Megszülettek majd, ha rátok vetem fényem:
Mint Holdanyó fényes arca a dzsungel felett!*

Megrebbentek a bokrok ágai és a tépett ruhájú lány kíváncszorgott a tisztásra.

A kígyóember felkiáltott: fejével előre bevetette magát a bozótbába. Rövid ideig még hallatszott a csörtetése, aztán elenyészett.

A lány figyelme a nága kosara felé fordult. Lehajolt és felemelte. Felém fordult, de biztos voltam benne, hogy nem lát. Elnézett a fejem felett, és halkán suttogott valamit. Gyorsan beszélt, ismeretlen nyelven.

Rákiáltottam, de elkéstem vele. A kosár teteje megremegett, félrebillent, és széles, szürkés-barna, jellegzetesen felfújtt nyakrész emelkedett ki belőle. Lassan himbálózva követte a lány szavainak ritmusát. Pikkelyes bőrén megcsillant a szemüvegforma ábra.

A lány hagyta, hogy a kobra megérintse az arcát. Kinyújtott, villás nyelvvel végigtapogatta, aztán lejjebb ereszkedett. Úgy látszott, mintha be akarna bújni a lány ruhája alá, a tépett mellrész szakadásán keresztül. Végül meggondolta magát: felemelkedett, és lágy mozdulattal áldozata nyakába mart.

Behunytam a szemem, megfordult előttem a világ. Mire kinyitottam, a lány már a földön térdelt; a nága kosara előtte hevert a fűben. Mosolyogva megsimogatta a nyakát, ügyet sem vetve a körülötte tekergő kobra. A homályos Hold felé fordította az arcát: lezárt szemhéján át patakzottak a könnyek.

- Steve! - mondta halkán, hívogatóan, aztán elnyúlt a fűben.

Tehetetlen haragomban előrántottam a revolveremet, hogy legalább ennek a rohadt kígyónak szétlőjem a fejét. Hej, de nagy bajt csináltál, kígyótestvérem!

A könnyek még ott ragyogtak a lány arcán, mint apró igazgyöngyök. Éreztem, hogy valami megkeményedik bennem és szorosabban markoltam a fegyvert. Isten a tanúm rá, hogy nem a kobrát gyűlöltem legjobban!

Lehajtottam a fejem, hogy felső karommal megtöröljem a homlokom. S ekkor elkövettem azt a vigyázatlanságot, amire pedig valamennyi tanítómesterem nyomatékosan felhívta a figyelmemet. Hiába, a londoni évek elaltatták éberségemet.

Éreztem, hogy a szemembe folyó izzadságcseppek égetnek, mint a tűz. Amikor újra kinyitottam a szemem, a kígyó már az én arcom előtt ringatta felfújott testét. Önkéntelenül is megbecsültem a távolságot: öt-tíz centiméternyire tőlem hullámozott a kígyó teste, és a rezzenetlen, gonosz, fekete szemek, mintha egyenesen az enyémbe fűrődtek volna.

Hiába volt kezemben a revolver, nem használhattam. Ha felemelem a kezem, azonnal belemar. Nem csinálhattam egyebet, minthogy egyetlen lapra tettem fel mindent. Arra a lapra, amely évekkkel ezelőtt joker lehetett volna, most azonban már nem tudtam, micsoda.

Lehet, hogy a legalacsonyabb értékű az egész csomagban.

A kígyó szemébe néztem, bármennyire is nehezemre esett. Aztán dúdolni kezdtem rekedten és alighanem borzasztóan hamisan is. Az idő elmosta bennem a régen jól ismert dallamot, és most kétségbeesve kerestem a dal töredékeit.

*Nágarádzsa, kígyókirály fia,
Serkenj fel, ha itt a lakoma!
Üres már a garuda szállása:
Messze hallik szárnya suhogása!*

Dúdoltam, ahogy Radzs Kumar Szingh megtanított rá.

Esküdni mertem volna, hogy a kígyó meghökkent, ahogy meghallotta a dalt. Lehet, hogy a nága is ezt énekelgette neki, vagy valami hasonlót.

Radzs Kumar Szingh azt tanította, hogy gyorsan kell cselekedni, ha az állaton fogott a varázs. Te jószágos isten, de fogott-e?

Amilyen gyorsan csak tudtam, hanyatt dobtam magam. Száraz faág reccsent alattam, derekam táján szúró fájdalmat éreztem. A revolver kirepült a kezemből: bele a sötétségbe. Megpróbáltam talpra állni, hogy addig meneküljek, amíg még lehet.

Amikor félig felemelkedtem, meggyőződhettem róla, hogy elkéstem. A barna villanások ismét ott cikáztak az arcom előtt; hallottam a kígyó mérges sziszegését is. Azt is tudtam, hogy ez alkalommal akármit is teszek - énekelek vagy futni próbálok -, nincs kegyelem. A hulló rájött, hogy idegen vagyok, hiszen menekülni próbáltam előle. Akkor, régen, addig énekeltem volna, amíg magától vissza nem mászik a kosarába, vagy habozás nélkül megmarkolom a feje alatt a nyakát, hogy ne tudjon belém marni. *Most* azonban nem mertem megtenni ezt a mozdulatot. S alighanem ez a pillanatnyi megingás lett a vesztém.

A kígyó egészen magasra emelkedett. Előrelendítettem a kezem, hogy a harapás után azonnal végezzek vele, amikor a hátam mögött lövés csattant. Elkaptam a sikamlós testet, talpam alá gyűrtem és megrántottam. Éreztem, hogy megszakad benne valami, de még mindig vadul tekergőzve rácsavarodott az alsó karomra.

Kiáltani akartam: nem jött ki hang a számon. A kígyó szemét kerestem; nem volt sehol a feje. Letépte a pisztolygolyó, amely a bokrok közül röppent ki, éppen a legjobb időben.

Hányingerrel küszködve szabadultam meg a hulló verdeső maradványaitól, és undorral a bozótba hajítottam.

- Ki az? - kérdeztem rekedten.

A bokrok megzörrentek, szétnyíltak, és fehér köpenyes kopasz árnyék nyomakodott ki a tisztásra. Kezében revolvért tartott és a fűre bámult, mintha nem bízna benne, hogy sikerült megölnie támadómat.

- Béke legyen veled, Krisna békéje! - mondta nyugodtan, és belefűjt pisztolya csövébe. - Hogy érzi magát, főhekus?

Dasz testvér volt.

A lövés zajára megélenkült a terasz. Előbb angolul, majd németül kiabáltak egymásnak.

Nem volt vesztegetni való időm, ezért feléje nyújtottam a kezem:

- Adja ide a pisztolyát!

- A magáé hol van?

- Majd később. Hogy az ördögbe került ide?

- Az atyák hoztak el Csittakangból. Ha elmondanám, mi történt ott, uramisten...

- Mindenről tudok. Egyelőre mondja azt, hogy utánam jött. Segíteni akar a rovargyűjtésben, oké?

- Hiszen valóban maga után jöttem! Ki akarom nyírni azokat a rohadtakat!

- Kiket, ha szabad kérdeznem?

- Akik halomra ölnek bennünket.

Tölcseért csináltam a kezemből, és a terasz felé kiáltottam.

- Hahó! Hallanak engem?

Meglepően közletről érkezett Löwenroth válasza.

- Hol van, Lawrence? Mi történt, az istenért?

- Mindenki maradjon ott, ahol van! Senki ne közelítsen felém!

- Mi történt, Lawrence? Jól van?

- Én jól, de egy elszabadult kobra kószál a bokrok között. Azonnal menjenek vissza a teraszra!

Megálltam és körülnéztem. Egyáltalán nem volt ostobaság, amit mondtam. Ha jól számoltam, kellett lennie még egy kígyónak. Egyet a nága földobott a teraszra, egyet rám hajított, egy pedig magától mászott ki a kosárból. Az, amelyik elrepült a fejem felett, szabadon kószál a bokrok között.

Dasszal a nyomomban átcsörtettem a bokrokon, és meg sem álltam a teraszig.

Mondanom sem kell, hogy pokoli összevisszaság uralkodott odafenn. Néhány barna képű alkalmazott óriási zseblámpákkal a környéket pásztázta: egyszerre irányították ránk valamennyi csóvájukat, amikor felbukkantunk a terasz előtt.

Löwenroth, a doktornők, Jungerth úgy néztek velem szembe, mintha kísértetet látnának.

- Úristen... Lawrence... Ez kicsoda?

Dasz úgy állt mellettem, mint Holdanyó viaszba öntött mása. Arca ragyogott a holdfényben, farkosa lehullt a homlokára, piszkosszürke köpenye öregasszonyossá tette a megjelenését.

Néhány szóval elmondtam, hogy némi pénzért vállalkozott a rovargyűjtésre. Az atyák hozták el a missziósházig, onnan gyalog tette meg az utat.

Löwenroth méla undorral szemlélte a Krisna-hívót; a doktornők nemkülönben. Csak egy burmai asszony vette magának a fáradságot, hogy széket kerítsen neki.

- Úristen! - fohászkodott Löwenroth. - Ennek is éppen most kellett megtörténnie!

- Újra énekelt a bolondja.

- Igen. Hallottam.

- Többé már nem fog énekelni.

- Ezt hogy érti...? - sápadt el Löwenroth. - Csak nem...?

- De igen - mondtam. - A lány meghalt.

- Úristen! Hogyan?

- Megmarta egy kígyó. Egy kobra.

- Ez örület! Egyszerűen örület! - pattant fel a doktor. - Egy örült mászkál a kertben, aki kígyókat hajigál szereszéjjel... Ez a szerencsétlen Willburg, és most a lány is! Magába meg mi ütött? - fordult hozzám szemrehányóan. - Mi jutott eszébe, hogy a bokrok közé mászson éjszaka? Ha magát harapja meg a kígyó, mosakodhatnék a hatóságok előtt. Mi az ördögért...?

Félbeszakítottam, mielőtt még nagyon belemelegedett volna.

- Ha nem tévedek, itt gyilkosság történt, Herr Doktor. Én ugyan nem vagyok se rendőr, se nyomozó, sőt még a törvény embere sem, de azt tanultam, ha valaki gyilkolt, akkor minden törvénytisztelő állampolgárnak azon kell igyekeznie, hogy rács mögé juttassa a gazembert. Nem így van?

- Maga megörült - csapta össze a kezét Ruth. - Ez Nágaföld, nem a Piccadilly! Mindenesetre köszönöm, amit értem tett. Mi történt magával a... fák között?

- Találkoztam a lánnyal. Sajnos, megölték.

- Láttá, ki tette?

- Alighanem az, aki magát is el akarta tenni láb alól. Csak egy sötét árnyat láttam.

- És... hogyan?

- A módszer ugyanaz. Kígyót dobott a nyakába.

- Mondom, hogy egy örült mászkál odalenn! - káromkodott Löwenroth, és még olyanokat is mondott, amelyek nemigen tűrik a nyomdafestéket. - Ha elkapom a fickót, kitaposom a belét!

- Az a legkevesebb - morogta Jungerth.

- Mit látott... még? - kérdezte Ruth.

- Meglehetősen sötét van odalenn. Nincs valami elképzelése róla, ki lehet az, aki magukra vadászik? - fordultam Löwenrothhoz:

A doktor nagyot sóhajtott.

- Mr. Lawrence, ha nem tudná, Nágaföld határán vagyunk. Körülöttünk olyan emberek élnek, akik csak nemrégén léptek ki a kőkorszakból. Apáik és nagyapáik még fejjavadászok voltak. Mit tudom én, hogy mit gondolnak rólunk! Amikor idejöttünk, eszembe sem jutott, hogy bajunk lehet velük. Azóta azonban egyre sokasodnak a baljós jelek.

- Jelek?

- Például emberi koponyák. Vidám dolog, mi? Megyek át az udvaron, és egyszerre csak az egyik faágról elém huppan egy szépen kifőzött koponya. De sorolhatnám az ilyen, és ehhez hasonló apró figyelmességeket. Hogy miért? Fogalmam sincs róla. Senki sem jött ide közlünk, hogy megtárgyaljuk a problémáikat. Maga talán jobban ismeri őket. Lehet, hogy megsértettük az ősök szellemeit, vagy valamelyik varázslónál kihúztuk a gyufát. Persze, az is lehet, hogy mások disznóságaiért mi kapunk a pofánkba...!

Nem volt túlságosan irodalmi a stílusa, de az elmúlt percek alaposan megviselték az idegeit.

- Fogalmam sincs róla, mit csináltak velük azok az átkozott csuhások...! Az a szerencsétlen, bolond lány, látta, milyen állapotban lógott meg tőlük? Vagy a harikrisnák a Brahmaputránál! Ruth mindent elmondott, ami az úton történt. Hátha valamelyikük elszöktette a törzsfőnök lányát! Szívesen kiengesztelném, bárkinek is vagyunk a begyében, de mit tegyek, ha nem hajlandók kommunikálni velem? Nincs valami ötlete, hogy mit csináljak?

- Egyelőre nincs.

- Pedig elhíheti, hogy nem európai fickó dobálja ezeket az átkozott kígyókat! Ha csak rájuk gondolok, kiver a víz. Azt hiszem, el akarnak üldözni bennünket. Persze, ha jobban meg-gondolom, nem is lenne olyan ostoba dolog felszedni a sátorfánkat és eltűnni, amíg még lehet!

- Ugyan, ugyan, főnök - ráncolta össze a szemöldökét kedvetlenül Ruth. - Ön is tudja, hogy ez lehetetlen.

- Na, persze. A költözés a csőd szélére sodorna bennünket. Nem tehetem kockára az öregeink boldogságát! De azt sem hagyhatjuk, hogy ezek az átkozottak kiirtsanak bennünket a kígyóikkal!

- Arra sosem gondolt, hogy értesítenie kellene a hatóságokat? - kérdeztem.

- A hatóságokat! - utánozott gúnyosan. - Sokra is mennék velük...!

- A gyilkosokat mindenütt megbüntetik.

- A gyilkosokat igen. Csakhogy ezek nem azok. Nágaföld törzsi területnek számít, ahol nem érvényesek a burmai törvények. A kormánzatnak az az álláspontja, hogy meg kell hagyni őket olyanoknak, amilyenek; nem szabad siettetni a fejlődésüket. És ebben kétségtelenül van is valami. Nem egy primitív nép tűnt el a süllyesztőben csak azért, mert túl korán ismertették meg a technikai civilizáció „áldásaival”. Egyszóval, a törzsi területekre és a határterületre is más törvények vonatkoznak. Aki ide belép, saját felelősségére teszi. Mi is aláírtuk a megfelelő nyilatkozatot, gondolom, maga is. Amikor legutoljára Rangoonban jártam, olvastam az újságban, hogy az északi határterületen fél falut kiirtott egy másik törzs: fejüket felakasztották a közeli fákra, testüket pedig hazavitték, feldarabolták, beásták a földjeikbe, hogy jobb legyen a termés. Valami termékenység kultusz ez, vagy mi a fene. S tudja mi történt? A hadsereg egy helikoptere néhány órát ott körözött a falu felett, aztán hazarepült. Mi az ördögöt csinálhatott volna egyebet? Meg lehet-e büntetni embereket olyan tettükért, ami az ő erkölcsi fogalmaik szerint hőstett, nem pedig büntett? Hát itt is így lehet valahogy... Ez a fickó kígyókat dobál,

mert útban vagyunk neki. Vagy ő kap el minket, vagy én őt. Csakhogy én iszonyú hátrányban vagyok vele szemben. Ha én nyírom ki, engem bíróság elé állítanak; nekem ugyanis nem szabad nága erkölcsök szerint élnem.

- Nem irigylem, doktor.

- Én se magamat. És magukat sem. Csak menjenek és szedjék a bogaraikat! Előtte ajánlom, hogy oltassák be magukat kígyószérummal, bár a kobra harapása ellen meglehetősen hatástalan.

Valahonnan a messzi távolból halk kattogás hallatszott, amely egyre erősödve mennydörgés-szerű robajjá fokozódott.

Löwenroth felemelte a fejét, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Simonian. Na, végre!

Néhány perc múlva elhalt a motordübörgés, és felbukkant a terasz szélénél Simonian doktor, aranykeretes szemüvegével, oldalra fésült, szőke hajával, kutató, világoskék szemével. Úgy látszik, kezdte megfeküdni a gyomromat a sok kígyó, mert ahogy sietősen felkapaszkodott a teraszra, támadásra kész kobrára emlékeztetett. Mögötte Winter lépegetett; degeszre tömött sporttáskája lehúzta a vállát.

Simonian rosszat sejtve körülnézett, aztán Löwenrothon állapodott meg a tekintete.

- Történt valami? - kérdezte, és nyugtalanság vibrált a hangjában.

- Üljön le, doktor - mondta Löwenroth, és maga is leroskadt a székére. - Amire számítottunk, bekövetkezett. Megkezdődött a harc a nágákkal.

Simonian arca kifejezéstelen maradt. Zsebébe nyúlt, kihúzott egy cigarettát, meggyújtotta és mélyen leszívta a füstöt.

- Eredmény?

- Két halott.

Meg sem rezgett a keze, ahogy a cigarettát tartotta.

- Kik?

- Willburg.

- És a másik?

- A bolond lány.

Löwenroth várakozva nézett rá, de Simonian megelégedett a hallottakkal. Megmasszírozta az orrnycgét, és hátrafordult.

- Mr. Lawrence, elhoztam Csittakangból azt az embert, aki segít magának összefogdosni Nágaföld bogarait. Ismerkedjenek össze.

Winter leeresztette sporttáskáját. Elhanyagolt volt a külseje, mintha hónapok óta nem váltott volna ruhát. Bőrdzsekije szakadtan lógott, szépen kivarrt bőrnadrágját repedések éktelenítették.

Odaléptem hozzá, és feléje nyújtottam a kezem.

- Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence. Gondolom, Simonian doktor mindent elmondott, amit tudnia kell. Hajlandó rovarokat fogni?

Megbiccentette a fejét, de nem fogadta el a kezemet.

- Szólítson Robertnak. Különben nincs kifogásom a rovarok ellen.

- Nem ülne le?

- Inkább lefeküdnék.

- Nem tudom, Simonian doktor mennyi pénzt említett...

- Nem fontos - mondta, és felemelte sporttáskáját. - Annyit biztosan fizet, amennyi nekem elég.

- A... hadseregben szolgált?

- Ott.

- Miért hagyta ott?

- Elegendő lett belőle.

- Egyszóval, maga katonaszökevény.

- Már nincs háború. És ha háború nincs, akkor szökevény sincs.

- Mióta él ezen a vidéken?

- Nem számolom a napokat, de ha érdeklí, utána nézhetek.

- Azt mondják, iszik. Igaz ez?

- Igaz - mondta. - Iszom. Na és?

- Nem fogja zavarni a munkában?

- Ha dolgozom, nem iszom. Megmutatná valaki a szobámat?

Kérdő pillantásomra Löwenroth magához intette az egyik burmai szolgát, és suttogott neki valamit. A lány bólintott; intett Winternek, hogy kövesse. A fekete óriás vállára dobta a zsákját, és elindult a lány után.

Néhány percig nyomott hangulatban ültünk. Egészen addig, amíg az első esőcseppek le nem hullottak. Akkor Löwenroth felállt, és szomorúan az asztalra támaszkodott.

- Elnézést kérek, hölgyeim és uraim, de valami sokkal jobbat szerettem volna nyújtani önöknek. Elismerem, szebben is sikerülhetett volna a mai esténk. Még egyszer elnézést és szép álmokat. Bocsássanak meg, nem csúfolódom, csak a megszokás mondatja velem... Jó éjszakát mindenkinek!

10

Ledobtam magam az ágyra, és gondolkodni próbáltam. Mintha ólomnehezék húzta volna lefelé a pilláimat. Úristen! Hiszen ismét majdnem megöltek...! Sejtettem, hogy nem lesz ártatlan golfparty a nágaföldi kirándulás, azt azonban nem gondoltam, hogy kobraikat hajigálnak a nyakamba. Úristen! Kellott nekem ismét beszállnom egy ilyen buliba!?

Persze azért némi elégedettséget is éreztem. Amit elterveztem, kitűnően bejött. Sőt, még váratlan segítséget is kaptam Dasz személyében.

Az eső kopogott az ablakon, és azt hiszem, el is szundíthattam egy kicsit. Álmomban egyre erősödött az esődobolás; már az ajtót is verte, nemcsak az ablakot.

Hirtelen kiröppent az álom a szememből. Felriadtam. Halk kopogást hallottam és türelmetlen suttogást.

- Mr. Lawrence... Leslie, kérem...

Felkaptam a köpenyemet, és önkéntelenül is megszokott revolveremet kerestem, de csak Daszé volt a szék karfájára hajított nadrágom zsebében.

Félreálltam az ajtónyílásból, és kitártam az ajtót.

Ratna doktornő állt a küszöb előtt.

Kibámultam rá, mire gyorsan körülnézett, és levegő után kapkodva suttogta.

- Beenged?

Borzas afrofrizurája pikáns vonást kölcsönzött szép metszésű arcának, és a testére simuló hálóköntös merészen kiemelte azt, amire ugyancsak büszke lehetett.

Úgy tett, mintha nem vette volna észre, ahogy végigfutott rajta a szemem, pedig szándékosan úgy csináltam, hogy észrevegye.

- Ne haragudjon, hogy betolakszom magához e késő éjszakai órán, de...

- Foglaljon helyet, doktornő.

Körülnézett, aztán kényelmetlen, fehérre festett kórházi széket választott. Benyúlt köpenye zsebébe, és cigarettát húzott elő. Remegett a keze, ahogy rágyújtott.

- Bizonyára meglepődik, hogy... Nem is tudom, mit mondjak. Azt hiszem, kész vagyok egy kicsit...

Lecsücsentem vele szemben az ágyra, és egyelőre nem mondtam semmit. Jobb, ha hagyom, hadd beszélje ki magától, ami nyugtalanítja.

Rám nézett és csak ennyit mondott:

- Félek.

Volt valami a hangjában, ami őszinteségre emlékeztetett. Bár ritkán pipázom, most mégis elővettem rövid szárú kedvencemet, óvatosan megtömtem és szándékosan lassan, szipákolva meggyújtottam. Fújtam néhány karikát, miközben vártam, hogy újra mondjon valamit. Ő azonban csak hallgatott, és megbabonázva nézte a mennyezet felé szálló füstkarikákat.

Kénytelen voltam felvenni a beszélgetés fonalát.

- Fél?

- Félek.

- Mitől?

- A haláltól.

- A haláltól mindannyian félünk - mondtam, és nagyon meg voltam elégedve magammal. Filozofikus mélység, pipa a szájban, trópusi éjszaka - csodára okosnak éreztem magam!

- Csakhogy az én halálom igen közeli - mondta, és nagyon komolyan csengett a hangja. Komolyan és megrémülve.

- Ezt hogy érti?
  - Úgy, hogy azt a kígyót alighanem nekem szánták.
  - Magának?
  - Nekem.
  - De hát... Ruth felé repült!
  - Nem számít semmit. Tudja, milyen nehéz tíz méterről pontosan eldobni egy kobrát? Biztos vagyok benne, én voltam a célpont.
- Megszortyogtattam a pipám, és komor képet vágtam.
- Jó, jó, de miért?
  - Mert bűnös vagyok.
  - Miben?
  - Azt nem mondhatom meg.
  - Annyira, hogy halált érdemel érte?
  - Aki ítelt, bizonyára úgy döntött, hogy igen.
  - Tudja, ki dobta a kígyót?
  - Nem, de nem is fontos. Ő csak a kéz, amely végrehajtja az ítéletet. Eszköz: a halál eszköze.
  - És... ki hozza az ítéletet?
- Hitetlenkedve nézett rám, mint aki csodálkozik, hogy nem értem a világ legegyszerűbb dolgát.
- Hát nem tudja? Isten. Egyedül csak ő ítélhet felettünk, valamennyiünk felett.
- Éreztem, hogy enyhe nyomás kezdődik a halántékom táján, ami nem volt éppen jó jel. Rövidesen kínzó fejfájásba torkollik, és akkor már aligha leszek olyan nyugodt, mint eddig.
- Összetéveszt Santarcangeli atyával - mondtam. - Ha gyónni akar, hozzá kell fordulnia.
  - Azt hiszem, félreértett. Bocsásson meg, hogy megzavartam.
- Gyengéden visszanyomtam a székbe.
- Ne kapja fel a vizet. Csak nem egészen értem, mit akar tőlem. Fél, de nem mondja meg, hogy mitől. Istent emlegeti, de gyónni nem akar.
  - Vigyen el innen! Kérve kérem, könyörgök, vigyen el innen! Ha itt maradok, megölnék! El akarok menni innen, hogy levezekeljek mindent!
  - Oké. Magammal viszem, ha akarja. De csak egy feltétellel.
  - Bármit akar, megteszem.
  - Elmond mindent, amit tud. Arról, akitől fél.
- Összekulcsolta a kezét; úgy nézett rám könyörögve.
- Csak ezt az egyet ne! Értse meg, akkor végem. Talán ha túl leszünk mindenem...
- Óriási füstkarikát fújtam a mennyezet felé.
- Gondolja, hogy belemegyek ilyen alkuba? Szöktessem meg, és maga nem ad érte cserébe semmit? Nem lenne túl egyoldalú a megállapodásunk?

Lehajtotta a fejét és szomorúan suttogta:

- Tudom. Hogy is lehettem ilyen ostoba!

Letettem a pipám és megfogtam a kezét.

- Nézze, Ratna, azt hiszem, egy kicsit pihennie kellene. Mikor jött ide, Nágaföldre?

- A többiekkel együtt.

- Nem tett jót magának a dzsungel és a nágák, a kígyókról nem is beszélve. Lehet, hogy az ősei fejjavadászok voltak, de maga már messze esett az ősi fától. Pihennie kellene, Ratna. Sohasem gondolt rá, hogy visszamenjen Európába, vagy Amerikába? Mikor is volt ott utoljára?

Dióbarna és kifürkészhetetlen volt a tekintete.

- Nem járok Európába.

- Akkor ideje, hogy elmenjen. Vegyen ki szabadságot. Apropos! Különb ki az úr a háznál, Simonian vagy Löwenroth?

- Természetesen Löwenroth.

- Én mintha másképp látnám.

Felkacagott rövid, éles nevetéssel.

- Maga sok mindent másképp lát, kedvesem. Különb alighanem igaza van. Pihennem kellene... Torkig vagyok ezzel a világgal, a dzsungellal, a meleggel, az esővel és azzal, hogy holnap talán kígyót dobna a nyakamba. Élni akarok! Élni és szeretni! Nem akarom, hogy megmarjon egy kígyó! Meghalunk mindannyian, hát nem érti?

Hisztérikus zokogásba csapott át a hangja.

- Megölnek valamennyiünket! Kiakasztották a koponyákat a fákra, és rajtuk volt az én hajam is! Willburg képét átszúrták egy nyíllal, és én tudtam, hogy meg kell halnia! Én nem akartam, esküszöm, hogy nem akartam...! Bűnös vagyok, de nem akartam! Értse meg, nem volt egy fillérem sem, és mit várhat egy molukkui félvér Hollandiában. Csak ápolónő lehettem volna, amikor... Istenem, könyörülj rajtam! Én megmondtam, hogy megölnek bennünket, de nem hallgattak rám! Miért pont azok a nők kellettek nekik? Hát tehetek én róla, hogy meghaltak? Megmondtam, hogy a tigrisek sem segítenek rajtunk! El akarok menni innen! Vigyen el és szeressen! Szeretni akarok, mert meghalok! Mindent el akarok felejteni...! A magáé akarok lenni, és elmenni innen messze-messze...!

Felugrott, tépni, szaggatni kezdte magáról a ruhát. Őszintén szólva el sem tudtam képzelni, hogy mit csináljak. Megdöbbenett amit mondott, pedig felét sem értettem.

Megpróbáltam lefogni a kezét, de kirántotta a kezemből, és tovább vetkőzött. Néhány pillanat múlva meztelenül állt előttem.

Bármelyik festő szívesen választotta volna modellül, ha a huszadik század második felének Vénuszát akarta volna megfesteni. Annak a századnak a szépségideálját, amelyben a már korábban megkezdődött fajkeveredés lélegzetállítóan felgyorsult és a fekete, sárga és fehér színek érintkezése nyomán olyan csodálatosan szép emberek születtek, akiknek nyomába sem érhetek a „tisza” fajok képviselői. Ratna dióbarna szemei a déltengeri szigeteket idézték, bőre nemes fát, göndör afrofrizurája a trópusi éjszaka forróságát. Melle hullámozott, és amikor felém nyújtotta a kezét, éreztem, hogy elvesztem.

Ahogy zihált és kiáltozott az ágyon, apró verejtékcseppek bukkantak elő a bőrén, és még e cseppeknek is olyan illatuk volt, mint a szantálfának. Ajka lágy volt és mégis erőszakos, nyelve hegyes és kíméletlen, mint a kobráé.

Később a mellemre hajtotta a fejét, úgy suttogta:

- Elviszel magaddal?

- El.

- Mikor?

- Amint lehet. Komolyan gondolod, hogy velem jössz a dzsungelba?

Megmerevedett, és éreztem, hogy egész teste csupa tiltakozás.

- Ezt mondtam volna?

- Ühüm.

Megrázta a fejét, és megcsókolta a vállam.

- Oda nem. Ott a halál vár rám. Megvárom, amíg visszajössz. Aztán veled megyek.

- Mi bánt, Ratna? Nem akarod elmondani?

- Nem tehetem - suttogta. - Addig van csak biztonságban az életem, amíg hallgatok. Most pedig szeress! Nagyon kérlek, szeress!

Mi mást tehettem volna?

Felkelt, magára kapta a köpenyét és búcsút intett:

- Megígérted, hogy elviszel innen!

- Persze.

- Ha becsapsz, megöllek. Néhány csepp talán még folyik őseim véréből az ereimben. Emlékezz rá, Leslie, ha becsapsz, megöllek!

Kinyitotta az ajtót és kilesett a folyosóra. Odakinn félhomály derengett: egy-egy árva villanykörte szórta csak halvány fényét a falakra.

Összehúzta magán a köpenyét, és ruganyosan, mint a párduc elindult a folyosó vége felé.

Esküdni mertem volna rá, hogy ugyanebben a másodpercben becsukódott valahol egy ajtó.

11

Visszafeküdtem, és megpróbáltam összegezni a történeteket. Addig-addig összegeztem, amíg újra elaludtam. Nem tudom, miről álmodhattam, lehet, hogy megint az esőről; mindenesetre ismét halk kopogtatásra riadtam fel. Jobb az óvatosság alapon kezembe vettem Dasz stukkerét.

A belépő Winter a pisztolyra pillantott, és elmosolyodott. Volt valami a mosolyában, ami nem nagyon tetszett nekem.

Leeresztettem a stukkert, és várakozva néztem rá.

- Történt valami?

- Öltözzék fel és jöjjön velem!

Gyorsan magamra kapkodtam a ruhám.

- Dasz?

- A mellettem lévő szobában alszik. Nem akartam felébreszteni. Ahova megyünk, ketten is éppen elegen vagyunk.

Kinézett az ablakon, és kedvetlenül összerázkódott.

- Brrr! Erre mindig esik?

- Csak fél évig.

- Piszokul megáztam az előbb. Kénytelen voltam ruhát váltani.

- Santarcangeli?

- Egy emelettel feljebb szállásolták el. Éppen maga felett.

- Ki lakik még ezen a folyosón?

- Azt hiszem, rajtunk kívül senki. Legalábbis senki nem moccant, amikor végigjöttem rajta. Löwenroth fogadószobáján kívül csak irodákat láttam és két-három vendégszobát.

- Hogy fekszenek az épületek?

Megvakarta az állát, behunyta a szemét: megpróbálta maga elé képzelni Löwenroth birodalmát.

- Nehéz tájékozódni a bokrok között ebben a töksötétben, de azért bejártam a környéket. Vigye el az ördög, még a csizmám is tönkrement!

- Nem találkozott egy megtermett kobrával?

- Nem, hála istennek. Még csak az hiányzott volna!

- Pedig találkozhat vele. Meg egy fickóval, aki kosárkát hordoz a fején. Jobb, ha tőlem tudja: nem a nagymamájához visz kalácsot benne.

- Majd vigyázok. Szóval, olyan ötszáz lépésnyire innen, van egy ugyanolyan épület, mint ez. Jól elbújtatták a fák közé. Azt hiszem, ott lakik a személyzet, az emeleten. A földszinten laboratóriumok vannak.

- Micsodák?!

- Laboratóriumok.

- Ezt meg honnan veszi?

- Hja, évtizedes tapasztalatom van ezen a téren. Először is: rácsok vannak az ablakokon.

- Na és?

- Minden ablak alá légtisztító berendezést építettek. Tudja miért? Mert én tudom! Továbbá az ablakok gondosan be vannak függönyözve. Nem lakóépület, nem iroda: mi más lenne, mint laboratórium?

- Például konyha.

- A konyha külön van: egy harmadik épületben. De nem is ez az érdekes.

- Hanem mi?

- Az, hogy én *megérezem* a titkos laboratóriumot. Magának nincs hatodik érzéke?

- Bizonyos dolgokhoz igen.

- Na, látja, ilyen vagyok én is. Arról vagyok híres, hogy a legeldugottabb fészekben is azonnal ráhibázok a titkos laboratóriumra. Most pedig minden érzékem dobol és trombitál, hogy itt a labcsi az orrunk előtt!

- Azt állítja, hogy Löwenroth szeretetháza egy óriási heroingyár? Itt, mindenki orra előtt csinálják a narkót?

- Azt nem mondtam. Egy szóval sem mondtam, hogy kábsszert finomítanak. Bár, ki tudja...! Én csak annyit mondtam, hogy patkány legyek, ha az a micsoda a földszinten nem laboratórium!

Leroskadtam az ágyam szélére, és elkeseredetten törni kezdtem a fejem. Amikor felálltam, volt egy elméletem. Hülye elmélet volt, elismerem, de attól még lehetett igaz. Az élet gyakran igazol egészen hülye elméleteket.

Elkezdtem mesélni neki. Elmondtam, hogy mit láttam, amikor Santarcangeliért mentem az atyákhoz. Beszéltem a halott papról a koporsóban, a kerek asztal lovagjairól, a dollárkötegekről és arról, hogy fészületbe épített kamera figyelte minden mozdulatomat.

Lehajtott fejjel hallgatta, és csak akkor mordult fel, amikor befejeztem.

- Hm. Roppant érdekes.

- Kezdetől fogva gyanús volt nekem ez a fene nagy gyűlölködés az atyák és a szeretetház között. Mintha szándékosan mószerolták volna Löwenrothék a papokat.

- Hogy eltereljék a gyanút kellemes kis együttműködésükről?

- Úgy valahogy. Löwenrothék csinálják a heroint. A papok pedig terjesztik. Hát nem zseniális ötlet? A missziós atyák nyugodtan utazgathatnak: melyik eszeveszett vámtisztviselőnek jutna eszébe egy őserdei pátert megmotozni?! Mondom, hogy zseniális ötlet! Ez megmagyarázná az atyák dollármillióit is.

- Hm. És hogy jönnek ide a nágák? És hogyan Holdanyó?

- Hát ez az. Erre kellene fényt derítenünk.

- Távolabb van egy negyedik épület is - folytatta rövid hallgatás után Winter. - Ott laknak az orvosok. Mellettük pedig a kórház, vagy hogy is hívják. Tele kórteremmel, rendelővel. Felettük az öregasszonyok kéglíjei.

- Ez minden?

- Van még vízművük, áramfejlesztő állomásuk és a telep végén található a temető.

- Mekkora?

- Hát... jó nagy. Lakhatnak ott vagy kétszázan.

- Csodálatos a humora. Más semmi?

- Ne siessen, Leslie. Most jön csak a java! Először is van egy épület, aminek nem tudtam rájönni a rendeltetésére. Mindenesetre bűdös, mint a dög.

- Bűdös?

- Ahogy mondom. Mintha valami rohadna benne. Mintha... Olyasféle szaga van, mintha pálinkát főznének, de azért mégsem olyan. Van benne valami a hullaszagból is.

- Óriási!

- Aztán még két épület. Mindegyik zárva. Fogalmam sincs róla, mi lehet bennük. Mindenesetre nemigen lehet megközelíteni őket.

- Őrzik?

- Őrt nem láttam. Láttam viszont egy három méter magas drótkerítést. Körbejártam, de sehol sem tudtam bemenni rajta. Néhány ablak világos volt, és mintha árnyékok mozogtak volna mögöttük. Vártam egy kicsit, hátha jön valaki, de ez a rohadt eső egészen kikészített. Fél óra alatt pacallá áztam.

- Löwenroth felhívta a figyelmemet, hogy az intenzív osztályon kómás betegek is fekszenek, és minden külső hatás a halálukat okozhatná. Talán ezért védi annyira őket.

- Annyira, hogy áramot vezetett a kerítésbe?

- Mit mond?

- Csak úgy viccből hozzávágtam egy nedves faágat. Szikrázott, mint az ördög Jeruzsálemben. Ehhez mit szól?

Mint tarajos felhők az őszi égen gomolyogtak fejemben a gondolatok. Kábítószerüzem? Az atyák a közvetítők és a szállítók?

Nem volt elképzelhetetlen, de mégsem tetszett igazából az ötlet.

Hónom alá dugtam Dasz pisztolyát, és elszánt lélegzetet vettem.

- Gyerünk!

A bejárati ajtó nem volt becsukva; lehet, hogy a szél nyitotta ki. A fák lombja haditáncot járt, az eső azonban alig-alig csepegett. Mintha valaki elállította volna a tiszteletünkre.

Winter felvillantotta a zseblámpáját. Közvetlenül előttünk a terasz húzódott, feldőlt székekkel, árván maradt asztallal. Halk csengéssel üres üveg gördült végig a kőlapokon.

Összeszorítottuk a fogunkat, és bebújtunk a bokrok közé. Alighogy összecsaptak felettünk az ágak, vízcseppek áradata zúdult ránk. Éreztem, hogy gőzölni kezdek, mint egy ósdi mozdony. Robert hátravillantotta a zseblámpáját.

- Itt van?

- Hol a fenébe lennék?

- Ha ezen a bozóton keresztülvágunk, ötpercnnyire van a másik épület.

- Végül is hova az ördögbe megyünk?

- Nyugalom. Az az érzésem, hogy rövidesen kínos kis színjátéknak lesz a tanúja.

Belebotlottam egy faágba, és hangos sziszegések közepette szidtam magam, amiért nem hoztam én is zseblámpát.

- Most vagyunk a második épület mellett - suttogta Winter a sötétbe mutatva. - Ott van a labcsi, és felette a nővérek szobái.

Úgy kanyargott a bokrok között jobbra-balra, mintha itt töltötte volna fél életét. Csodálatosképpen én sem éreztem már idegennek magam: a dzsungel kezdte elmosni az emlékeimre tapadt giz-gaszt.

Robert megtorpant és előremutatott.

- Látja? Ott van a doktorok háza. Tud fára mászni?

- Az a fától függ - morogtam kedvetlenül, mert egy pálmalevélről néhány liternyi víz lottyant a nyakamba. - Pálmára nem.

- Amikor a temetőtől jöttem visszafelé, megpillantottam egy világos ablakot. Tudja, a Harlemben belém nevelték, hogy ha világos ablakot látok, nézzek be rajta. Csakhogy ez az ablak az első emeleten van. Látja? Még mindig világos. Erre aztán kerestem egy fát. Felmásztam rá és bekukkantottam. Aztán lemásztam, és gondoltam, felkeltem magát. Valami rohadt dolog készül odabenn, és... Őszintén szólva nem tudom, mit kellene csinálnunk.

Megdöbbsentett, amit mondott és főleg, ahogy mondta. Nyoma sem volt már a hangjában könnyedségnek és nemtörődömségnek.

- Hol az a fa? - suttogtam, és megmarkoltam a karját.

- Ott! Csak vigyázzon, hogy meg ne lássák. Menjek előre?

Összehúzta kosárlabdázó termetét; átlopakodott a bozótos és az épület közötti téren, amelynek a végében, közvetlenül a ház fala mentén, óriási fa nőtt. A sötétben és az újra csepegő esőben nem tudtam kivenni, milyen lehet, de széles, többfelé ágazó törzse eukaliptuszfélet sejtetett.

Én is összegömbölyödtem és utánairamodtam. Néhány ugrás után a fatörzs mellett találkoztunk. Letörölte az esőcseppeket az arcáról, és felfelé intett.

- Menjen csak előre maga! Ha lepottyanni készül, kiáltson, majd elkapom. Remélem, nem találkozunk a kígyójával!

Néhány perc alatt felkapaszzkodtam az ablak magasságába. Átöleltem egy vastag ágat, és beleakasztottam a lábam, nehogy lepottyanjak. Winter néhány méterrel alattam igyekezett felfelé.

Még egy kicsit feljebb tornáztam magam: ekkor ért az arcom az ablakig. Belestem a félig behúzott függönyök között, és amit láttam, annyira megdöbbsentett, hogy kis híján lecsúsztam az ágról.

- Jól lát?

Nem válaszoltam, mert legszívesebben nem láttam volna semmit. Legszívesebben londoni lakásomon ébredtem volna, és ittam volna egy jókora adag jeges whiskyt.

Az eső szaporán kopogott a leveleken, és én még mindig nem tudtam, hogy ébren vagyok-e, vagy álmodom. Kegyetlen, hihetetlen álmot.

A szoba, amelybe beláttam, nagyjából akkora lehetett, mint az enyém a másik épületben. Egyetlen, kb. hatvan wattos villanykörte világította meg.

Ablakkal szembeni falához támaszkodva Simonian doktor állt, karba tett kézzel: aranykeretes szemüvegén megcsillant a villany pislogó fénye. Arca most is zárkózott és kifürkészhetetlen volt: talán csak keskeny, összeszorított ajka árult el némi érzelmet.

Közvetlenül mellette Löwenroth lihegett: fekete haja izzadságtól fénylett, homlokán verejték gyöngyözött. Időről időre kockás zsebkendőt húzott elő a zsebéből; megtörölte vele az arcát, szétmaszátolva az izzadságcseppeket. Keze jól láthatóan remegett. Általában és egészében

nem tűnt a helyzet urának. Ruth Wessely úgy uralkodott a szoba közepén, mint egy mitológiai nőalak. Időről időre az ablakra pillantott; ilyenkor a levelek közé rejtettem a fejem. Kezében kígyóbőr korbácsot tartott, amelyet minden indiai piacon már néhány rúpiáért örömmel a vásárló nyakába akasztanak az árusok.

Ruth lábánál a félig meztelen Ratna kuporgott: alul kopott farmer volt rajta, felül semmi. Nem számítva azt a néhány vérző, hólyagos csíkot, ami mártírkeretbe foglalta a fejét és hullámzó afrofrizuráját. A véres csíkok végighúzódtak a hátán, a hasán, a mellén. Látható alázattal és belenyugvással várta az újabb ütések.

Simonian ajka megrándult, kérdezett valamit, de hogy mit, a zárt ablak miatt természetesen nem hallhattam. Annyit láttam csak, hogy Ratna megrázza a fejét és beszélni kezd, gyorsan, levegő fogytáig. Ruth úgy nézett a térdelő Ratnára, mintha egy undorító féreg heverne előtte a porban, és csak arra várna, hogy eltapossák.

Simonian újra kérdezett, és Ratna újra válaszolt. A doktor megrázta a fejét; szinte szánakozva nézett a lányra. Ruth felemelte a korbácsot és lecsapott vele: előbb a hátára, majd megkanyarítva a korbács farkát, a mellei közé.

Szinte hallottam a kígyóbőr szisszenését, amint Ratna bőrébe mart. A kis doktornő a melléhez kapott, hatalmas könnyecsek bukkantak ki a szeméből, és nyitott száján láttam, hogy jajgat. Fejét könyörögve emelte Simonian felé, az azonban meg sem mozdult: összeszorított szájjal nézte, mintha választ várna tőle. Ratna behunyta a szemét és megingott. Ujjai közül vörös patakocskák folydogáltak a hasára, kopott farmernadrágjára.

Annyira megrázott mindez, hogy élesen felkiáltottam, és ha Winter el nem markolja a karom, lepottyantam volna a fáról. Lábam megcsúszott, kezemben vonaglani kezdtek az ágak. Szerencsére két acélkar kapta el a derekam, s mire valójában felocsúdtam, már lenn is álltunk a földön.

Néhány pillanatig úgy éreztem, mintha óriáskerékben ülnék. Hol a fejem felett volt a dzsungel, hol mellettem. A kórházépület úgy forgott körülöttem, mintha fittyet hányva a nehézségi erőnek a levegőbe emelkedett volna.

A fa törzséhez szorítottam a homlokom, és megpróbáltam magamhoz térni. Hűvöse kellemesen simogatott. Lassan-lassan úgy éreztem, mintha visszatérne belém az élet.

Az emberi kegyetlenség mindig kiborít. Még akkor is, ha az áldozatok nem emberek. Mindig gyűlöltem az állatkínzókat, és csak hosszas lelkitusa után lettem bogarász, hiszen még a rovarokat is sajnálom. Az azonban, ha ember alázott meg embert, vagy fizikai fájdalmat okozott neki, lelkem mélyéig felháborított.

Sok mindent láttam, és megtanultam, mire képes az ember. Jártam Sanghaj hullahegyei között, láttam lefejezett gyerekeket Mandzsúriában, s halottakat, akiknek a testén egyetlen éjszaka leforgása alatt keresztülnőtt a bambusznád. Sok mindent láttam, de megszokni nem tudtam soha. Ezért is volt rám olyan hatással a látvány, ami a rosszul összehúzott függönyök között a szemem elé tárult.

Megnyaltam a szám: száraz volt és keserű, mintha barackmagot rágtam volna.

Amikor Ratna elment tőlem, mintha ajtócsapódást hallottam volna. Pokoli súlyként nehezedt rám az önvád, hogy a lány miattam szenved.

Winter türelmesen várt és bátorítóan rám mosolygott.

- Nos - kérdezte végül -, mindent látott?

Szótlanul, nehézkesen bólintottam.

- Maga szerint mi ez?
- Azt hiszem... büntetés.
- Úgy gondolja, hogy azt a nőt azért verik, mert elkövetett valamit?
- Biztos lehet benne.
- Jó lenne tudni, hogy mit.
- Ha kíváncsi, elmondhatom.
- Viccel?
- Bejött hozzám az éjszaka.

Zavartan felgyújtotta a lámpáját, majd lekattintotta.

- Csak kérdezzem nyugodtan - mondtam. - Nincs titkolnivalóm.
  - El... árult valamit?
  - Semmit, ami közelebb vinne bennünket a megoldáshoz. Egyszerűen csak el akar szökni velünk.
  - Úgy érti, hogy *magával*?
  - Nem hiszem, hogy belém szeretett volna. Én csak egy lehetőség vagyok számára, hogy eltűnhessen innen. Ha egyáltalán komolyan gondolta a dolgot.
  - Semmi mást nem tudott kiszedni belőle?
  - Semmit. Pedig megpróbáltam.
  - Hogy jöttek rá, hogy magánál volt?
  - Valaki kilesett minket. Ajtócsapódást hallottam a folyosón, amikor elment tőlem.
  - Tehát azt hiszik, hogy elmondott magának valamit.
  - Alighanem. És most meg akarnak bizonyosodni róla, valóban így történt-e a dolog.
  - Hm. Egészen biztos maga abban, hogy jó nyomon járunk? Hogy nem vagyunk valami iszonyú és megveszekedett tévedés áldozatai? Hogy belekerültünk valamibe, amihez az égegyadta világon semmi közünk? Nekünk az a feladatunk, hogy a lányokat keressük és Holdanyót, nem pedig heroint és ópiumot. Ez a kábszeresek dolga.
  - Nem tudom - mondtam bizonytalanul. - De Holdanyónak valahol itt kell lennie. Hiszen róla énekelt a bolond lány. És még valaki más is beszélt róla. Azonkívül...
- Mint tengerrengés után kiemelkedő sziget az óceánból bukkant fel bennem egy mondat. Egy mondat, amely más megvilágításba helyezheti a dolgokat. *Miért pont azok a nők kellettek nekik?*
- Miért pont azok a nők kellettek nekik? - ismételtem hangosan.
  - Milyen nők?
  - Majd elmondom. Egyelőre igyekezzünk vissza a szobámba. Kínos lenne, ha lebuknánk! Gyerünk, Robert!

Néhány lépés után furcsa bűz csapott az orrunkba. Robert megtorpant, és nagyot köpött.

- Az Úristenit neki! De bűdös!

- Hallottam, hogy bizonyos kábítószeres és hallucinogén anyagok készítésekor olyan illatos a környék, mintha WC-t pucolnának.

- Ez nem kémiai anyag. Ez szerves anyag és...

A szél újult erővel rázta meg felettünk az ágakat: a lombok fedezéke mögül makacsul zúdította ránk nedves cseppjeit Viharisten. Éjszakai homályban pihent előttünk egy tisztás: éppen csak az orrunkig láttunk a sötétben.

- Ezt mindenesetre megúsztuk - mondta Winter és erősen tartott egy ágat, hogy hátracsapódva ki ne verje a szemem. - Lesz min törni a fejünket, az kétségtelen. Vigyázzon, még egy ág, és...

A hold kibújít a felhők közül éppen akkor, amikor át akartunk vonulni a tisztáson. Kibújít, de most az egyszer nem voltam neki hálás érte.

A tisztás közepén ugyanis hatalmas tigris ült, égő sárga szemeit ránk szegezve.

Volt már dolgom tigrissel, és nem is akármilyennel. Valaha, fenn az Amurnál találkoztam ennek a fickónak a távoli rokonával. Igaz, *akkor* velem volt Gunga, a burját is, és bár csak egyetlen golyó volt öreg puskája csövében, mégis legyűrtük a burját falvak rémét.

A tisztáson ülő állat gyönyörű példány volt; bármelyik állatkert díszére válhatott volna.

Wintert láthatóan nem érdekelte a tigrisek esztétikája, mert belekapaszkodott egy bokorba, és halálra váltan suttopta:

- Látja maga is? Ugye, nem álmodom? A jó nagynénikéjét, hát ennek a szagát éreztem...!

- Próbáljon meg hátrébb húzódni.

- Mit akar csinálni?

- Egyelőre semmit. Ha lelapul, azt jelenti, hogy ugrani fog. Próbáljon meg felmászni egy fára. Én mindenesetre belelövök.

- Megőrült? Stukkerral egy tigrisbe?

- Tud jobbat?

- Nem, de...

A tigris mintha csak értette volna sugdolózásunkat, lelapult és mereven bámult ránk.

Kihúztam hónom alól Dasz pisztolyát és kibiztosítottam. A halk csattanásra a tigris háta idegesen megrándult: talán a fényt is látta, ahogy a holdsugarak megcsillantak fegyverem csövén.

- Úristen, Lawrence! Oda nézzen!

Oldalt fordultam, és jéggé fagytam a rémülettől. A tisztáson már két tigris nyújtózkodott, míg egy harmadik Wintertől néhány méterre búj ki a bokrok közül.

Hiába erőlködtem, nem jutott semmi az eszembe. Arra ugyan kioktatott Gunga, hogyan fordítsam magam előtt keresztbe a puskacsövet, és hogyan védekezzek a hópárduc harapása ellen; arra is, hogy miképpen lehet kibontakozni a tajgai medve halálos öleléséből, arról azon-

ban nem szólt egyetlen szót sem, hogy mit kell tennem, ha egy tisztás szélén három tigrissel találkozom.

A tigrisek látható örömmel üdvözölték egymást. Összedörzsölték a pofájukat: morogtak, dörmögtek, emelgették a mancsaikat.

- Gondolja, hogy... éhesek? - suttogta Winter és közelebb húzódott hozzám.

- Nem tudom.

- Nem kellene elpucolnunk?

- Meg ne moccanjon! Ha menekülni kezdünk, még akkor is utánunk vetik magukat, ha különben eszük ágában sem lenne ránk támadni.

- Jézusom! Legalább lőjön a levegőbe!

A csíkos bestiák megelegelhettek az udvarlást és hízelkedést, mert minden figyelmükkel felénk fordultak. Egyszerre hajtották le a fejüket, mintha egy sajátos koreográfia szerint táncba akarnának kezdeni. Farkuk izgatottan verte a földet, hátulsó lábuk megfeszült, hátuk megnyúlt; szédítő táncba kezdtek rajtuk az izomkötegek.

Ismét kihúztam a revolveremet, és kétségbeesetten néztem szembe velük. Lőni fogok az utolsó töltényig!

A tigrisek felüvöltöttek. Magam elé kaptam a stukkert és vártam, hogy melyikük ugrik fel először a levegőbe. A jobb kezem felőli óriásit csapott farkával a fűre, aztán megemelkedett, mint egy startoló repülőgép. Önkéntelenül is meghúztam a ravaszt: a fegyver felugatott, én pedig bevettem magam a bokrok közé.

A nedves, iszapos sár az arcomba csapott. Gyorsan feltérdeltem, és amikor egy másik csíkos bunda is felvillant az orrom előtt, ismét meghúztam a ravaszt. Robert hatalmasat kiáltott, s valami reccsent, mintha fa dőlt volna ki a közelemben. Gondolkodás nélkül arrafelé futottam, ahonnan Winter kiáltását hallottam. A bokrok ágai körülfogtak, az eső zuhogott, a hold ismét előbújtt: egyszóval tökéletes volt a káosz.

Winter vállán cafatokban lógott az ing, ha egyáltalán ingnek lehet nevezni azt a sáros akármit, ami iszappal keveredve páncélként borult a testére. A fekete kulimász alól itt-ott véres csíkok bukkantak elő.

- Tudja mozgatni a karját?

Megmozgatta és bágyadtan bólintott.

- A jó anyját! Akkora pofont adott, hogy elvesztettem a stukkerom... Hol vannak ezek az átkozottak?

Meglehetősen valószínűtlennek tűnt minden. Jön három tigris, ránk támadnak, aztán eltűnnek, mintha a föld nyelte volna el őket. Megmozgattam kezem-lábam, de nem éreztem, hogy bármi bajom is történt volna.

Winter kivakarta szeméből a sarat és idegesen felmordult.

- Hé! Nem lenne jobb elhúznunk a csíkot, mielőtt még visszajönnek? Tudja, a Harlemben ritkán bunyóznak tigrisekkel. Ha még egyszer beléjük szaladunk...!

Nem szaladtunk beléjük. Ők szaladtak mibélénk. Az ágak nagy zörgéssel, suhogással szétváltak, és a három csíkos démon, mint ázott ürge kikocogott a tisztásra.

Fogtam a pisztolyom, és a legközelebb állóra emeltem.

A tigrisek szemmel láthatóan ismét támadásra készültek.

Winter felhorkant, és felkapott egy letört faágat. A történelem előtti idők majomembere állhatott így szemben a rátörő vadállattal, az emberiség hajnalán. S az esetek túlnyomó többségében alighanem ősünk húzta a rövidebbet.

A tigrisek felordítottak, és a patakokban ömlő esőfüggönyön át is láttam, hogy felröppennek a levegőbe. Ismét csak a földhöz kentem magam, bár őszintén szólva, nem sok esélyt láttam a menekülésre.

Ekkor valaki éleset kiáltott. Óriási, csíkos test takarta el előlem a fák lombját, majd magával sodort. Erős, kellemetlen ragadozószag csapta meg az orrom, és az állat bundája megsimogatta az arcom. Meg akartam húzni a ravaszt, de csak a levegőt érte az ujjam. Úgy látszik, ez volt a stukkerek elvesztésének az éjszakája!

A tigris nem vágta belém a karmait, sem a fogát, ahogy azt egy normális tigrisnek tennie kellett volna, hanem felpattant, és ügyet sem vetve rémült kapálódzásomra, elhúzta a csíkot.

Amennyire gyorsan csak tudtam, felugrottam, és valami ág után tapogatóztam, de semmi nem akadt a kezembe, csak nyúlós iszap.

Ekkor hallottam meg ismét a kiáltást.

- *Sahhhh!*

Félrehajtottam a bokrokat, és kilestem a tisztásra.

Velem szemben Winter feküdt a földön - mellette kettétört botja -, és éppen ekkor próbált fel-tápázkodni. Tőle néhány méternyire egy tigris csámcsogott, mintha már ki is harapott volna egy jó darabot áldozatából.

A tisztás másik oldalán, két tigris között Ruth állt elégedetten mosolyogva, és a két csíkos dög a kezét nyaldosta.

Winter törött botjával a tigrisekre mutatott.

- Bocsánat, hogy megkérdem, de maga veszítette el őket?

Ruth csak mosolygott: láthatóan élvezte hatalmát az állatok felett. Közben a harmadik csíkos macska is otthagya Wintert, odadörgölte ázott bundáját Ruth csizmáihoz, és szerelmesen dörmögött.

Winter kiköpött egy adag sarat, és csípőre tette a kezét.

- Mi a francot csinálnak ezek?

- Hol van, Mr. Lawrence?

A macskák odadörgölöztek Ruth lábához: egyikük felemelkedett, vállára tette a mancsát, és bajuszával megsimogatta az arcát. Egészen fantasztikus jelenet volt: félelmetes és torokszorító!

Ruth hátrahajtotta a fejét, gyengéden ellökte magától, és ismét felhangzott a furcsa kiáltás: „*Sahhh!*”

A tigrisek körbefogták, és forogni kezdtek körülötte. Forgás közben megváltozott a hangjuk: mintha idegesebb és türelmetlenebb lett volna a morgásuk, mint azelőtt.

Ruth feszülten figyelte az állatokat, aztán Winterre ugrott a pillantása. Kinyújtottam a karom, hogy belekapaszkodjak egy bokorba, de megcsúsztam és visszapottyantam a sárba. Belemarkoltam a kulimászba, s legnagyobb megdöbbenésemre Dasz stukkerja akadt a kezembe.

Lekapartam róla a sarat és megcéloztam a lányt. Az a furcsa, megmagyarázhatatlan sejtésem támadt ugyanis, hogy rá akarja uszítani a tigriseket Winterre.

Ruth azonban egészen mást csinált. Nadrágja zsebébe nyúlt, és összehajtott tenyerét a tigrisek felé nyújtotta. A csíkos bestiák morogva, egymást taszigálva nyaldosták a kezét.

Winter óvatosan a tisztás széléhez hátrált, készen rá, hogy a legelső gyanús jelre a bokrok közé vesse magát.

- „*Sahhh!*” - kiáltotta ismét Ruth, és felemelte a kezét. A tigrisek felüvöltöttek, és átugorva a bokrokat, elvágattak mellettem. Újra csak megütötte az orrom ázott szőrük kellemetlen szaga: egy fark az oldalamhoz csapódott. Mire felocsúdtam, csak Ruth és Winter álltak a tisztáson.

- Nyugodtan előjöhet, Lawrence! Hol bujkál?

Mivel semmi értelme nem volt a rejtőzködésnek, zsebrevágtam a fegyvert, és kiballagtam a tisztásra.

- Jó estét! Mi újság?

Borzasztóan nézhettem ki, mert megrándult az arca, amikor megpillantott.

- Jézusom! Megsebesült?

Igyekeztem kedélyesen mosolyogni.

- Nem hinném. Kicsit eljátszadoztam a macskáival.

- Ne idéetlenkedjék! Tényleg nem esett baja?

- Mondom, hogy nem! Vicces kis fogócska volt. Maga uszította ránk őket?

Felelet helyett Winterre nézett.

- Maga? Magának sincs baja?

A néger felemelte a karját és gondterhelten megvakargatta.

- Mintha megkarmolt volna valamelyik.

- Mutassa!

Megemelte Winter karját, aztán leengedte.

- Hála istennek! Hogy jutott eszükbe éjnek évadján a parkban mászkálni?

- Miért? Mondta valaki, hogy be vagyunk zárva?

- Ugyan már, az isten szerelmére! Ezek a vademberek itt ólálkodnak a közelünkben, valahogyan csak meg kell védeni magunkat! Nem mondta Löwenroth, hogy éjszakára kieresztjük a tigriseket?

- Egyetlen szóval sem.

- Nyilván a kígyók miatt feledkezett meg róla. Mondhatom, óriási szerencsénk volt. Ha nem hallom meg a lövéseket... Maga lőtt?

- Naná, mit gondol?

- Szeretném nyomatékosan felhívni a figyelmüket, hogy amíg nálunk vannak, függesszék fel éjszakai sétáikat. Minden este 11-kor kieresztjük őket. Különben mi az ördögöt kerestek idekinn?

- Sétáltunk.

- Zuhogó esőben?

- Amikor elindultunk, még nem esett. Legalábbis nem ennyire. Tudja, olyan romantikus volt az éjszaka. A fák illata, a csillagok fénye, a madarak éneke, a tücskök zenéje...

- Hát akkor hallgassák a tücskeiket az ablakból. Azt hiszem, Nágaföldön lesz módjuk, hogy élvezhessék az éjszakai dzsungel hangjait. Kétlem, hogy nagy örömük telik majd benne! De ez a maguk dolga... Mindenesetre, hagyjanak fel a mászkálással! A tigriseket elküldtem, nyugodtan mehetnek.

Elindultunk. Winter ment elől, én utána. Amikor a tisztás szélére értünk, utánam szólt.

- Mr. Lawrence...

Megfordultam, és visszalépkedtem hozzá.

Lehajtotta a fejét, és szafárikabátja zsinórjával babrált. Amikor rám nézett, ábrándos és szelíd volt a tekintete.

- Csak azt akarom mondani, hogy... Lehet, hogy azt a kígyót nekem szánták. Megmentetted az életemet...

Csak néztem rá feketén és szótlánul, mint egy kémény nélkül maradt kéményseprő.

- És... hát... most én is megmentettem a tiédet. Remélem... kvittek vagyunk.

Csak félig sikerült a mosolyom. Az iszap kezdett rám száradni, és úgy éreztem, mintha saját halotti maszkom feszülne az arcomon.

- Azok - mondtam, - Csodálatosan kvittek vagyunk.

- Nem... akarsz... bejönni hozzám?

Megfordultam, és Winter után csúszkáltam a sárban.

13

Winter nekitámaszkodott a falnak; annyi ereje sem volt, hogy leüljön.

- A kurva anyját! - morogta, és hitetlenkedve csóválta a fejét. - Olyan mint a mesében. A kis-asszony és a sárkányok.

Leültem az ágyra és törtem a fejem. Sok nem jutott az eszembe: vadabbnál vadabb dolgok. Végül is úgy döntöttem, hogy még egyszer ki kell merészkednem az éjszakába. Méghozzá most, mert lehet hogy holnap már késő lesz!

Töprengve néztem végig rajta. Fáradt volt, halálosan fáradt. Nem lepődtem volna meg, ha álló helyében elalszik.

Sóhajtottam és megveregettem a vállát.

- Rendben van, Robert. Fürödjön meg és aludja ki magát. Erre az éjszakára befejezte.

- És maga? - horkantott fel felháborodottan.

- Majd meglátjuk - tértem ki a válasz elől. - Ébressze fel Santarcangelit. Kérje meg, hogy fáradjon le hozzám, és ha lehet... ne csuhában!

Könyörgőre fogta a hangját, mint a szenesember akit csaláson fogott az ellenőr.

- Kérem, Mr. Lawrence, ezt nem teheti velem. Hadd menjek magával!

Kénytelen voltam határozott hangon visszautasítani.

- Magára holnap lesz szükségem, Winter. A kipihent Winter hadnagyra, érti? Most pedig menjen, és küldje le az atyát! A szerszámokkal együtt!

Amikor eltűnt, beálltam a zuhany alá, és egészen addig áztattam magam, amíg meg nem érkezett Szentarkangyal. A tisztára fürdött, átöltözött, tetterre kész Winterrel együtt.

14

Winter hadnagy zavartan mosolygott, és lábához rugdalta a hátizsákját.

- Benne van minden. Különben jó erőben érzem magam.

Felálltam, mire a fáradtságom úgy elrepült, mint a puszkagolyó.

- Oké. Induljunk.

- És a tigrisek?

- Majd az atya imádkozik értünk!

- Akkor már kezdheti is, atyám!

Az eső, mint korábban, bánatosan áztatott bennünket. Santarcangeli fekete kapucnijával a fején, úgy nézett ki, mint a Szent Inkvizíció atyamestere.

Szétkentem arcomon a vizet.

- A második pavilonhoz megyünk.

Öt-hat percnyi lopakodás után elértük az épületet.

- Itt is látott szellőztetőket?

- Ott vannak az ablakok alatt. Látja. Ugyanolyanok, mint ahol a labcsit sejtem.

- Oké - mondtam. - Körülnézünk odabenn. Remélem, a tigriskaland után nem tételezik fel rólunk, hogy még egyszer kimerészkedünk az éjszakába.

- Melyik ablakon akar bemászni?

- Mindegy. Az a lényeg, hogy ne maradjon nyoma.

- In Domine... - hördült fel Santarcangeli. - Bemászni egy ablakon! Hiszen az betörés!

- Ahogy mondja! - bólított Winter. - A büntető törvénykönyv szerint...

- Nyom nélkül kell besurrannunk.

- Az a bonyolultabb. Nem lehetne egyszerűen benyomni az üveget?

- Nem kockáztathatunk, Robert.

- Oké. Majd kifeszítem. Nem vagyok kíváncsi természet, de szabadna megtudnom, mit keresünk egyáltalán?

- Tényleg, mit? - visszhangozta Szentarkangyal.

- Legyen meglepetés - mondtam, és gyengéden meglöktem a hadnagyot. - Menjen és csináljon valamit, de nyom nélkül!

Winter összehúzta öles termetét, és odasettenkedett az ablaksor alá. Várt néhány percig, majd felegyenesedett és feszegetni kezdte a legszélső ablakot. Az ablaktábla halkan megreccsent. Winter dühösen morgott, és a zsebébe nyúlt. További feszegetés, méltatlankodó reccsenések: az ablak végül engedett az erőszaknak.

Winter megfordult és füttyentett. Szentarkangyal oldalába nyomtam az öklöm, és gyengéden előretoltam. Isten szolgálja nagyot szusszant, keresztet vetett, aztán úgy mászott be a szellőző-rács felett a szobába, mintha egész életében ezt csinálta volna. Ha Szent Péter figyelte oda-fentről, nyilván tátva maradt a szája a meglepetéstől.

15

Hangtalanul suhantunk végig a sötét folyosón. Csodák csodájára nem ütköztünk sem egymásba, sem a falba. Hogy Winter profi módon mozgott, azon nem csodálkoztam, de hogy az atya milyen könnyedén vedlett át misszionáriusból betörővé, az azért elgondolkoztatott volna, ha van elég időm gondolkodni.

Winter megtorpant és hátramorgott.

- Vigyázzanak... itt kell lenni valami lépcsőlejártnak!

- Honnan tudja? - szuszogott Szentarkangyal.

- A folyosók kilencvenöt százaléka lépcsőlejártnak torkollik.

- Kivéve azt a bizonyos öt százalékot.

- Itt a lépcső!

- Nyert, Winter.

- Nyugalom. Elkanyarodik a folyosó.

Bosszantott, hogy nem gyújthatok lámpát, de nem akartam kockáztatni.

Elsuhantunk három ajtó előtt. Mindhárom keskeny, egyszárnyú ajtó volt. Végül a negyedik annak látszott, aminek lennie kellett. Kétszárnyú, fehér fatokkal. Alkalmas rá, hogy egy hordágyat könnyedén keresztültooljanak rajta.

Mivel semmi nem mozdult, kihúztam a zsebemből betörőlámpámat és rávilágítottam az ajtóra. Masszív, trópusi fából rakták össze. Be lehetett ugyan törni, de úthenger kellett volna hozzá. A zár könnyebb megoldásnak tűnt.

- Megpróbálja, Robert?

- Ha már itt vagyok.

- Jézusom, hát ide is betörünk?

- A bűn minősége számít, atyám, nem a mennyisége - morgott Winter, és egy csavarhúzószzerű szerszámmal piszkálgatni kezdte a zárt.

- Tud vele valamit kezdeni?

- Majd elvállik - dűnnyögte gondterhelten. - Csak tartsa a lámpát.

- In Domine - morogta Szentarkangyal, és újólaj keresztet vetett. Winter elvigyorodott: Isten hivatalos áldásával aligha tört még be normális betörő.

Halk kattanás hallatszott, s az álkulcs elfordította a zár nyelvét.

- Maga művész - mondta Santarcangeli áhítattal.

- Képzelve, ha nem zsaru lennék!

- Nem akar egy jó állást a Vatikánban?

- Miért? Talán nem tudják kinyitni a perselyeket?

Winter benyomta az ajtót. Körülpillantottam a helyiségben és megborzongtam. A hőmérséklet meglehetősen alacsony volt: a kinti trópus után kezdett rám dermedni az izzadság. Összerázkódtam, akárcsak Winter és az atya.

- Igyekeznünk kellene - morogta a praktikus Szentarkangyal -, mielőtt összeszedünk egy jó kis tüdőgyulladást. Végül is nem árulta el, hogy mi a fenét keresünk.

Beszéd közben körbeforgott, s amikor a falba süllyesztett óriási fiókokra esett a tekintete, torkába szorult a folytató.

Pontosan tíz ajtó húzódott velünk szemben: öt felül, öt alul. A felső sorban a legszélső névjegyforma papírdarab látszott. Odavillantottam a zseblámpát. „Mary Dangleword” - hirdette a felirat. Végigpásztáztam a többit is, de rajta kívül csak a másodikon látszott még névkártya.

- Ez... ez... - hökkent hátra az atya.

- Hullakamra - bólintott Winter, és megcsörgette zsebében a szerszámait. - Nem látott még ilyet?

- Őszintén szólva... éjszaka még nem.

- Csak nem fél, atyám?

- Én? - vacogott Szentarkangyal. - Ugyan mitől?

Néhány óvatos zseblámpavillantás után találtam egy vezérlőpultot a szoba sarkában. Csupa-csupa gomb volt, meg emelőkar. Winter fölém hajolt.

- Tudja kezelni?

- Alighanem. Vigyázzanak!

Megnyomtam egy gombot és meghúztam a kart.

Halk zümmögés töltötte be a szobát; mintha a falak könnyedén megrázkódtak volna. A szekrény sorok feletti falrész hátrahúzódott, és egy óriási szarvasbogárhoz hasonló gép emelkedett ki belőle.

- Vigyázzon a fejére, atyám! - suttogta Winter.

Szentarkangyal a falhoz lapult, és elképedve bámulta a hidraulikus szerkezetet, amely óvatosan kinyitotta a legelső kamra ajtaját, kiemelt belőle egy fehér lepedővel letakart fémtepsit és hosszú, csápszerű karjaival felénk nyújtotta. Úgy feküdt előttünk szomorú terhével, félig a levegőben lebegve, mintha mesebeli óriás tartotta volna a tenyerén.

A megszeppent atya dermedten nézte a lefedett emberi kontúrokat, majd erőt véve magán, fellebbentette a szemfedőt. Ősz, halálban megbékélt, sovány női arc nézett velünk farkaszemet. Formalin és szárazjég szaga töltötte be a termet.

- Mary Dangleword - morogta az atya -, nyugodj békében! Csak tudnám, ki lehetsz?

- Egy az öregasszonyok közül - mondtam, és újra a kezelőpulton járt a kezem. - Vigyázzanak, visszateszem a helyére... Most a következőt kellene megnéznünk.

- Miért csak kellene? - suttozta Winter.

- Nézzen a kamra feliratára.

- „W” semmi más - mondta Szentarkangyal és szája elé kapta a kezét. - Willburg?

- Ki más? Órá nem vagyok kíváncsi.

- Én, őszintén szólva egyikükre sem. Csak arra, hogy mi a fenét keresünk itt?

Winter megcsóválta a fejét és barátságosan hátra verte.

- Még mindig nem érti? Ujjlenyomatot!

Santarcangeli eltátotta a száját, aztán tanácstalanul becsukta.

- Kinek... az ujjlenyomatát? - kérdezte bizonytalanul, miközben ide-oda röpködött rajtunk a tekintete. Mintha csak akkor kezdte volna felfogni, hogy közveszélyes örültekkel együtt zárták be egy hullakamrába.

- Nyugalom - morogta Winter. - Indíthatja!

A szarvasbogár felberregett és lázas munkába fogott. Kinyitotta a harmadik fiók ajtaját, kihúzta a tepsit és odatartotta elének.

- Sejtettem. Semmi. Csak a lepedő.

Visszaküldtem a tepsit a bogárral, aztán megállítottam a masinát.

- Menjünk végig valamennyin? Túl sokáig tart.

- És ha nem lesz többé alkalmunk idejönni? - húzta össze a szemét Winter.

Alighanem igaza volt. Bármennyire is siettünk, nem hagyhattuk ki a nagy lehetőséget.

- Sorba megyünk, egészen a végéig - mondtam, és lenyomtam a kart. - Gyerünk, bogár!

A szarvasbogár engedelmesen kihúzogatta a fiókokat, de Willburg rekeszét kivéve az egész felső sor üres volt.

Lejjebb manővereztem egy sorral, és a bogár ismét munkához látott.

Szentarkangyal a hátam mögött a falnak dőlve átengedte magát a kellemes rosszullétnek. Az erős formalinszag még a falból is dőlt, s rövidesen az én szemem előtt is piros karikák kezdtek forogni kozmikus sebességgel.

- Stop! - hallottam hirtelen Winter hangját. - Jöjjön ide, Lawrence! Alighanem megtaláltam a kicsikét!

Felálltam a vezérlőpult mellől, elhessegettem szemem elől a karikákat, és néhány tétova lépéssel a tepsit mellé kormányoztam magam.

A szarvasbogár elégedetten zümmögött: úgy tartotta karjaiban a tepsit, mint hajdanvolt lovag párviadalban elnyert, alélt menyasszonyát. A lepedő formái letakart emberi testre engedtek következtetni.

- Nem mond egy imát, atyám?

Szentarkangyal csak legyintett, és el nem mozdult volna a fal mellől. Verejtékcseppek futottak végig a homlokán, miközben le-fel járt az ádámcsutkája mint a lift.

Kezembe vettem a vezérlőpultból kiemelhető manipulátort, és lejjebb engedtettem vele a tepsit.

- Itt vannak a cuccai?

- Minden nálam van, ami kell!

- Akkor lásson neki, ember, mielőtt még valakinek eszébe jutna lekecmeregni ide.

Winter számtalan zsebeinek egyikéből kiemelt egy lapos dobozt, ami leginkább egy bélyegzőpárnára emlékeztetett.

- Remélem, nem hagy nyomot.

- Én is... de siessen, az isten áldja már meg!

Winter megfordította a párnát s hosszú fehér szeleteket húzott ki a doboz aljából.

- Vegye le a lepedőt!

Ebben a pillanatban a tepsi megmozdult, és legalább fél méterrel feljebb ugrott. Winter kezében megremegtek a csíkok, én markomba kaptam Dasz 38-as Smith and Wessonját, Szentarkangyal pedig akkorát csuklott, hogy kisebb kézigránát robbanásának is beillett.

- Mi volt ez? - suttopta Winter.

A kezelőpulton figyelmeztetően villogott egy apró zöld lámpácska.

Visszatettem a manipulátort a helyére, és az emelőkarral utasítottam a szarvasbogarat, hogy rakja le a tepsit a földre.

Szentarkangyal ismét csuklott, amiből arra következtettem, hogy megártott neki a tétlenség. Hátrafordultam és a tepsi felé intettem.

- Vegye le róla a lepedőt!

Szentarkangyal eltolta magát a faltól, megfogta a fehér anyag két csücskét, mintha csak abroszt rázna le a harmadik emeletről, és lerántotta a fekvő alakról. A lepedő végigcsúszott a halott testén és gyűrött csomóba gömbölyödve lehullott a földre.

Az atya a halott fölé hajolt, aztán már-már nem is emberi hangon felsikoltott:

- Úristen, Lawrence! Jóságos Atyám! Nézzen ide, Lawrence!

Visszacaptam az emelőkart, rögzítettem a tepsit, és egyetlen ugrással mellettük termettem. Az atya remegve a karomba kapaszkodott, Winter kezében is ide-oda jártak a papírszalagok.

Nekem is torkomon akadt a szó, s bármennyire is számítottam valami hasonlóra, a valóság szörnyűbb volt, mint a képzelet.

- Elkéstünk, Lawrence - mondta Winter, és elkeseredetten földhöz vágta itatóspárnáját -, Holdanyó megelőzött bennünket!

A tepsiben fekvő női holttestnek ugyanis hiányzott a feje és mind a két keze.

Kéz nélküli holttestről pedig nem könnyű ujjlenyomatot venni.

Szentarkangyal kelt legkorábban. Kinyitotta az ajtót, és borongva bámult ki a nedves parkra. A fűszálak csúcsain esőcseppek trónoltak, a tócsák tetején megcsillant a napfény.

A pap nem csinált titkot belőle, hogy sétálni készül. Szorosabbra rántotta magán a reverendáját, és néha-néha felkapta a szélét, ahogy átugrott a pocsolyákon. Így sem tudta azonban megakadályozni, hogy néhány lépés után ne váljék csatakossá a ruhája. Megtörölte a homlokát, aztán nagyot sóhajtva átengedte magát az elkerülhetetlennek. Behunyta a szemét, és belelépett a legközelebbi tócsa közepébe.

Átcaplatott a sáron, majd alamuszin körülnézett. Előhúzta reverendája alól a breviáriumát, és mint a szentek vagy hitvalló vértanúk, ügyet sem vetve barátságatlan környezetére, bolyongani kezdett a bokrok és a fák között.

A véletlen megfigyelő aligha gondolhatott volna mást, mint hogy a nem mindennapi jámborságú atya fittyet hány esőnek és sárnak, kígyóknak és nága fejjadászok unokáinak: semmi más nem érdekli, egyedül csak Isten dicsősége.

Ha azonban földöntúli képességekkel lett volna megáldva, és azt is hallja, hogy Santarcangeli atya mit morog magában minden egyes alkalommal, amikor jámborságtól vezérelve beletapos egy-egy pocsolya legközepébe, ugyancsak elcsodálkozott volna.

A szentéletű, szelíd atya ugyanis megállás nélkül, cifrán és változatosan káromkodott, azon a nyelvjáráson, amelyet apjától, a tiszteletreméltó és csak enyhén züllött, alkoholista iskola-mestertől tanult, aki az iskolából kicsapatván halárusként kereste mindennapi betevőjét egészen haláláig a napfénytől szikrázó Földközi-tenger partján.

Útja felénél tarthatott, amikor összecsukta breviáriumát, és vizsgálgatni kezdte a talajt. Lábnyomok, letört ágak, leszakított levelek és vízzel teli apró tócsák mindenfelé. Széthajtotta a bokrok ágait, és tovább kotorászott. Szuszogott, zebre vágta a könyvét, négykézlábra állt, hogy szinte orrával szántotta az iszapot. Kotorászott még egy kicsit, majd elégedetten felnyögött, amikor megtalálta, amit keresett. Lekotorta róla a sarat, és csak akkor derült ki, hogy pisztolyt tart a tenyerén.

Aztán, mintha mi sem történt volna, olvasta tovább a breviáriumát.

A kórház temetője aprócska volt és szépen gondozott. Diszkrét kezek elkülönítették a különböző vallások képviselőit: a kereszttel jelölt síroktól néhány lépésnyire, virágösvénnyel elválasztva nyugodtak a protestánsok, a kisebb-nagyobb szekták hívei, végül egészen külön, Dávid-csillag alatt a zsidók.

Santarcangeli atya elgondolkozva nézegette a fejfákat, a neveket, a születési és elhalálozási évszámokat, éppen úgy, ahogy egy jámbor és szentéletű egyházfihoz illik, ha a halál lábnyomait látja maga előtt. Összekulcsolta a kezét, és bánatosan szemlélte a sírokat. Bánatába azonban jó adag kíváncsiság is vegyült.

Felemelte a fejét, és a temetőt körülvevő háromlábnyi magas vaskorlátnak támaszkodott. Szája mozgott, mintha imát mondott volna.

Így állt magába mélyedve jó öt percig, amíg meg nem győződött róla, hogy nem figyeli senki. A jámbor és szentéletű atya ekkor furesca és foglalkozásához egyáltalán nem illő tevékenységbe kezdett. Apró, gyufaskatulyányi fényképezőgépet húzott elő reverendája ismeretlen mélységeiből, és sétálgatni kezdett vele a sírok között.

Azt már csak ő tudta egyedül, hogy minden fejfa vagy síremlék előtt halk kattanással exponált a gép.

Vagy esetleg a halottak, ha ugyan érdekli őket, hogy idefenn néha-néha még szükség van rájuk.

17

Kisértáltam a parkba és kinyújtózkodtam. Az eső elállt: az erős napsugarak megcsillantak a fűszálakon.

A lakóépületek felől a mindennapi élet zajai szűrődtek felém: kiáltások; valahol egy harangot kongattak, valaki hangosan felnevetett, és egy tehén böngött láthatatlanul.

Amikor elhalt a harangzúgás, óvatosan bebújtam a bozótba, és megpróbáltam olvasni az éjszakai lábnyomokból. Leguggoltam, megsimogattam a fűvet, megtapogattam a bokrok ágait. Az éjszakai zuhany majd mindent elmosott, amit pedig nem lett volna szabad elmosnia.

Törtem egy kicsit a fejem, aztán csak úgy találomra nekivágtam a bozótosnak. Apró verejték-cseppek gördültek végig a homlokomon, ahogy a reggeli pára körülölelt.

Lassan, óvatosan kerülgetve a felém nyúló ágakat, elértem arra a helyre, ahol az éjszaka ismeretséget kötöttem a tigrisekkel. Libabőrös lett a hátam, ahogy a fickókra gondoltam, de gyorsan leráztam magamról a nyugtalanságot a vízcseppekkel együtt. Józan eszem azt súgta, hogy az óriás cicák békésen alszanak ketreceikben, és eszük ágában sincs a bozótosban kószálni.

Néhány lépés után letérdeltem a nedves fűre. Az eső elmosott mindent, csak a mélyebbre süllyedt lábnyomokat nem sikerült eltüntetnie. Mivel még mindig nem találtam meg azt a helyet, amelyet kerestem, kénytelen voltam az ösztönömre bízni magam.

- Itt álltam... Ő... itt a tigrisek... Onnan jött... Itt állt... a tigrisek...

Ügyet sem vetve nedvességre és a fücsomók között megbúvó alattomos tócsákra, lefeküdtem a földre. Kinyújtottam a karom: széthajtogattam a fücsomókat. Óvatosan odébb tereltem az apró víztócsákat, és igyekeztem kideríteni, hogy a sűrűn nőtt csomók védelmében nem maradt-e valami abból, amire annyira vágytam.

Messziről bárki annak hihetett volna, ami valójában voltam: szenvedélyes bogarásznak. Nem gondolhatott volna másra, mint hogy a fűszálak között sürgölődő hangyák és apró férgek mindennapi életét figyelem.

Pedig ezúttal eszem ágában sem volt a hangyákkal törődni. Sokkal inkább azok a fehér, enyhén szétázott pöttyök foglalkoztattak, amelyek közül néhány rátapadt a fűszálak oldalára, mások pedig félig beszívódtak a talajba. Vigyázva a tenyerembe kapartam néhányat, és az sem zavart, hogy nem tudom őket tökéletesen elkülöníteni a földtől.

Körülpillantottam, és amikor meggyőződtem róla, hogy nem figyel senki, számba kaptam, amit gyűjtöttem, megforgatva a nyelvem tetején. Amikor megéreztem a jellegzetes ízt, kiköp-tem az egészet.

Aztán hanyatt vágtam magam a nedves fűben, és nem törődve velem, hogy csuromvíz lesz az ingem, hangtalanul felnevettem.

Szorul a hurok, Holdanyó!

A harang újra megszólalt, a reggeli véget ért. Feltápázkodtam a földről, és amilyen gyorsan csak tudtam, átfutottam a bozótoson. Amikor felbukkant előttem egy széles, jó néhány száz méter hosszúságú rét, lelassítottam a futásomat és körülnéztem.

A rétet két oldalról dzsungel szegélyezte, óriási fákkal, a fák tetején vidáman ugrándozó majmocskákkal. Úgy sejtettem, hogy a parkot határoló drótkerítés jóval beljebb húzódik a fák között.

Félig a fák alá rejtve padok sora húzódott mindkét oldalon: legtöbbjükön már ült valaki - egyedül vagy párosával. Néhányan újságot olvastak, többen sakktábla vagy dámajáték fölé görnyedtek.

Kibújtam a bokrok közül, és megcéloztam egy magányosan álló padot, amelyen szalma-kalapos, ráncos arcú öregasszony szundikált kötéssel az ölében. Szemét behunyta, így nem is vehette észre, hogy a gombolyag és a kötőtűk önálló életre kelve kigurultak a kezéből.

Hangos torokköszörülésem elhessentette az álmat a szeméről.

Rámosolyogtam, és imádkoztam, hogy ne visítson, ne kiáltson segítségért: ne hívja fel rám az ápolók, vagy orvosok figyelmét. Mosolyogtam és udvariasan meghajtottam magam.

- Halló! Jó reggelt, asszonyom! Igazán szép időnk van.

Az öregasszony az öléhez kapott, mintha attól tartott volna, hogy el akarom lopni a kötőtűt. Nézett rám, mintha meg sem hallotta volna, amit mondok.

- Szép időnk van ma - ismételtem, és úgy mosolyogtam hozzá, mint téli alma a szekrény tetején.

A néni végre egészen felébredt. Szája kinyílt és csodálkozva bámult rám.

- Helló...

Lehajoltam, felvettem a földre hullott pamutgombolyagot a tűkkel együtt.

- Ezeket leejtette, asszonyom. Attól tartok, hogy a pamut egy kissé megnedvesedett.

A néni kinyújtotta a karját, megfogta a gombolyagot és az ölébe tette. Óvatosan mellé raktam a tűket és tovább mosolyogtam.

- Túl nagy a nedvesség - mondtam. - Nekem is mindenem megrozsdásodik. Vagy talán rozsdamentesek a tűi?

Az öregasszony most fogta csak fel, hogy nem várt reggeli beszélgetőpartnert küldött számára a gondviselés.

Most már ő is mosolygott, és felém nyújtotta a kezét.

- Köszönöm. Igazán szép reggelünk van... pedig tegnap esett, és mekkora vihar volt. Egyszer, odaát az Államokban, a harmincas években... nem... talán valamivel később, Minnesotában... jaj, mit is beszélek, Ohióban volt, és még akkor, amikor Minnie élt, volt egy vihar... James mondta, hogy csukjuk be az ablakokat, és menjünk le a pincébe, de Minnie mindig ellenkezett. Nem ismerte Minnie-t?

Rám meresztette szürke egérszemeit, bajuszkája sebesen mozgott, mintha a fejében össze-vissza száguldozó gondolatöredékeket próbálta volna követni. Csapongva beszélt, de nem volt zavaros a nézése. Talán csak a meglepetés ereje kavarta össze a gondolatait.

Tűnődve álltam mellette és mérlegeltem a lehetőségeket.

Mintha csak olvasott volna a szememből, ijedten kapott a karom után.

- Szép reggelünk van. És Minnie... Nem ülne le?

Rövid habozás után mellé csüccsentem. Magam sem tudtam, hogy helyesen cselekszem-e, mégis, mintha egy benső hang azt súgta volna, hogy üljek le.

- Nem ismertem Minnie-t - mondtam. - Ön hová való, asszonyom?

- Hát Minnesotába! Maga nem tudja?

Újra elővettem legszebb mosolyomat.

- Nem. Csak nemrég jöttem ide, és még nem ismerek mindenkit, asszonyom.

- Maga orvos?

- Tulajdonképpen... majdnem.

- Ó, az nagyszerű! - ujjongott az öregasszony, és ölébe ejtette a gombolyagot, hogy tapsikolni tudjon. - Igazán nagyszerű! Én azt hiszem, hogy... hogy... jó barátok leszünk! - bökte ki merészen.

- Én is azt hiszem, asszonyom - mosolyogtam.

- Engem Mrs. Tillfordnak hívnak, Joanna Tillfordnak, de mindenki csak Jo-nak hívott. Persze később Jo néneinek. Még Tillford is Jo-nak becézett... amíg csak el nem gázolta az az autó.

Elszomorodott, és távolba révedt a tekintete. Őszintén sajnáltam, hogy turkálnom kell az emlékeiben, de nem tehettem mást.

- Igazán?

- Elütötte egy autó és meghalt. Pedig mindig nagyon vigyázott, és nem ment át pirosban. Csak akkor egyszer. Más mindig átmegy és megússza. De Tillford világéletében peches volt. Csak egyszer ment át, és mégis belehalt. Más meg mindig átjár.

- Minnesotában történt? - sürgettem szelíden.

- Persze. Akkor még ott laktunk. Csak később mentem a kórházzal Új-Mexikóba.

- Na, végre! - fohászkoztam magamban, és körülkémleltem, hogy nincs-e elefánt a közelben, aki kihallgathatná baráti csevegésünket.

- Tudja, Peggie-vel laktam együtt - folytatta az egércú Mrs. Tillford, és igazi minnesotai mosoly terült szét az arcán -, és a férjével, azzal az... izével. Tudja, mindig ivott. És fáj a foga a nyugdíjamra. Hohó, gondoltam magamban, abból te nem eszel, hékás, és képzelje, még Peggie is neki adott igazat. Hogy egy vénasszonynak minek a pénz, meg ilyesmi. Hogy úgysem vihetem át... *oda*, azt mondták.

- Tehát Új-Mexikóba került - próbáltam visszaterelni a helyes vágányra.

- Olvastam az újságban Löwen... izé... doktor úr hirdetését. És akkor Susanna és Meryl is azt mondták, hogy ez lenne a legmegfelelőbb megoldás.

- Susanna és...

- Hát a barátnőim! Susanna férje... tudja, olyan izé... volt. Hogy is mondjam, nem is szívesen mondanám ki.

- És Meryl?

- Meryl? Ó, neki nem is volt férje. Soha. Tudja, egyszer megkérték a kezét, de...

- Tehát olvasta a hirdetést.

- Na igen. És arra gondoltam, hogy talán ki kellene próbálni. Igazán túrhetetlen volt, ahogy Peggie és az a férfi viselkedett velem. Meryl azt mondta, hogy tartsam titokban a dolgot, mert még csinálnak velem valamit. Így aztán írtam egy levelet a doktornak. Ennek a Löwen... izé... és Meryl címére kérttem a választ. Hát így volt!

- Értem, Mrs. Tillford. És milyen volt Új-Mexikóban?

- Ó, hát csodálatos! Igazán nagyon, de nagyon jól tettem, hogy otthagytam őket! Még talán meg is gyilkoltak volna! De Mexikóban egészen csodálatos volt! És mindenki olyan kedves volt hozzám... Később, persze, a doktornak támadtak bizonyos nehézségei, és ezt el is panaszolta nekünk. Nem lennék meglepve, ha *annak* az embernek a keze lenne a dologban! Nem tudta elviselni, hogy elúszott a nyugdíjam. Azt mondják - és egészen a fülemhez hajolt, hogy ki ne hallgathassák a suttogását -, hogy maffiózó volt! Bizony ám! Valami Lucianónak volt az embere, amíg csak rá nem unt és jól fenéken nem billentette. Képzelve csak a képét, amikor megmondtam neki, hogy elmegyek. Mintha citromba harapott volna. Pedig addig azt hittem, hogy megöl!

- Tehát Új-Mexikóban...

- Igen, igen. Csodálatos volt, akárcsak itt. Képzelve, még barátnőm is akadt. Először persze tartottam tőle, hogy majd mindenféle emberekkel kell egy fedél alatt laknom, de csalódtam, kedvesem. Nagyon rendes népekkel vagyok együtt.

- Tehát Új-Mexikóban...

- Nem mondtam, hogy a doktornak nehézségei voltak? Komolyan mondom, egészen megijedtünk. Egyszer csak azt mondta a doktor, ez a Löwen... izé, hogy alighanem megszűnik az otthon. Hallott már ilyet?

- Őszintén szólva...

- Pedig én rendszeresen befizettem a nyugdíjamat. És nagyon, de nagyon meg voltam elégedve, amit kaptam érte. Még zsebpénzt is adtak, pedig nem is volt rá szükségem. Egészen addig...

- Meddig?

- Meddig is? Ja, igen... amíg Meryl és Susanna... - Elgondolkodva elhallgatott, és vele hallgattam én is. Reméltem, hogy összeszedi magát.

Mrs. Tillford megforgatta kezében a gombolyagot, báván a tűkre mosolygott, és amikor már azt hittem, hogy ezzel be is fejeztük a beszélgetést, újra megszólalt.

- Igen, Új-Mexikóban. Nem beszéltem még róla? Egyszer csak azt mondta a doktor, hogy el kell mennünk, mert elfogyott a pénz. Hallott már ilyet? Pedig én rendszeresen befizettem a nyugdíjamat. Szóval, azt mondta a doktor, hogy maradhatok, ha elmegyek izé... egy másik otthonba.

- Másik otthonba?

- Azt is mondta, hogy semmi nem változik, ott is ő lesz a főorvos és a többi doktorok és doktornők is velünk jönnek. Adtak egy... talán két hónapot, hogy gondolkozzunk. Bár nem tudom, hogy mit kellett volna azon ennyit gondolkodni!

- Úgy érte, hogy ön mindenképpen az otthonban szándékozott maradni?

- Persze, hogy úgy értem! Hova máshová mehettem volna? Talán vissza Peggie-hez és ahhoz az emberhez? Még mit nem! Különben is, nem volt olyan fontos az az Új-Mexikó. Szép volt, de nem volt fontos. Azt mondta a doktor, ez a Löwen... izé... hogy ahová megyünk, ott is vannak pálmák, meg madarak, meg minden. És tessék! A doktor nem hazudott. Még majmok is vannak!

- És... Új-Mexikóból hová költöztek? - kérdeztem óvatosan.

- Hát ide, aranyoskám! Nem cuki itt?

Szerettem volna tudni, tisztában van-e vele, hogy hol van, de nem akartam egyenesen rákérdezni.

- Új-Mexikó után közvetlenül ide jöttek?

- Ide bizony! És nagyon jól érzem itt magam... Bár...

- Bár? - reménykedtem.

- Nincs város.

- Úgy érte, asszonyom, hogy...

- A közelben. Tudja, Új-Mexikóban bejártunk abba a hogy is hívják... Tudja, volt ott egy üzlet, ahol fagyaltot lehetett kapni, tölcsérben. Azt nagyon szerettem. Itt ilyen nincs. Se város. De talán jövőre lesz fagyalt. A doktor megígérte.

Nagyot sóhajtottam és feladtam. Most már az sem érdekelt, hogy Mrs. Tillford tudja-e, hogy Burmában van. Még csak néhány, lelkiismeretet megnyugtató rutinkérdés...

- Ismerte, asszonyom, a bolond lányt?

Mrs. Tillford óvatosan körülpislantott.

- Nem szabad.

- Mit nem szabad?

Ismét a fülemhez hajolt.

- Beszélni róla. A bolond lányról.

Egy csapásra éberség költözött lassan elbágyadó lelkembe.

- Miért nem szabad?

- A doktor megtiltotta. A bajuszos doktor. És a doktornők is.

- Melyik?

- Ruth doktornő... és a másik is. Az a színesbőrű. Mindkettő megtiltotta.

- Miért?

- Mert, mert... Az a lány bolond. És folyton énekel. Este, vagy éjszaka, ha feljön a hold, kimegy a parkba és énekel. Hát nem borzalmas?

- Nem tudom, asszonyom. Miért lenne borzalmas?

- Mert nem hagy másokat aludni. Csak áll az udvarban, és nézi a holdat. És olyan, de olyan borzalmasan énekel.

- Nem tudja, hogy miért?

Mrs. Tillford megcsóválta a fejét.

- Bolond szegény. Mást nem tudok.

- Értem. És amikor idejöttek Új-Mexikóból azonnal énekelt, vagy csak később?

Az öregasszony felvette a gombolyagot, és átszúrta rajta a tűket.

- Éjszaka nem szabad énekelni. Szigorúan tilos! És az udvaron mászkálni is tilos. Rossz emberek járnak csak éjszaka, olyanok, mint az az ember volt.

- Kicsoda?

- Hát Peggie férje. Ivott, meg minden. De már meghalt. Mikor is? Három éve... és azóta...

Elérkezettnek láttam az időt, hogy továbbálljak. Talán másutt több szerencsével járok.

Az öregasszony azonban megérezte, hogy menni akarok, elkapta a kezem, és amikor felemelkedtem, visszahúzott maga mellé. Arca elkomolyodott: sírósan ült ki rá a szomorúság.

- Kérem, doktor úr, nem lehetne...

- Micsodát? - kérdeztem enyhe türelmetlenséggel. Löwenroth holnap vagy holnapután ki-ebrudal bennünket a dzsungelba. Addig viszont meg kell győződnöm róla, hogy nem ide vezetnek-e az eltűnt lányok nyomai.

- Pedig Susanna levelet is írt... és Meryl is. Azt írták, minden rendben.

- Igen?

- És mégsem jöttek ide. Én írtam, de a levél visszajött. Még meg is őriztem.

- A levelüket?

- Az én levelemet. Ami visszajött. Hát nem érti?

Ördöge volt, nem értettem.

Ekkor az öregasszony elsírta magát. Vékony, gyerekesen nyüsztítő sírással, ahogy csak nagyon fiatal vagy nagyon öreg emberi lények tudnak sírni.

Gyengéden megsimogattam csontos hátát, és kezembe vettem öreg, májfoltos kezét.

- No, de Mrs. Tillford...! Nem szabad ezt, kérem. Nincs semmi baj. Igazán nincs semmi baj...!

Az öregasszony hüppögött, és vállamra hajtotta a fejét.

- Olyan egyedül vagyok, olyan egyedül!

- Nincs igazi... barátnője? - kérdeztem őszinte részvétellel, és letettem róla, hogy azonnal távozzam. - Valaki, akivel elbeszélgethetne néhanapján?

- Ha Susanna itt lenne... és Meryl. Hiszen már itt kellene lenniük! A levelem is visszajött, hogy elindultak. Itt kellene lenniük, és még sincsenek. A doktor azt mondta, hogy hallucinálok. Amikor szóltam neki, Ruth doktornő injekciót adott, és az nagyon fájt. Jó itt lenni a papagájok és a majmok miatt, de az nagyon fájt...!

Megdermedtem. Valami mocoogni kezdett a fejemben, valami, amire még gondolni sem mertem.

- Tehát levelet írt... izé... Susannának?

- És Merylnek is.

- Értem. A doktor úrnak adta át a levelet?

- Már nem emlékszem. A barna doktornő, Ratna szokta összegyűjteni őket. Bár nincs kinek írnom... De Susannának és Merylnek biztosan írtam. Egészen biztosan - megragadta a karom, és felkiáltott, mintha valami nagyon fontos dolog jutott volna az eszébe. - Akkor beteg voltam... és átjött La Martin atya és meggyóntatott és... neki adtam a levelet, hogy küldje el Susannának és Merylnek! És ő is hozta vissza. Mindenféle pecsét volt rajta és az, hogy a címzett ismeretlen. Hallott már ilyet? Még hogy ismeretlen! Susannát és Merylt mindenki ismeri. És a levél attól a házmestertől jött!

- Házmestertől?

- Hát, aki megírta, hogy Meryl elment!

- Úgy érte, hogy elköltözött?

- Jaj, dehogy!

- Meghalt?

- Úristen, dehogy!

Felsóhajtottam, összeharaptam a számat és tovább kérdeztem.

- Mrs. Tillford... Tehát ön levelet írt a barátnőjének, Susannának és izé...

- Merylnek.

- Úgy van. És a leveleket La Martin atyán keresztül küldte el az Egyesült Államokba, jól értettem?

- Hát persze! - csattant fel az öregasszony. - Mi van ezen nem érteni való?

- Ezek szerint a levél nem találta meg őket. Igaz?

- Persze, de...

- Csak a házmester válaszolt, hogy Meryl elköltözött. Igaz?

- Igaz, de...

- És Susanna?

- Hát ő is! Meryl elmondta a házmesternek, hogy Susannával együtt utazik.

Úgy éreztem, mintha egy vaskéz ragadta volna meg a torkom, és lassan, de biztosan kezdené kiszorítani belőlem a szuszt.

- Mrs. Tillford... Talán megvan még az a levél?

- Jaj, Istenem, hát segítene?

- Megvan még a levél?

Az öregasszony ajka lefittyedt.

- Nincs... A levél... nincs. Elveszett.

- Elveszett?

- Egyszerre csak nem találtam. Pedig naponta elolvastam többször is. Mintha csak Meryl írta volna. És vártam őket, nagyon vártam.

- Elmondta másnak is, hogy levelet írt a barátnőinek, és hogy a levél visszajött... egy másik levél kíséretében?

Mrs. Tillford megrázta a fejét.

- Nem mondtam el senkinek. Kivéve Luciát és... talán Carmela Montit. Rajtuk kívül senkinek... és... még... Ratna doktornót kértem meg, hogy olvassa fel, amikor nem találtam a szemüvegemet. Más senki sem tudott róla. Azt akartam, hogy meglepetés legyen, amikor Susanna és Meryl beállítanak. Azt akartam... - és újra csendesen sírni kezdett.

Feszülten gondolkodtam, miközben automatikusan simogattam a hátát. Te jó Isten, lehet hogy végre felbukkant az első, komoly nyom?

- A doktornő felolvasta a levelet? - kérdeztem halkan.

- Micsoda? - riadt fel Mrs. Tillford.

- A házmester levelét.

- Nem tudom - suttogta. - De a levél elveszett... minden levelem elveszett, az enyém is, amit visszakaptam, és Meryl soha nem jött meg. És Susanna sem. Lehet, hogy mégis meggondolták magukat?

- Mrs. Tillford... Vissza tudna pontosan emlékezni rá, hogy mi volt abban a levélben, amit a házmester küldött magának? Nagyon fontos lenne, Mrs. Tillford! Csak a levélre koncentrálnon, semmi másra. Lehet, hogy el tudom intézni...

Halkan felsikkantott és körmeit a tenyerembe vájta.

- Elintézni... hogy Susanna és Meryl... idejöjjenek?

Néztem a szemébe és mosolyogtam. Belül azonban majd megszakadt a szívem a szánalomtól.

- Hát... hogy is volt, várjon csak... - látszott rajta, hogy meszes erei minden ellenállását legyőzve koncentrálni próbál. - Hogy is volt csak? A házmester felesége írt, mert a házmester csoda elfoglalt ember... Hogy is volt csak? Valami olyasmi, hogy: kedves Mrs. Tillford, jó egészséget és hosszú életet kívánunk én és a férjem... bár azt hiszem, hogy ez csak merő udvariasság volt tőle, hiszen a férfi alig köszönt vissza, amikor találkoztunk... na mindegy... tehát, ő és a férje... továbbá nem értjük a levelét, amelyet felbontottunk és visszaragasztva postára adtunk, mert nem bennünket illet. Valami izé... azért bontották fel, mert... erre már nem emlékszem. Továbbá Meryl Gilforniss már másfél éve elutazott bizonyos Mrs. Susanna Jonesszal együtt, hogy annak a szeretetháznak a lakója legyen, ahol ön is él, Mrs. Tillford. Tudomásunk szerint a formások elintézése megtörtént, Meryl Gilforniss minden ingó és ingatlan vagyonát eladta és Mrs. Susanna Jonesszal együtt Burmába távozott. Hogy is... Meglepetéssel értesültünk, hogy az ön levele vételének időpontjában még nem volt ott, pedig annak már egy éve is van, hogy ott kellene lenniük. Bizonyára más épületben vannak, Mrs. Tillford, talán célszerűbb lenne ott érdeklődni utánuk. Jó egészséget és sok szerencsét kíván...

Eleresztettem az öregasszony kezét. Lehajtottam a fejem, hogy ne kelljen a szemébe néznom. A napot fekete felhő takarta el, és a dzsungel felől feltámadt a fullasztó szél.

Az épület felől sürgető csengetés hallatszott; a közelgő viharra figyelmeztette az öregeket. Mrs. Tillford aggódva az égre pillantott, és gyorsan kitorölte a könnyeket a szeméből.

- Azt hiszem, mennem kell. Tudja, a nővérek nem szeretik, ha csengetés után még kint vagyunk. Nem is olyan régen, amikor az a faág lezuhant... hát egészen szörnyűséges volt. Ha csak néhány centiméterrel odébb esik, szétzúzza annak a szerencsétlen asszonynak a fejét. Attól tartok mennem kell. De ugye... gyakran kijön majd ide, és...

Bátorítóan megszorítottam a kezét.

- Siessen, Mrs. Tillford. Hamarosan ismét találkozunk.

Olyan volt a délelőtt, amelyet nem kedvelek. Borús, párás: szinte a föld felszínén feküdtek a felhők. A fák csúcsa gomolygó párába burkolózott, és ahogy az égre néztem, nem kellett nagy tehetség hozzá, hogy megjósoljam: percekben belül zuhogni fog az eső.

Mind a négyen a szobámban ültünk, és bámultuk az ablak előtt elsuhanó ködpamacsokat. Szentarkangyal megpiszkálta az asztalon heverő keskeny filmtekereszt:

- A temető rendezett. A sírok vallások szerint szétválasztva. Valamennyi fejfáról csináltam felvételt. Csak azt tudnám, hogy mi derül ki mindebből. Mondja, mire számít maga egyáltalán?

- Nem tudom - mondtam, és felvettem a filmtekeresztet. - Egyik név sem mond magának semmit?

- Semmit - rázta meg a fejét az atya.

- Magának, Winter?

- Ugyanannyit, mint az atyának.

- Dasz?

A harikrisna köpött egyet, kivette kezemből a filmet és a fény felé tartotta.

- Nézzük csak a tényeket - mondtam már-már kétségbeesetten. - Először is a bolond lány... Megölik, és a hulláját beteszik a hullakamra tepsijébe. Hiányzik a feje és a keze, hogy ne lehessen ujjlenyomatot venni róla. Talán Löwenroth lehet a háttérben.

- Kérdezzük meg tőle - javasolta Santarcangeli.

- Jó vicc - dűnnyögte Winter. - Azt ne kérdezzük meg, hogy nem ő-e Holdanyó?

- Felesleges - vakkantotta Dasz, le nem véve szemét a filmről. - Előre tudom, mit mondana rá.

- Mire?

- Arra, ha a fejetlen lányról faggatnánk.

- Ugyan mit?

- Hogy nem ők csinálták, hanem a nágák. Ha én lennék a helyében, én is ezt mondanám. A bolond lányt a nágák ölték meg, hogy miért, az most mellékes, aztán amíg maguk a teraszon vacakoltak, levágták a fejét és a kezét. Ne feledjék, hogy ezek a fickók nem is olyan régen még fejjadászok voltak. Úgy látszik, kleptománia tör ki rajtuk, ha fejet látnak. A fejetlen és kezetlen hulla semmire nem bizonyíték.

- Na és a dal, Holdanyóról?

- Lárifári! Az az érzésem, hogy maguk éppen olyan vakok, mint Homérosz, csak nincs szakálluk. Egy fantomot kergetnek, amely nem is létezik. Miért nem megyünk fel a Brahma-putrához? Nem látják, hogy ez az egész buli ellenünk irányul? Minket akarnak kinyírni, egyes-egyedül! Maguk valami szar Holdanyót keresnek, miközben fél Burmát kiirtják az orruk előtt! Hülyék maguk?

Winter sóhajtott, és akárcsak én, ő sem tett megjegyzést. Mit is mondhattunk volna? Hogy bennünket csak másodlagosan érdekelnek a meggyilkolt harikrisnák, mi Holdanyóra vadászunk.

- És Ratna doktornő megkorbácsolása? - dűnnyögte Szentarkangyal.

- Magánügy! - kiáltotta dühösen Dasz. - Kinek mi köze hozzá! Megölték? Tudtommal csak megverték. Hátha mazochista, vagy akármí. Maguk még nem láttak ilyet? Lehet, hogy buzi.

- Maga nem normális - szögezte le Winter.

- Ahogy mondja. Ha normális lennék, nem csatlakoztam volna magukhoz. Ahelyett, hogy bosszút állnék a barátaimért, a maguk hülye filmjét nézegetem, amit azokról az idióta fejfákról csináltak!

Elszürkült az arca, és csuklott egyet, mintha nem kapna elegendő oxigént.

- Rosszul van? - kérdezte részvétellel az atya, és felemelkedett hogy hátra verje.

- Hé! Mi van? - komorodott el Winter. - Talált valamit?

- Maguk szerencsétlenek! - hörögte a Krisnapróféta, megrázva árva hajtincsét. - Vakok, akárcsak én! Szent Krisna...

- Ebből elég legyen! - mordult fel a hadnagy, készen rá, hogy kikapja a filmet a kezéből. - Mi az ördögöt talált, Sherlock Holmes?

Dasz Winter mellének szegezte a mutatóujját.

- Maga hallgasson! Valamennyien hallgassanak! Maguknak kellett volna rájönniük, nagy-menők, nem nekem!

- Halljam! - mondtam meglehetősen türelmetlenül.

- Fogja is! Hogy hívták Mrs. Tillford barátnőit?

- Azokat, akik...?

- Azokat. Akik Amerikában maradtak. Akikről a házmester felesége azt írta, hogy Burmába távoztak a Löwenroth-szeretetházba, de akikkel Mrs. Tillford soha nem találkozott.

A filmre bámultam, Daszra, a lassan megeredő esőre, s mintha távolból hallottam volna az öregasszony keserű szavait. Aztán odamentem Daszhoz, és bár nem szokásom fehér köpenyes harikrisna-szektatagokat ölelgetni, magamhoz rántottam, és jó nagyot csaptam a hátára.

- Esküszöm, maga ér köztünk a legtöbbet! Hogy a fenébe vette észre?

- Néhanapján használni is szoktam az agyam - mondta, nem minden él nélkül.

Winter és Szentarkangyal úgy bámultak ránk, mintha idegen nyelvű színdarabot látnának és egyedül a cselekményből kellene kitalálniuk, mi történik a színpadon.

- Hé, hé! Álljanak meg, nagyokosok! Nem oszتانák meg a szellemi visszamaradottakkal is a titkukat?

- Nézze meg - mondta Dasz, és feléje nyújtotta a kópiát.

- Mit néztek rajta? - hördült fel a fekete óriás. - Valaki megbolondult, az hétszentség! És nem én, az is hétszentség!

- Emlékszik, hogy hívták Mrs. Tillford barátnőit?

- Mit tudom én! Alighanem Gilfornissnak. Meryl Gilfornissnak. Na és akkor mi van?

- Nézze meg ezt a filmkockát!

Winter elvette, a világosság felé tartotta, aztán jó nagyot füttyentett, mint az indulásra kész mozdony.

- A jó édesanyját!
- Micsoda? - kapta fel a fejét Szentarkangyal.
- Nézze csak, mit lát itt, atyám?
- Egy fejfát látok. Miss Meryl Gilforniss. Született 1899., meghalt 1974. szeptember 24. Ez nem lehet igaz!
- Nem is.
- Hogy mondja?
- Keresse meg a másikat is.
- Jó, jó, de hogy hívják?
- Mrs. Susanna Jones.

Pörgetni kezdte a filmtekerceszt az ujjai között. A tizedik kocka táján abbahagyta a pörgetést.

- Itt van. Mrs. Susanna Jones. Született 1908., meghalt 1975. december. A csirkefogók!

Szentarkangyal váratlan húzásra szánta el magát. Letérdelt az ágyam mellé, és könnyörögve összekulcsolta a kezét.

- Kérem, nagyon kérem... Gondoljanak az anyaszentegyházra is. Higgyék el, bár én csináltam a felvételeket, egy árva szót sem értek az egészből. Már azt sem értettem, hogy miért kellett lefényképeznem az egész temetőt. Legendákat kellett összehazudoznom, hogy előhívhasam a laborjukban. A frász tört ki, hogy valaki kíváncsi lesz rá, mi az ördög van a tekercesen. Tényleg, mi az ördög van azon a tekercesen?

- Alighanem valóban maga az ördög - mondtam komoran. - Csak még mindig nem biztos, hogy összefüggésben van-e a mi ügyünkkel... és Dasz ügyével. Ha akarják, elmondom még egyszer a lényegét annak, amit Mrs. Tillfordtól hallottam. Ezek szerint volt az Államokban két barátnője, akik közül az egyik megözvegyült, a másik soha nem is volt férjnél. Nos, amikor Mrs. Tillford belépett Löwenroth otthonába, és csupa jót mesélt róla a barátnőinek, azok is elhatározták, hogy feladják függetlenségüket és Löwenrothhoz költöznek. Csakhogy közben az otthon áttelepült Új-Mexikóból Burmába, ami egyelőre lehetetlenné tette a csatlakozást. Mrs. Tillford már régen itt volt, alighanem több mint egy éve, amikor levelet kapott a barátnőtől... Adott esetben többet is megtudhatnánk: egyelőre nem akartam felkelteni a gyanakvását. Annyit azért így is kiszedtem belőle, hogy a barátnői közölték vele, megkapták a megfelelő papírokat a nyugdíj-intézetből, a betegbiztosítótól stb., s napok kérdése, hogy útra kelnek Mrs. Tillford után.

Szentarkangyal üveges szemmel próbálta követni a történetet.

- Figyeljen, most jön a java! Mrs. Tillford várta, várta a barátnőit, nyilván leveleket is írogatott nekik, válasz azonban nem érkezett. Mrs. Tillford türelmesen várt, hiszen őszintén szólva aligha tudta, milyen messze van Burma az Egyesült Államoktól. Arról nem is beszélve, hogy ebben a korban már összerosódik az idő. Várt és írta a leveleket, amelyekre nem érkezett válasz. Aztán egyszer csak közbeszólt a véletlen. La Martin atya éppen itt járt a misszióházból - akkortájt még nem került sor szakításra a szeretetház és a misszió között -, s alighanem feladta valakinek az utolsó kenetet. Mrs. Tillford rábízott egy levelet, hogy adja fel Miss Meryl Gilforniss címére.

- Gyanakodott volna valamire?

- Aligha. Szerintem csak a véletlenül múlt, hogy La Martin atyának adta, és nem Ruth Wesselynek vagy Ratnának. A levél elment, és Mrs. Tillford tovább várakozott.

- Mint minden addigi levele után.

- Csakhogy most csoda történt!

- Valamit nem értek - ráncolta a homlokát a lassan magához térő atya. - Hogy kaphatott választ Mrs. Tillford? *Hiszen maga minden szavával azt sugallja:* Löwenroth emberei akadályozták meg, hogy fenntartsa a kapcsolatot amerikai barátnőivel. Hogyan lehetséges, hogy mégis megkapta a házmester feleségének a választát?

- Mi sem egyszerűbb - mondtam. - Akik meg akarták akadályozni, hogy fenntartsa a kapcsolatait, ahogy ön mondta, rászaladtak egy kihegyezett szegecskére, amelytől defektet kapott a járgányuk. Mrs. Tillford, mint már volt szerencsém említeni, La Martin atyának adta a levelet, aki annak rendje és módja szerint magával vitte. Aztán betette a misszió postájába, érti már?

- Nem.

- Úristen, adj türelmet... La Martin atya betette a levelet a misszió postájába, lepecsételték a misszió pecsétjével, mint minden levelet, amely elhagyja a missziót. Így már világos?

- Hát...

- A levél meg is érkezett Meryl Gilforniss címére, de csak a házmesterig jutott el. Hogy a fenébe is juthatott volna máshová, amikor a címzett és Mrs. Susanna Jones már több mint egy éve felszámolták amerikai életüket, és Burmába távoztak. A házmesterné mindent tudott, ahogy a házmesterek általában. Szerencsére vette a fáradságot, és ahelyett, hogy egyszerűen a szemétkosárba hajította volna Mrs. Tillford levelét, válaszolt neki. Mit gondolnak, hová?

- A misszió címére, természetesen - mondta felragyogó szemmel az atya.

- Úgy bizony! Mivel a levélen rajta volt a misszió bélyegzője. La Martin atya fogta a levelet és elhozta Mrs. Tillfordnak. A szerencsétlen öregasszony persze nem tudta, mit kezdjen a válasszal. Nyilvánvalóan semmit sem értett belőle. Barátnői több mint egy éve elhagyták az Egyesült Államokat. A kérdés csak az, hogy hol voltak a halálukig eltelt időben?

- Talán az intenzív osztályon - mondta Dasz.

- Annyi ideig?

- Előfordulhat.

Winter hitetlenkedve rázogatta a fejét.

- Semmi esetre sem. Elképzelhetőnek tartja, hogy mindkét öregasszony olyan betegen érkezett Burmába, hogy azonnal az intenzívra szállították őket? Vagy netalán ki a temetőbe? Egyszerre mind a kettőt?

- Ez is megtörténhetett - morogta Dasz.

- Oké - próbáltam csillapítani őket. - De mi van a temetéssel? Miért nem hívták meg Mrs. Tillfordot a barátnői temetésére?

- Talán nem tudták, hogy a barátnői.

- Tudniuk kellett - mondtam. - Hiszen mesélt róluk egy egész sereg öregasszonynak, Ruth doktornőről nem is beszélve. Őt kérte meg egyszer, hogy olvassa fel neki a levelet, amit egyébként már betéve tudott, azzal az ürüggyel, hogy nincs nála a szemüvege.

- Tehát mégiscsak gyanút fogott - tűnődött az atya.

- Esze ágában sem volt! Egyszerűen csak dicsekedni akart a doktornőnek, hogy rövidesen megérkeznek a barátnői. Aligha tévedek, ha azt állítom, hogy egyeseket igen kényelmetlenül érinthetett Mrs. Tillford magánakciója.

Szentarkangyal összekulcsolta a kezét, és úgy morzsolgatta az ujjait, mintha rózsafüzér lett volna benne.

- Csak az nem világos előttem - dünnyögte -, hogy mi a helyzet ezzel a temetővel. Van egy pár dolog, ami nem illik a képbe.

- Mi például?

- Hát a temető maga. Tegyük fel, hogy Mrs. Tillford felfedezi a fejfákat: rajtuk barátnői nevét. Alighanem kitört volna a botrány.

- Azt hiszem téved, atya. Először is a temető meglehetősen nehezen megközelíthető helyen fekszik. Az az érzésem, hogy az öregasszonyok nem mozoghatnak egészen szabadon, hiába dicsekszik Löwenroth az ördög tudja hány hektárával. Ahogy elnézem őket, inkább csak a központi parkban üldögélnek, ahova még elhallatszik a harangszó. Azonkívül lehet még egy pszichológiai oka is. Bár még sohasem voltam öregasszony, egészen jól el tudom képzelni, hogy nem szívesen jár az ember, bizonyos kor elérése után temetőbe, ahol minden a nem is olyan távoli elmúlásra emlékezteti. És ha véletlenül mégis megesett volna, hogy megpillantja barátnői síremlékét, mit gondolnak, mi történt volna?

- Hát... alighanem semmi - mondta az atya.

- Ki hallgatott volna a szerencsétlen, öreg és szellemileg már korántsem friss Mrs. Tillford zavaros szavaira?

- Most már csak az a kérdés, hogy mi értelme volt az egésznek? Idehozták és megölték őket? Vagy ide sem hozták? - kérdezte Szentarkangyal.

- Egészen biztos, hogy megérkeztek Burmába. A határon nyoma marad a belépéseknek. Nem kockáztathatják, hogy lebukjanak.

Winter felállt és az ablakhoz lépett. Kinézett a köddel kevert esőre és összeborzongott.

- Próbáljuk meg végiggondolni a dolgot. Mi a lányokat keressük és nem az öregasszonyokat. Jó, tudom, én is azt mondtam az előbb, hogy alighanem szorul a hurok Holdanyó körül, vagy ha nem mondtam, hát gondoltam, de a köd egyre sűrűbb lesz. Mi van, ha rossz nyomon járunk? Itt lopjuk az időt, és levegőben felszívódott öregasszonyokat keresünk, akik minden bizonnyal kint fekszenek a temetőben... ahelyett, hogy útban lennének a Brahmaputra felé, ahol éppen Dasz kollégáit szabadítja meg valaki a fejüktől. Hátha Holdanyó nyomai is oda vezetnek?

- Előbb azért meg kellene győződni róla - mondtam.

- Miről?

- Arról, hogy ki fekszik a sírokban.

Szentarkangyal elképedve bámult rám és gyorsan keresztet vetett.

- Távozz tőlem, sátán! Maga megőrült! Ki akarja ásni a sírokat?

- Hát... ha másképp nem megy!

- Én ugyan nem! Nem ijedek meg a magam árnyékától, főleg ha Isten is velem van, de rothadó hullákat nem árok ki, semmiért! Aki nyugalomra ítéltetett, az nyugodjon, és csak az utolsó ítélet harsonája ébressze fel. Ámen!

- Senki sem akarja, hogy hullákat ásson, atyám - mondta Winter, bár neki is egy árnyalattal szürkébb lett az arca. - Majd Mr. Lawrence és én.
  - Na és én - dünnyögte mogorván a Krisna-lovag.
  - Örültek! Istenemre mondom, elment a józan eszük! És ha találnak valamit?
  - Akkor legalább tudjuk, mi az. De előfordulhat, hogy üres koporsók vannak eltemetve és...
  - ...legfeljebb a Drakula lakik bennük - nyögte a megtört atya.
- Ki gondolta volna, hogy nem is járt olyan messze az igazságtól.

20

Délelőtt becsomagoltuk, amit Löwenrothéktól kiudvaroltunk. Kaptunk néhány korhadt faládát és az üvegtechnikusuk is elkészített mindent, amit megrendeltem tőle.

Éppen a legnagyobb ládát egyengettük, amikor feltűnt a láthatáron Löwenroth doktor. Megállt a hátunk mögött, és elégedetten nézte, ahogy ráerősítettük a ládára a tetőt. Csaptam néhány óriásit egy nem létező szögre, megtöröltem a homlokom, megfordultam, és mint aki csak most veszi észre, meglepetten rámosolyogtam.

- Halló, doktor. Remélem megnyugtatja, hogy hamarosan lelépünk a térképéről?

Visszamosolygott ártatlan, kislány mosollyal.

- Soha rosszabb vendégeket, Mr. Lawrence. Felőlem bármennyig maradhatnának. De látom, a rovarok nagyobb vonzóerőt gyakorolnak magukra, mint az én csinos doktornőim.

Nem voltam egészen biztos benne, hogy célzás rejlik-e a szavaiban, így aztán nem is vettem a lapot.

- Egyébként - emelte fel a hangját -, elnézést kell kérnem maguktól a kellemetlenségekért, amikben részük volt. Borzasztó, ami történt! Higgyék el, nem tudom magyarázatát adni. Ha csak azt nem, hogy a nágák el akarnak kapni bennünket. Bár arra még soha nem vetemedtek, hogy megöljenek valakit közülünk. Azt hiszem... egyszerűen megvadultak. Hiszen önöket is majdnem hidegre tették.

Dasz felemelte a kalapácsát, és lesújtott vele a ládára. Azt hiszem, az ismeretlen gyilkos fejét képzelte a deszka helyére.

- Természetesen... értesítenem kell a hatóságokat - folytatta Löwenroth. - Kellemetlen... roppant kellemetlen... Ugye számíthatok az ön támogatására, Mr. Lawrence... és, természetesen, az önökére is, uraim?

Hallgatásunkat beleegyezésnek vette, mert megszorította a karom.

- Köszönöm, Mr. Lawrence. Maga ugyanis az egyetlen tanú, aki... látta, amikor a bolond lány meghalt. Így van?

- Így.

Összedörzsölte a kezét, és tovább mosolygott.

- Hát akkor... rendben is volnának. Illetve... történt még valami, ami... de ez végül is a hatóságokra tartozik. Majd ők elintézik saját hatáskörükön belül.

- Mire céloz, doki? - kérdezte Winter. Löwenroth megsimította olajosan fénylő haját, és megvakarta a feje búbját, mintha nehezeére esne kipakolni.

- Hát... nem is tudom - bizonytalankodott. - Az az igazság, hogy valaki betört hozzánk az éjszaka. A nyomok egyértelműen nágákra utalnak. A hatóságoknak is így fogok beszámolni róla. Ha ugyan hajlandó bárki is ebben az elátkozott időben iderepülni Rangoonból vagy Csittakangból.

- Betörtök? - adtam a meglepettet. - Hová?

- Hát... hogy is mondjam csak... Kérem, őrizték meg a nyugalmukat uraim. Tudom, hogy önök kemény fickók, legalábbis Mr. Lawrence biztosan, hiszen tegnap volt szerencsém... eh... De vannak dolgok, amik ugye... Betörtök a hullakamránkba és... levágták a bolond lány fejét és... mindkét kézfejét.

Felemeltem a kalapácsot, és jót húztam a ládára. Löwenroth óvatosan hátrébb lépett; gyanakodva bámulta a kalapácsütés nyomán fellebbenő porfelhőt.

- Maga szerint miért?

Elhajtotta a port az orra elől, aztán megvonta a vállát.

- Nem ismerem jól a nága szokásokat. Mindenesetre, néhány évtizede még fejevadászok voltak. Biztos vagyok benne, hogy manapság is tudnak örülni egy fejnek.

- És a kezek?

- Nézze, nem túl gusztusos, de azzal is tudnak mit kezdeni. Beássák a földjeikbe, hogy jobb legyen tőle a termés.

- De miért éppen a bolond lány fejére volt szükségük? Nem lett volna sokkal egyszerűbb megszerezni a magáét, vagy mondjuk az enyémet?

Elsápadt egy árnyalatnyit, de gyorsan összeszedte magát.

- Azt hiszem, a bolond lányra régóta fáj a foguk. Olvasta Heinz Patrick könyvét?

- Valami rémlik...

- Nos, a nágák különleges varázserőt tulajdonítanak az elmebetegeknek. Egy bolond feje és... egyéb testrészei, sokkal többet érnek, mint az egészségeseké. Ezért kellett nekik a lány.

Őszintén szólva csodálatosan klappolt minden. Olyannyira hihető volt, hogy Csittakang valamennyi hatósági embere első hallásra megette volna.

Nekem azonban eszem ágában sem volt készpénznek venni a meséjét.

21

Amikor elment, úgy döntöttünk, hogy a változatosság kedvéért becipeljük a ládákat a házba. Ezzel is telik az idő, a kondíciónknak meg csak használ.

Utolsónak maradtam az udvaron, és éppen nekigyürköztem, hogy a vállamra igazítsam a legkorhadtabb tákolmányt, amikor két, szépen suvickolt fekete csizmát pillantottam meg a láda mellett. Nem messze tőlük két cügoscipő figyelte próbálkozásomat.

Felemelkedtem, és Ruth Wessely mesébe illően zöld szemével találkozott a tekintetem.

- Jó reggelt, doktornő - üdvözöltem. - Hogy vannak a macskái?

Vidám volt és jókedvű, mint mindenki ezen a reggelen. Még a bajuszát simogató Jungerth is elégedetten nézegette nyomorúságos cuccainkat. Úgy látszott, egyikük sem vette a szívére sem a bolond lány, sem Willburg halálát.

Ruth vékony, kígyóbőrből fonott korbácsával megcsapkodta csizmája szarát.

- Maga csak saját magát féltse, ne a tigriseimet. Azt hiszem, fogalma sincs róla, hogy mitől menekültek meg az éjszaka. Ha csak percekkel később jövök...!

- De éppen idejében jött!

- Hát éppen ez az - kapcsolódott a beszélgetésbe Jungerth. - Kérem, függesszék fel éjszakai sétájukat. Kénytelenek voltunk ápoltságunkat is figyelmeztetni, hogy sajnos, egy kissé megváltoztak a körülmények. Úgy látszik, a nágák végleg kiásták ellenünk a harci bárdot. Kénytelenek vagyunk éjszakára kiereszteni a tigriseket.

Ezzel, mint aki eleget tett a kötelességének, megköszönte a torkát és továbbállt.

Ruth lehajtotta a fejét, tünődött egy kicsit, majd felnézett rám.

- Ha nem tud mit kezdeni az estével... úgy értem, hogy sétálni támadna kedve... mi lenne, ha nekem szólna? Velem nem kell félnie a tigrisektől. Ha velem van...

Összerándult a szeme, mintha könny futotta volna el, aztán megfordult, és szabályszerűen elfutott. Mint a harmincas évek leggiccsesebb filmjeiben a szerelmet valló farmerlányok.

Elhűlve bámultam utána.

22

Valami azt súgta, hogy még nincs vége a búcsújárásnak. Vártam egy kicsit, mert már kezdett elegendő lenni a láda emelgetéséből.

Éppen elkönyveltem volna, hogy csalt a megérzésem, amikor a fák közül kitámolygott Ratna. Szerencsére nem volt láda a kezemben, mert minden bizonnyal a lábamra ejtettem volna.

Ratna doktornő éveket öregedett tegnap este óta. Tartása meggörnyedt, szeme elvesztette csillogó, diószínű fényét, s mintha még a fáradt mosolyt is egy harmadosztályú festő kente volna az arcára. Szeme alatt sötét karikák húzódtak.

No és a hangja... Fáradt volt és öreg, mintha száz éve járná a földi élet rögös útjait, remény és életkedv nélkül. Legszívesebben a karomba kaptam volna, de több oknál fogva sem tehettem.

Belevájtam a körmöm a tenyerembe és vártam, hogy mit fog mondani.

Rekedten kongott a hangja, ahogy megszólalt.

- Jó reggelt, Mr. Lawrence. Úgy érzem, bizonyos magyarázattal tartozom a tegnap estét illetően.

- Nem tartozik semmivel, Ratna. Megbánta, amit tett?

Rám nézett és könnyek csillogtak a szemében.

- Nem arról van szó. Tulajdonképpen búcsúzni jöttem.

- Mit mond?

- Azt hiszem, alaposan kikészültek az idegeim. Szabadságra megyek, Európába. Korábban el kellett volna már mennem, hiszen évek óta nem láttam Hollandiát. Csak hát... tudja, nagy szükség van itt rám. Most azonban elmehetek. Hát, csak ennyit akartam mondani, és... kérem... bocsássa meg, ha tegnap ostobaságokat fecsegtem volna. És felejtsem el mindent. Nagyon kérem. A saját érdekében!

Aztán felzokogott és elszaladt.

Dühösen belerúgtam a ládába, és csak magamat átkozhattam. Hiszen én voltam az, aki aláírta a diószemű doktornő halálos ítéletét.

23

- Itt valami bűzlik, rettentően bűzlik - mondta Winter, és fogával húzta ki a whiskys üveg dugóját. - Nem akarok hülyéskedni, de ami bűzlik, az hullaszag. Tisztán, atyám, vagy vízzel?

- Tisztán - morogta az atya.

- Hát maga? - fordult Daszhoz.

- Én nem iszom alkoholt - tolta el a kezét a Krisna-lovag gőgösen.

- Lenne egy javaslatom - emelte fel a poharát Winter. - Mit szólna hozzá, ha a szemük közé néznénk? Csak úgy egyszerűen beszélünk Löwenrothhoz, kihúznánk a stukkerunkat és kényszerítenénk, hogy mutasson meg mindent ebben a kócerájban. Köptek nekem már vagányabb fickók is, mint ez a nyápic szépfiú!

- És ha nem találunk semmit? Ha kiderül, hogy semmi közük a gyilkosságokhoz? Végül is nincs semmiféle elképzelésünk, hogy milyen kapcsolat lehet az eltűnt lányok és Löwenrothék között. Holdanyóról nem is beszélve.

- Ez igaz - mondta a fekete. - Mindezek ellenére én mégiscsak amellett volnék, hogy bámuljunk a pofájukba! Legfeljebb a végén azt mondjuk, sorry. Na?

- Nem megy - mondtam kedvetlenül. - A Löwenroth-szeretetház makulátlan hírnévnek örvend világszerte. Éppen ebben az évben fekszik egy javaslat az Egészségügyi Világszervezet előtt, hogy Löwenroth kapjon minél nagyobb támogatást. Értik? Ha a javaslat befut, az ENSZ-től is leakaszthat egy csomó dohányt, és még nagyobbra növelheti a szeretetházát.

- Na és?

- Képzeld csak el, ha felsülünk. Ha Löwenroth panaszt tesz, hogy zavartuk a munkáját, befurakodtunk a fedele alá mindenféle áttetsző trükkkel, a végén pedig fegyverrel fenyegettük.

- És ha találunk valamit?

- Jószerevel azt sem tudjuk, hogy mit keresünk. De ha rá is bukkannánk valamire... bármire... halottakra, levágott fejekre, hangsúlyozom: *bármire*, mindent rá tud kenni a nágákra.

- Rohadt egy helyzet - dünnyögte elismerően az atya.

- Azonkívül - ütöttem tovább a vasat -, a kórház a Német Szövetségi Köztársaság Egészségügyi Minisztériumának a támogatását is élvezzi, a hamburgi trópusi intézeten keresztül. A németek óriási összegeket nyomtak Schweitzer kórházába is, persze akkor még stikában, hiszen röviddel a háború után a német pénznek nem mindenütt volt kellemes az illata. Főleg a

volt német gyarmatok közelében. Tehát, az ENSZ mellett a Szövetségi Köztársaság is Löwenroth támogatói közé tartozik.

- A harmadik tényező, ami miatt úgy kell bánnunk Löwenroth-tal, mint a hímes tojással, maga a burmai állam. Sejtésem szerint nem jár rosszul Löwenroth-tal. Már csak azért sem, mert az öregasszonyok dollárjait ő kapja, s bármekkorára rúgjon is ez az összeg, ennek a szegény országnak ez sem kevés.

Ha a legkisebb hibát is elkövetjük, csak a legkisebbet is, értik... nem viccből mondom, amit mondok, valamennyiünknek befellegzett. Örülhetünk, ha hosszabb börtön nélkül megússzuk. Ez nem ugyanaz a tézta, Robert, mintha odahaza véletlenül letartóztat egy bukmékert, akire nem tud rábizonyítani semmit. Az legfeljebb kiröhögi, de ezek a nyakunkat törik! És nemcsak nekünk! Mindenkinek, aki benne volt a buliban!

- Tehát, mit csináljunk?

- Van még egy dobásunk - mondtam. - Egyetlen és utolsó. Ha ez nem jön be... nincs értelme, hogy továbbra is itt vesztegeljünk. Akkor másutt kell keresnünk Holdanyót.

- És... mi lenne ez az utolsó dobás? - kérdezte Dasz, és szokásához híven ingerülten megrázta az árva tincset a feje tetején.

Nyitottam a számat, de Szentarkangyal megelőzött.

- Ha nem tévedek, a temető.

Nem tévedett.

24

Addig azonban történt még egy s más. Például az, hogy vacsora után meglátogatott Ruth.

Könnyű, ropogósra keményített vászonruhában volt, olyasféle fazonnal, amit militarynak neveznek. Szűk, khakiszínű nadrágja szorosan ölelte a combját, s a katonablúz is ingerlően feszült telt testére. Lecsücscent az ágyam szélére, míg én vele szemben a fehér, kórházi széken foglaltam helyet. Rágyújtott, rám nézett, kifújta a füstöt, és elmosolyodott.

- Nos?

- Pardon?

- Milyen volt a kis Ratna?

- Kérem...

- Ugyan, ugyan - fújta felém a füstöt -, hiszen felvilágosult, felnőtt emberek vagyunk. Maga mindenkit kipróbál?

- Csak aki hagyja magát.

- Aha. Tudja, hogy holnap elutazik Európába?

- Említette.

- No és maga?

- Mit én?

- Nem megy utána?

- Maga megőrült - mondtam. - Elment az esze?

Míntha őszinte megkönnyebbülést láttam volna a szemében.

- Esküdni mertem volna rá, hogy egymásba szerettek. Meglátni és megszeretni...

Felemelkedtem és nagyon határozottan néztem vele szembe.

- Ide figyeljen, Ruth. Ami köztünk történt, nem jogosítja fel, hogy így beszéljen velem. Ami pedig Ratna és köztem történt, magánügy. Világos?

Mosolygott és elnyomta a cigarettáját.

- Egészen megvigasztalt. És... esetleg máskor is megtörténhet velünk, ami már *egyszer* megtörtént?

- Rosszul emlékszik - mondtam. - Nem *egyszer* történt.

- Én az alkalomra gondoltam - kuncogta. - Nos? Máskor is megtörténhet, hogy... már persze, ameddig itt vannak?

- Akár most is - mondtam. - Akarja, hogy... - és kinyújtottam a karom. - Akarod, hogy...

Egészen könnyedén hátrahúzódott, és eltolt magától.

- Ne most... Majd visszajövök. Még túl korán van. Mikor indultok?

- Ha jól számolom, három nap múlva.

- Mi hiányzik még?

- Néhány apróság, bár egészen jól működik az üvegtechnikusotok. Löwenroth megajándékozott egy számítógép-kijelzővel is. Igazán nagyon hálás vagyok érte.

- És... mit szólsz mindahhoz, ami itt történt?

- A gyilkosságokra gondolsz?

- Aha.

- Hát... mit szóljak hozzá? Lelkem mélyéig megrázott, de ez végül is nem az én dolgom. Lehet, hogy igazatok van, és a nágák keze van a főzélékben. Remélem, az én fejem nem szárad majd egy lándzsa hegyén.

- Tudsz te vigyázni magadra - mondta, és megsimogatta a kezem.

- Nem az én ügyem, ami a dzsungelban történik. Löwenroth majd jelenti a hatóságoknak. Ennyi. Mit akarsz még?

- Visszajöjtek...?

- Megígérted.

- Majd kopogok.

- Várlak.

- Lehet, hogy csak éjfél után tudok jönni.

- Annyi baj legyen.

- Hát akkor, csao!

- Csao - mondtam, csókot leheltem az arcára, és becsuktam mögötte az ajtót.

Hónom alá csatoltam a revolveremet, és éppen leoltani készültem a villanyt, amikor megreccsent odakint az ajtó.

Vártam a kopogtatást, de nem kopogott senki. Eloltottam a villanyt, kiemeltem revolveremet a tokjából és az ajtó mellé álltam. Vártam harminc-negyven másodpercet és csak akkor döntöttem a határozott cselekvés mellett, amikor óvatosan lenyomták a kilincset. Bal kezembe tettem át a fegyvert, jobбомmal elfordítottam a kulcsot, aztán magam felé rántottam az ajtót.

Igazság szerint azonnal lőnöm kellett volna, de megbénított a tudat, hogy csupa-csupa öreg-asszonnyal vagyok körülvéve. Hátha valamelyikük eltévesztette a szobáját.

Mondhatom, óriási mázlim volt, hogy nem lőttem. Az ajtó előtt ugyanis Ratna állt, ugyanabban az áttetsző száriban, amiben utoljára látogatott meg. Megfogtam a kezét: jéghideg volt, mintha a hullakamra tepsijeiben kotorászott volna. Bevezettem a szobába, és leültem az ágyamra. Arca sápadt és merev volt, mintha gumialarcot húzott volna. Keskenyre fagyott ajkai közül megvillantak fehér gyöngyfogai.

Hátradőlt, hátát nekitámasztotta a falnak. Homloka verejtékben úszott, szeme a távolba révedt, mintha elveszítette volna minden kapcsolatát a külvilággal.

Előkaptam egy zsebkendőt, a vízcsaphoz ugrottam és borogatást készítettem a homlokára. Amikor ráhelyeztem a vizes kendőt, megremegett, mintha áramütés érte volna.

- Ratna... hall engem?

Óriásira tágult a pupillája, mintha be akarta volna fogni az egész dzsungelt.

- Ratna - próbálkoztam újra. - Kérem... mi történt magával?

Lihegett, elfordította a fejét, mintha küzdene valakivel. Amíg a kezét fogtam, megmértem a pulzusát: százharmincat vert.

- Ratna - csengett kétségbeesetten a hangom -, kérem...

Zihálva lélegzett, és csak akkor szólalt meg, amikor éppen eldöntöttem magamban, hogy beadok neki néhány nyugtató tablettát. S bár örülnöm kellett volna a szavának, mégsem tudtam igazán örülni neki.

A hang, amely kibukkant az ajkai közül, nem az ő hangja volt. Rekedt, a felismerhetlenségig eltorzult, fenyegető, túlvilági hang.

- Meghalsz - mondta a hang, és Ratna kifejezéstelen szemei elnéztek fölöttem a levegőben. - Meghalsz, Lawrence!

Megdermedtem. A hang pedig folytatta, monoton könyörtelenséggel.

- Meghalsz, Lawrence. Nem látod meg soha többé a napot!

- Csakugyan? - kérdeztem, és éreztem, hogy megremeg a hangom. - Mikor?

Álltam Ratnával szemben, és rosszullét környékezett. Mintha egy női vámpír feküdt volna előttem, akiről lépésről lépésre foszlik le a földi szépség, hogy előbukkanjon egész ördögi lénye.

- Ki vagy? - tettem fel a kérdést, mintha bizony elhittem volna, hogy idegen lélek költözött Ratnába.

Ratna ekkor felkacagott, vijjogó, gonosz nevetéssel.

- Ki lennék? Az, akit keresel, Lawrence. És akit soha, de soha nem fogsz megtalálni. Meghalsz, Lawrence!

Ratna feje félrecsuklott: habos nyál buggyant ki a szája szögletén. Lekaptam a kendőt a homlokáról, és a csaphoz léptem, hogy újra megnedvesítsem.

Lehajoltam a vízsugarhoz, alátartottam a kendőt, amikor hirtelen fekete árnyék esett mögöttem a falra. Kiejtettem kezemből a ruhát, és villámsebesen lebuktam a földre. Valami villant a szemem előtt, és éreztem, hogy éles penge hasítja fel az ingem ujját.

Kinyújtottam a karom, megragadtam a lábát, és ledöntöttem a földre. A drága selyemszári hangos reccsenéssel adta át magát az enyészetnek. Felemeltem az öklöm, hogy az arcába vágjak, aztán mégsem tettem. Hátracsavartam a kezét; megvártam, amíg a fémszerszám koppanva a padlóra hull.

Ekkor már úgy feküdt a karomban, mintha kiszállt volna belőle az élet. Szemét lehunyta, csak szaggatott lélegzése jelezte, hogy él.

Odavitettem az ágyhoz, lefektettem, rádobtam egy tarka selyemtakarót, aztán felvettem a gyilkot, amivel meg akart ölni.

Megforgattam a tenyeremen. Éppen az volt, amire számítottam.

Rövidesen találkozunk, Holdanyó!

26

Nyálkás eső verte a fák lombját, amikor kiosontunk az épületből. Winter nyakában ott lógott mindaz, amit az üvegtechnikus föld alatti rovarfogáshoz készített. Dasz a kijelzőt cipelte a hóna alatt; Santarcangeli komoran bámult a fák felé, aztán undorodva megrázta a fejét.

- Szentséges Atyám! Mint a pokolban!

Átkeltünk a bozótoson, annak a helynek a közelében, ahol az elmúlt éjszaka barátságot kötötünk Wessely tigriseivel. Még most is orromban éreztem az állatok vizelet- és ürülékszagát.

A bozót szélén Winter megtorpant.

- Jól emlékszem? Erre?

- Még jó háromszáz méter - mondta az atya, és átugrott egy fénylő pocsolyát. - Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tíz percnyi sártaposás után végre elértük a temetőt. Amikor átküzdöttük magunkat a kerítés fölött, Szentarkangyal keresztet vetett, Dasz a levegőbe szimatolt, Winter pedig egyszerűen ledobta a táskáját egy sírhalomra.

- Megérkeztünk.

Az eső zuhogott, átáztatva ruhánkat, bőrünket: úgy éreztem, hogy egyenesen az agyamig hatol.

Nem messze tőlünk egy fa tetején felmakogtak az éjszakai majmok.

A hadnagy lerázta magáról az esőcseppeket és megtörölgette a haját.

- Melyiket vegyük előre?

Mivel éppen Gilforniss sírja előtt álltunk, tétován rámutattam.

- Talán ezt. Bár nem hiszem, hogy lényeges különbség lenne a kettő között. Mint ahogy nem is volt.

Winter felnyitotta a táskáját és munkához látott. Ha valaki a kerítést szegélyező fák alól, vagy akár a felhők mögül figyelt volna bennünket, azt hihette volna, hogy félelmetes, középkori, halottélesztő szertartás résztvevői vagyunk.

Pedig sok mindent ránk lehetett volna fogni, csak azt nem, hogy fel akarjuk támasztani az öregasszonyokat.

Az eső zuhogott, Winter kipakolta a cuccokat, amiket az üvegtechnikus föld alatti rovarfogáshoz készített, és a már kissé besüppedt, enyhén mocsárszagú sírdombra rakta. Rakosgatta egy darabig őket, majd magához intette Daszt.

- Elő ne vegye valahogy a köpenye alól a kijelzőt. Ha rövidzárlatot kapunk, vége. Nem hiszem, hogy ebben a rohadt esőben meg tudnám bütykölni.

Dasz magához szorította az aprócska készüléket - Löwenroth legdrágább ajándékát -, és összehúzott szemmel figyelte, ahogy két nagyobb kődarab és a lassan-lassan korhadásnak induló fejfa közé beszorítom az akkumulátort. Halk sercegéssel kékes fény villant, mintha lidércek cikáztak volna a sírok felett.

- Ezzel rendben is lennénk - morogta Winter. - Most jön a java. Remélem, nem ütünk túl nagy zajt.

A szél feltámadt, és a fák lombjai fenyegető suhogásba kezdtek, mintha tiltakozni akartak volna a temető meggyalázása ellen.

Winter kezében felbúgott a villanyfűró; a zizegő hangot hátára kapta a szél és messzire repítette.

A fák suttogása és nyikorgása mindent elnyomott, még a fogam vacogását is.

Mondanom sem kell, nem a temetői látogatástól koccantak össze a fogaim, mint gyáva kisgyerekek sötét délutánon, ha az iskolából hazafelé akasztott ember háza előtt vezet el az útja. Csupán az eső folyt a hátamra, és apró patakokban csörgedezett a gerincemen végig.

Majdnem hangosan felnevettem, amikor dacolva viharral, ömlő esővel és ki tudja még mivel nem, a fejünk felett döbrent tiltakozással megszólalt egy kuvik.

Már csak egy szellem hiányzott, fehér lepedőben, amint odajön hozzánk és jó éjszakát kíván.

- Elértem a koporsót - mondta Winter.

Halk reccsenés, valahonnan a föld alól.

- Vigye el az ördög - mérgeződött -, alighanem fémbe fűrtam. Megpróbálom odébb vinni a fűrót.

Újabb reccsenés.

- Ez átszaladt. Remélem, nem fűrtam bele az öreglányba.

Igazán irigyeltem az idegeit, és csak most kezdtem arra gondolni, hogy talán nem is csak a derekamra folyó vízcseppek okozzák a borzongásomat.

Pedig a java még hátra volt. Winter tágította a rést, aztán kihúzta a hosszú, összecukható fűrófejet és vékony, műanyag csövet szedett elő a táskájából.

- Eddig minden rendben. Nyugi, picikém, mindjárt megvizsgálunk.

A műanyag cső leszaladt a lyukba. Winter felemelkedett.

- Csuda jól megy minden. Mint a moziban. Most leeresztem a szálóptikát, maga meg kapcsolja be a képet. Ha valami nincs rendben, kiabáljanak!

Minden rendjén volt, de legszívesebben így is kiabáltam volna. Amit ugyanis odalenn láttam, nemcsak kiabálásra, hanem ordításra is ingerelt.

Egyáltalán nem vagyok kezdő ezen a téren, hiszen láttam már egy s más életben. Ott voltam a nemzetközi felügyelő bizottság tagjaként, amikor exhumálták a tömegsírokat, amiket a japánok ástak Sanghaj környékén. Utána még hetekig éreztem a ruhámon azt a semmihez nem hasonlítható, édeskés szagot, amit a bomló emberi testek bocsátanak ki magukból. Mintha falon át hallottam volna Winter hangját.

- Látnak valamit? Lassan forgatom az optikát. Szóljon, Lawrence, ha meg akarja állítani!

Erőt vettem magamon, és igyekeztem mérsékelni hangom remegését.

- Stop! Várjon egy percig.

Nem kíséreltem meg leírni, hogy mit láttam a koporsóban: mindenkinek a fantáziájára bízom. Aki már volt háborúban, úgy is tudja, aki meg nem, minek felborzolni az idegeit.

- Oké? - suttogta Winter.

- Rendben. De azért szeretném, ha maga is megnézné.

Rögzítette a szálóptikát és átmászott a síron.

- Mutassák!

Dasz hátrább lépett, hogy Winter odaférhessen a kijelzőhöz. A hadnagy fütttyentett és megcsóválta a fejét.

- Hát ez tényleg itt van. A koporsó nem üres. Maga lát rajta ékszert vagy ilyesmit?

- Nem.

- Isten irgalmazz a lelkének! - mondta az atya, és keresztet vetett. - Legalább egy rózsafüzért tehettek volna a kezébe.

- Hm - morogta Winter. - Semmi mást nem láttak a koporsóban?

- Semmit.

- Abszolút semmit - visszhangozta az atya.

- Más szögből sem?

- Mondtam, hogy nem.

- Maga szerint mennyi ideje lehet odalenn?

- Két-három éve biztosan. De lehet, hogy több.

Elmerülten bámulta a képet, mintha nem tudott volna betelni a látvánnyal.

- Semmi külsérelmi nyom - morogta. - Azt sem lehet megállapítani, hogy felboncolták-e. Érdekes, hogy egy ilyen takaró, vagy micsoda, meddig kibírja. A koponyáján nincs semmi.

Ekkor valami hirtelen felvillant előttem. Újra rápillantottam a képernyőre.

- Forgassa meg még egyszer a száloptikát!

Winter visszamászott a sírdomb tetejére.

- Most jó?

A kép állandóan változott; egyszerre csak azt az oldalt mutatta, amelyiket akartam.

- Állj! Tartsa egy kicsit, hogy el ne mozduljon! Rögzítse, Robert!... Aztán jöjjön ide!

- Van valami érdekes?

- Nézzen csak ide - böktém az apró képernyőn a koponyára. - Tanult maga antropológiát?

- Nem én - morogta. - Rendőr vagyok, nem régész.

- Én tanultam - nyomakodott közelebb az atya. - Indonéziában évekig foglalkoztam törzsek meghatározásával, és...

- Jól ismeri az embertani típusokat?

- Abból pótvizsgáztam Bolognában az első év végén.

- Gratulálok. Sikerült?

- Mi ez? Vicc akar lenni?

- Figyelje csak a koponyát. Így oldalnézetből mit lát rajta?

- Külsérelmi nyomot nem. Legalábbis ezen az oldalon nem. Attól persze még lehet.

- Nem arra gondoltam. Milyen embertani típushoz sorolná?

Az eső zuhogott. Szentarkangyal pedig elfütyentette magát.

- Szent Bonifácusz! Akármilyen legyek, ha... Istenem, ez lenne Meryl Gilforniss?

Winter megcsúszott, nagyot káromkodott, és Dasz köpenyébe kapaszkodott.

- A franc essen az egészbe! Nem mondanák meg, hogy mi ez a rejtvény. Mért nem tetszik maguknak az öreglánya?

Dasz rálesett a képernyőre. Aztán helyettünk is válaszolt.

- Mert délkelet-ázsiai.

- Micsoda?

- A halott a sírban délkelet-ázsiai.

- Lehetetlen!

- Ha jobban megnézi maga is láthatja. Persze Mrs. Tillford nem említette, hogy ki a barátnője. Gilforniss az apja neve volt, az anyja lehetett akár vietnami is.

- És a test hossza...! Úristen!

- Mit saccol?

- Alig több, mint 150 centiméter. Amerikai mértékkel mérve valóságos kerti törpe.

- Mond ez magának valamit?

- Úristen! Arra gondol, hogy...

- Menjen vissza, Winter és forgassa még egy kicsit az optikát. És ha lehet, állítsa egy hangyá-nyival erősebbre a fényt!

Néztem még egy kicsit a megboldogult maradványait, aztán elegendő lett belőle. Az eső mosta az arcom, és én azt szerettem volna, ha végleg elmossa a látványt, amit nézmem kellett.

- Kész? - kérdezte Winter.

- Leszerelheti.

- És a másik?

- Sajnálom, Robert... Meg kell győződnünk róla. Megkerestük Susanna Jones feltételezett sírját. Winter tíz perc alatt azt is megfúrta. Leeresztette a száloptikát, ráadta a világítást, én pedig üzembe helyeztem a képernyőt Dasz köpenye alatt.

Kísértetiesen megisméltődött az előbbi jelenet. A halott felfelé nézett: éppen ránk. Winter megforgatta az optikát, hogy minden oldalról szemügre vehessük.

- Nos? - türelmetlenkedett. - Mi újság?

- Ugyanaz, mint az előbb. Ugyanaz a koponyaforma.

- Délkelet-ázsiai?

- Úgy van.

- Remélem, nem azt akarja mondani, hogy Mrs. Tillfordnak kizárólag délkelet-ázsiai barátnői voltak?

- Eszem ágában sincs.

- Magassága?

- Mint a másoknak. Maximum százhatvan centi lehet.

- Tehát valamivel magasabb.

- Lehet, hogy tévedek. Ez minden.

- Összecsomagolhatok?

- Persze. Itt már nincs több tennivalónk.

Amilyen gyorsan csak lehetett, összeraktuk a cuccainkat, és igyekeztünk nyom nélkül távozni. Az eső változatlanul ömlött: aligha lehetett egyetlen száraz folt is a testemen. A kuvik felháborodottan kiáltozott utánunk.

27

Winter szobájában ültünk, törülközőkbe burkolózva.

- Mint a homokosok havi összejövetelén - morogta Robert, és megtáncoltatta ébenfa testének nem mindennapi izmait. - Ha valamelyik dokicsaj benézne, elájulna a választéktól.

Szavaival ellentétben azonban cseppnyi vidámság sem volt a tekintetében.

Mint ahogy az enyémben sem.

Szentarkangyalnak még mindig lila volt a szája, Dasz borostáira a temető sara tapadt. Bár gondolataim a szobámban alvó Ratna körül jártak, kénytelen voltam a temetőre koncentrálni.

- Tehát mégiscsak eltemették őket - morogta Szentarkangyal. - Elképzelhető, hogy Mrs. Gilforniss és a másik mégiscsak ázsiaiak?

- Milyen magas az ön... izé... ismerőse? - fordult hozzám Dasz.

- Mrs. Tillford? Nem is tudom. Alig kisebb, mint én. Még így hajlott korában is lehet vagy 180 centi.

- Hm. Gondolják, hogy egy amerikai óriás két ázsiai kerti törpével barátkozott volna?

Természetesen nem gondoltuk.

Ekkor egy furcsa, ködös gondolat ötlött fel bennem, amely meglehetősen örültnek tűnt, de minél tovább rágódtam rajta, annál inkább az volt az érzésem, hogy hátha mégsem olyan örültség.

- A nágák hadat üzentek Löwenrothnak - dörmögtem. - De miért?

- Alighanem, mert megzavarta őket - mondta Winter.

- Miben?

- Hát az ördög se tudja. Éppen maga mondta, hogy az Isten se ismeri ki magát ezeken a kőkorszakiakon.

- Tudják, hol élnek a nágák?

- Állítólag az őserdőben.

- Inkább az erdők között meghúzódó irtott, vagy erdővel be nem nőtt területeken. Van egy normális térképe, Winter?

Az óriás beletúrt a táskájába, kihúzott egy összevissza hajtogatott katonai térképet.

Kiterítettem a térdemen, és megkerestem rajta a szeretetházat. Közvetlenül az őserdő szélén feküdt; tőle csak mintegy harminc-negyven kilométerre húzódtak az első művelhető területek. A nágáknak tehát jókora utat kellett megtenniük ahhoz, hogy elérjék a szeretetházat.

Felmértem az ujjammal a távolságot.

- Értik maguk ezt?

Csak nézték az ujjamat, de nem láttam, hogy kipattant volna az isteni szikra a fejükből.

- Jól nézzék meg a távolságot - folytattam. - És ha megnézték, magyarázzák meg nekem, hogy mi a mennydörgős mennykővel zavarhatta meg Löwenroth a nágák nyugalmát, mi? Hiszen csak komoly erőfeszítések árán lehet átkelni a dzsungelen, főleg esős évszakban. Mi kelthette fel eszeveszett gyűlöletüket? Mit gondolnak?

- Gőzöm sincs - mondta Winter, és megtörölgette a haját. - Sosem voltam nága.

Dasz a sarat kapargatta az arcáról, Szentarkangyal pedig az ég felé fordította a szemét, mintha főnökétől várna tanácsot.

- Normális körülmények között a nágák fel sem figyeltek volna a szeretetházra - folytattam -, hiszen olyan helyen épült, amely már nem az ő körzetük. Hogy közizgazgatásilag Nágaföldhöz tartozik, arról a nágáknak fogalmuk sincs.

- Az előbb mintha azt sejtette volna velünk, hogy Löwenroth nem zavarhatta meg őket, mivel túlságosan messze vannak tőle - mondta az atya.

- Hát éppen ez az! A nágák világa már az erdő szélénél véget ér. A kígyóemberek földművelők, nincs sok keresnivalójuk az erdőben. S hogy mégis képesek ötven kilométert gyalogolni az őserdőn át, csak hogy Löwenrothot megfenyegessék, ráadásul egy olyan körzetben, amelyik nem is az ő ősi területük, annak súlyos oka lehet.

Az atya sápadtan felállt, és a falnak támaszkodott. Fehér lepedője tógaszzerűen burkolta be a testét; halottfehér arca Caesarét idézte március idusán.

- Milyen... magasak a nágák általában? - kérdezte rekedten.

- Cirka 150-160 centi - mondtam.

- Úristen! - hördült fel, és imára kulcsolta a kezét. - Lehetséges, hogy... Meryl Gilforniss és Susanna Jones sírjában... nága tetemek alusszák örök álmukat?

Egymásra néztünk: egyikünk sem szólt. De valamennyiünk tekintete egyetlen szót sugárzott: Lehetséges.

Dasz törte meg a csendet, aki szerény Krisna-követőből kezdett átvedleni első osztályú nyomozóvá.

- Azt akarja mondani, hogy valakik nága asszonyokat raboltak el... és a kígyós merénylő értük akart bosszút állni?

- Egyelőre... csak a homályban tapogatózom. Az az érzésem, hogy valakinek szüksége volt Mrs. Gilfornissra és barátnőjére.

- Két öregasszonyra?

- Talán többre is. Ki tudja, hány sírban fekszenek nága asszonyok... amerikai öreglányok helyett.

- Löwenrothékát gyanúsítja?

- Nem gyanúsítok senkit. Akárki odatemethette a nágákat a temetőbe. Akár a missziósok is.

- Eszeveszett ötlet... - emelte fel a hangját Szentarkangyal, de amikor találkozott a tekintetünk, nyomban elhallgatott.

- Ha Löwenrothék csinálták - mondta Dasz lassan -, feltételezhető, hogy az öregasszonyok, akiknek a temetőben kellene nyugodniuk, még élnek. Például az intenzív osztályon. Ott, ahova tilos belépniük.

- Őrülség - csóválta meg a fejét Winter. - Mi a csodát csinálhatnának velük? Csak nem fiatalító szérumot akarnak kikísérletezni rajtuk?

- Nem is olyan rossz ötlet - morogta Dasz. - Ahhoz aztán igazán öregasszonyok kellenek! Képzeljék el, hogy ezek a szép doktornők egyenként százévesek.

Winter felállt és sötét képpel belebámult a levegőbe.

- Mintha tegnapelőtt idézett volna valamit a *Mahábháratá*-ból... Holdanyóval kapcsolatban. Emlékszik még rá?

- Hogyne.

- Valami olyasmit, hogy... „Felvágta a hasát és előbújt...” Nem így van? Ne menjek át többé a Golden Gate-en, ha ez nem műtetre utal! Fiatalító kúra, műtét... Ezek komplett örültek! Elrabolták az öregasszonyokat és eltüntették őket, hogy...

- Nem rabolta el őket senki - vetette közbe az atya. - Szabályos útlevelel hagyták el az Egyesült Államokat.

- Az most mindegy. Löwenroth idehozatta és eltüntette őket. Megjátszotta, hogy meghaltak, és a sírjukba elrabolt és megölt nága asszonyok holttestét temettette.

- Eddig oké - mondtam -, de miért?

- Mert arra gondolt, hogy közbejöhet valami, esetleg a burmaiak ellenőrzik, hogy minden rendben van-e nála. Esetleg ki is hántolhatnak egy sírt.

- Kevésbé valószínű.

- Akkor mondok mást. Szokott erre árvíz vagy földrengés lenni?

- Úgy tudom, előfordult már.

- Képzeld csak el, ha kiönt itt a szomszédban valami folyó, vagy megmozdul a föld és a felszínre juttat néhány koporsót. És a koporsókban nincs senki. Értik már? Gondolnia kellett mindenre, még a véletlenekre is. Mivel nem tudott senkit eltemetni az öreglányok helyett, holttesteket kellett szereznie. Ekkor jöttek a nágák, illetve ők mentek a nágákhoz. Elraboltak néhány nága asszonyt, megölték őket és eltemették. Az öregasszonyokkal pedig azt csináltak, amit akartak!

Borzalmas volt, amit mondott, de egyáltalán nem állt messze attól, amire magam is gondoltam. Azzal a fenntartással, hogy egyelőre semmi bizonyítékunk nem volt Löwenrothék ellen. A nága asszonyok holttesteit bárki becsempészhette a szeretetház temetőjébe.

- Lehet, hogy a lányokat is azért rabolták el, hogy izé... eltemessék őket? - töprengett tovább Winter.

- Válogatott szépségeket?

- És... ha mintának kellettnek?

Szentarkangyal rémülten csörrentette meg a rózsafüzérét.

- Madonna! A Frankenstein!

Winter köhögött, kikotort a szekrényből egy whiskys üveget, és mivel pohár csak egy volt hozzá, testvériesen körbeadtuk.

- Volt egyszer egy tanulságos ügyem - mondta, és felhúzta a lábát az ágyra. - Nem is olyan régen. Chicagóba kellett mennem segíteni a fiúknak, mert... kellett nekik egy fickó, aki fekete képű és nem ijed meg a saját árnyékától. Történt ugyanis, hogy eltűnt néhány kis fekete kölyök. A szülők őrjöngtek, a rendőrség őrjöngött, a polgármester az idegbaj és a bukás szélén állt. Fehér volt a fickó, és tele volt a gatyája, hogy bármennyire is liberális, a következő választáson a feketék ellene fordulnak, ha nem keríti elő a kis kölykök elrablóját, vagy gyilkosát. A helyiek mindent megtettek, és a nyomok a néger gettóba vezettek. Mivel a chicagói fekete zsarukat nagyon ismerték erre felé, engem küldtek, hogy szaglásszak körül a környéken. Nem akarok hosszasan fecsegni, de elkaptam a fickót. És tudják, mit csinált? Megölte a kis kölyköket, meglékelte a fejüket és az agyukkal játszott, meg egy felfújható gumibabával. Át akarta merni az agyukat a gumiemberbe, hogy életre keltse. Értik? Homunculus a huszadik

században. Különben néger volt a fickó, és komplett őrült. Csak azért mondtam el, hogy semmin ne csodálkozzanak.

Elhatároztam, hogy semmin se fogok csodálkozni. De ez az örök-fiatalság-dolog mégsem tetszett nekem. Sem Löwenroth, sem pedig a többiek nem tűntek őrülteknek.

- Hogy összefoglaljam a dolgot - mondtam -, a helyzet a következő: az öregasszonyokat nem temették el, illetve másokat temettek a sírjukba. Ez egy. Kettő: valószínűleg nága asszonyokat raboltak el, és őket tették a földbe. Ezért esküdtek bosszút a nágák. Három: az egész ügynek valami köze van az elrabolt lányok esetéhez.

- És Holdanyóhoz - mondta Winter.

- Efelől viszont csak egyféleképpen győződhetünk meg, s ez lehetne a négyes pont is. Ha látogatást teszünk az intenzív osztályon.

- És a laboratóriumban - tette hozzá Dasz.

- Még ma éjjel? - sápadt el Szentarkangyal - Jézus, segíts!

- Arra alighanem nagyobb szükségünk lesz, mint valaha - morogta Winter; felállt, és fogát összeszorítva visszapréselte magát dagadtra ázott nadrágjába.

28

Kinyitottam az ablakot: a változatosság kedvéért még mindig zuhogott az eső.

Winter gondosan összerakta a szerszámait, és biztos, ami biztos, egy műanyag kendővel keresztültekerte a csomagot.

- Kész?

- Indulhatunk.

Elindultunk a néma folyosón. Könnyedén és óvatosan mozogtunk, mint a macskák: meg sem reccsent talpunk alatt a hajópadló.

Óráam világító számlapjára néztem: éppen fél tizenegy volt.

- Egészen biztos benne, hogy tudja merre van az istállójuk? Ha csak egy kicsit is késik, Robert...

A néger megfürdette az arcát az esőben, aztán megvonta a vállát.

- Ha negyedórán belül nem leszek itt... holnap egy fővel kevesebben reggeliznek.

Winter eltűnt a sötétben, mi pedig behúzódtunk a fák alá. Az esőcseppek szaporán verték a földet, szünni nem akaró géppisztolysorozatként kopogtak a ruhánkon.

A monoton kopogás mintha elmosta volna az időérzékemet. Rövid időn belül másodszor pillantottam óráam számlapjára. Úgy éreztem, mintha egy örökkévalóság óta várakoznék, pedig az óra tanúsága szerint még tíz perc sem telt el azóta, hogy Robert beleveszett a sötétségbe.

- Biztosan meg tudja csinálni? - cidrizett mellettem az atya.

- Ne féltse Wintert. Egy amerikai rendőrhadnagy...

Ág reccsent, majd mintha csak a földből nőtt volna ki, Winter termett előttünk.

- Minden oké, fiúk. Háromszor is megpróbáltam, esküszöm, nincs ember, aki ki tudná engedni őket. Csak úgy, ha szétverik a zárat.

Egymás nyomában lépkedve osontunk a felé az épület felé, amelynek az alagsorában a laboratóriumot sejtettük.

A bozótos szélén álló óriási fa törzsénél Winter megtorpant és hátrafordult. Kinyújtotta a karját a halványan világító épületfal felé.

- Végállomás, betörők!

Valahonnan, mintha a távoli dzsungel felől jönne, halk zümmögés szűrődött át az eső kopogásán.

- Hallják? - suttogta. - A hűtőberendezés. Ki megy előre?

Szentarkangyal udvariasan maga elé tessékelte. Winter kivillantotta fehér fogait és megveregette az atya vállát. Intettem Dasznak, hogy kövesse Wintert és előretoltam az atyát. Néhány pillanatig vártam, visszafojtott lélegzettel. Csak az eső kopogott: nem hallottam mögöttünk lopakodó léptek zaját.

Néhány ugrással elértem a falat. Ott lapultak, szorosan a falhoz simulva; hallgatták a monoton zümmögést.

- Mélyhűtők - morogta Winter -, méghozzá óriási teljesítményűek. Érzi?

Megfogta a kezem és maga felé húzta. Furcsa hideg csapta meg a tenyerem, aztán szinte forró vasrácsot érintettek ujjaim.

- A szellőztető. Van még legalább négy a falban.

Tovább tapogattam, egészen a legközelebbi ablakig. Az ablakot borító csavart vasrács legalább ujjnyi vastag volt: hiába erőlködtem, meg sem moccant.

Winter letérdelt és kicsomagolta a szerszámaikat.

- Álljon ide elém! - vezényelt Dasznak. - Takarja el a fényt, és... lehetőleg ne bámuljon bele.

Elfordultam és a bozótost kezdtem fürkészni. A lombok zúgtak-búgtak, susogtak, mintha figyelmeztetni akartak volna valamire. Sokért nem adtam volna, ha értem a szavukat!

Olyan gyorsan ment a vágás, hogy szinte még el sem kezdte, már be is fejezte a munkát. A lézersugár úgy szaladt át a rácson, mint kés a vajon.

Míg Winter a cuccait rakta össze, bemásztam a nyíláson. Körülnéztem az apró, alig néhány négyzetyardnyi szobában, aztán kidugtam a fejem az ablakon.

- Jöhetnek. Tiszta a levegő!

A szoba sarkában elhelyezkedő, megtermett íróasztal kutatásra csábított, de gyorsan legyőztem az időt rabló vágyat. Próbaképpen a legszimpatikusabb fiókhöz nyúltam, de amikor meggyőződtem róla, hogy nem felejtették nyitva, nem kísérleteztem tovább.

- Merre? - suttogta az atya, és az ajtót próbálgatta. - Ez ugyanis be van zárva.

Winter a kulcslyukhoz hajolt, és bedugott valamit. Halk kattanással fordult el a zár nyelve.

- Parancsoljon, atyám!

Szentarkangyal előrenyújtotta a kézilámpát, amelynek halvány fényénél végiglopakodtunk a folyosón. Jobbra is, balra is egy-egy szoba nyílt. Óvatosan lenyomtam a kilincseiket, de egyik ajtó sem engedett.

Santarcangeli lámpája végigsöpört a folyosón, s a legvégén komor vasajton állapodott meg.

Winter felszisszent és dühösen kiköpött.

- Ezt alaposan elszúrtuk. Mehetünk vissza egy másik ablakhoz!

Éreztem, hogy az izzadság marni kezdi a bőröm. A vasajtóhoz léptem, és megpróbáltam lenyomni a kilincset. Amikor kezem nyomásának engedve résnyire kinyílt, majdnem felkiáltottam az örömtől.

Winter a falhoz lapult és előhúzta a pisztolyát.

- Nem tetszik nekem ez a hanyagság! - suttopta. - Csak óvatosan, Lawrence!

Összegörnyedtem, kibiztosítottam 38-asomat, és villámgyors mozdulattal kivágtam az ajtót.

Ahogy lehuppantam a földre, megcsörrentek a mellettem álló asztalon sorba rakott kémcsövek.

Rövid várakozás után úgy éreztem, hogy felállhatok. Felemelkedtem és az ajtó felé sziszegtem.

Szentarkangyal lassan, hogy legyen időnk mindent szemügyre venni, végigfuttatta lámpáját a laboron. Nem mondhatnám, hogy túlságosan felkeltette volna az érdeklődésemet, amit láttam. Kémcsövekkel megrakott asztalok, pipették, büretták, mérlegek, ismeretlen rendeltetésű elektromos készülékek és a hűtőaggregátok álltak a falak mentén.

Feltűnően hűvös volt a hőmérséklet, és egyszerre csak dideregni kezdtem vizes ruhámban. Éreztem, hogy a hátamon ömlő izzadság cseppjei gyorsan lehülnek, és már nem is volt olyan kellemes idebenn.

Winter zsebre vágta a pisztolyát. Kinyújtotta a kezét, meg-megérintve egy-egy kémcsövet, aztán elégedetlenül csóválta meg a fejét.

- Semmi. Legalábbis narkó nem. Egészen biztos.

Míntha csalódottság vibrált volna a hangjában.

- Akkor mit hűtenek?

Szentarkangyal az ablakokkal szembeni fal mellé épített, óriási páncélszekrényekre fordította a fényt.

- Alighanem azokat.

A legszélső páncélszekrény oldalára fektettem a tenyerem. Kellemesen hűvös volt.

A páncélszekrény ajtajába épített bonyolult, számkombinációs zár a kedvemet is fagypontra hűtötte.

- Tud vele valamit kezdeni?

Winter a zár fölé hajolt és megpiszkálta. Bedugta az ujját a tárcsába, próbaképpen tekert egyet rajta. Kihúzta az ujját és figyelmesen hallgatta, ahogy a tárcsa halkán kattogva visszaugrik a helyére.

- Öt perc - mondta kedvetlenül. - Legalább öt perc.

Órákra pillantottam. Tizenegy múlt. Ruth bizonyára már felfedezte, hogy nem tudja kiengedni a macskáit.

Winter apró számítógépet kotort elő a táskájából, s egy mágneses szerkentyű segítségével rákapcsolta a zárra. A számítógépet magát feketére festett lemez takarta el, amely alatt halkán kattogott a tárcsa. A csodamasina megállás nélkül ontotta a variációkat.

Elvettem az atyától a lámpát, és még egyszer körbevilágítottam. Ekkor fedeztem fel egy kis kopott kartotékszekrényt közvetlenül az egyik ablak mellett.

Odasétáltam, megkíséreltem kihúzni az egyik fiókját. Nyikorogva engedett. Erre egészen kihúztam és belekotortam a belsejébe. Sorba rakott kartonlapokat érzett az ujjam, amelyek alighanem csak arra vártak, hogy valaki eljátszadozzék velük.

Az iratszekrény tetejére tettem a lámpát, és úgy állítottam, hogy egy kísérleti asztalkára vetődjék a fénye. Beállítottam a kihúzott fiókot a fénybe, és egymás után kezdtem kiszedegetni a kartonokat.

Őszintén szólva nem is tudtam, hogy mit vártam. Talán azt, hogy valamelyiken megtalálom Holdanyó nevét és teljes címét, esetleg még a telefonszámát is. Nos, ha azt nem is, nevet és telefonszámot találtam eleget. Szinte a világ valamennyi országa képviseltette magát a kartonokon. Nevek, címek, telefonszámok.

Odaintettem Szentarkangyalt, és eléje löktem egy maroknyi kartont.

- Fussa csak végig. Hátha talál rajtuk ismerőst.

Rakosgatta őket egy darabig, aztán megrázta a fejét.

- Nekem nem mondanak semmit. Bár... várjon csak! Ezt mintha ismerném... Jobban mondva, mintha hallottam volna róla valamit.

Felém nyújtott egy kartont és összeráncolta a homlokát.

- Pablo Delgado Rivas. Valami újságkirály vagy micsoda.

- Pontosan hol?

- Hát, ha jól emlékszem, Bolíviában. De lehet, hogy Peruban. Mintha a pápa latin-amerikai látogatása kapcsán bukkant volna fel a neve. Mutasson még néhányat, hátha találok valakit.

A hűtőmotorok szorgalmasan búgtak, a tárcsa halkán kattogott, ahogy a számítógép kétségbeesetten kereste a helyes kombinációt. Szentarkangyal nekifeküdt a kartonoknak, sóhajtozva forgatta őket az ujjai között. Nekidőltem a falnak és behunytam a szemem. Megpróbáltam nem gondolkodni, mert ha megtettem volna, éles késként hasított volna belém a fájdalom.

A számtárcsa feltűnően nagyot kattant, de mégis Szentarkangyal volt az, aki visszaterelt a valóságba.

- Nicsak! Ez már valami! Nézze csak, Leslie!

Odahajoltam hozzá és a lámpa halvány fényében megpróbáltam kisilabizálni a nevet. Valami Carlo Laurát olvastam, mellette egy milánói lakáscímet és telefonszámot.

- Ismeri?

- Csak hallottam róla.

- Bűnöző?

- Ugyan, dehogy. Csak nagyon gazdag.

- Vannak kapcsolatai a maffiával?

- Ki tudja? Mindenesetre köztisztületben álló férfiú.

- Miből szerezte a vagyonát?
- Alighanem olívaolajból.
- Mit tud még róla?
- Többet nemigen. De ha kimentünk innen, utánanézhettek.
- Igen. Ha kimentünk - sóhajtottam, és visszatettem a kartont a többi közé, majd a fiókot is visszatoltam a helyére.
- Zsarolás? - találgatott komoran Dasz, és leemelte a hűtőről a lámpát.
- Minden előfordulhat - mondta -, csak nem elég hihető. Nem lehet könnyű valakit Burmából zsarolni, aki Bolíviában, vagy Olaszországban él. Ennek így nincs sok értelme.
- A jó anyját... Megvan!

Winter levette a varázsdobozt a zárról és megpörgette a tárcsát. Az ajtó halk nyekkenéssel kitérült.

Winter eltüntette a számítógépet és hátrahúzódott.

- Vigyázzon, Leslie. Ha...
- Ha?
- Én már azon sem csodálkoznék, ha Ruth ebben őrizné a tigriseit.

Dasz felemelte a lámpát és az ajtóra világított.

Többször csalódtunk már várakozásainkban, de alighanem ez a csalódás volt valamennyi közül a legfájóbb.

Persze, ha megkérdezték volna, aligha tudtam volna megmondani, mit is vártam a kinyíló pánccs szekrénytől.

Kellemetlen hideg áradt velünk szembe, s a pánccsához erősített polcokon kémcsövek húzódtak hosszú sorban.

Meghatározhatatlan színű, enyhén kocsonyás folyadék remegett a kémcsövek alján. Mindegyik oldalán kövér, géppel írott szám terpeszkedett: némelyik piros karika, vagy kék kereszt kíséretében.

- Homunculus! - mondta Szentarkangyal megvetően. - Egy nagy semmi!
- Hátha Frankenstein cseppfolyós állapotban - morogta Winter, és lesüllyesztette a számítógépet táskája mélyére. - Nyissam ki a többit is?

Hallgattam, de közben úgy járt az agyam, mintha Winter számítógépe vezérelte volna. Mire valók a kartotékok? Biztos, hogy nem zsarolásra használják őket. Tegyük fel, hogy a kémcsövek, vagyis inkább ami bennük van, összefügg a kartotékokon szereplő személyekkel.

Ekkor mintegy varázsütésre eszembe ötlött a *Mahábhárata* titokzatos részlete...: „Felvágta a hasát és előbújt...!”

Kicsit megszedültem, és a falnak támasztottam a hátam. Rondán nézhettem ki, mert Winter majd elejtette a táskáját, amikor rám nézett.

- Mi történt magával, Lawrence? - ugrott oda hozzám, és átkarolta a vállam. Úgy meredt rám, mintha éppen most keltem volna ki Mrs. Gilforniss sírjából. - Mi az ördög ez az egész?

- Az eltűnt lányok... a lányok... azok! - lihegtem, és nemigen jöttek a számra értelmes szavak a felindulástól.

- Lányok? - képedt el Winter. - Az eltűnt lányok? Hol vannak?

- Gyerünk! - ordítottam rájuk, amikor megjött a szavam, és úgy belemarkoltam Szentarkangyal karjába, hogy felszisszent a fájdalomtól. - Ki kell szabadítanunk őket!

- De hát... hol vannak?

- Hát nem értik!... A rohadtak...! Az intenzív osztályon!

29

Mint az igazságszolgáltatás angyalának négy megtermett árnyéka suhantunk át az éjszakai parkon. Eszembe sem jutott, hogy mi lenne, ha Wessely mégiscsak kieresztette volna a cicáit. Itt volt a kezemben a megoldás, és ez rövid időre elmosott bennem minden félelmet és minden óvatosságot.

Csak az intenzív osztály épületét szegélyező kerítés előtt torpantunk meg. Winter hátraintett, majd vizsgálgatni kezdte a drótot. Türelmetlenségemben tenyerembe mélyesztettem a körmöm és legszívesebben ráordítottam volna, hogy mi az ördögöt piszmog már annyit. A Keleten töltött évtizedek azonban, szerencsére, megajándékoztak annyi önfegyelemmel, hogy még ebben a kritikus helyzetben is uralkodni tudjak magamon.

Winter visszamászott hozzánk, miközben csak úgy köpködté az esővizet a szájából.

- Valami nem tetszik nekem.

- Micsoda, az ég áldja meg?

- Nincs áram a kerítésben.

- Ezt meg honnan veszi?

- Hozzávágtam egy botot: nem szikrázott.

Két öklömmel megütöttem a halántékomat. Éreztem, hogy az ütések nyomán megélnékül a vérkeringésem, és ez egyszerre megnyugtató.

- Gondolja, hogy rövidzárlat?

- Megjavították volna.

- Mire tippel?

Hallgatott és nem merte kimondani, amire én is gondoltam. Hogy azért kapcsolták ki, mert meg akarják könnyíteni számunkra a behatolást.

Szentarkangyal megcsóválta a fejét, és megmarkolta a drótot.

- Hát... én hallottam valahol... hogy Baszkföldön is ilyen dróttal, illetve villanypásztorral őrzik a teheneket. És ha zuhog az eső, kikapcsolják az áramot.

Jól jött amit mondott, bár őszintén szólva nemigen hittem benne.

- Nos? - fordult hozzám Winter.

- Magáé a terep.

Benyúlt a táskájába, előkotort belőle egy közönséges drótvágó ollót.

Néhány halk csattanással megnyílt előttünk az intenzív osztály felé vezető út.

Ismét csak ott lapultunk az épület mellett, mint fél órával korábban a másik falánál. Ezeken az ablakokon azonban nem volt rács: úgy gondolták, a kerítés elég biztonságot nyújt a behatolók ellen. Ráadásul ennek az épületnek nem is volt alagsora, sőt még földszintje sem. Majdhogynem a második emelet magasságában húzódott az első ablaksor.

- Ne próbáljuk meg inkább az ajtót? - dünnyögte Dasz testvér.

- Hátha nem veszi be a portás a meséjét - morogta Winter, és megfogta a karját. - Álljon inkább a vállamra!

Ami ezután következett, elment volna egy harmadrangú cirkuszban másodrendű mutatvány-nak. Dasz nyújtózkodott, de nem érte el az ablakpárkányt.

- Mit csináljak? - hallottam tanácstalan hangját a sötétből.

- Jöjjön le.

Amikor vigyázatlanul behuppant egy pocsolyába, én kapaszkodtam a helyére. Winter lihegett alattam, hallottam, ahogy összecsattantja a fogát. Belekapaszkodtam az ablak mellett futó esőcsatornába, s néhány pillanat múlva már az ablakpárkányon ültem. Fohászkodtam egyet, aztán könyököm erőteljes ütésével bevertem az üveget.

A csörgés viszonylag halk volt, és abban bíztam, hogy az eső zuhogása és a fák szünet nélküli nyikorgása enyhíti a betörés zaját.

A többi már úgy ment, mint a karikacsapás. Kinyitottam az ablakot, lenyúltam és felhúztam Szentarkangyalt. Dasz és Winter inkább az esőcsatornát választották. Másfél perc múlva fent kuporogtunk egy irodában, amely a megszólalásig hasonlított ahhoz, amiben fél órával ezelőtt kuporogtunk.

Ennek az ajtaja is zárva volt, és ismét csak Winterre hárult a feladat, hogy megbirkózzék vele. Kipattintotta a zár nyelvét, óvatosan kinyitotta az ajtót, és kilesett rajta. Aztán villámgyorsan visszakarta a fejét.

- Ez egy kórház! - suttogta. - Isten bizony, egy kórház!

Eddig minden stimmel. Pontosan így képzeltem el a dolgot. Láttam rajtuk, hogy majd megvesznek a kíváncsiságtól, de nem bocsátkozhattam hosszadalmas magyarázatokba.

- Ide figyeljenek! - suttogtam. - Bárkivel találkozunk, el kell kapni. Méghozzá hang nélkül.

Winter a táskájába nyúlt, és kezünkbe nyomott egy-egy kis hengerforma tartályt.

- Itt a spray. A tetejét nyomják... itt, a gombot. És ha lehet, fordítsák el a fejüket, mert magukat is kiüti.

Kinyitottam az ajtót, és kilestem a folyosóra. Csend volt, csak a kórtermek bejárata fölött égő vörös fények pislákolnak. Valaki a távolban megköszörülte a torkát, mondott néhány szót, aztán ajtó csapódott és ismét némaságba süllyedt minden.

Kibújtam a szobából és megtapogattam a pisztolyomat. Rátettem az ujjamat a spray nyomógombjára; megindultam a legközelebbi kórterem ajtaja felé. Az ajtó nyikorgás nélkül tárult fel; szinte mellbe csapott a kitóduló meleg, pedig idekinn sem volt éppen zimankós a levegő. Belekáprázott a szemem, ahogy az ágyak fölé helyezett óriási, vörös fényt sugárzó lámpákra pillantottam.

Így történhetett, hogy nem vettem észre azonnal azt a férfit, aki az apró ágyak között görnyedezett.

Elfojtott, német káromkodást hallottam, valaki felém repült és hatalmas ütést helyezett el az államon. Éreztem, hogy kiesik a spray a kezemből, és megindulok a szemközti fal felé. Ismét felhangzott a káromkodás, csak hogy már fájdalmas nyögés kíséretében. Amikor elszállt előlem az ütés okozta köd, a sosem látott férfi a falnál hevert, felette Winter fűjdogálta elégedetten az öklét.

Felkaptam a sprayt, és beugrottam a kórterembe. Winter a pasas hóna alá nyúlt és magával húzta. Az ajtó halkán megcsikordult, ahogy a másik kettő is utánunk lopakodott.

Winter leeresztette a pasast a földre. Dasz köpenyébe burkolózott és olyan kifejezéstelen arccal bámult a levegőbe, mintha nem is jutott volna el a tudatáig, hogy mit lát. Szentarkangyal szája mozgott, mintha imádkozna.

A hatalmas teremben két sorban elhelyezett kis ágyakon csecsemők aludtak, békésen kinyújtózva, fekete szemüveggel az arcukon.

- Ezek... ezek... kik?

Szentarkangyal felé fordultam, és enyhén színpadias mozdulattal a kis ágyakra mutattam.

- Nem találja ki? Holdanyó gyermekei!

30

Winter felnyögött és megvakarta a fejét.

- Ūristen! És feketék is vannak közöttük... Kik ezek? Tényleg... homunculusok?

Megráztam a fejem, a legközelebbi ágyhoz léptem, ahol egy barna bőrű kis legényke hangosan cuppantott álmában.

- Ugyan! Mesterséges ember csak a mesékben van! Normális csecsemők!

- De hát... honnan?

- Na, mit gondol?

Nagyot nyelt, és elszürkült az arca.

- Ūgy érti, hogy... a lányok? Ezért kellett... mert... ezért?

A pasas felnyögött a földön, és kezdett magához térni. Kinyitotta a szemét: rémülten meredt Winter ébenfa képére.

Dasz felemelte a sprayt, de gyorsan leintettem.

- Itt ne! Hagyja csak beszélni!

Szentarkangyal áhítatosnak egyáltalán nem mondható képpel felsegítette a földről.

- Ha meg akarnád játszani az ügyes fiút, ezek lyukat fűrnak az oldaladba - mondta egészen palermói módra.

- Mi a neved?

- Günther Stolz.

- Orvos vagy? - vettem át a szót.

- Ápoló.

- Mi a helyzet a gyerekekkel?

- Infravörös fényt kapnak és...

- Meddig tart még a besugárzás?

- Kb. fél óráig.

- Nem túl sok az?

- Igen gyenge a dózis.

- Ide figyelj, Günther gyerek - mondtam, és bólintásomra Winter úgy az oldalába vágta pisztolycsövét, hogy fájdalmasan felszisszent. - Ha át akarnál verni, tigriseledelt csinálok belőled. Szeretném, ha megértenél. Az az egyetlen esélyed, ha együtt énekelsz ezzel a barátságos, négytagú kórossal itt. Kapiert? Egy ostoba trükk, és elrepül a fejed. Klar?

Bólintott, és figyelmesen rám szegezte a szemét.

- Ha magukra hagyjuk a gyerekeket, nem történik bajuk?

Határozottan nemet intett.

- Hol találom Simoniant?

- Az első emeleten.

- Valamennyi orvosnak ott a szobája?

- Igen. A folyosón jobbra is és balra is ajtók nyílnak és...

- A lányok hol vannak?

- A másik... kórteremben. Csak egyvalaki van velük - tette hozzá készségesen. - A többiek nincsenek szolgálatban. Én is...

Intettem Winternek, aki megragadta a csuklóját, és kicibálta a folyosóra. Szentarkangyal kaján örömmel dugta a sprayt az orra alá. Günther nagyot nyögött, kifordultak a szemei. Úgy lógott Winter kezei között, mint egy molyrágta nagykabát.

Elhessegettem arca elől a szállongó gázt. Dasz csíkjaira hasogatott egy lepedőt, és összekötözte a kezét. Néhány gyors mozdulattal eltüntettük egy ágyacska alatt.

- Egyre inkább világosodik - mondta Winter, és aligha az éjszakára gondolt. - Kapjuk el őket olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

- És a lányok? - kérdezte Szentarkangyal.

- Ha eddig kibírták, kibírják még néhány percig. Ha nem tévedek, mire lejár a kicsik napozási ideje, kezünkben lesz Holdanyó!

Naná, hogy tévedtem!

A kórterem ajtaja fölött égő lámpák tompán világítottak, ahogy elosontunk alattuk. Winter nyugtalanul felkapta a fejét, mintha rejtett kamerákat keresne a mennyezeten. Éreztem, hogy ismét borzongani kezd a bőröm, és az a megmagyarázhatatlan sejtésem támadt, hogy valahol elrontottam valamit.

Szinte fizikai rosszullét nehezedett rám. Már a folyosó vége felé jártunk, és majdnem elértük az emeletre vezető csigalépcsőt, amikor a távolban megszólalt valaki. A hang Simonian színtelen orgánumára emlékeztetett.

- Oké, Bernard. Kérem, tegye ezt is a többi közé! Én addig átmegyek Wessely doktornőhöz. Ha kész van vele, hozza át! - Aztán morgott valamit, amit nem értettem.

A többiekre néztem, azok vissza rám. A hang ugyanis nem az emeletről hangzott, hanem alulról, valamiféle pince irányából. Ezt látszott alátámasztani a visszhang is, ami Simonian szavait kísérte.

Összeráncoltam a homlokom, és gondolkodni próbáltam.

Winter felfelé pislogott, ahol a csigalépcső kanyarulatán túl az első emelet kezdődött.

- Azt mondta a fickó, hogy odafenn vannak, nem?

- Biztos, hogy alulról jött a hang?

Lent újra ajtó csapódott, valaki halkán dudorászni kezdett. Kopogást hallottam, majd egy nyugodt baritont.

- Ahogy parancsolta, doktor.

- Ez minden?

- Csak ennyi. Jó estét, doktornő.

- Jó estét, Bernard - mondta a hang, és valamennyien ráismertünk Ruth Wessely határozott, kemény beszédére. - Azt hiszem, lefekhet, Bernard. Ki a soros odafent?

- Stolz, doktornő. Egy óra múlva Cecília leváltja.

- Rendben van, Bernard, elmehet.

- Köszönöm, doktornő, jó éjszakát.

Ajtó csapódott, és Bernard dudorászva megindult felfelé a lépcsőn.

Kövérkés, joviális kinézetű, szakállas ember volt; fáradtan simogatta a szemhéját, ahogy felbukkant a csigalépcső kanyarulatában. Úgy lógatta a fejét, mintha ki tudja milyen bánat nyomná a lelkét, vagy lelkifurdalás gyötörné.

Bár ez utóbbit azért nem gondoltam komolyan.

A férfi eltűnt az első emeleti folyosón, aztán ismét ajtó csapódott, és elhalt a dudorászás.

- Nem kellett volna eltakarítani a fickót? - kérdezte Szentarkangyal, aki lépésről lépésre vetkőzte le az emberi nem bűnei iránti toleranciáját. - Eggyel kevesebb lenne belőlük!

- Vagy eggyel több ordítás a kelleténél - morogta Winter. - Lemegyünk?

Őszintén szólva, egyre jobban megzavarodtam. Stolz szerint aludniuk kellene. És főleg oda-fent. Ők viszont lent vannak valami ismeretlen rendeltetésű pincében, és eszük ágában sincs csicsikálni.

- Winter, maga velem jön - húztam magam után. - A többiek itt maradnak, és csak akkor jönnek utánunk, ha kiáltok, vagy ha lövéseket hallanak. Világos?

- Nem tetszenek nekem ezek a rohadt, keskeny folyosók - csóválta a fejét Winter. - El se tudjuk kapni a fejünket, ha a képünkbe másznak.

Szentarkangyal az altatógáz flakonjára tekerte rózsafüzérét, és a falnak dőlt.

- Gyerünk! Igyekezzenek!

Zsebre vágtam a sprayt, és kihúztam a revolveremet. Winter a levezető karfához lapult, én meg a falhoz. A lámpák pislogtak, a falépcső halkán meg-megreccsent alattunk.

A lépcső elfordult, mi vele fordultunk. Kidugtam a fejem a forduló mögül; itt is pislogó lámpák égtek a mennyezetten, csupán a kórtermek hiányoztak. Jó darabig a puszta falak vezettek a távolba, majd kb. ötven lépésnyi messzeségben egy-egy ajtó nyílt mindegyik oldalon. A folyosót hatalmas, rácsos kapuféle zárta le, akárcsak a másik épületben.

Winter rám nézett, és felhúzta a szemöldökét. Az ajtók alól világosság szűrődött a folyosóra. Csend volt, súlyos csend. Halántékomon éreztem vérem lüktetését, szívem a torkomban dobogott.

Fény és csend... Fény és csend...

Hullámszerűen kezdett előttem a párás levegő, és egyszerre csak ott találtam magam a messi, belső-ázsiai sztyeppén, Gunga, a burját vadász társaságában. Felettünk napfény ragyogott: hajnali fényben fürdött a puszta. Lekaptam széles karimájú kalapom, és a nap felé fordítottam az arcom.

Gunga megcsóválta a fejét. Azt hittem, hogy nekem szól a rossz kedve, és gyanakodva pislantottam rá. Csak nem szegtem meg valamivel az ősi szokásokat?

Gunga a távolba nézett, és ismét megcsóválta a fejét.

- Figyelj csak, Lubszang - szólított mongol nevemen, és kinyújtotta karját a távoli hegyek felé.
- Csak a fény és a semmi hangja. Hallod?

Kicsit furcsállottam ugyan, hogyan lehetne a semminek hangja, de engedelmesen hegyeztem a fülem. S ahogy a levegő körülölelt, ismét csak rá kellett jönnöm, hogy tanítómesteremnek most is igaza van, mint mindig. Lassan kinyílt a fülem, mintha buborék pattant volna szét benne, és én meghallottam a csendet.

Gunga felnézett az égre és elkomorult.

- Nem énekelnek a madarak - mondta. - Nem füttyög a mormota, a *tarbagán* sem. Készítsd elő a puskádat, Lubszang!

Öt perc múlva tűzharcba keveredtünk a kínai rablókkal, akik átsaptak a határon, hogy magukkal vigyenek néhány száz birkát és szarvasmarhát.

Amikor vége lett a tűzijátéknak, Gunga megtörölgette izzadt homlokát, és elégedetten hallgatta, ahogy a határőrség géppisztolyai felkelepeltek a távolban. Rám mosolygott, és vállamra tette a kezét.

- A fény és a csend együtt nem jó. Tanuld meg, Lubszang! Ha nem hallod a madarak énekét, a tarbagán füttyögését, baj van! S ha ők félnek, akkor jobb az óvatosság!

Ott álltam az ajtók alól kiszűrődő fényekkel szemben, és hallgattam a csendet. Mintha Gunga figyelmeztető szavai ott keringtek volna felettünk a levegőben.

Mély lélegzetet vettem, intettem Winternek, aztán lenyomtam a kilincset. Az ajtó kitárult, s az asztali lámpa halvány fénye vetett ágyat, íróasztalt és néhány széket világított meg. A falakon könyvespolcok, telis-tele könyvvel.

Winter szemrehányó pillantást vetett rám, amikor turkálni kezdtem közöttük, és idegesen pattintott az ujjával.

A harmadik polcnál tarthattam, amikor egyszerre csak véget értek az orvosi könyvek, és a *Mahábhárata* legújabb, kritikai kiadása tűnt a szemembe. Aztán a *Rámájána*-é, majd indiai könyvek hosszú-hosszú sorban. Valamennyi dévanágari írással, szanszkritul.

Felhagyva minden óvatossággal, tovább kutattam a polcokon. Ámulva konstatáltam, hogy akié a szoba, gazdagabb gyűjteménnyel rendelkezik a szanszkrit irodalom ritka kiadásait illetően, mint a legtöbb európai szakkönyvtár.

Kinyitottam a *Rámájána*-kiadást. A címoldal és az azt megelőző is érintetlen volt: sehol sem találtam benne dedikációt vagy beírást.

Winter türelmetlenül sziszegett mögöttem, de leintettem. Valami azt súgta, hogy keressék tovább.

Az indiai és burmai folklórral foglalkozó könyvek arra csábítottak, hogy feledve mindent, Holdanyót és eltemetett nága asszonyokat, roskadjak bele egy karosszékbe, és merüljek el a hulladémon-ciklus elbeszéléseiben. Egészen addig tartott a lelkesedésem, amíg rá nem bukkantam egy kopott, bőrbe kötött könyvre, amely nem annyira tudományos értékét, mint inkább ritkaságát tekintve keltette fel az érdeklődésemet. A harmincas évek második felében adták ki Berlinben, s az árják indiai bevándorlásáról szólt.

Elmosódott dedikáció látszott a címoldal alján, határozott kézírással, lila tintával.

„Annemarie von Aschenak, minden árja titkok nagymesterének, meleg barátsággal, Rosenberg.”

Winter újra sziszegett, és én kénytelen voltam visszatenni a könyvet.

Óvatosan, a falhoz lapulva tértünk vissza a folyosóra. Lenyomtam a másik ajtó kilincset; besétáltunk ebbe a szobába is. Itt is polcok húzódtak a falon, csak hogy könyvek helyett bennszülött használati tárgyak foglalták el a helyet: földművelő eszközök, íjak, nyílvevők, futócsövek, színesre festett tökhéjak és... apró fejek, fejek, fejek... minden mennyiségben.

Winter megdöbbenve felhorkant, ahogy a seregnyi zanzára esett a tekintete.

- Az Úristenit! - suttogta. - Mi ez? Fejkereskedés?

Bár legszívesebben itt is hosszasan időztem volna, nem tehettem. Úgy éreztem, mindent tudok, amit tudni akartam, és most már csak az hiányzik, hogy az előadás végén leeresszük a függönyt.

Mondanom sem kell, hogy ez ígérek a legnehezebbnek.

A folyosó végén tornyosuló akadály olyasféle volt, mint egy színházi vasfüggöny. Óriási, hatalmas vaslemez, közepébe vágott aprócska ajtóval. Winter megpróbálta a kilincset. Az ajtó hangtalanul kitért, s a lyukból hűvös sötétség ásva felénk.

Ha hallgattam volna józan eszemre, nem dugom be a fejem az oroszlán torkába.

Odabenn senki nem mozdult; szinte fület hasogató volt a csend. Visszafojtottam a lélegzetemet, de még a bútorok sem reccsentek. Igaz, hogy klasszikus értelemben vett bútorfélék nem is tudtam felfedezni a sötétben. Körös-körül fémállványok keretezték a termet: rajtuk dobozok, ládák, felismerhetetlen tárgyak.

Nem jeleztem Winternek, pedig gondolom, reszketett az izgalomtól, hogy utánam jöhessen. Ehelyett halkán, mint a ragadozók, körbeszimatoltam, és csak akkor nyugodtam meg, amikor meggyőződtem róla, hogy senki sincs a teremben. Csak egyet felejtettem el. Azt viszont alaposan.

Az ajtóhoz sétáltam, és kiszóltam rajta:

- Bejöhet, Robert. Kirepültek a madarak.

Winter belépett, leeresztette a fegyverét és körbeforgott.

- Ez meg mi a fene? Azt hiszem...

Ebben a pillanatban ragyogó fény öntötte el a raktárt. Mielőtt még megmoccanhattunk volna, mintha a felhők közül jött volna, felcsattant Simonian hangja.

- Jó estét, uraim! Minek köszönhetjük váratlan látogatásukat?

Winter felemelte a fegyverét, de a doktor hűvös hangja lehütötte harci kedvét.

- Csak semmi meggondolatlanság, uraim! Tegyétek le a stukkerokat a földre!

Behunytam a szemem, és legszívesebben falba vertem volna a fejem. Hogy tudtam olyan hülye lenni, hogy mindenfelé néztem, csak éppen *fölfelé* nem!

Most viszont kénytelen voltam odanézni. Közvetlenül a mennyezet alatt galéria húzódott; ezen állt Simonian ránk szegzett géppisztollyal, mellette Ruth mosolygott.

Nem mentséget keresek, ha mégis elmondom, hogy mi tévesztett meg. Ha annak a bizonyos galériának normális lépcsője lett volna, mint minden normális galériának, jóval előbb kiderült volna a disznóság. Kérdés, persze, hogy akkor is mit tehattunk volna. Mindenesetre, ennek itt, az orrunk előtt felhúzható lépcsője volt, és csak az vehette észre, aki a mennyezet felé nézett.

Én pedig nem néztem arra, sajnos.

Ruth megnyomott valami gombot: halk nyikorgással leereszkedett a bűnös lépcső a földre. Simonian lassan megindult felénk, ránk szegzett géppisztollyal.

A mi fegyvereink ekkor már a padlón heverték, Simonian szemüvege aranyként szikrázott a fényben, akárcsak Ruth hajzuhataga.

Szép és hatásos jelenet volt. Kár, hogy úgy istenigazából mégsem tudtam élvezni.

Ruth mosolyogva jött a közelünkbe, lehajolt és felvette a pisztolyainkat.

- A szenvedélyes rovargyűjtők! Na, de uraim! Stukkerral rovarokra?

Winter dühösen kiköpött.

- Miért ne? Tetvekre mindennel lehet!

Ruth arca megrándult, és a csizmaszárához kapott. Megvillant valami az orrom előtt: hatalmas csattanással belevágódott Robert arcába. Winter felordított, és a szeméhez kapott.

- Rohadt nigger! - sziszegte Ruth, és újra felemelkedett kezében a korbács. - Még egy meg-gondolatlan szó, és kiverem a szemed!

Winter dühöngő bikaként vetette előre magát. Felordítottam, ordításom összefonódott Simonianéval.

- Vissza!

Simonian ekkor már a galéria aljában állt, és kitűnően oldalba kaphatott volna bennünket egy sorozattal. Igyekeztem visszafogni Wintert, de egy szempillantással elkéstem.

Simonian géppisztolya felugatott.

Nem tehettem mást, mint hogy Ruthra dobtam magam. Megragadtam gyönyörű aranyhaját, karomra tekertem, és hátraszoritottam a fejét. Kezemet a nyakára tettem, és ordítottam, ahogy a torkomon kifért.

- Még egy lövés, Simonian, és eltöröm a nyelöcsövét!

Ruth Wessely, mint csapdába esett vadmacska hánykolódott: csípett, karmolt, harapni próbált. Egészen addig, amíg egy jól irányzott pofonnal el nem csendesítettem.

Winter szédelegve feltápászkodott.

- Megsebesült?

- A pofámba vágott a kurva...

- Golyó nem találta?

- Mit tudom én!

Amennyire meg tudtam ítélni, sértetlen volt. Simonian rémulten nézett velünk szembe; láthatóan azt latolgatta, hogy ismét meghúzza-e a ravaszt.

- Eltöröm a nyelöcsövét! - ismételgettem a különben nehezen valóra váltható fenyegetést. - Maga majd csinál neki fémből egyet, hiszen orvos, nem?

Ruth alighanem csak most értette meg, hogy mire megy ki a játék, mert fájdalmasan felnyögött.

- Neeee! Kérem, ne...!

- Tegye le a fegyvert, Simonian!

- Eszemben sincs! Maguk eszeveszett örültek! Azt hiszik, nyerhetnek? Nézzenek oda, szarháziak!

Odanéztem ahova mutatta, és amit láttam elég volt ahhoz, hogy eleresszem Ruth nyakát.

Simonian felnevetett, megkönnyebbült, harsogó nevetéssel.

- Rühes sakálok! Ezért még külön is megfizettek! Gyere ide, Ruth!

Míg Ruth tántorogva elindult feléje, a nagy bajuszu Jungerth és egy ismeretlen, vörös képű, borzas hajú legény bekísérte a terembe Daszt és Szentarkangyalt.

Santarcangeli arcán vércsík húzódott; Dasz könnyedén lépdelt, mintha Krisna hordozná a tenyerén. Csak a szemében égett a harag fekete fénye.

Jungerth is és a vörös fickó is revolvvert tartott a kezében a másik kettő oldalának szegezve.

Jungerth előrelökte az atyát, és becsukta a vasajtót.

- Minden úgy ment, mint a karikacsapás! A bejárati ajtó óta figyeltük őket. Hé! Ne menjen olyan közel hozzá!

A kiáltás Ruthnak szólt, aki megállt előttem és az arcomba nézett. Ha kinyújtom a karom, talán ismét elkaphattam volna, de beláttam, hogy a biztos halált választanám vele. Mielőtt még a kezembe kaphatnám, lekasználja Simonian géppisztolysorozata.

A lány arca eltorzult, ahogy az arcomba sziszegte.

- Mindenért megfizetsz! Ezerszer is megfizetsz! Te az enyém vagy, érted? Csakis az enyém! Azt csinálod veled, amit akarok. Milliószer megátkozod azt a napot, amikor az anyád a világra hozott!

Nem volt valami biztató, amit mondott, és belül egy vasmarok ugyancsak megszorongatta a szívem. Bízam benne, hogy kívül nem sok látszik belőle.

Mosolyogtam, és a mosolygásom kezdte egészen kiborítani.

- Mocskos gazember! Lefekszik azzal a félnéger szajhával... végzek veled, de előbb...!

Elcsuklott a hangja, és remegni kezdett a válla. Jungerth odalépett hozzá, megmarkolta a karját, és hátrébb rántotta tőlem.

Simonian ránk fogta a géppisztolyt, és hidegen villogott a szeme.

- Mióta tudják?

- Semmi köze hozzá! - hergelte Winter, és újra köpni készült.

Ruth fenyegetően felemelte a korbácsát, de Jungerth lefogta.

- Miről beszél? - vettem gyorsan közbe. Az az elvem ugyanis, hogy aki időt nyer, esetleg valóban életet is nyerhet vele.

- Ne csinálja ezt, Lawrence - mondta kedvetlenül. - Ismerje el, hogy vesztett. Így sportszerű.

Hogy mi a sportszerű, és mi nem, arról nekem is megvolt a magam véleménye.

- Oké - mondtam. - Mit akar tudni?

- Mindent.

- Nem lesz az egy kicsit túl sok?

- Majd én eldöntöm. Ha tisztességes, gyors halált akarnak, beszélniük kell. Ha nem beszélnek... átadom magukat Ruthnak.

- Oké. Most jöttünk rá, nemrég.

- Honnan?

- Nem vagyunk egészen ostobák, Simonian. Még akkor sem, ha tudósok vagyunk.

Feleresztettem az első kísérleti léggömböt.

- Maguk tudósok? - kérdezte hitetlenkedve. - Azt akarja nekem bemesélni, hogy maguk valóban bogarászok?

Ruth villogó szemmel rázta meg a fejét.

- Egy szavukat se hidd! Fel kell számolnunk mindent! Ránk uszították ezeket a disznókat és...

Simonian ráordított:

- Fogd be a szád! Tudod, mi forog kockán?

Én tudtam, és ez volt az egyetlen, amibe belekapaszzkodhattam. Ha beveszi, hogy valóban bogarászok vagyunk, talán nyerhetünk valami kis időt, és addig sok minden történhet, amíg...

Amire különben gondolni sem volt jó. Lazított a szorításán, ahogy a géppisztolyt fogta, és elgondolkodva nézett a szemembe.

- Ha azt akarja, hogy higgyek magának, énekelnie kell. Mikor fogott gyanút?

- Amikor az a fickó elkezdte hajigálni a kígyóit.

- Miért?

- Mert tudom, hogy a nágák nem kötnek bele ok nélkül senkibe.

- Aha. És mást mit tud még?

- Örülne a biztosító, ha felvilágosítaná valaki.

Úgy nézett a szemembe, mint kígyóbüvölő a kígyóéba. Ha ugyan az belenéz.

- Azt mondja, a biztosító?

Úgy éreztem, illik átmennem támadásba.

- Ne akarja nekem bemesélni, hogy nem biztosítási stikli van a dologban, Herr doktor! Csak azt nem tudom, hogyan keveredtek bele a nágák! Maga szervezett egy kórházat, közben valaki felszed érte egy rakás dohányt. Azt hiszi, nem tudom, hogy erről van szó? Bennünket kinyírhat, de a biztosító akkor is megcsípi magukat! Erre mérget vehet!

- Mit kerestek a laboratóriumomban?

Könnyedén vállat vontam.

- Ott semmit. Fogalmunk sem volt róla, hogy laboratórium. Különböző bizonyítékokat kerestünk maga ellen. Ha egy valamirevaló biztosítási nyomozó kijön ide, könnyedén síttrre juttathatja valamennyiüket!

Látszott rajta, kezdi bevenni másodosztályú szövegemet.

- Igazán sajnálom, hogy olyasmibe ütötték az orrukat, amibe nem kellett volna. Megérthetik, hogy nem hagyhatom magukat életben. Ha futni hagynám ezt a díszes társaságot, nyakamra hoznák a biztosítót. Különböző csoda ügyesen kiszagoltak mindent. A jövőben majd jobban óvakodom a tudósoktól. És a papoktól is - tette hozzá finom mosollyal.

Úgy éreztem, az első menetet megnyertem. Ha megette, hogy nem tudunk semmit, nem siet megszabadulni tőlünk.

- Ha kinyír bennünket, ráfizet, még hozzá keservesen - mondtam olyan ostobán, ahogy egy tudóstól bizonyára el is várta. - Mit gondol, nem fognak keresni bennünket? Ha kiderül, hogy

a maga keze van a dologban, márpedig miért ne derülne ki? - vége a kis bulijának! Velünk együtt maguknak is fuccs!

Elhúzta a száját, leereszkedő ajkbiggyesztés kíséretében.

- Nem vagyok ostoba, Lawrence. Csinálunk egy kis színjátékot. Megrendezünk egy kellemes kis balesetet.

Úgy tettem, mintha pokolian megrémültem volna.

- Ezt nem teheti meg!

- Miért ne tehetném? Csak a helikopteremet sajnálom, de hát néha kénytelen az ember nem-szeretem áldozatokat hozni. Megölöm magukat, vagy csak elkábítom, és magukra gyújtom a helikoptert. Aztán kihívom a csittakangi rendőröket, akik bizonyítani fogják a világ előtt, hogy egyszerű baleset volt. Nos, mit szólnak hozzá?

Őszintén szólva valami ilyesmire is számítottam. Amíg megrendezi a „kis színjátékot”, eltelik néhány óra. Azalatt pedig sok minden történhet.

Mint ahogy történt is.

32

- Álljanak oda egymás mellé! - s géppisztolya csövével mutatta, hogy melyik polc előtti teret gondolja. - Jungerth majd összekötözi a kezüket és...

Ebben a szempillantásban megtörtént a csoda. Jungerth felénk lépett, de megtorpant és elszürkült az arca. Hápogva az ajtóra mutatott és nagyot nyelt, mintha gombócot akart volna kilökní a torkából.

Én is arrafelé kaptam a fejem; a következő pillanatban aztán a hozzám legközelebb álló Szent-arkangyalt átkarolva a földre vágtam magam.

A felkelepelő géppisztolysorozat kitepte Simonian kezéből a fegyvert. A doktor felordított és karjához kapott. Fehér köpenyét elöntötte a vér, szemüvege a földre zuhant. Jungerth bajusza törött madárszárnyként leffegett a szája szélén, a vöröshajú pedig alighanem be is csinált rémületében. Egyedül Ruth őrizte meg a nyugalmát. Felemelte a korbácsát, és az ajtó felé vágott vele.

- Te rohadt szuka! Átkozott néger kurva!

A nyitott ajtóban Ratna doktornő állt, kezében még mindig füstölgő géppisztollyal.

Tompán kongott a hangja, ahogy merev ajkai közül kipréselte a szavakat.

- Vegye el tőlük a fegyvereket, Leslie!

Gyorsan engedelmeskedtem. Felkaptam Simonian géppisztolyát, aztán begyűjtöttem a pisztolyokat is. Ratna még mindig az ajtóban állt, kezében egyre jobban remegett a fegyver.

- Nekem már... úgyis mindegy, Leslie. Az én életemnek vége. Meg akartak ölni... Meghalok, de halálom előtt még...

Odaugrottam hozzá. Ha nem fogom meg, elvágódik. Kezembe vettem a géppisztolyát, aztán leejtettem a földre, amikor Ratna a karomba zuhant.

Winter éppen lehajolt, hogy felvegye, amikor is két váratlan dolog történt. A terem fala egyszerűen félrecsúszott, mintha hurrikán vagy földrengés toltta volna el a helyéről. Csakhogy ez a félrecsúszás egészen másfajta volt. Simán gördült félre, feltehetően elektronikus vezérléssel.

Karomban tartottam Ratnát, és tehetetlenül bámultam az eltűnő falat. Amikor teljesen felszívódott, úgy éreztem magam, mintha a mesék országában egy kerti pavilonba zuhantam volna. A hiányzó fal helyén kiláttam a parkra, az esőben hajladozó fákra, a víztől csepegő bokrokra.

Na és természetesen Löwenrothra, akiről eddig mindannyian megfeledkeztünk.

A csinos, lenyalt hajú Löwenroth is pisztolyt tartott a kezében, mint az éjszaka folyamán jőszerével már mindenki. Haja kivételesen kissé zilálnak tűnt, a pisztoly azonban meg sem rezgett a kezében.

Szentarkangyal mozdulata félbemaradt, amikor észrevette, hogy Löwenroth fegyverének a csöve pontosan rá irányul. Morgott valamit, és engedelmesen az ég felé tartotta a kezét.

Akárcsak egy másodperc múlva én is.

Simonian sziszegve tapogatta sebesült karját, és a belépő Löwenrothra förmedt.

- Az ördög vigye el magát, hol a pokolban volt idáig? Ha csak néhány másodpercet késik, kinyírt volna ez a bestia! Nem megmondtam, hogy bilincseljék meg?

Lehajolt a géppisztolyért, felvette, ránézett, aztán dühösen elhajította.

- Vigye el az ördög ezt is! Nincs sok teketóriázni való időnk! Még az éjszaka meg kell csinálnunk.

- Hogy? Mit? - hápogott Löwenroth.

- Készítsék elő a helikoptert! Ruth bead nekik egy altatót, ami néhány óra múlva nyomtalanul eltávozik a szervezetükből. Berakjuk őket a helikopterbe, és csinálunk egy vidám kis robbantást! Maga holnap reggel jelenti Csittakangnak, hogy felszállás közben szerencsétlenül járt Leslie L. Lawrence rovaryűjtő expedíciója.

- Nem lesz ebből baj?

- Nem kockáztathatunk. Amíg itt vannak, átok ül rajtunk és...

Őszintén szólva ezek után már nem sok esélyt láttam a menekülésre. Ratna magához tért, és kinyitotta a szemét. Amennyire tudtam barátságosan néztem rá.

- Minden oké, Ratna. Fel tud állni?

Bólintott, és tántorogva megállt a lábán. Ruth gyilkos mosollyal nyugtatta rajta a szemét. Ratna összerázkódott, és óriási könnycseppek gördültek le az arcán.

Egyszerűen nem akartam elhinni, hogy itt a vég. Ruth megmozdult, majd lassan kísértelt az ajtón. Amíg odakinn volt, csendben maradtunk. Simonian a kezét bámulta, amelyből néha egy-egy csepp vér a padlóra hullott.

Ruth perceként belül visszatért a táskájával. Letette egy polcra, kinyitotta, injekcióstűt és ampullákat szedett ki belőle. Letörte az egyik ampulla végét, felszívatta a folyadékot, kipróbálta, hogy nem dugult-e el a tű, aztán odajött hozzám.

Ahogy közel hajolt az arcomhoz, igazi sajnálatot láttam a szemében.

- Őszintén sajnálom, Leslie - mondta. - Higgye el, annak ellenére, amit... igazán sajnálom. Ne féljen, nem fog fájni. Amikor a helikopter felrobban, maga már semmit sem érez... És...

Nagyot nyelt, és ha romantikus alkat lettem volna, azt hihettem volna, hogy még könnyet is ejt értem. Mivel azonban nem vagyok az, inkább azt fontolgattam, mi lenne, ha kirúgnám a kezéből a tűt.

Winter hamuszürke arccal a fogát csikorgatta. Szentarkangyal csendben imádkozott, csak Dasz nézte szenvtelenül, ahogy Ruth túje egyre közelebb jön a karomhoz.

Szinte kívülállóként hallottam saját, kissé megszeppent hangomat.

- Valamennyien lógni fognak, Simonian! Gondoskodtam róla, hogy meghintáztassa magukat a szél!

Őszintén szólva gyenge kis blöff volt, profi körökben sajnálkozva csóválták volna a fejüket érte. Simonian azonban nem volt profi a szó klasszikus értelmében.

- Álljon csak meg! - mozdult a keze Ruth felé. - Mit mondott?

- Semmi köze hozzá! - sziszegtem minden erőmet megfeszítve. Csak arra figyeltem, hogy Ruth is elbáméskodjék, és elkaphassam. Úgy, mint az előbb. És most már az sem érdekelt, hogy esetleg mindkettőnket szitává lőnek. Egyszerűen nem volt más lehetőségem.

- Maga blöfföl, Lawrence - mondta jó megérzéssel. - Csakhogy én sem vagyok nyeretlen kétéves.

- Lehet, hogy blöff - mondtam nyugalmat erőltetve magamra -, de lehet, hogy nem. És maga nem tudhatja, Simonian. Ez az én egyetlen ütőkártyám! Ha kinyír bennünket, és mégis téved, néhány napon belül nyakán lesz a fél világ. Nemcsak azt veszíti el, amiye itt van, hanem mindent, amit eddig összehozott. Vége a bulijának, Simonian! Azt hiszi, beveszi valaki, hogy felrobbantunk a maga helikopterével? Azok után...

- Mi után?

- Kíváncsi rá, mi?

Simonian mozdulatlanul állt és gondolkodott. Őszintén szólva én sem tudtam volna mást tenni a helyében.

Odakint tovább zuhogott az eső, Löwenroth kérdően bámult Simonianra, én pedig észrevétlenül Ruth felé mozdultam.

Lehet, hogy Ruth Wesselynek hatodik érzéke is volt, lehet, hogy csak véletlenül távolodott el tőlem. Mindenesetre, abban a pillanatban, amikor rá akartam vetni magam, hátrébb lépett, és ingerülten a levegőbe szúrt a tüvel.

- Nem látod, hogy blöfföl? Összevissza zagyvál, és te hiszel neki!

Nyoma sem volt már a szemében szánalomnak. Mitológiai szörny volt: a gyilkolás istennője.

Említettem, hogy odakint változatlan intenzitással szakadt az eső. A fák lombja susogott a szélben, a bokrok vízben fürödtek, s a lezuhanó cseppek óriási buborékokat vertek a tócsák felületén. Tipikus, esős évszakbeli éjszaka volt.

A halál éjszakája.

S akkor hirtelen, Löwenroth háta mögött, a bokrok sűrűjében megpillantottam két fénylő csillagot. Két világító pontot: valakinek a szemét.

Most éreztem csak igazán, hogy beszélnem kell! Akármit, csak beszélni! S én beszéltem, de hogy mit, senki ne kérdezze tőlem!

Simonian az arcomat fürkészte, és még mindig a fejét törte. Ruth közelebb lépett hozzám, hogy akár főnöke parancsa ellenére is, de belém szúrja a tűt.

Vettem magamnak a bátorságot, hogy hátráljak előle. Végül is térdre vetettem magam, karjaimat égne emeltem, és összeszedve minden erőmet, nága nyelven a levegőbe ordítottam.

- Kígyótestvér, segíts!

Odakinn nem mozdult semmi. Behunytam a szemem, s amikor kinyitottam, már két pár fénypont világított a bokrok között.

Erre még nagyobb erővel kiáltottam tovább.

- Gyere, kígyótestvér! Meg akarnak ölni...! Gyere, kígyótestvér, mentsd meg a testvéredet!

Odakint semmi nem moccant, idebenn pedig mindenki megkövülve bámult rám. Alighanem azt hitték, hogy elment az eszem a félelemtől.

Harmadszor ordítottam fel, egyre nagyobb kétségbeeséssel, amikor végre történt valami. Ruth közelebb jött hozzám, és a bokrok között a csillagok hatra szaporodtak.

Simonian intett, és odakiáltott Ruthnak. Talán azt, hogy elég a szövegből, nyomja belém a kábítószeradagot. Csakhogy ekkor Ruth már a kezeim között volt, a tű pedig törötten hevert a lábam mellett.

Ruth felsikoltott, amikor ismét belemarkoltam a hajába.

- Le a fegyverekkel, mert megölöm! Most valóban vége a játéknak, Simonian!

Aztán Ruthot magam előtt tartva óvatosan a bokrok felé intettem.

- Holdanyónak vége! Gyertek, kígyótestvérek!

Mosolyogtam, a győztes mosolyával. Végre úgy éreztem, hogy nyertem, és esküdni mertem volna rá, hogy ezen az éjszakán már nem érhet több meglepetés.

Odakint susogni kezdtek a bokrok, az ágak félrehajlottak, halk morgás támadt, és dermedt kezeimből kicsúszott a foglyom.

A nyitott falon át, ázott bundával, fogukat kivicsorítva, égő szemekkel besorjáztak Ruth Wessely tigrisei.

33

A következő szempillantásban kitört a pánik. Löwenroth felordított, elejtette a fegyverét és a polcok közé menekült. Ruth eltűnt mellőlem, de nem a tigriseihez futott, hanem éppen ellenkező irányba. A vörösképű a galériához vezető lépcsőhöz rohant és felszaladt rajta, maga után rántva a lépcsőt. Jungerth egy leheletnyit késett: csak a felfelé emelkedő lépcső legalsó fokát tudta megragadni. Kapaszkodott egy darabig, majd hangos puffanással visszazuhant a földre.

Felrántottam a fekvő Ratnát. Amikor megpillantotta a tigriseket, eltakarta a szemét és felnyögött.

Nekem se tetszettek a csíkos legények, de még mindig jobb néhány tigris, mint egy égő helikopter.

Különösen, ha belsejében ül az ember, némiképpen kinyíffantva.

A tigrisek sűrögtek-forogtak, ránk vetették barátságosnak egyáltalán nem mondható pillantásukat: egyre gyorsabbnak és idegesebbnek tűnt a mozgásuk. Szememmel Ruthot kerestem, de csak Simoniant találtam. A doktor homloka izzadságban fürdött, és a galérián mocorgó vöröshajúra ordított.

- Eressze már le azt a lépcsőt, ember!

A vörös lejjebb csúsztatta a lépcsőt. Az egyik keringő tigris azonnal észrevette, és villámgyorsan rávetette magát. Átkarolta a végét, és igyekezett egyensúlyba hozni magát, hogy felkúszhasson a galériára.

A vörös felordított, és rémületében úgy megrántotta a kart, hogy az egyetlen rúgással mennybe repítette a lépcsőt tigrisestől. A csíkos macska leszakadt a legalsó fokról, és átrepült felettünk. Velőtrázó sikoltás hallatszott, majd dühös ordítás. Valahol felcsattant egy lövés is, de fogalmam sem volt róla, ki lőtt. Szentarkangyalt láttam egy pillanatra, amint kibukkant az állványok mögül és mintha felém kiáltott volna valamit.

Felemeltem Ratnát, megpróbáltam az állványok felé vinni. Egy tigris azonban elállta az utam és szembenézett velem.

Ahogy elcsattant a lövés, Simonian felordított.

- Ne lőjenek, a Jézusát! Valamennyiünket széttépnek!

- Ruth kisasszony - hallottam Jungerth könyörgését. - Csináljon már valamit velük, hiszen maga...

- Mit csináljak? - kiáltotta vissza remegő hangon Ruth. - Nincs nálam! Nem érti? Nincs nálam egy gyűszűnyi sem!

- Hová az ördögbe tette? Tegyen már valamit, az istenért!

- De hát mit csináljak? Ki gondolta volna, hogy éjszaka még... Ki engedte ki őket, ó, Istenem!

Azon igyekeztem, hogy elérjem Ratna elejtett géppisztolyát. S bár az a macska, amelyik az előbb már kinézett magának, egyre közelebb jött hozzám, megpróbáltam megkaparintani a géppisztolyt. A tigris felmordult, lábához dörgölözött, majd mint aki jól végezte dolgát, rátelepedett a fegyverre.

Ratna sikoltozott, a tigris megcsóválta a farkát, és egyszerre csak megváltozott a tekintete. Lesunyta a fejét, mint aki ugrásra készül.

- Winter! - hallottam saját ordításomat az általános hangzavarban. - Winter! Lőjön!

Aztán egyszerre csak eszembe jutott valami. Zsebembe nyúltam, s amikor puha porba süllyedt az ujjam, úgy éreztem, hogy ismét kaptam egy lehetőséget. Felemeltem a karom, és felordítottam.

- Vissza, Winter! Nem kell löni! Minden oké!

Ebben a pillanatban elszabadult a pokol. Az egyik tigris felröppent a levegőbe és Jungerthra vetette magát. A bajszos elterült a földön, és kétségbeesetten felüvöltött. Álmatlan éjszakai órákon még ma is hallom az üvöltését.

Ezután kezdetét vette az általános lövöldözés. Itt is, ott is torkolattüzek villantak a tigrisek hangos üvöltésével elegyedve.

Hiába ordítottam, hogy ne lőjenek, senki nem hallgatott rám. A lábamnál ülő tigris a fegyverdurrogás hatására úgy látszik, megváltoztatta abbeli szándékát, hogy Ratnát és engem faljon fel, mert társai után iramodott. Szerencsétlenségemre a géppisztolyt is magával sodorta az állványok alá.

Pillanatig haboztam csak, aztán magamhoz szorítottam a kis doktornőt.

- Jöjjön!

A többire már nem nagyon emlékszem. Valamelyik tigris újra megjelent előttem, és egy leszakított emberi kezet vitt a szájában. Elborzadtam az iszonyattól, de aztán erőt vettem magamon, és elkezdtem vonszolni Ratnát a bokrok felé.

Az eső az arcunkba vágott, s az utolsó, ami a pokoli jelenetből megmaradt bennem, a tigris volt, amint alighanem Jungerth karját tartotta a fogai között.

Futottunk, ahogy lábunk bírta, a temető felé. A hold most nem bukkant ki a felhők mögül, csak a fák lombja zúgott magasan a fejünk felett.

Kizuhantunk egy tisztásra, és felnéztem a fák magasára. Ahogy levegő után kapkodtam, arra gondoltam, de jó is volna, ha hirtelen szárnyam nőne: csőrömbe kaphatnám Ratnát, és elrepülhetnék vele a Brahmaputrán túlra.

Aligha voltam egészen magamnál, nyilván ezért jutottak eszembe ilyesféle marhaságok.

Egyébként, ha jól meggondolom, nem is volt olyan marhaság.

Ha szárnyam nőtt volna ugyanis, ki tudtam volna kerülni azt a tigrist, amelyik ott ült a tisztás közepén, érdeklődéssel figyelve, ahogy kivonszoló a bokrok közül a félig még mindig eszméletlen Ratnát.

Rám nézett, kissé felemelkedett, féloldalra hajtotta a fejét és megnyalta a száját.

Ratna felsikoltott, aztán a dolgok könnyebbik részét választotta: elájult.

A tigris morgott, felugrott kb. egyméternyi magasba, aztán vissza is zuhant, ahonnan elrugaszkodott.

Igyekeztem a szemébe nézni. Közben lassan, hogy meg ne riasszam, zsebem felé tapogatóztam. Összemarkoltam annak a földnek a maradékát, amit tegnapelőtt kotortam össze azon a helyen, ahol Ruth megmentett bennünket a csíkos macskáktól.

Futó pillantást vettem Ratnára, aztán felkiáltottam úgy, ahogy Ruthtól hallottam.

- Sahhhhh!

A tigris, mintha eksztázisban lenne, felemelkedett, odaügetett hozzám, és a lábamhoz dörgölözött. Felágaskodott: megnyalta az arcom.

Széttártam a tenyeremet, és orra alá dugtam a száraz, szürkésfekete port. A tigris visszahuppant, és boldog kurrogással nyalni kezdte a tenyeremet. Egészen addig nyalogatta, amíg el nem fogyott a por. Akkor a lábamhoz kushadt és felemelte a fejét, mintha parancsra várna. Összecsuktam a tenyerem, és arrafelé mutattam, ahol számításaim szerint a tigrisek istállója állt.

- Sahhhhh!

A csíkos macska mintha bólíntott volna. Odadörgölte a hátát a combomhoz, aztán egyetlen, óriási ugrással eltűnt a sűrűben.

Kivakartam Ratnát a pocsolyából, amelyben feküdt, hóna alá nyúltam, és elindultam vele a dzsungel belseje felé.

34

Amikor reggel lett, már én is alig álltam a lábamon, nemcsak Ratna. A nap kikukucsált a száguldó felhők közül. Az eső elállt, csak a fák leveleiről csöpögött a víz a nyakunkba.

Amikor meghallottam a távoli dobszót, leültem Ratnát egy bokor alá, és ráparancsoltam, hogy bármi történjék is, el ne mozduljon onnan.

Néhány száz méternyire a dzsungel véget ért: az óriási, fákkal övezett tisztáson elém tárult egy falu. A csúcsos, szalmatetejű, oszlopokon álló házak kiemelkedtek a tér síkjából. A széles tornácokon ágyékkötős alakok mozogtak.

Lekuporodtam a földre, és igyekeztem felidézni a múltat. Csak a főbejáraton mehetek be, nem vitás... De mi lesz, ha belezuhanok egy gödörbe, vagy előbb nyilaznak rám mérgezett vesszővel, mintsem szót tudnék érteni velük.

Törtem a fejem, és rájöttem, hogy a szükség csodálatos teljesítményekre sarkallja az embert. Agyam ismeretlen mélységeiből egyre több nága szó bukkant elő, olyanok is, amelyekről el sem tudtam képzelni, hogy ismerem őket.

Vesztegetni való időm nem volt, ezért felemelkedtem, és elindultam a falu felé. Amikor elértem a jó három méter mély árkot, aminek a fenekéről hegyezett bambuszoszlopok meredtek felém, jobbra fordultam. Követtem az árok vonalát és csak akkor torpantam meg, amikor észrevettem a leeresztett felvonóhidat.

Lopva felpillantottam a sűrű lombú fára, amelyre a felvonóhíd liánját vezették. Tudtam, hogy valaki odafenn ül és csak arra vár, hogy átmenjek a hídon.

Nem tagadom, szaporábban vert a szívem, amikor ráléptem a liánokból és faágakból összefércelt tákolmányra. A híd figyelmeztetően hajladozott alattam, de most nem értem rá élettelen tárgyak figyelmeztetéseivel törődni. Élő emberek vártak rám: élő asszonyok és gyerekek. És ha valami bajom esik, lehet, hogy néhány nap múlva valamennyien halottak lesznek.

Leléptem a felvonóhídról az árok túlsó oldalára. A felhangzó ragadozómadár-rikoltás arra figyelmeztette a falu lakóit, hogy a bejáratomhoz érkeztem.

Óvatosan hátrapillantottam: a felvonóhíd már nem volt sehol. Csak kihegyezett és bizonyára méregbe mártott bambuszcölöpök meredeztek rám az árok mélyén.

Nem volt többé visszaút.

Aki már járt nága faluban, tudja, hogy az árkon belül olyan sűrű, több méter magas és tíz-húsz méter széles ösvény veszi körül a települést, amelyen még a megvadult elefánt sem tud keresztültörni.

A sövény egyetlen alagútszerű, bevezető úton szelhető csak át. Az alagút oldalait vesszőből fonják és vályoggal tapasztják be, akár csak a tetejét. Ha valakit ki akarnak nyírni, itt aztán könnyen megtehetik!

Tudtam, hogy sokat kockáztatok, de nem volt más választásom. Abban reménykedtem, hogy kígyótestvérem felismer, vagy az, aki az üzenetet küldte Londonba.

Sötét volt odabenn, túlságosan is sötét. Szembe velem, talán százméternyi távolságban az alagút végének fénye világított, talpam alatt száraz levelek zizegtek. Nem mertem arra gondolni, hogy megnyílhat alattam a föld, és kihegyezett karókra zuhanhatok.

Elöntött a veríték, szívem a torkomban dobogott. Mintha visszasüllyedtem volna a múltba, a háború idejébe... Csakhogy akkor Radzs Kumar Szingh társaságában jártam a dzsungelt, és úgy bíztam benne, mint egy erdei istenben. Sokért nem adtam volna, ha itt lehetett volna most is mellettem!

Felrémltet előttem szakállal keretezett, szigorú arca, és mintha biztatóan mosolygott volna felém. Csak előre, Leslie száhib! Előre és nyugalom!

Amikor elértem a folyosó végét, elvakított a kintről beragyogó napfény. Átpréseltem magam a nem európai ember méretére készített szűk nyíláson, aztán megtorpantam, és igyekeztem olyan kicsire összehúzni magam, amilyenre csak tudtam.

Velem szemben rikító színekkel tarkára mázolt nága harcosok álltak, íjaikat rám szegezve. És én jól tudtam, hogy valamennyi vesszőnek kígyóméregbe áztatták a hegyét.

Álltam velük szemben, és nem mertem megmoccanni. Súlyos csend nehezedett ránk: szinte hallottam a dzsungel lélegzését. Az ösvényen túl madarak rikoltoztak; a házak között fekete-tarka disznók rőfögtek. Néhány asszony és gyerek kimerészkedett a teraszokra. Az asszonyok a gyerekek füléhez hajoltak és belesugdostak valamit.

Összeszedtem minden erőmet, és a legmarconábbra festett fickóhoz fordultam.

- A főnökkel... szeretnék beszélni.

A harcosok között morgás támadt: egy zöld szafariinget viselő, farmernadrágos, középkorú férfi nyomakodott előre. Rövidre vágott haja, széles, kifúrt orra nágát sejtetett, öltözéke azonban burmaira vallott. Megállt előttem, szétterpesztette a lábát, és nem túl barátságosan nézett rám.

- Ki vagy?

- Lawrence - mondtam, és megpróbáltam kitalálni, hogy ki lehet -, Leslie L. Lawrence-nek hívnak.

- Hogy találtad meg a bejáratot?

- Jártam már a falvatokban.

Keményen a szemembe nézett, és én álltam a tekintetét.

- Melyik faluban?

- Messze innen. Úgy hívták, hogy Meng-meng.

Megrebbent a szempillája.

- Ilyen falu nincs.

- Akkor volt. Amikor a világ túlsó végén háborúztak az emberek.

- Erről tudok. Azt mondd, hogy Meng-mengben jártál?

- Az Irrawaddy folyótól északra. Volt egy barátom, aki nem volt egészen kígyóember, mégis nagy kígyóvarázsló volt. Ő vitt oda.

- Radzs Kumar Szingh?

Most rajtam volt a meglepetés sora.

- Honnan tudod?

A harcosok közül kivált egy festett férfi, és a közelembe lépett.

- Ismered?

- Már találkoztunk - mondtam. - Odalenn, Holdanyó kertjében.

- Ő volt az? - fordult tetőtől talpig bemázolt „testvéremhez”.

- Ő.

- Azt mondtad, hogy nem ölt meg, hanem elengedett?

Szótlanul bólintott.

- Azt mondtad, hogy kígyótestvér?

Újabb bólintás.

- Mutasd a karod!

Felgyűrtem az ingem ujját, és megmutattam a kígyót, amit még Radzs Kumar Szingh tetováltatott rá.

Megnyugodva felsóhajtott, aztán hozzám fordult.

- Mit akarsz, Leslie?

- Azt akarom, hogy segítsetek. Hiszen ti hívtatok. Megkaptam az üzeneteket. Te küldted?

Szomorúan rázta meg a fejét.

- Nem. Sőt megtiltottam, hogy üzenjenek érted. Egy öreg ember küldte, aki azóta már halott. Laong apja. Laong apjának az unokatestvére tengerész. Ő vitte neked Londonba az üzenetet.

- És... honnan tudta Laong apja, hogy én ki vagyok?

- Még abból az időből ismert, amikor... leereszkedtek az angolok a fehér felhőn. És Radzs Kumar Szinghet is ismerte. Azt mondta, ha valaki, akkor te vagy az, aki meg tud szabadítani bennünket Holdanyótól.

- Azt is teszem. De segítenetek kell! Tudom, hogy nága asszonyokat ölt. El akarom kapni!

- És miért nem teszed?

- Segítségre van szükségem. Néhány barátom Holdanyó kezébe került. Egyedül menekültem meg... azaz egy asszony és én. Ha nem segítetek, Holdanyó gyilkolni fog. Sok nő és gyerek lesz az áldozat.

- Tudod hol vannak a nága asszonyok?

- Tudom. A temetőben.

- Én is tudom. Megtértek *Va* és *Lavra* istenek földjére. Bemutattuk értük a halotti áldozatot. És megtiltottam, hogy bosszút álljanak értük. Egyedül csak kígyótestvéred, Laong férje szegte meg a parancsom. De Laong is halott. *Va* és *Lavra* birodalmában vár ránk. Sajnálom, nem segíthetünk.

Egyszerűen nem értettem a dolgot. Kétségkívül zavart, hogy nehézkesen beszéltem a nága nyelvet. Annyira félnének Holdanyótól? A hajdani fejedelmek fiai és unokái?

- De miért?

Leguggolt velem szemben és intett, hogy én is guggoljak le. Halkra vette a hangját, nehogy a többiek meghallják.

- Én vagyok a főnök. Sok évig dolgoztam Rangoonban útépitésen. A tábornok, U-Van bízott meg, hogy jöjjek ide a faluba, és tartsak rendet. Azt mondta, hogy éljünk úgy, ahogy őseink éltek, de fejeiket nem szabad többé levágnunk. Érted? Nincs többé fejedelmek! Azt is mondta a tábornok, ha mégis megtörténne, katonák jönnek géppuskával, óriás szúnyogokkal, és akkor baj lesz, nagyon nagy baj. Rám bízta a népem. És én meg akarom védeni őket. Én tudom, mi a géppuska. Ezek nem tudják. Azt hiszik, a kígyóméreggel bekent hegyű nyílvevő a legfélelmetesebb fegyver. Én is gyűlölöm Holdanyót. De ezután már nem fog eltűnni a faluból senki. Megvédjük magunkat. Nekem is eltűnt a testvérem. Mégsem tehetek semmit. Ők fehérek. Ők az erősebbek. Én láttam fegyvereket Csittakangban és Rangoonban is. Nem akarom, hogy kiirtsák a népem. Ez a véleményem.

Megdöbbenve hallgattam, és arra gondoltam, hogy lám már itt is vége a régi világnak. Élő múzeum, amelyet felvilágosult múzeumigazgató vezet.

- Figyelj ide - próbáltam jobb belátásra bírni. - Most másról van szó. Azok az emberek bűnösök. És ott van közöttük Holdanyó is.

- Akkor miért nem fogják el őket a tábornok emberei?

- Mert azt hiszik, hogy ti csináltatok minden rosszat, ami erre felé történt.

Elszürkült az arca, ahogy szembenézett velem.

- Milyen rosszat?

Amennyire csak nága szókinccsemből tellett, elmeséltem neki a Krisna-hívők halálát, az aszalt fejeiket, a nága nyílvevőket. Mindent.

Úgy hallgatta, hogy még levegőt is elfelejtett venni. Amikor befejeztem, felhorkant, felindult, keserű horkantással.

- Hiszen ez nem igaz! Mi nem öltünk meg senkit. És a szomszéd falvakból sem. Mi valamennyien betartjuk a tábornok törvényét. Békében akarunk élni a földjeinken. De Holdanyó elvette az asszonyainkat!

- Tudom - bólintottam, és igyekeztem nem felbukfencezni, pedig alig éreztem már zsibbadt lábaimat. - Ők azt akarják, hogy titeket büntessenek meg helyettük. Azt akarják, hogy a tábornok ideküldje a helikoptereit és a géppuskáit.

Sötét képpel hallgatott, és én tudtam, hogy most dől el minden. Nemcsak Holdanyó sorsa, hanem másoké is.

Határozott mozdulattal az ingem alá nyúltam, és kihúztam az útlevelem.

- Látod ezt?

Szótlanul bólintott.

- Ez a tábornok üzenete - mondtam. - És a fényképem is benne van, hogy jobban higgyetek nekem. A tábornok megengedte, hogy harcba hívjalak benneteket Holdanyó ellen. Ígéri, hogy senkit sem fog megbüntetni közületek.

Elvette, belelapozott, aztán visszaadta. Lehorgasztotta a fejét, majd hangosan, hogy a többiek is jól hallhassák, megszólalt.

- Hiszek neked, kigyótestvérem. Az a tábornok parancsa, hogy engedelmeskedjünk neked. Régen, Rangoon mellett útépitésen dolgoztam. Volt ott egy ember, aki papírra festette, hogy ki hány napig építette az utat. Én egyszer be akartam csapni. Belenéztem a papírjába és láttam, hogy nem vonásokat húz, amivel számolni lehet. Érted?

- Persze.

Hangos nevetés kísérte a szavait. A marconára festett harcosok fegyvereikre támaszkodtak, s mint a száraz, őserdei tapló a harmatot, itták minden szavát.

- Szóval, ez az ember csak festette azokat a furcsa jeleket. Én meg arra gondoltam, hogy ha nem vonásokat húz, akkor nem is tud számolni, és be lehet csapni. Amikor pénzt adtak nekünk, és azt mondták, hogy kétszer tíz meg még egy kéznyi napot dolgoztam, akkor én azt mondtam, hogy többet. Erre az az ember belenézett a festett papírokba és csak nevetett. Pontosán tudta, hány napig építettem az utat. És nem adott több pénzt, csak amennyi járt. Azóta hiszek a festett papírban. Azt mondták, hogy akit az istenek kedvelnek, annak a képét is tisztelnünk kell. Lám a te képed is itt van, és jeleket is festettek a papírra. Hiszek neked... De mégis megkérdem, mielőtt belépnél a falunkba, hogy biztosan nem jönnek-e emberek óriás szúnyogon - így mondta a helikoptert -, hogy megbüntessenek bennünket?

- Egészen biztos.

- Akkor jó - mondta, és felemelkedett. - Akkor segítünk neked. Ahogy felpirkad a hajnal, és elvégeztük az áldozatot, megbüntetjük Holdanyót!

Délután visszajött hozzám Hnama - így hívták a falu főnökét -, deréktól felfelé kimázolva. Felsőtestét fehér és kék csíkok szabdalták keresztül-kasul; kopott jeansétől viszont még így sem volt hajlandó megválni.

Lecsücscent a kunyhó sarkába, és megvakargatta a mellét, amely láthatóan viszkedett a festéktől.

- Elküldtem egy embert a papíroddal, testvérem. Mire a nap lemegy, eléri az atyák házát.

- A lány?

- Megtaláltuk. Akarod látni?

Nemet intettem.

- Jól van. Az asszonyok gondoskodnak róla.

Hümmögött egy kicsit, ami nem nagyon tetszett nekem.

- Valami baj van?

- Kígyótestvéred azt mondja, hogy a lány is közéjük tartozott. Igaz ez?
  - Igaz. De megszökött tőlük. Nem szeretném, ha baja esne.
  - Nem esik baja. A te dolgod. De ne mondd el másoknak. Az asszonyok nem tudják. Ha tudnák, baj lenne belőle. Kész vagy az áldozatra?
- Meghökkenve bámultam rá.
- Mire?
  - Este megkezdjük az áldozat bemutatását. Ha velünk akarsz jönni, neked is részt kell vened benne. Nága harcosokkal csak nága harcosok harcolhatnak. Ugye megérted?
- Mi egyebet tehettem volna?

36

A falu végén, a szellemek házában feldübörögtek a dobok. Egész délután zuhogott, estére azonban kitisztult. Holdanyó fényes arca éppen felragyogott a dzsungel felett, amikor eljöttek értem. Sejtettem, hogy kígyótestvérem is közöttük van, de mivel egyetlen szót sem szóltak hozzám, én sem kérdezősködhettem. Tökhéjon vizet, festéket és disznósörtéből készített ecsetet hoztak. Egyikük intett, hogy vessem le az ingem. Röpké fél óra múlva nágább voltam a nágánál.

Mielőtt elmentek, elismerően végignézték rajtam. Úgy tűnt, elégedettek a munkájukkal.

A falu apraja-nagyja a dobok háza előtti téren szorongott. Lelkem mélyén meg voltam győződve róla, hogy harsány nevetésben törnek ki, amikor megpillantanak összevissza pingálva.

Nevetésről azonban szó sem volt. A szertartás komolyságáról egy tompán pufogó dob gondoskodott, amit megállás nélkül vertek odabenn.

- Te még nem jöhetsz be - fordult hozzám Hnama. - Ha bejönnél, meg kellene tisztítani utánad a házat. Frissen vagy festve, és még nem félnek téled eléggé a *szaop jimcsók*, a halottak szellemei.

Lekuporodtam a földre, és vártam az elkerülhetetlent. A dob fergeteges erővel pufogott, a tömeg némán körülfogott, pissenés sem hallatszott. A szellemek házának ajtaja kitarult: kisorjáztak rajta a harcosok. A legelső fatálcát tartott a kezében, és egész közel jött hozzám. Tálcája majd a fejem búbját érte.

Ekkor a dob hangját túlharsogva egy erőteljes hang recitálni kezdett egy sohasem hallott szöveget: egy nága hősről írott éneket. Csak a töredékét értettem meg a történetnek. *Then* volt a főhőse, egy óriáskígyó, akinek a nágák a fiai. A befejező formula pedig úgy hangzott, hogy aki fogyaszt *Then* húsából, maga is nágává válik.

A dob elhallgatott. A tálca ott lebegett a fejem felett. Felnyúltam, kivettem egy karikát a darabokra vágott kígyóból és a számba vettem. Óriási nyeléssel eltüntettem, olyan képet vágva hozzá, mintha ez lett volna életem legfejedelmibb lakomája.

Harsány üdvözlő tudatta mindenkivel, hogy *Kigvema* falvának nága lakossága megszaporodott egy fővel.

Felavatásom után néhány perccel ömleni kezdett az eső. Éreztem, hogy a rám kent festék patakokban csorog le rólam. A főnök végre intett, és én bevonulhattam a szellemek, vagy dobok házába.

A rönkökből összeácsolt épület egyetlen helyiségből állt: falai mentén fából faragott bálványok sorakoztak. Legelöl a termékenységét jelképező házaspár: *Va* és *Lavra* szobra. Bár a helyi kultuszok hatása erősen érződött az ábrázolásukon, mégis könnyen felismertem bennük a hindu pantheon Isten-házaspárját: Sivat és Kálit.

Mellettük átfürt orral, riasztó mosollyal az arcukon a falu istenei terpeszkedtek: *Ja-taun*, *Ja-tai*, *Kum-jeng*. Körülöttük, mint rossz arcú kísértet, a halottak szellemei: a *szahák*; a gonosz kísértetek: a *szaop jimcsók* és az erdei utast ijesztgető *szaopok* álldogáltak. A bejáratnál szembeni falat teljes egészében egy hatalmas bálvány foglalta el, valamennyi istenség között a legnagyobb, az ég ura: *Tongto szamrong-tongo taung-to laong ting-ken kampung-laong krou-rija*.

Elismerem, hogy első hallásra kicsit hosszúnak tűnik, de hát egy akkora hatalmú főisten, mint ő, miért hívatná magát nyúlfarknyi néven?

Az ajtótól jobbra helyezték el az óriási dobot.

Baloldalt csak egyetlen, fából faragott, totemoszlophoz hasonló cölöp állt, tetején megsárgult emberi koponyával. Üres szemgödrei szomorúan bámultak rám, mintha az idő múlását akarták volna eszembe idézni. És nemcsak az emberi élet végességét jelző időét, hanem az órák futását is. Egyszerre csak belém döbrent az eddig gondosan elfojtott rettegés, hogy addig, amíg én itt kőkorszakot játszom, hidegre teszik a barátaimat.

Hnama megsejthetett valamit borús gondolataimból, mert karomra tette a kezét.

- Ha vége a szertartásnak, azonnal indulunk.

A mellettem ülő férfiak szomorú, vontatott dalba kezdtek. Telis-tele volt furcsa, ismeretlen, régi szavakkal, amelyek egy nága nyelvtudós számára a mennyországot jelenthették volna. Nekem azonban egyre feljebb kúszott a torkomon az idegesség, alig tudtam a szövegre figyelni.

Hnama hozzám hajolt, és suttogva magyarázni kezdett.

- A koponya Kum-jengé, akit istenként tisztelünk. Valaha ő alapította Kigvema falvát. S hogy az istenek megóvják a falu népét, úgy döntött, hogy maga is istenné válik, és közbenjár a szellemek világában értünk. Azt akarta, hogy adjanak nekünk hosszú életet és... - szégyenlősen halkra fogta a hangját - sok-sok idegen koponyát és holttestet is, hogy termővé tegyék a földjeinket. Gazdag termést hozzon a kukorica, a rizs és a bab. És persze a mák is. De hát ez régen volt, nagyon régen... Még nagyapáink idejében. Ma már nincs koponya, legfeljebb azoké, akik meghaltak valamilyen betegségben. A tábornok azt mondta, hogy katonák jönnek és löni fognak, ha megtudja, hogy koponyára vadászunk.

Komolyan bölintottam, mintha valóban úgy éreztem volna, hogy méltánytalanság volt betiltani azt a régi, szép szokást...

- Kum-jeng parancsot adott, hogy öljék meg. Ősapáink megfogadták a tanácsát, és sok-sok rizspálinkát adtak neki. Aztán mákot főztek, és annak a levélével is megitták. Kum-jeng csak táncolt, és hirtelen megpillantotta a körülötte várakozó szellemeket. Azok meg csak hívták, egyre hívták, hogy menjen közéjük és legyen Kigvema falvának a védőszelleme. Kum-jeng letérdelt és megparancsolta legidősebb fiának, hogy vágja le a fejét. A fiú nagy megtisztel-

tetésnek vette, hogy ő segítheti át apját a szellemek közé: ő maga is ivott a rizspálinkából, a mák főzetéből, aztán egyetlen csapással megszabadította Kum-jenget a fejtől.

- Ezután, a régi szokások szerint, a fejet megfőzték, lehántották róla a romlandó húst, és elhelyezték a dobok házában. Még őseink tették ide. Kum-jeng pedig beváltotta, amit ígért. Szellem lett, és óvja a falunkat. Róla énekelnek a harcosok. Ha befejezték, megkezdődik az áldozat.

Az ének hamarosan véget ért, és két kifestett, harcos fekete disznót vonszolt be az ajtón. Kés villant, a disznó felvisított és sűrű, habos vér fröcskölte be a falakat, a bálványokat, mindannyiunkat. A haldokló malac minden egyes hörgésbe fulladó visítása örömköltésokat csalt ki a harcosokból. Összeborzongtam, de amikor minden elcsendesedett, megéreztem, hogy engem figyelnek. Erre én is lelkesen felordítottam. Ordításomat hangos üvöltés fogadta: alighanem ekkor avattak igazából törzsbelivé.

Hnama intésére körbeálltunk, és kezdetét vette a kígyótánc. Hnama alkotta a kígyó - Then - fejét, egy ügyesen mozgó fiatalember pedig a farkát. S ahogy elkezdődött a tánc, mintha visszasüllyedtem volna a múltba. Meng-meng falvában jártam a táncot Radzs Kumar Szingh irányítása mellett. Ki is volt akkor velem? A kis Varga biztosan, azután Szato, az amerikai-japán, és talán Birkner is. Mintha most is hallanám Szato hangját az évek messzi távolából. „Jól csinálod, Cat, ha vége lesz ennek a rohadt háborúnak, te lehetsz itt a törzsfőnök!”

Hnama felkiáltott, kitérte a száját, széttárta a karját, és a földre zuhant. Azt a jelenetet játszotta el, amikor egy ellenséges törzsfőnök tüzes vasat dugott Then, a nága totemállat torkába. Az óriáskígyó kilehelte a lelkét, de testének darabjai nem semmisültek meg, hanem minden porcikájából egy-egy nága harcos született.

Amikor a kígyó elpusztult, és mi eleresztettük összekapcsolódott kezeinket, hogy ezzel is érzékeltessük a nága harcosok megszületését, egy vénségesen vén öregember pörkölt rizsszemeket öntött a tenyerünkbe. Szorosán egymáshoz tapadó testtel körbe forogtunk, és mind a négy égtáj felé fújunk néhány szemet. Áldozatul az erdők, a fák, a folyók és a patakok szellemeinek.

Amikor elfogytak a rizsszemek, a vénségesen vén öregember figyelmeztetően felkiáltott. Két harcos odaugrott hozzá, letérdeltek, megragadták a lábát és felemelték a levegőbe. Magasba tartották, hogy elérhesse Kum-jeng koponyáját. Az öreg óvatosan felnyúlt érte, és a harcosok segítségével a földre helyezte. A koponya bennünket figyelt, és mintha elégedetten nyugtatta volna rajtunk sötét szemgödreiből kisugárzó láthatatlan pillantását.

Az öreg térült-fordult: mindegyikünk kapott tőle egy tarkára pingált tyúktojást, mintha csak húsvét lett volna. Nagyot nyeltem, mert tudtam, hogy most következik a szertartás legkritikusabb része. Nem is mertem rágondolni, mi történe, ha nem felelnék meg a próba feltételeinek.

A legelől álló harcos - ezúttal nem Hnama - felrikoltott, nekitámasztotta hátát az egyik bálványnak, majd gyors, pontos mozdulattal elhajította a tojást, amely csattanva tört szét Kum-jeng koponyáján. A harcosok ujjongtak, akárcsak a próbatevő; találatával jogot nyert arra, hogy részt vegyen az akcióban. Aki nem találja el Kum-jeng ereklyéjét, az itthon marad, hiszen maga a szellemmé vált ősatya vezeti a tojást hajító kezét.

Beleborzongtam a gondolatba, hogy mi lesz, ha mellé találok. Láttam, Hnama is nyugtalanul pislog: alighanem azon törte a fejét, milyen kibúvót keressen számomra, ha Kum-jeng rosszul intézné az ügyemet.

Megfogtam a tojást, nekinyomtam a hátam *Jatai* szobrának. Igyekeztem felmérni a távolságot és a tojás súlyát. Beharaptam a szám szélét, éreztem, hogy kiüt rajtam a veríték. A dobok házára súlyos csend hullt, Hnama behunyta a szemét, mint egy Liverpool-szurkoló, aki döntetlen állásnál képtelen végignézni csapatának kilencvenedik percben lőtt tizenegyesét.

Meglengtettem a kezem, aztán laza csuklómozdulattal elhajítottam a tojást. Éreztem, hogy Kum-jeng bizony jobban is vezethette volna a kezem, de különösebb baj azért nem történt. A tojás elérte a koponya tetejét, és csattanva loccsant szét a falon.

A nágák felüvöltöttek, áldásukat adva részvételemre.

Amikor behozták a rizspálinkát, elégedetten ittam meg a részem. Kum-jengen nem fog múlni az akció sikere.

És alighanem rajtam sem.

Az asszonyok és a gyerekek már mélyen aludtak, amikor elhagytuk a falut. S hogy a jelenet kitörölhetetlenül az emlékezetembe vésődjék, arról a természet gondoskodott. A felhők gyorsan elúsztak a hold elől, az eső elállt, s teljes pompájában ránk ragyogott Holdanyó fényes arca.

Egész éjszaka gyalogoltunk. Közel jártunk a hajnal pirkadásához, amikor elértük a Löwenroth-szeretetház kerítését. Hnama beleegyezésével átvettem a parancsnokságot. Tudtam, minden azon múlik, mennyire tudjuk észrevétlenül megközelíteni őket. Bármennyire is kígyóméregbe mártották nyilvesszeiket és lándzsáik hegyét, ha a kerítés túloldalán lévőek észrevesznek bennünket, egy-két géppisztolysorozattal elintézhetik az egész ügyet. S ez ellen talán még Kum-jeng sem tehetne semmit.

Hnama mellé hasaltam a füre, és elmagyaráztam neki, mit kell tennünk. Csak úgy maradhatunk felül, ha váratlanul lepjük meg őket. Semmi csatakiáltás vagy diadalüvöltés! Halkan és könnyörtelenül, mint a kígyó, akinek a nevét viseljük!

Hnama szemében furcsa láng lobogott és ez, őszintén szólva, nem nagyon tetszett nekem. Haboztam egy kicsit, mert nem akartam megsérteni. Végül mégiscsak kénytelen voltam kinyögni, ami a szívemet nyomta.

- Nem szeretném, ha... a tábornoknak tett ígéretünk ellenére...

Hidegen félbeszakított, és embereire mutatott.

- A harcosok tudják, mit nem szabad tenniük! Ember feje nem fog lehullani!

Mély meggyőződéssel mondta, a sárga láng azonban továbbra is ott világított a szemében.

Fától fáig lopakodtunk: csendben, mint a kígyó. Amikor a hajnal első fényei fellobbantak a dzsungel felett, acélpántként fontuk körül Löwenroth szeretetházát.

Hnamával a nyomomban átosontam a tisztáson, végig a temető mellett, az épületek oldalánál, de semmi feltűnőt nem vettem észre. Mintha mély álomba merült volna a telep. Az intenzív osztály kerítésében most sem volt áram; a laboratórium kivágott ablakrácsa ugyanott hevert, ahol két éjszakával ezelőtt hagytuk.

Hnama rám nézett, és megrázta a fejét; Jeges félelem húzódott a szívemre. Elkéstünk...! Úristen! Elkéstünk, és minden hiábavaló volt! Mindenki halott...

Hátrafordultam, de csak a fák törzse nézett velem farkasszemet. Tudtam, hogy mindegyik mögött ott lapul egy-egy harcos, intésemre várva.

Tehetetlenül elkáromkodtam magam, és mintha csak válaszolni akart volna rá, nagyot kiáltott valaki az intenzív osztály irányából.

Hnama összerezzen, az erdő felé bámult. Ebben a pillanatban feldübörgött egy repülőgépmotor, és az épület túlsó oldalán remegni kezdett a fák koronája.

Megkönnyebbült sóhaj tört ki belőlem. A törzsfőnök bólintott, és felemelte a kezét. A fatörzsek megmozdultak és a kifestett harcosok elindultak kitágítani a kört, hogy körülöleljék Löwenroth helikoptereinek leszállópályáját.

Ami ezután történt, csak percekben volt mérhető. A motorok már pörögtek, amikor kilestem a legközelebbi fatörzs mögül. Egy óriási, barnára festett, valaha katonai szállítóhelikopter és egy jóval kisebb, kék színű állt a betonpályán. Löwenroth, Simonian meg néhány európai ekkor terelték ki az összekötözött kezű Wintert, Szentarkangyalt és Dasz testvért a leszállópálya mögött meghúzódó hangárépületből.

Winter arcát vérmocsok borította, ingének hiányzott egyik ujja. Daszt Szentarkangyal támogatta, inkább csak a vállával, mivel kezeit a hátára bilincselték. A Krisna-hívő szemmel láthatóan alig állt a lábán, nyaka előrelógott. A helikopterben benn ültek a pilóták; egyikük felemelte a hüvelykujját, jelezve, hogy kész az indulásra.

Ruth Wessely kis csomaggal a kezében ezekben a pillanatokban futott át a fák között.

Simonian megtörölgette a szemüvegét, és jellegzetes mozdulattal megmasszírozta az orrnyergét.

Mondott valamit Löwenrothnak, és mintha fájdalmas mosoly húzódott volna végig az arcán.

Úgy tűnt, búcsúzik a paradicsomától.

Közben a másik pilóta is felemelte az ujját, és Simonian intett, hogy megkezdhetik a beszállást.

Hnamára néztem, aki félrebillent fejjel bámulta őket. Talán azt találgatta, melyikük Holdanyó, és ki ölte meg Laongot, kigyótestvérem feleségét.

Löwenroth a legalsó lépcsőfokra lépett. Lehajtotta a fejét, hogy bebújjon a helikopter hasába.

Ekkor felemelkedtem, és megindultam a gépek felé.

38

Alighanem Ruth Wessely volt, aki legelőször észrevett bennünket. Felsikoltott, és tőle szokatlan rémülettel eltakarta az arcát.

- Istenem! - hasított a fülembe a sikoltása. - A vademberek! Mondtam, hogy vigyázzatok a kerítésre, és...

Simonian kezében felugatott egy pisztoly. Éreztem, hogy a golyók ott süvítenek el egészen a közelemben. Löwenroth felkapaszkodott a lépcsőn, beugrott a helikopter belsejébe és villámgyorsan becsukta maga mögött az ajtót. A vörös hajú doktor utánaugrott, de egy leheletnyit elkésett. Kétségbeesetten dörömbölt a fémen, Löwenrothnak azonban esze ágában sem volt beengedni.

A helikopter ugrott egy nagyot, és néhány méternyire felemelkedett a levegőbe. Éppen beakartam vetni magam a fák közé, hogy mindenkit figyelmeztessenek a fedélzeti géppuskára, amikor Hnama megszorította a kezem.

- Vége! - mondta elégedetten. - A nagy szűnyognak vége!

Ekkor figyeltem csak fel a pilótára, amint kétségbeesetten próbált úrrá lenni a gépén. Egyre erőteljesebb mozdulatai azonban nem sok jóval kecsegtettek. Arca sápadtan fénylett, ahogy a felkelő nap rávetette sugarait. Egyik kezével a kormányt fogta, a másikkal pedig megkísérelte kitépni a vállából azt a tollas végű nyílveesszót, amely még akkor vágódott bele, mielőtt behúzta volna az ablakot.

Simonian felvisített - nem tévedés: visített, mint egy nő -, a helikopter pedig hatalmas lendülettel felszállt a fák fölé. Megbillentette szokatlan alakúra tervezett apró szárnyait, egyre erőteljesebben búgott a motorja, aztán egyszerre csak megtört a lendülete. Megremegett, és mint a felhajított kő, zuhanni kezdett lefele.

A szállító gép pilótája halálra vált arccal bámult arrafelé, ahonnan hatalmas robbanás hallatszott, majd óriási füstoszlop és lángnyelvek törtek az égre. A kormányhoz kapott, de elkésett.

A fák közül kirepülő hajítódárda áttörte a plexiüveget és átfúrta a torkát.

A következő pillanatban felhangzott a kígyóemberek harci üvöltése. Kezemben egy hajítódárdával én is előrevettem magam, ahogy annak idején Radzs Kumar Szinghtól tanultam.

Még néhány perc és elcsendesedett minden.

IV

1

Ami ezután történt, arról nem szívesen beszélek. Ruth Wessely, alighogy elhangzott a harci kiáltás, futásnak eredt, és megkísérelte elérni a leszállópálya mögötti épületet. Haboztam egy pillanatig, hogy őt kövessem-e, vagy inkább Simoniant vegyem üldözőbe, amikor észrevettem, hogy Hnama elrohan mellettem és halk, torokhangú, figyelmeztető kiáltással egy bemázolt harcoshoz fordul, akiben kígyótestvéremet sejtettem. Mielőtt még felfoghattam volna, hogy mi is történik, mindketten a menekülő Simonian után vetették magukat, és hangos ordítással üldözőbe vették.

Nem tudom, mi kényszerített, hogy kövessem őket, hiszen igazság szerint Wesselyt kellett volna lefegyvereznem.

Közvetlenül az épület bejárata előtt érték utol. Simonian hátrafordult és felsikoltott - ismét azzal a magas, női sikollyal -, amikor kígyótestvérem megragadta. Simonian eszeveszetten sikoltozva megpróbált kiszabadulni a nágák kezei közül.

Üvöltöttem, ahogy a számon kifért, de meg nem tudnám mondani, hogy mit. Éreztem, hogy elkéstem, és csak abban bízom, hogy Hnama betartja az ígérését.

Simoniannak hátracsuklott a feje, és behajlott a térdé. Leroskadt Hnama elé, és csak egyetlen szót sikoltozott megállás nélkül:

- Nein! Nein!

Kígyótestvérem az övéhez kapott, és mielőtt elérhettem volna, hosszú kését Simonian nyakába fúrta. A kifröccsenő vér az arcomba vágott. Félig vakon tapogatózva Hnama felé indultam. Kitöröltem a vért a szememből: bárcsak ne tettem volna!

Simonian kopasz, kerek feje ekkor már kígyótestvérem lándzsája hegyén himbálódzott és kemény, kegyetlen ajkára ráfagyott az utolsó nein...

- Hnama!

Kígyótestvérem felém fordult, meglengette lándzsáját, és a fejet a lábam elé hajította.

- Az én ajándékom, kígyótestvérem! Ő ölte meg Laongot és valamennyit... Az átkozott... átkozott... Holdanyó!

Hnama lehajolt a fejhez, mintha meg akarná simogatni. Én pedig felordítottam, és ordítottam megállás nélkül, egészen addig, amíg kígyótestvérem át nem karolta a vállam.

Nem, higgyék el, nem azért ordítottam, mintha az idegeim felmondták volna a szolgálatot. Láttam én már emberi fejet eleget, szépen gúlába rakva Sanghaj külvárosában, vagy Okinaván. Csakhogy az a fej, amely Hnama kezei között új életre kelt, meglepett, keserű, és hitetlenkedő ordítást csalt a torkomra.

Hnama begörbített, horgas ujjával beletépett Simonian arcába, felhasította a homlokát és lassan, centiméterről centiméterre felfejtette a fejbőrét.

A fejbőrt helyettesítő, hajszálvékony gumiréteg alól barna, göndör haj bukkant elő; a hajszálak hegyén izzadságcseppek ültek. A csendesen zuhogó esőben folyni kezdett a festék a levágott fejről, és a vastag sminkréteg alól kellemes, középkorú női arc bontakozott ki.

Hnama vállába kapaszkodtam, és csak egyetlen szót tudtam kinyögni.

- Úristen!

Hnama lándzsája hegyével megpiszkálta, és szomorúan bólintott.

- Kum-jeng igazságot tett. Megölte Holdanyót!

Az eső tisztára mosta az ismeretlen női fejet, és már éppen el akartam fordulni, hogy egy fának támaszkodjak, amikor villámcsapásként megjelent előttem „Simonian” alakja, amint elgondolkodva masszírozza az ornyergét.

Mint a tűzhányóból a mázsás kövek, szakadt ki belőlem a kiáltás:

- Von Asche! Annemarie von Asche!

A két kígyóember némán állt mellettem, és kérdően függesztették rám a szemüket.

Hogyan is magyarázhattam volna el nekik, hogy a levágott fej néhány perccel ezelőtt még Annemarie von Aschének, a világ talán leghíresebb indológusnőjének a feje volt. Azé a von Aschéé, akinek magam is számos előadását hallgattam a stockholmi egyetemen.

S aki évekkkel ezelőtt nyom nélkül eltűnt Délkelet-Ázsia dzsungelében.

2

Hnama kinyújtotta a lándzsáját, és Annemarie von Asche fejét egy tócsába lökte.

- Véletlen baleset volt. Fegyverrel támadt ránk. Különbén ő ölte meg az asszonyainkat. Kígyótestvéred látta egy ablakon át, amint egy olyan tüvel, amivel a burmai nővérek oltják a gyerekeinket, szíven szúrta őket.

- Megígérted, hogy egyetlen embernek sem hullik le a feje! - ziháltam kétségbeesetten.

- Nem is szegtem meg az ígéretem, Leslie. Embernek nem hullott feje. Csakhogy ő nem volt ember... Vagy az volt?

Lehajtottam a fejem és nem válaszoltam. Vajon mit mondhattam volna neki?

3

Estére megjött Rangoonból a rendőrség, mi pedig gondjainkba vettük az asszonyokat és a gyerekeket. Ezekről az órákról nem szívesen beszélek, pedig sok szörnyűséget láttam már életemben.

Negyven fiatal nő volt a kórtermekben, legtöbbször borzalmas lelkiállapotban. Néhányukon az elmebetegség tünetei mutatkoztak: például azon a fiatal, olasz lányon, akit Szentarkangyal azonnal a gondjaiba vett. Néhányan azt sem tudták, hogy Burmában vannak, egy svéd lány például csak arra emlékezett, hogy Stockholmban elment valakivel, aki be akarta mutatni Holdanyónak, a többi mintha csak álmodta volna.

Talán jobb is, hogy nem emlékezett a gyerekeire, akiket három év alatt szült Löwenroth kórházának, s akik közül csak az utolsót sikerült megtalálnunk a csecsemők között.

Az épületekben és a kertekben pokoli összevisszaság uralkodott. Még az éjszaka leszállta előtt megérkeztek a missziós atyák, élükön a maffiózóképű Rizzi páterrel. Néhány rövid mondatot válthattunk csak. Lelkemre kötötte, hogy amint vége lesz a cirkusznak, vonuljunk át a missziósházba, hiszen lenne éppen elég megbeszélhivalónk.

A burmai rendőrök elképedve botorkáltak az épületekben. Az egészségügyi katonák a fejüket csóválták, és magam láttam, amint egyikük dühében a levegőbe lőtt.

Szentarkangyal szöke, az angolt a hollanddal keverő, elkínzott arcú lányt támogatott elém.

- Meg szeretném köszönni - suttogta a lány, és rázni kezdte a zokogás. - Három gyermekem volt... Mindenre emlékszem... Amikor félévesek voltak, elvették tőlem, és soha nem láttam őket többé. Ígérje meg, hogy megkeresi őket! Ígérje meg!

4

Némán mentünk le a laboratóriumba vezető lépcsőn, vigyázva, hogy a katonák ne vegyék észre, miben sántikálunk. A kartotékok érintetlenül heverték a fiókokban, ahol néhány nappal ezelőtt hagytuk őket.

Szentarkangyal megállt az ajtóban, nem jött beljebb.

Winter és Dasz szótlánul nézték, ahogy az első fiókból kiöntöm a papírokat a padlóra.

Láttam az arcukon, ugyanarra gondolnak, mint én.

Kinek lenne jó, ha felszaggatnánk a sebeket? Azok a gyerekek, akiket a kartonokon feltüntetett nők és férfiak súlyos dollárokon megvettek és örökbe fogadtak, akiket legalább úgy szeretnek, mint édes szüleik szerettek volna, vásárlóikat tartják szüleiknek, hozzájuk ragaszkodnak. Vajon mi történne velük, ha kitépnénk őket megszokott környezetükből?

Ugyanakkor van-e jogunk eltitkolni őket igazi anyjuk elől?

Rájuk néztem, és ők elfordították a fejüket.

Kihúztam a második fiókot is, és annak is a padlóra öntöttem a tartalmát.

Még mindig szótlánul álltak: apró izzadságcseppek gördültek végig a homlokukon.

A harmadik fióknál Winter odalépett hozzám, és kihúzta a negyediket. Erre Dasz is közelebb jött, és gondosan kupacba rugdosta a szétszállt lapokat. Szentarkangyal végigjárta a labort, majd rövidesen egy kis kanna benzinnel tért vissza.

Amikor már szinte térdig jártunk a kartonpapírokból, Szentarkangyal lecsavarta a kupakot a kanna tetejéről, és a benzint rálocsolta a papírkupacra. Winter öngyújtót vett elő, fellobbanította a lángot és öngyújtóstól együtt rádobta a kartonokra.

A máglya fellobbant, mi pedig kimentünk a laborból.

A nágák csoportba verődve a fák alatt üldögéltek. Hnama kígyótestvéremmel együtt a csoport közepén kuporgott, és szemrehányóan nézett rám. Igaz, ami igaz, nem egészen ezt ígértem nekik.

Odaballagtam U-Vinhez, és bemutatkoztam. A törzsi ügyekben járatos tiszt rám mosolygott.

- Már hallottam önről, Mr. Lawrence. És tudok a megbízatásáról is. Gratulálok.

A szomorúan gubbasztó nágák felé intettem a fejemmel.

- Velük mi lesz?

Rosszallóan összehúzta a szemöldökét.

- Igazság szerint nem lett volna szabad belekeverni őket a dologba. A törzsekkel kapcsolatos burmai törvények ugyanis kimondják...

- Igen, de nélkülük...

- Természetesen megértem önt. Várjon csak egy kicsit.

Láttam rajta, hogy lázasan töri a fejét. Végül is a bizalmatlanul morgoló nágákhoz fordult.

- Ki a főnöke Kigvema falvának?

Hnama felemelkedett.

- Én.

U-Vin szigorúan nézett rá.

- Tudod, hogy szigorúan tilos embert ölnötök és fejet zsákmányolnotok?

- Tudom.

- Mérgezett nyilakkal és lándzsákkal harcba indultatok anélkül, hogy erre engedélyt kaptatok volna.

Hnama arca felderült.

- Volt engedélyünk.

U-Vin elképedt.

- Engedélyetek? A kormánytól? Hogy az ördögbe...?

Hnama diadalmasan rám villantotta a szemét.

- Mr. Lawrence hozta magával. Papírra festették az engedélyt, és még Mr. Lawrence képe is benne volt, hogy jobban higgyünk neki. Vedd csak elő, és mutasd meg neki!

Kicsit kényelmetlenül éreztem magam. U-Vin felém nyújtotta a kezét, és én kénytelen voltam átadni az útlevelemet.

- Maga a tábornok festette rá a saját kezével - készségeskedett Hnama. - És rajta van Mr. Lawrence fényképe is. A tábornok megengedte, hogy harcba induljunk Holdanyó ellen.

- Holdanyó? Az meg kicsoda?

- Majd később megmagyarázom - mondtam.

U-Vin elvette az útlevelemet, megnézte a vízumomat, aztán értetlenül bámult rám.

- Rendben van, de hogy jön ehhez a tábornok? Ez egy közösleges útlevél és...

Csak a törzsi területen szerzett tapasztalatában és intelligenciájában bízhattam.

- Maga a tábornok írta alá az engedélyt, hogy a kígyók fiai harcba indulhatnak a Holdanyó és bandája ellen - mondtam, minden szót külön hangsúlyozva. - *Én felolvastam* a kígyók fiainak az engedélyt, és *ők csatlakoztak* hozzám. Nélkülük soha nem került volna a kezünkbe Holdanyó bandája. A kígyók fiai nem vétettek a Burmai Unió törvényei ellen.

U-Vin végre kapcsolt.

- Ja, vagy úgy! - csapott a homlokára. - Természetesen felismerem a tábornok írását! - kissé borús pillantást vetett a fejetlen holttestre, amelyet éppen akkor tettek fel egy katonai teherautóra, nagyot sóhajtott, visszaadta az útlevelemet, és a nágák felé intett.

- Így már más. Minden rendben. Hazamehettek!

6

Két nappal a tragikus események után a missziósház fogadószobájában, Rizzi atya vendégeiként, vacsorához készülődtünk. Odakinn kellemetlen szél rázta a fákat, s Holdanyó fényes arca csak ritkán villant ki a gyorsvonati sebességgel száguldó felhők közül.

Közvetlenül a feszület alatt állt a megterített, hosszú asztal, amelynél rendes körülmények között a missziós atyák fogyasztják vacsorájukat. Ezúttal azonban meg kellett elégedniük egy kisebb helyiséggel, mivel Rizzi páter azzal is emelni akarta „utolsó vacsoránk” fényét, hogy a díszteremben terített meg.

Ha egy idegen tévedt volna közénk, bizonyára meghökkent volna már a kinézetünktől is. Láthatott volna egy óriás termetű négert, fehér turbánnal a fején, amelyen itt-ott átütöttek a halovány vérfoltok; egy sínbe rakott kezű papot; egy mocskos, fehér köpenybe burkolózó, összevissza karmolt képű harikrisna-hívőt és végül egy megtermett, kefehajú fickót, alaposan helybenhagyva.

Mondanom sem kell, hogy ez utóbbi jómagam voltam.

Társaságunkhoz tartozott még néhány burmai katonatiszt - egyikük U-Vin ezredes -, és a zavart képű Fellner doktor, aki csak most kezdte igazából felfogni, hogy micsoda kulimászba került.

Amikor a hangtalan léptekkel suhanó burmai alkalmazottak felszolgálták a kávé, engedelmet kértem Rizzi atyától, hogy rágyújthassak a pipámra. Rizzi elegáns kézmozdulattal engedélyezte, majd reverendája alól előkotort egy csomag vastag kubai szivart, és az asztal közepére tette. S hogy jó példával járjon elő, maga vett ki elsőnek egyet, és hamarosan jóformájú füstkarikát fújt a mennyezet felé.

Felnéztem a feszületre: a szenvedő képű burmai Krisztus mintha elfintorította volna az orrát.

- Csak a társaság kedvéért - mentegetőzött Rizzi. - Különben sincs tiltva, csak... néhány testvérünk allergiás a dohányfüstre.

Hátradőltem, behunytam a szemem és megpróbáltam koncentrálni. A többiek elcsendesedtek, várakozón függesztették rám a szemüket. Őszintén szólva nem tudtam, hogy hol kezdjem.

Olyan bonyolult és szerteágazó volt Holdanyó ügye, hogy több helyen is elkezdhettem volna. Akár itt, a burmai dzsungelben, akár Amerikában, akár másutt.

Fellner doki volt, aki profánul megtörte az áhítatos csendet.

- No, mi lesz már? - noszogatótt enyhe türelmetlenséggel. - Azt mondta, hogy kávé után pipafüst mellett elmond mindent. A kávéját kiitta, ha jól számoltam, egymás után hármat, a pipája meg úgy füstöl, mint egy öreg mozdony. Szeretném tudni, hogy mi az ördögnek keveredtem a közepébe, és mért ültem négy napig egy sötét szobában, aminek még ablaka sem volt.

- Mert rosszkor érkezett, kedves barátom - mondtam, és megszorítottam a pipám, hogy jól szelel-e. - Löwenrothnak nem hiányzott a maga jelenléte, kedves doktor... magát ugyanis már a hajón ki kellett volna nyírniuk.

- Engem? - hökkent meg Fellner. - Mi a fenéért?

- Mert nem magát várták. Elmondaná a többieknek is, hogyan került kapcsolatba Löwenrothékkal?

- Én? Tulajdonképpen sehogy. Hamburgban dolgozom, a Trópusi Intézetben. Neurobiológus vagyok. Egy alkalommal behívatott a főnököm... Lilienthal doktor, és megkérdezte, nincs-e kedvem Burmába utazni egy-két évre. Meglepett a dolog, de mivel a feleségem meghalt, a gyerekeim pedig Amerikában élnek, igent mondtam. Így kerültem ide.

- Hm. És ki helyett?

- Ja, erre gondol? Horowitz doktornak kellett volna Burmába utaznia, csak hogy néhány héttel ezelőtt agyvérzést kapott. Így léptem én a helyére.

- És majdnem a hullaházba. Horowitz ugyanis benne volt a buliban, mindenről tudott, sőt, ha jól sejtem, tevékenyen részt vett a gyerekek európai elhelyezésében is. Képzelteti, milyen kellemetlenül érintette Löwenrothot, amikor Hamburgból értesítették, hogy Horowitz doktor élet-halál között lebeg, de már kerestek valakit a helyére. Éppen ez hiányzott neki! Egy ismeretlen orvos, aki néhány nap alatt mindent kiszagolhat. Ezért, kedves doktor, önnek meg voltak számlálva a napjai. Ha nem következnek be a jól ismert sajnálatos események, ön már valószínűleg a hűtőházban feküdne, műanyag zsákba csomagolva, mint egy mázsa fagyott krumpli.

Fellner doki elhúzta a száját.

- Imádom a hasonlatait. A többiekről mi jut az eszébe?

Megpiszkáltam a pipám, és gyanakodva a feszületre sandítottam.

- Most is figyel a kamerája?

Rizzi atya feleresztett egy kövér karikát a mennyezet felé.

- Nem mindegy az magának? Isten szeme úgyis mindent lát. De megnyugtathatom, hogy jelenleg nem működik. Akkor kapcsolatom csak be, ha vendéget fogadok. Szeretem több oldalról is megvizsgálni a vendégeimet.

- Furcsa szokás.

- De néha hasznos. Még Nápolyban szedtem fel. Filmre veszem a látogatóimat, aztán később kielemezem őket. Nem is sejti, mennyit elárul egy-egy gesztus, egy arcrándulás, vagy egy gyanúsan kidudorodó hónalj.

- Mondja, atyám, nincs önnek... hogy is mondjam csak, izé...

- Üldözési mániám? - segített ki.

- Valami ilyesmire gondoltam.

- Bizonyára van - bólíntott beleegyezőn. - Tudja, nem is egyszer előfordult velem, még odahaza, hogy egy-egy sötét nápolyi utcán az az érzésem támadt, mintha követne valaki. Tisz-tára üldözési mániá, nem? Csak úgy lazán hátraütöttem a botommal, aminek, mit tagadjam, ólomból öntötték a végét. Hát nem élem gurult egy fickó rugós késsel a kezében!? Nem is egyszer megtörtént. Persze, nyugodtan nevezheti üldözési mániának.

Láttam, hogy Winter elfojt egy mosolyt. Szentarkangyal pedig lesütötte a szemét és úgy tett, mintha nem hallott volna egyetlen szót sem.

- Szóval? - kérdezte Fellner, hogy mentse a helyzetet. - Hol kezd?

- Hát ez az - ismertem be tétovázásomat. - Van néhány hely, ahol elkezdhetném.

- Talán a lányokon kezdje - segített Winter. - Az eltűnt lányokon.

Töprengtem néhány másodpercig, aztán bólíntottam.

- Jó. Kezdjük az eltűnt lányokon.

És elkezdtem.

7

- Azt, amit most hallani fognak, egyszer már részletesebben is elmeséltem Szentar... akarom mondani Santarcangeli atyának, ezért ha valami kiegészítésre szoruló találnak a szavaimban, vagy nem minden mozzanat tűnik világosnak, kérem, forduljanak hozzá bizalommal. Monsignore Santarcangeli készséggel ad felvilágosítást az üggyről.

Szentarkangyal bólíntott, én meg folytattam.

- Kezdjük ott, hogy az Egyesült Államokban három évvel ezelőtt létrehozta egy nagy teljesí-ményű rendőrségi, oktató célú számítóközpontot. A központ ügyeinek vezetésével Robert Winter hadnagyot bízták meg.

Minden szem Winter felé fordult, aki az amerikai szokásoknak megfelelően, kivillantotta vakító fogsorát és mosolygott megállás nélkül, amíg csak el nem fordultak tőle.

- Nos, Winter hadnagy azt a feladatot ötle ki hallgatói számára, hogy táplálják be a számító-gépekbe az elmúlt öt év valamennyi eltűnési ügyét. Valamennyi nőét, akik az Egyesült Államokban és Európában váltak kámforrá. Így van, hadnagy?

- Így - mosolygott Winter. - Tudják, a hallgatóim sokkal szívesebben keresnek nőket, mint férfiakat. Érthető, nem?

- A férfiak esetében mindenesetre - morogta Fellner.

- Szóval, betáplálták a gépekbe az eltűnt nőket, értem ezalatt, hogy a lefolytatott nyomozati jegyzőkönyvek minden szavát. Végül is, mire jöttek rá, Mr. Winter?

- Őszintén szólva semmire, illetve semmi olyanra, amit addig is ne tudtunk volna. Az egész nyomozás csak fal volt. Gyakorolni kellett a fiúknak, ez volt a lényeg. A gép persze kidobott

minden marhaságot. Hogy a legtöbb eltűnt nő reggel tűnt el, vagy éjszaka, és hogy legtöbbjük... elnézést... izé... csipkés alsóneműt hordott. A fiúk aztán csoportosították a dolgot, és ezzel véget is ért a feladat. A lényeg az volt, hogy megtanultak dolgozni a gépeken.

- Ekkor jött a meglepetés.

- Alighanem én lepődtem meg a legjobban, a fiúknak fogalmuk sem volt, hogy mit találtak. A sok ezer nyomozati anyag közül hétben ugyanis előfordult egy név... egy egészen furcsa név: *Holdanyó* neve. Amikor a kezembe kaptam, őszintén szólva azt hittem, valami vicc. Ahogy aztán ellenőriztem a dolgot és meggyőződtem róla, hogy nem a fiúk akarnak kibabrálni velem, fejembe futott a vér. Istenemre mondom, szagot kaptam. Tudják, ez valami ösztön, vagy mi a fene. Egyből megéreztem, hogy valami egészen komoly buliba tenyereltem bele. Csak úgy véletlenül, mint részeg ember a szarba. Már elnézést. A legérdekesebb az volt, hogy hat nyomozati anyagot Európából küldtek, egy pedig hazai volt, New York-i. Ezt aztán már kénytelen voltam jelenteni a főnökeimnek. Ez már nem volt vicc, meg játék, nem igaz?

- És a főnökei?

- Naná, hogy ők is szagot kaptak. Az egész ügyet titkosnak nyilvánították, engem felmentettek a további oktatás alól, és megbíztak, hogy álljak rá Holdanyóra. Mindenesetre az egész anyagot áttették Európába az Interpolhoz. Én meg csak vártam melő nélkül, amíg meg nem jött az Interpol eredménye.

- Végül is megjött.

- Néhány hónap után. Frankón mondom, tükön ültem már, mert még az utcára sem mehettem ki, hogy elkapjam néhány csirkefogó tőkét... Már elnézést. Egyszer aztán megjött az anyag. Az Interpolnak ugyanaz az eredmény jött ki, mint nekünk. Hat kiscsaj európai, egy amerikai. Eltűntek, és soha nem kerültek elő. Na, ekkor átirányítottak Európába. Kaptam néhány számítógépet és újra átrostáltam az egészet. Sikerült megállapítanom, hogy a legelső eltűnés jó öt éve történt, a legutolsó egy éve. Ami azonban a legizgalmasabbnak látszott: a lányok között nem volt és nem is lehetett semmiféle kapcsolat. Nem ismerték egymást. Viszont ismerték Holdanyót. Jó, mi?

- Folytassa.

- Természetesen átvizsgáltam mind a hét lány vizsgálati jegyzőkönyvét. A végén már kívülről tudtam minden szavukat. Rájöttem, hogy a legkülönbözőbb okoknál fogva, válsághelyzetben voltak. Nem tudom, értik-e, mire gondolok? A digó lánynak... már elnézést... szóval az olasz lánynak megölték a testvérét, amibe úgyszólván belebetegedett. Már a saját, közelgő esküvője sem érdekelt. Aztán egyszerre megnyugodott. Azt mondta a szobalányának, hogy minden jóra fog fordulni, mert ő már Holdanyó gyermeke. Vagy valami ilyesmit. Ja, a csaj, Barelli kisasszony, kemény olasz maffiacsalád szépreményű leszármazottja. Ugyanakkor a svéd baba, Gudrun Eckman a felső mit tudom én hány ezerhez tartozik. Egyetemi hallgató, okés kis csaj. A mama viszont oltári piás, botrányos részegség miatt több alkalommal is folyt eljárás ellene, de a férj valahogy mindig kimosta a szarból... már elnézést. Egy napon ez a kis csaj is búskomorságba esett, majd azt mondta a barátnőjének, hogy elege van mindenből, elege a családból, elege a meztelenül utcán mászkáló anyjából, elmegy Holdanyóval új életet kezdeni. Jó, mi? Ismét itt van kedves, régi ismerősünk, Holdanyó. Olaszországból áttelepült Svédországba. De ez még nem minden. A harmadik csaj, Priscilla Osborne New York-i, és éppen olyan fekete, mint én. Szegény, mint a templom egere, és egy néger gettóban lakott. Neki is volt barátja, sőt egy bandája is, a „Vesztett nindzsák”. Aztán egy napon ő is fogta magát, és lelécelt Holdanyóval. Hát ennyi. Holdanyó itt is, ott is, mindenütt. Természetesen, kétség sem férhetett hozzá, hogy egy Európára és Amerikára kiterjedő szervezettel van dolgunk, amely

fiatal és nagyon szép csajokra specializálta magát. Még egyszer hangsúlyozni kívánom, hogy nagyon szépekre. Ennek ugyanis pokolian fontos jelentősége van az egész gennyes ügyben.

- Na, ezután ott állt a hegyes kérdés, hogy milyen szervezet is lehet Holdanyó bandája. Az Interpol összehordott egy zsák szakértőt, akik összevissza hadováltak mindent, de semmi okosat nem tudtak kisütni. Gondoltak szektára, olyan hülyékre, mint ez itt... már elnézést, Dasz haver, csak a példa kedvéért mondom, de semmiféle Holdanyó-szekta nincs nyilván-tartva sehol. Sehol a megveszekedett világon. Márpedig azok a szektaszaglászó fiúk értik a dolgukat. Ha egyszer azt mondják, hogy nincs, akkor mérget vehetnek rá, hogy nincs is. Na jó, de akkor mi van? Maradt volna, természetesen, a jó öreg prostitúció. A világ legősibb ipara. Csakhogy mostanában mintha bealkonyult volna neki. A Közel-Kelet lehúzta a rolót: az arab sejkek inkább otthon imádkoznak, Libanonban meg szétdurrantották a kupikat is. Higgyék el, nem könnyű ma már egy jó kuplerájra bukanni... már elnézést, atyám. Arról nem is beszélve, hogy a keresett csajok nehezen lettek volna prostitúcióra kaphatók.

- Hm - morgott Rizzi atya. - Szerencsére.

- Ott álltunk hát megfűrödvé. Ha se ez, se az, akkor micsoda? Felmerültek persze fantaszti-kusabbnál fantaszti-kusabb ötletek; hogy szervátültetéshez csórták el őket, meg hogy UFO-k vitték magukkal. Hát így álltunk. Hiába kotorásztunk akármerre, semmi sem akadt a kezünk-be. Kivéve Mr. Lawrence-t.

Hátradólt a székén, és átengedte nekem a terepet. Szívtam egy utolsót a pipámon, kivertem a hamut, aztán én folytattam tovább a történetet.

- Valóban... itt kapcsolódik az én személyem az eltűnt lányok esetéhez. Talán nem mindenki tudja önök közül, hogy a világháborúban a RAF, a Brit Királyi Légierő elhárító tisztjeként szolgáltam Távols-Keleten. Azóta is rendszeresen a közreműködésemet kéri illetékes szervek, ha olyan ügy bukkan fel, amelynek a számai errefelé vezetnek. Azt sem hallgathatom el, hogy azokban a vészterhes időkben megfordultam Nágaföldön is - mind az indiai, mind a burmai nágák között -, hogy megpróbáljam felkészíteni őket a japánok elleni háborúra. A részletekről, szíves engedelmeükkel, most nem beszélnék. Elég talán annyi, hogy volt néhány barátom a fejjvadászok között - bár inkább indiai területen. A burmai nágákat csak felületesen ismertem. Akkoriban jól beszéltem a nyelvüket, és konyítottam valamit a nága hiedelemvilághoz is. Ismertem isteneiket, kultuszaikat, szertartásaikat. Sajnos, ez már régen volt. Az elmúlt év-tizedek jótékony homályba burkolták Nágaföldet. Őszintén szólva, sohasem gondoltam, hogy egyszer még visszatérek ide. De hát ilyen a sors...

Elgondolkodtam, megráztam a fejem, aztán folytattam.

- Képzhetik a meglepetésemet, amikor néhány évvel ezelőtt egy esős, kellemetlen januári estén üzenetet kaptam Nágaföldről. Méghozzá egészen furcsa, nem mindennapi üzenetet. Egy zsugorított fej: zanzát. Egyszerűen csak otthagyták a szobámban. Nem mondom, őszintén elámultam, és mondhatnám gondolkodóba estem, amikor megpillantottam. Nem az zavart, hogy a fickó, aki hozta, hogyan jött be a lakásomba, hanem inkább az üzenet maga. Amit a zanzához mellékelte nyílvezzőre véstek. Annyit még tudtam nágaül, és a jelek is megmarad-tak a fejemben, hogy megpróbáljam megfejteni. A karcolat és a vesszőre kötözött tollak segítségével esedeztek: „Gyere! Segítség!”

Ittam egy korty kávé, aztán folytattam.

- Csakhogy a vesszőn még valami mást is láttam. Tudják mit? Egy óriási holdat. A megsze-mélyesített holdat, amint késsel a kezében üldöz egy menekülő figurát. Legalábbis ezt véltem kiolvasni a rajzból. Semmi többet. Képzhetik, hogy elgondolkoztam a dolgon, meghánytam-

vettem magamban, de nem tudtam semmi okosat kitalálni. El nem tudtam képzelni, ki üzenhetett értem. Nem tehettem mást, vártam, hátha megismétlik az üzenetet, vagy aki küldte, személyesen is felveszi velem a kapcsolatot. Nem indulhattam neki Délkelet-Ázsiának, egy alig értelmezhető nyílvesztő hívására. Annyit mindenesetre megtettem, hogy nem cseréltettem ki az ajtómon a zárat. Ha újra jönne a hírvívő, ne kelljen feleslegesen fáradoznia...

- Na és... jött? - kérdezte feszengve Rizzi atya.

- Jött. Csak néhány hónappal később. Nyár volt, és én éppen egy jachtkiránduláson vettem részt. Néhány napja már Liverpoolban horgonyoztunk, amikor egy este ugyanazt találtam a kabinomban, mint londoni lakásomon. Egy zsugorított fejet, nyílvesztővel. Felületére karcolva most is ott ékeskedett a hold ábrája, amint késsel a kezében egy kicsike emberkét, feltehetően egy nágát kerget. Rövidre fogva a dolgot, most sem tudtam kinyomozni, ki küldte. Hazavittem a jachtot Londonba... s akkor megkezdődött a cirkusz.

- Újra a nágák? - kíváncsiskodott U-Vin.

- Ezúttal nem. Az Interpol. Miután Mr. Winter volt szíves ecsetelni előttünk a nemzetközi rendőrség igyekezetét, hogy rájöjjenek az elveszett lányok titkára, megerősíthetem én is, hogy az Interpol nem adta fel a küzdelmet. Miután úgy látszott, hogy kifogytak a lehetőségekből, ismét léptek egyet. Meghívták Párizsba három régi munkatársukat, olyan köztisztviselőben álló, gazdag tapasztalattal rendelkező férfiakat, akik, bár nem dolgoznak a rendőrség keretében, gyakran segítették az Interpol munkáját. Mondanom sem kell, hogy valamennyien tisztos polgári foglalkozást űznek, munkájuk azonban egy-egy kontinens alapos ismerőjévé tette őket. Így érkeztem én is Párizsba, mint Ázsia ismerője egy Afrika-, és egy Latin-Amerika-szakértő társaságában. Mivel Mr. Winter éppen az Államokban tartózkodott, vele nem találkozhattam.

- Így volt - bólintott Winter.

- Párizsban aztán sok mindenre fény derült. Miután ismertették velünk az eltűnt lányok rejtélyét, megkérdezték, hogy nincs-e valami ötletünk az ügyben. Néhány napig tétováztam, bár valami azt súgta, hogy Holdanyó és a nága nyílvesztőre karcolt hold, „aki” egy apró emberkét üldöz, egy és ugyanaz. Valaki éppen az ellen a Holdanyó ellen kért segítséget Nágaföldről, „aki” a nyomozati anyagokban is szerepel. Eszerint az eltűnt lányokat és Holdanyót is Burmában kell keresnünk!

- Hm. Merész feltételezés - mondta U-Vin ezredes.

- Olyannyira merész - adtam neki igazat -, hogy néhány éjszakát átvirrasztottam, mielőtt előjöttem volna vele. Önök, gondolom, valamennyien tudják, hogy nemcsak a rovartan professzora, hanem az ázsiai kultúrák szakértője is vagyok. Ezért aztán kinyújtottam a csápjaimat, és felvettem a kapcsolatot a kollégáimmal. Arra voltam kíváncsi, hogy a titokzatos Holdanyó előfordul-e a burmai folklórban.

- Aligha - mondta határozottan U-Vin.

- Kedves ezredes úr - mosolyodtam el -, valamennyien azt hisszük, hogy ismerjük népünk szellemi kultúráját, pedig számtalanszor bebizonyosodott már, hogy tévedünk. Ezernyi olyan mese, dal él a nép ajkán, amiről még csak nem is hallottunk. Így volt a Holdanyóval is, mert... végül is megtaláltam, de meg ám! Méghozzá a nága folklórban, ahogy reméltem. Egy bizonyos Waterfield gyűjtötte, éppen ezen a vidéken: közel a Brahmaputra forrásához. Ekkor már úgy éreztem magam, mint a véreb, amely szagot fogott. Az eddig áthatolhatatlannak tűnő kód mögül lassan kezdtek kibontakozni valaminek a körvonalai. Egyelőre egy fantomé, de ez is több volt, mint a nagy semmi. Arra is rájöttem, hogy a dal nem eredeti nága folklórtermék,

hanem a *Mahábhárata* hindu nagyeposz egy részlete, amely az elmúlt évszázadok során került Burmába, és változott nága népdallá. Gondosan megvizsgáltam a *Mahábhárata* megfelelő sorait, de nem lettem okosabb tőlük. Varázslat, démonok, bráhmínok, és a többi. Aztán egy csodálatos újjászületés. Valakinek felvágják a hasát, és kibújik belőle valaki. Töprengtem, töprengtem; semmi. Kutatásaim közben végül egy látszólag ide nem tartozó furcsa titok nyomára is rábukkantam. Évekkel korábban a stockholmi egyetemen tanított Annemarie von Asche asszony, az indiai és a burmai kultúrák legkiválóbb szakértője, akinek egy-két előadását annak idején magam is meghallgattam. Gondoltam, hátha tud valami okosat mondani. Mekkora volt aztán a meglepetésem, amikor Stockholm közölte, hogy a professzorasszony hét évvel ezelőtt egy kutatóútja során nyomtalanul eltűnt, Indiában vagy Burmában. Expedíciójának egyetlen tagja sem került elő soha többé. Mintha a dzsungel nyelte volna el valamennyiüket. Elgondolkoztam ezen is, de eszem ágában sem volt, hogy összehozzam Holdanyóval, vagy az elveszett lányok ügyével.

- Gondolkodtam még vagy fél napig, aztán előadtam az Interpolnak az elképzelésemet. Eszerint a lányokat valóban egy szervezet rabolta el, de hogy mi célból, még csak következtetni sem tudtam rá. Feltehetően Nágaföldre vitték őket. Ezt bizonyítja a hozzám intézett segítségkérő üzenet és a nyílveszők oldalára rajzolt holdábra.

- Hát... gyenge kis bizonyítékok - mondta Rizzi atya, és újabb szivarra készült rágyújtani. Udvariasan tüzet adtam neki, aztán folytattam.

- Őszintén szólva nem is igen hittek a mesében. Meghallgattak, néztek rám hitetlenül, és csak akkor adták áldásukat a tervezett akcióra, amikor az Afrika- és Latin-Amerika-szakértők vették a bőröndjüket és hazautaztak. Az Interpol kénytelen volt rám hagyatkozni, hiszen én voltam az egyedüli, akire még számíthatott. Nem minden vita nélkül ugyan, de végül is megbíztak, hogy lépjek akcióba. Én pedig hozzákezdtem a burmai hadjárat megszervezéséhez.

- Nem mondom, voltam már könnyebb helyzetben is. Idegen ország területén felvenni a harcot egy fantommal, akiről azt sem tudjuk igazából, hogy létezik-e, nem könnyű feladat. Összeültem az Interpol vezérkarával és a következőt sütöttük ki: ha valóban Burmában vannak a lányok, amire a Holdanyó-ének utal, akkor kell lennie valahol, valamiféle intézménynek, amely fedőszervként működik... Nem tudom, értik-e, mire gondolok?

- Nemigen - mondta Fellner doki.

- Nos, tételezzük fel, hogy a lányokat akármilyen céllal is Burmába szállították. Hány lányról lehet szó? Tízről, százzal? Feltételeztük, hogy tíznél több lehet az eltűntek száma, hiszen mi csak azokat az eltűnéseket ismertük, amelyek jegyzőkönyvében előfordult a Holdanyó szó, ami egyáltalán nem bizonyítja, hogy csak ennyinek veszett nyoma Holdanyó áldásos közreműködésével. Nos, akárhányan is legyenek, etetni kell őket, s ezt az élelmet valahol meg kell vásárolni, és eljuttatni oda, ahol az a bizonyos intézmény működik. Ha pedig hitelt adok a hozzám intézett üzeneteknek, akkor ez az intézmény csakis Nágaföldön működhet, különben miért a nágák kértek volna tőlem segítséget...

- Kicsit túlságosan is sok a *ha* - mondta Rizzi atya.

- Hát igen. A legnagyobb baj persze az volt, hogy még abban sem voltam biztos, a titokzatos Holdanyó és a burmai népköltészet Holdanyója között van-e valami összefüggés. Mert ha nincs, akkor a lányok akár a Déli-sarkon is lehettek volna.

- Pontosan - morogta Fellner.

- Csakhogy nekem valami azt súgta, hogy jó nyomon járok. Ennyi egybeesés nem lehet véletlen. Ráadásul, ha találunk Nágaföld közelében legalább egy olyan intézményt, amelyik szóba jöhet...

- Maguk persze találtak - vágott közbe páter Rizzi, és tréfásan megfenyegetett. - Pontosan az én misszióházamat.

- Ez csak az egyik lehetőség volt. Igen gyorsan kiderült ugyanis, hogy három közül választhatunk. Az első volt a legvalószínűtlenebb: A Krisna-hívók telepe a Brahmaputránál. A második a misszió, a harmadik Löwenroth szeretetháza. S akármennyire is hihetetlennek tűnt, e két utóbbi kiválóan alkalmasnak látszott arra, hogy néhány keresett személy örökre eltűnjék a falaik mögött.

- Csak azt mondja meg, miért tüntettem volna el őket? - fohászkodott ég felé fordítva szemét Rizzi páter.

- Mit tudhattam én azt akkor? Egyszerűen csak helyet kerestem, ahol el lehetne dugni a lányokat. És találtam is hármat. Ezek tények.

- Puff neki! - mondta vidáman Fellner.

- Csak gúnyolódjék! Pedig most jött még a neheze. Megtudtuk, hogy Rizzi atya menedékházát a Vatikán támogatja, Löwenroth szeretetházát pedig a Német Szövetségi Köztársaság illetékes szervei, néhány amerikai szervezet, és a Burmai Unió kormánya is megkülönböztetett figyelemmel szemléli Löwenroth doktor működését. Elképzelhetik, hogy mekkora körültekintéssel kellett végeznünk a munkánkat. Hiszen a legkisebb hiba is végzetessé válhatott volna. Nemcsak Holdanyó neszelte volna meg a dolgot, hanem nemzetközi szinten akár le is állíthatták volna a nyomozást.

- Mégis úgy döntöttünk, hogy akcióba lépünk. Az Interpol vezetői hosszas töprengés és habozás után két embert jelöltek ki az ügy felderítésére. Jómagamat és Winter hadnagyot, akit személyesen csak itt, Burmában ismertem meg. Az akciótervet magam dolgoztam ki, azután, hogy végérvényesen döntöttem arról, hol kezdjük a nyomozást.

- Egyszer már mintha döntött volna a Krisna-telep mellett - mondta U-Vin.

- Valóban, csakhogy az volt a legmesszebb Rangoontól. Kicsit nehéz lett volna megmagyarázni, hogyan kerültünk oda. Ehelyett arra gondoltam, hogy a Löwenroth-szeretetházban rendezzük be bázisunkat, és ha a szeretetházat tisztának találjuk, áttesszük működésünk színhelyét a misszióba, majd a Brahmaputrához.

- Gondolom, az expedíció előkészítését maga végezte - mondta gyanúsán elismerő mosollyal Rizzi atya.

- Természetesen. Hiszen abszolút hihetőnek kellett látszania mindennek. Ezért úgy határoztam, megjátszom, hogy az expedíció többi tagja eltűnt, nekem pedig, ennek ellenére, feltétlenül el kell jutnom a Brahmaputrához: megmenteni a jövőben vízgyűjtőterület bogarait. Kétségkívül kapóra jött, hogy valóban terveznek egy víztárolót a Brahmaputránál.

- Aligha lesz belőle valami - mondta az ezredes. - Környezetvédelmi okokból lefűjták.

- Ennek csak örülök. Mindenesetre *akkor* nagyon jól jött nekem a hír. Arra gondoltam, hogy a szeretetház közelében megszervezek egy vidám kis hajótörést a közben felbukkanó Winter segítségével, s így egészen hihetővé válik, hogy miért vagyok egyedül. De erről majd később... Mielőtt folytatnám, hozzájárulnak az urak, hogy megkérjük a házigazdánkat, Rizzi atyát, főzessen egy újabb adag kávét...?

Rizzi elmosolyodott és tapsolt. A hangtalan léptű burmai személyzet ismét megjelent, és mintha csak olvastak volna a gondolatainkban, kezükben tartott ezüsttálcaikon ott gőzölgött a frissen főzött kávé, a kávé mellett whiskys üvegek, a whisky mellett jégkockák.

Odakint megállás nélkül zuhogott az eső.

8

Néhány percig csak kanalak és ezüst cukortartók csengése hallatszott, az ablakot verő esők kopogásával keveredve. Rizzi atya már harmadik szivarjával birkózott: a falon függő keserves arcú burmai Krisztus szemrehányó tekintettel nézte az orra előtt lebegő füstkarikákat.

- És... hogyan volt tovább? - törte meg a hallgatást házigazdánk, miután lenyelt egy csokoládé-pasztillát a szivarfüstje mellé. - Mikor kezdtek gyanakodni a szomszédainkra?

Fújtam egy kövér karikát, és elgondolkodva néztem át rajta.

- Mikor? Talán mindjárt az elején. Már a hajón. Természetesen semmiféle bizonyítékom nem volt. Csak tudja, a megérzés...

- Lárifári! - pattogott Fellner. - Biztos vagyok benne, hogy alaposan végiggondolt mindent!

- Hát, őszintén szólva, nemigen szoktam magam a véletlenre bízni. De, szíves engedelmmükkel, inkább ott folytatnám, ahol abbahagytam.

- Tegye - mondta a páter.

- Ha jól emlékszem, ott hagytam félbe, hogy előkészítettem egy kellemes kis hajótörést. Persze csak elméletben. A gyakorlati megvalósítás a szakértőre, Winter hadnagyra várt.

- Úgy terveztem, hogy csak olyan tessék-lássék hajótörés lesz. Winter felrobbant egy icipici robbanószerkezetet a part közelében, éppen csak akkorát, hogy a „Paradicsommadár” ne tudjon továbbrepülni. Őszintén szólva még így sem voltam egészen nyugodt. Képzeljék el, a hajó tele volt asszonnyal és gyerekekkel, a víz meg krokodillal: iszonyú tragédiát okozhattunk volna, ha nem úgy sikerül minden, ahogy elterveztük.

- És nem úgy sikerült!

- Igen ám, csak hogy mi erről nem tehattünk... De talán még korábbra kell visszamennem. Arra az estére, amikor felköltöztem a „Paradicsommadár” fedélzetére. Elképzelni sem tudják, micsoda zűrzavar volt a kikötőben, és hát... a kapitány egyáltalán nem állt feladata magaslátán. Akár egy század katona is fellopokodhatott volna úgy a hajójára, hogy a kutya se vette volna észre. Fogalma sem volt róla, ki és hova utazik a bárkáján. Magam is csak nagy nehezen találtam meg a kajütömet. A fedélköz meg egyenesen katasztrófálisan nézett ki. Ember ember hátán! Ott pillantottam meg először a harikrisna-híveket.

- Az a rohadt, mocskos kapitány! - tört ki a szitok Daszból.

- Örüljön neki, hogy nem adott kabint - vigasztaltam. - Ha adott volna, lehet, hogy a gyilkos magának is lyukat vágott volna a bőrébe.

- Nos, néhány percem maradt csak, hogy körülnézzek a fedélzeten, aztán siettem le a kabinomba. Az volt ugyanis a megállapodás, hogy a hajóra érkezésem után azonnal felveszem a kapcsolatot az illetékes burmai hatóságokkal.

- Ó - húzta el a száját csalódottan U-Vin ezredes. - Maga másokkal is kapcsolatban állt, nemcsak velem?

- Erről magának nem kell tudnia, ezredes - mondtam. - Főnökeim intézték a maga főnökeivel.

- Nem is tudok semmiről - biztosított hűvösen.

- Azonkívül amiatt sem toporoghattam sokáig a fedélzeten, mivel tulajdonképpen harmadmagammal érkeztem a „Paradicsommadárra” - legalábbis a sajtónak eljuttatott közlemény szerint. Ezért is béreltem két kajütöt. Nem létező poggyászunknak és a nem létező másik két rovarszakértőnek. Lementem hát a kajütömbé, ahol halálra váltan konstatáltam, hogy elért minden hírszerzők legszörnyűbb végzete: bedöglött a rádióm. Alighanem nekivágott valaki egy málhát, amitől agyrázkódást kapott. Ott ültem a kabinban egy megguggant készülékkel. Kénytelen voltam darabokra szedni, hogy lelket lehelhessek belé. Mondanom sem kell, hiábavaló volt a fáradozásom. Öreg este lett, mire rájöttem, hogy egyedül képtelen vagyok megjavítani. Már csak az ismeretlen, és remélhetőleg a hajón tartózkodó Winterben bízhattam, akiről egyébként Párizsban azt rebesgették, hogy valóságos műszaki zseni.

- Alábecsültek - mosolygott szerényen Winter.

- Miután sarokba vágtam a rádiót, a legmodernebb táskamodell volt egyébként, úgy döntöttem, hogy csak a harmadik éjszakán megyek fel a fedélzetre. Ekkor kellett volna Winternek lyukat ütnie a jobb sorsra érdemes „Paradicsommadár” oldalán. Ekkor találkoztam Szentar... Santarcangeli atyával is. Aki... most már alighanem nincs semmi titok benne, a Vatikán megbízásából érkezett Burmába, hogy körülnézzen a missziósházban. Így van, atyám?

- Így - bólintott Szentarkangyal.

- Az atyákat ugyanis feljelentette valaki, hogy ópiumot termelnek. El is rejtettek az udvarukban vagy harminc kilót. Éppen azon a napon fedezték fel, amikor idelátogattam. Igazság szerint Santarcangeli atyának kellett volna megtalálnia, csak hogy a kényszerű fürdőben elveszett a feljelentő levél, amit egyébként Löwenrothék írtak. S a levéllel együtt eltűnt az ópium rejtékhelyét megjelölő térképmelléklet is. Löwenrothék azt remélték, hogy a feljelentő levél és a megtalált „bizonyíték” hatására a Vatikán feloszlatja a missziót. Ami pedig Rizzi atya másik ügyét illeti...

Rizzi elvörösödött és az asztalra ütött.

- Mindenben teljesen szabályosan jártunk el!

- Ezt én is tanúsíthatom - bólogatott U-Vin.

- A Vatikán egészen másként ítéli meg a helyzetet - mondta Santarcangeli.

Rizzi dühösen a hamutartóba vágta szivarja végét.

- Ó, a Vatikán! Ha Őszentsége egyszer idedugná az orrát, és beleszagolna a levegőbe, alighanem megváltozna erről-arról a véleménye.

- Nem a mi dolgunk, hogy véleményt mondjunk Őszentsége gazdaságpolitikájáról - csuklott el a hangja Szentarkangyalnak. - Ha Őszentsége úgy látja jónak...

Én meg úgy láttam helyesnek, ha véget vetek a vitának.

- Szóval, ott hagytam abba, hogy beszédbe elegyedtem Santarcangeli atyával, aki... természetesen nem fedhette fel utazása igazi célját. Annyit mondott csak, hogy a missziósházba utazik, és ha jól emlékszem, azt is elmesélte, hogy korábban dajakok között dolgozott Borneón.

- Ami igaz is - biztosított Szentarkangyal.
- Röviddel ezután felbukkant Winter, akire a személyleírás nyomán azonnal ráismertem.
- Én is magára.
- Winter hadnagy olyan sikeresen játszotta a háborúból visszamaradt, ütődött amerikai pilótát, hogy Santarcangeli atya sem gyanakodott.
- Mi a fenére gyanakodtam volna? Ázsia telistele van a koreai és vietnami háborúk rokkantjaival!
- Akkor persze nem tűnt rokkantnak, amikor valamelyik kísértetet látó matróz lövöldözni kezdett a közelünkben, és ő úgy vágta magát a fedélzethez, hogy öröm volt nézni.
- Naná! - vigyorgott Winter. - Csak lelkileg voltam rokkant, fizikailag nem.
- Ismét rám tört az a bizonyos megérzés vagy micsoda, amiről korábban már beszéltem, s amit voltak szívesek megmosolyogni. Pedig holtbiztosan megéreztem, hogy történt valami a kajütömben, amíg én a fedélzeten hetyegtem. Arra gondoltam, hogy talán ellopták a rádiómat, vagy hasonló. Persze nem tudtam volna választ adni rá, hogy kik. Nem tehettem egyebet: lerohantam a kabinomba.
- Ahol is az ágyán talált egy halott harikrisnát. Borotvás gyilkosság! Brrr! - rázkódott össze egészen világi módon Rizzi atya.
- Ekkor még én is azt hittem.
- Hogyhogy? Hát nem az volt?!
- Várjon csak egy kicsit... Menjünk sorjában. Megtaláltam a hullát, és gondolhatják, első dolgom volt átkutatni. S tudják, mit találtam nála? A svéd rendőrség azonosítási plakettjét és egy fényképet. Egy eltűnt személy fényképét.
- Várakozva néztek rám, de szólni egyikük sem szólt.
- Annemarie von Aschéét, a hét évvel ezelőtt nyomtalanul eltűnt professzorasszonyét. Képzeltetik, hogy meglepett a dolog. Összefüggés lehet a Krisna-szekta és a professzornő eltűnése között? Mivel a Krisna-követők viszonylag zavartalanul bolyonghatnak Ázsiában, a svéd rendőrség néhány embere is ezt az utat választotta? Teljes sötétség. Azt pedig végképp nem értettem, hogy mit kereshetett a kabinomban a szerencsétlen. Santarcangeli atya később alighanem fején találta a szöveget, amikor arra gondolt, hogy menekülés közben véletlenül tévedt hozzám. Őszintén szólva nem is voltam egészen magamnál, amikor feljöttem a fedélzetre. Aztán hipp-hopp, úgy leütöttek, mint a nyulat. Alighanem ez is valamelyik kísértetvadász matróz műve lehetett. Winter felügyelő és Santarcangeli atya voltak szívesek felmerni a hajópallóról... Nem nyújthattam valami heroikus látványt.
- Közel sem - biztosított Winter.
- Kiderült, hogy a „Paradicsommadár” igazi kísértethajó. Nemcsak elvágott nyakú hulla pihent az ágyamban, hanem egy harikrisna-kísértet is kóborolt a fedélzeten, akit borotvával a kezében egy árnyék követett. Nos... annyit mindenesetre gyanítottam, hogy a kísértet nem igazi kísértet. Akinek ugyanis el lehet vágni a torkát, annak semmi köze a túlvilághoz. Legalábbis addig a pillanatig nem, ameddig el nem vágják.
- Bravó - mondta Fellner. - Filozófiából jeles.

- A következő percekben azt hiszem mindenki megrémült egy kicsit. Abban a lekvárszerű kulimászban az orrunkig sem láttunk, és hát... nem volt kellemes érzés, hogy valaki ott járkal a hátunk mögött kivont borotvával. Így eshetett meg, hogy Winter buzgalmában még engem is lecsapott.

- De legalább megtaláltuk a stukkerját.

- Kösz. Nem tudnám megmondani, miért, de ettől kezdve Santarcangeli atyára kezdtem gyanakodni. A Krisna-hívőt, azaz a svéd rendőrt ugyan nem ölhettem meg, de volt valami gyanús a viselkedésében. Gondolják csak meg... Megszólított a fedélzeten... ráadásul pap. Nekünk pedig az egyik gyanúsítható intézményünk a missziósház volt. Gyilkos papok...

- No, de kérem! - tárta szét a karját Rizzi.

- Bocsánat, atyám, de abban a helyzetben nemigen gondolhattam másra. Hála istennek, Winterrel ráismertünk egymásra, ami óriási megkönnyebbülést okozott. Nem voltam már egyedül. Tudják, mit jelentett ez abban a ködben? Aztán egyszerre csak vége szakadt a nyugalmamnak. Éppen akkor, amikor Winter hozzákészült, hogy meglékelje a „Paradicsom-madarat”, valaki megelőzött bennünket. Megölte a kormányost!

- Aztán a hajótörés! Éjszaka a vízben, azzal a tudattal, hogy bármelyik pillanatban belém haraphat egy krokodil... Erről jobb nem is beszélni! Annál is inkább, mivel krokodil ugyan nem bukkant fel, felbukkant viszont valaki más, aki megpróbált engem is megölni. Méghozzá úgy, ahogy a svéd rendőrt.

- Feküdtem a parton, s amíg szép csendesen folyt a vér a nyakamból, a víz meg a fülemből, volt időm eltöprengeni rajta, hogy hányadán is állunk. Vagy Holdanyó mégiscsak tudomást szerzett az ellene irányuló akcióról, vagy egy közönséges örült garázdálkodott a hajón. Feküdtem a holdfényben, köpködtem a vizet, és megpróbáltam megérni a reggelt.

- Amikor feljött a nap, meggyőződhettem róla, hogy a rádióm végérvényesen belefulladt a folyóba.

- Feljött a nap, és én megpillantottam a doktornőket.

Megremegett a hangom, és szívnom kellett a pipámon, hogy folytatni tudjam a mesét. Láttam, a többiek sem szívesen emlékeznek vissza rájuk. Hiába, a szépség és a gonoszság még akkor is ellentétes fogalmaknak tűnnek, ha gyakran meggyőződhetünk az ellenkezőjéről.

- Ott fürödtek a vízben..., mint a gyerekek. Őszintén szólva cseppet sem furdalt a lelkiismeret, amiért meglestem őket. Aztán hagytam, hogy kikérdezzenek. Amikor megtudtam, hogy a Löwenroth-féle szeretetház alkalmazottai, törhettem a fejem, mi is történt a hajón. Képzeljék csak el, hogy mind a három gyanúsítható objektum képviselői a „Paradicsommadár”-on adtak randevút egymásnak. A missziót Santarcangeli atya, a szeretetházat a két doktornő, a Krisna-telepet pedig az ördög tudja, hány Krisna-hívő képviselte. Szép kis kavalkád, mi?

- Ahogy a gyönyörű doktornőknek a szépet tettem, hegyes jégcsapként fűrődött a gyanú a szívembe. Emlékezzenek csak vissza... Mit láttak a burmaiak a fedélzeten...? Egy kísértetet, akit borotvával követett valaki. Értik? Nyitott borotvakéssel! No, de uraim, ki használ manapság már ilyet? A villanyborotvák és a legkorszerűbb önborotvák korában? Pedig az én emberemnek a kabinban borotvával vágta el a nyakát... sőt, engem is borotvával kínáltak meg az éjszaka. Vagy mégsem? Ha nem, akkor mivel?

Rájuk néztem, sorban, de egyikük sem tudott válaszolni. Még a burmai tiszték is tanácstalanul hunyorogtak.

- Mi hasonlít leginkább a nyitott borotvakésre, uraim? Mi hagy hasonló nyomot egy vágott torkú áldozat nyakán, mint a borotvakés? A sebészkes! Más néven szike... Értik már? Orvosnők és szike. Ne feledjék, a vágás a nyakon profira vallott. Sajnos, ezt igen jól meg tudtam ítélni. Ettől a pillanattól kezdve Ruth és Ratna lettek az első számú gyanúsítottjaim.

- Ezután gyorsan követték egymást az események. Találtunk még egy hullát, akiről kiderült, hogy ugyancsak a svéd rendőrség nyomozója. Két rendőr meggyilkolása már nem lehet véletlen. Hajlamos voltam azt hinni, hogy minden, ami történt, nem Holdanyó ügye, hanem egyelőre rejtett összefüggés áll fenn a gyilkosságok, a svéd rendőrség, és az eltűnt Annemarie von Asche között. Semmi bajom se lett volna, ha megvan a rádióm és információt tudok kérni Párizstól. A rádió azonban az iszapban pihent, és csak a kis szürke agysejtjeimre támaszkodhattam.

- Bravó, Sherlock! - mondta Winter.

- Inkább Poirot-ra céloztam... Nem tesz semmit, Winter, egy amerikai zsarutól ez is nagy teljesítmény! Szóval, az a másik gyilkosság mintha megerősíteni látszott volna azt a feltételezést, hogy nem Holdanyó van a háttérben, hanem valaki más. Igen ám, de akkor nekem mi a fenéért akarták elválni a torkom?

- Tényleg, miért? - kérdezte kíváncsian Rizzi.

- Mint később kiderült, nem az enyémet akarták - mondtam -, hanem valaki másét.

- Talán az atyáét? - vigyorgott Fellner.

- Az önét.

- Az enyémet? - sápadt el a doki. - Uramisten!

- A holdfényes éjszakában azt hitték rólam, hogy Fellner doktor vagyok, akit sürgősen el kellett volna tüntetniük. Önnek nem lett volna szabad megérkeznie a szeretetházhoz, doktor. Óriási mázlija volt, hogy élve megúsza az utat Csittakangig. Bár később már alighanem nem is akarták megölni. Úgy dönthettek, jobb, ha magára terelik egy későbbi gyilkosság gyanúját...

- Ezután néhány „megmagyarázhatatlan” merénylet következett. Ruth Wesselyt is „megkéselték”, ahogy éjszaka engem. Hosszú, de nem mély sebet ejtettek a nyakán. Ráadásul világos nappal. A másik doktornő, Ratna, eközben kivont revolverrel a közelében lödörgött, és vaktában húzogatta a ravaszt. Túlságosan is megijáztottnak tűnt az egész. Ha valaki már egyszer eljut odáig, hogy egy borotvaéles kést tesz a másik nyakára, aligha hibázza el az ütőeret. Aztán még valami... egészen apró és jelentéktelennek tűnő mozzanat. Ratna és Ruth egyetlen pillanatig sem érdeklődtek az én sebesülésem iránt. Márpedig, ha orvos valaki és sebet lát, akaratlanul is arrafelé indul a keze. Ők meg még csak meg sem kíséreltek segíteni rajtam... Értik? Annyira lefoglalta őket valami egyéb, hogy szinte észre sem vették a környezetüket. Nem is beszélve arról, ahogy a halott lány mellett viselkedtek! Mintha még sohasem láttak volna holttestet. Nem gondolhattam másra, minthogy egy kicsit túljátsszák a szerepüket... Egy orvosnő aligha rémül meg egy vízből kihúzott, elvágott nyakú hullától... Reggel pedig megkínáltak a kekszükből. Száraz volt. A hajótörés után. Ez persze lehetett merő véletlen is, de jelenthette azt is, hogy felkészültek a hajótörésre. És legvégül: megnéztem a kezüket, és... fájdalom kimondani, de Ratna vonzó, olajbarna kacsója pokolian emlékeztetett arra, amelyik az éjszaka megragadta a nyakamat.

- Elismerem, zavaros gondolat-árvíz volt, ami végigömlött rajtam, mégis, esküdni mertem volna rá, hogy valahol ebben az árban ott úszik az igazság. Röviddel ezután mintegy varázsütésre még jobban összegubancolódott minden. Felbukkantak a zsugorított emberfejek,

majd rájöttem, hogy a Krisna-követők borotvakést használnak fejük borotválásához. Mondhatom, összeomlani láttam szépen felépített elméletemet. Ráadásul, amikor kiderült, hogy a kapitánynak is elég vaj van a fején. Úgy éreztem magam, mintha az örültek hajójára kerültem volna. Hiszen itt mindenkinek lett volna oka megölni a másikat...! Egyszerre aztán világosság gyulladt az agyamban. Hohó! Valami csúnya fickó a nágákra akarja tolni az egészszet! Ezért a zsugorított fej és a nyílvevő. Valaki vagy valakik sportszerűtlen játékot játszanak. Összevissza gyilkolnak mindenkit, hogy megkeverjék azt, aki megpróbál rendet teremteni ebben a káoszban. És képzeljék, majdnem eltrafáltam az igazságot. A sok lehetséges áldozat közül tulajdonképpen egy lett volna igazán fontos.

- Alighanem én - mondta szomorúan Fellner doki.

- Ördöge van. Hogy jött rá? Valóban magát akarták elkapni... bár, amint később látni fogjuk, a svédek halála sem volt egészen véletlen. A véletlen az volt, hogy mindketten rendőrök voltak, amiről a gyilkosoknak viszont fogalmuk sem volt. Csakhogy én ezt nem tudhattam. Remélem, érzékelné tudják, micsoda zűrzavar uralkodott a fejemben. Ráadásul vigyáznom kellett, nehogy nekem is elvágják a torkom.

- Visszatérve a nágákra, percig sem hittem, hogy az ő kezük van a dologban. Nága nem hagyja el a területét alapos ok nélkül. Arról nem is beszélve, hogy ha mégiscsak valakire vadásztak volna, bolondok lettek volna nyomot hagyni. Nem! Világos volt, hogy a gyilkosok a nágákat akarják megtenni bűnbaknak.

- Néhány nap múlva megérkeztünk Csittakangba. Ahol Dasz testvér felajánlotta a támogatását. Elmondaná, hogy miért?

- Megbeszéltük a dolgot a testvérekkel - mondta zordan.

- És?

- Mit és? Úgy döntöttünk, hogy... együttműködünk magával.

- Jó, jó, de miért?

- Mi van ezen nem érteni való? - csattant fel ingerülten. - Hiszen egybeestek az érdekeink. Maga is kíváncsi volt a borotvás szörnyetegre, mi is! Azt hiszi, mi nem jöttünk rá, hogy valaki a nágákra akarja kenni az egész gyilkosságsorozatot? Ráadásul bennünket öldöstek azok az átkozottak! Aztán a haveromat is meg akartam találni a Brahmaputránál... szükségem volt magára!

- Végül mégsem volt hajlandó szövetkezni velem.

- Mi a fenére vártam volna? Amíg valamennyi haveromat kinyírják, mi?

Úgy villogott a szeme, hogy Winter jónak látta rátenni a kezét a karjára.

- Csak nyugi, Dasz testvér!

Dasz elrántotta a karját, összeszorította a száját, és hallgatásba merült.

- Nekem ezzel kapcsolatban egészen más a véleményem - mondtam. - Ha akkor nem tűnik el, talán a testvérei sem halnak meg. Holdanyó két ítéletvégrehajtója közben kiderítette, hol van a Krisna-hívők menedéke, és munkába is lépett. Mégpedig véres munkába.

Szentarkangyal lehunyta a szemét, mint aki el akarja hessegetni maga elől az előretolódó emlékképeket.

- Megpróbáltam Dással ismét felvenni a kapcsolatot. Ahogy neki rám, nekem is szükségem lett volna rá. Ne feledjék, embereket kellett toboroznom jövendő expedícióm számára.

Még hozzá megbízható embereket. Dasz pedig ilyennek látszott. Esküdni mertem volna, hogy semmi köze Holdanyóhoz... Csakhogy nem volt hajlandó a közreműködésre. Eközben Csittakangban történt valami más is. Amikor Dasz eltűnt a sikátorok között, megpróbáltam közelebbi ismeretséget kötni a doktornőkkel.

Szentarkangyal faképpel köhögött, amit célzásnak is vehettem volna, ha akarom. Természetesen nem akartam.

- Nos, a barátkozás kitűnően ment.

Szentarkangyalnak mintha a torkára ment volna valami: újra köhögött.

- Ismétlem, kitűnően ment, csak... néhány apróság azért itt is akadt, ami zavarba ejtett.

- Például micsoda? - kérdezte Rizzi.

- Például a doktornők feneketlen gyűlölete a misszió iránt. Az a makacs igyekezet, amellyel megpróbálták önökre terelni a gyanút, Rizzi páter.

- Csakugyan?

- Azt éreztem, mintha azt akarnák elhitetni velem, hogy önöknek támadt bajuk a nágákkal, és a szeretetház ennek a háborúságnak a következményeit kénytelen elszenvedni. Aztán következett Ratna doktornő, nagyjelenete... aki... hm... megjósolta, hogy Ruthal együtt fogok meghalni, és Santarcangeli atya fog kinyírni bennünket.

- No de ilyet! - képedt el az atya.

- Ratna viselkedése őszintén megdöbbentett. Mintha sosem lett volna egészen magánál...

- Kábítószerre gondol? - kérdezte Rizzi.

- Nem egészen... Hanem arra, hogy Ratna doktornő kifejezetten jó médium. Olyan, amilyen millió között egy, ha akad.

- Mi a fene az, hogy médium? - kérdezte U-Vin. - Spiritizmusra gondol?

- Legkevésbé sem. Egyszerűen arról van szó, hogy Ratna doktornő igen könnyen hipnotizálható. Ilyenkor félig ébren van, félig hipnotikus álomba merül... gyakran keveri a valóságot azokkal az utasításokkal, amiket a hipnotizőrtől kapott. Velem például azt kellett volna közölnie, hogy óvakodnom kell a missziósoktól. Meg is tette, de olyasmit is belekevert, amire nem kapott utasítást... Ruth iránti gyűlölete olyan erős volt, hogy képes volt túllépni azokon a határokon, amelyeken nem lett volna szabad túllépnie. Igyekezett felkelteni bennem a missziósok iránti bizalmatlanságot - megjósolta, hogy Santarcangeli fog megölni -, de Ruthot is belekeverte a dologba.

- És... miből jött rá, hogy Ratna állandó külső befolyás alatt áll?

- Őszintén szólva nem tudnám megmondani. Egész viselkedése ilyesmire engedett következtetni... Itt van például a szeme. Merev volt és kifejezéstelen, mintha állandó alkohalmámorban lett volna. Pedig alig ivott egy-egy kortyot. De térjünk csak vissza Dasz testvérhez! Már az első estén elhatároztam, hogy megkeresem és beszélek vele. Igyekeztem rávenni, jöjjön velem a szeretetházba. Értsék meg, az volt az egyetlen esélyem, hogy túléljem a dolgot! Ha nem vagyok egyedül.

- Elindultam megkeresni Daszt. Sajnos, megelőztek. A gyilkosok megölték két harikrisnát, alighanem azokban a pillanatokban, amikor Szentarkangyal atya megérkezett a Krisna-hívek szállására. Valószínűleg meg is zavarhatta őket. Nem sokon múlt, kedves páter, hogy ön is osztozzon a sorsukban.

- Nekem is volt egy ilyen érzésem - morogta Santarcangeli, és megtapogatta a nyakát.
  - Elmondaná, mit keresett Daszék tanyáján?
  - Információt, kedvesem. Mint voltam szíves közölni önnel, küldetésben jártam Csittakangban, nem nyaralni. Nekem információkra volt szükségem a missziósházát illetően. Ezek az izé... Dasz úr kollégái, keresztül-kasul járnak Délkelet-Ázsiát, és mindenbe beleütik az orrukat.
  - Hahaha! - csapott az asztalra Dasz. - Mintha a maguk csuhásai nyugodtan ülnének a fenekükön!
  - Nyugi! - mondta Winter. - Nyugi!
  - Bocsánat, Dasz úr, nem akartam megbántani. Csupán arra gondoltam, hogy önök bizonyára tudnak valamit a misszióról, ha egyáltalán van mit tudni róla.
  - Zseniális - mondta gúnyosan Rizzi. - Egyszerűen zseniális!
  - Sajnos, információhoz nem jutottam. Csak hullákhöz.
  - A két gyilkos ott rejtőzött valamelyik szobában. Szorult helyzetükben még le is ütöttek, miközben „elveszítették” Fellner doki borotváját.
  - Az ördögbe is! - csóválta a fejét U-Vin. - Hogy került hozzájuk?
  - Nem volt nehéz elcsórni. Fellner doktort többször is meglátogatták. Egy alkalommal aztán feltűnés nélkül magukhoz vették. Gondolták, ezzel is kavarnak egyet a dolgon. Különben is, mindenáron meg akartak szabadulni Fellnertől. Nem jött volna rosszul, ha például a burmai rendőrség vádat emel Fellner ellen gyilkosságért. Legjobb esetben is életfogytiglani börtönt akaszthattak volna a nyakába.
  - És... rosszabb esetben? - nyögte Fellner.
  - Talán kérdezze U-Vin ezredestől...
  - Ne kérdezze - mondta az ezredes.
- Fellner nagyot nyelt, én meg beszéltem tovább.

9

- A történet a Löwenroth-szeretetházban folytatódik. Bocsánat, kaphatnék egy kis jeget? Köszönöm. Nos, meglehetősen viharos körülmények közepette - a vihart szó szerint értem - érkeztünk meg Löwenroth birodalmába.
- Löwenrothék pontosan úgy viselkedtek, ahogy vártam. Beleegyeztek, hogy segítenek a szegény hajótöröttön. Ne feledjék, első parancsolatuk volt, hogy nem szabad gyanút kelteniük senkiben. Legjobb húzásom azonban csak ezután következett. Bár nem tartottam valószínűnek, hogy gyanakodnának rám, mégis úgy kellett intéznem, hogy ők maguk válogassák ki a munkatársaimat. Legkönnyebb esetnek Santarcangeli atya ígérkezett, hiszen neki nem kellett egyebet tennie, mint felmutatni vatikáni megbízólevelét Rizzi atyának, s máris jöhetett velem bogarat fogni. Winter dolga azonban komplikáltabb volt. Hogy az ördögbe vigyem magammal a szeretetházba? Szerencsére Simonian megoldotta a problémát. Mivel idegesítette őket, hogy egy idegen mászkál a környezetükben, aki minden pillanatban rábukkanhat valamire, igyekeztek minél rövidebb úton megszabadulni tőlem. Tűvé tették a környéket olyan

személyek iránt, akik segítségemre lehetnek, és ráadásul nem is helyi lakosok, mivel bemeséltem nekik, hogy a burmaiak és a nágák is irtóznak a rovaroktól.

- Ebben van is valami - mondta U-Vin.

- Simoniannak sikerült becserkésznie Wintert, aki ott bolyongott a szálloda környékén a teljesen kiborult Dasz társaságában. Legnagyobb meglepetésemre Simonian megszólította Wintert és felajánlotta neki a nagy lehetőséget: rovargyűjtést Nága-földön. Summa summárum: Simonian maga hozta hozzám azokat az embereket, akikre szükségem volt. Húzásom bevált: úgy jött össze kis kommandócsoportom, hogy maguk a gyanúsítottak terelték egybe.

Elégedetten láttam, hogy valóban el vannak ragadtatva nem mindennapi ötletességemtől.

- Dasz, Santarcangeli és Winter jelenléte biztonságot adott. Ennyi embert már nehezebb nyomtalanul eltüntetni, arról nem is beszélve, hogy egyedül fel sem tudtam volna deríteni a szeretetház titkát.

Ittam egy korty whiskyt, aztán folytattam.

- Ami a szeretetházat illeti, egyre gyanúsabb lett. Először is a nágák miatt. Mi a fészkes fenéért akarják elkergetni őket a kőkorszakiak, amikor ez a vidék nem is az ő területük? Ráadásul ostoba és erőszakos viselkedésük a burmai hatóságok megtorlását vonhatta volna maga után. Tudtam, ha a nágák valóban felvonultak a szeretetház ellen, annak komoly, mondhatni véres oka van. De mi az ördög?

- Erre is hamarosan választ kaptam, még hozzá azon az estén, amelyen Löwenroth vacsorázni hívott a teraszra. Azt hiszem, arra, ami ott történt, nem számított senki, még legriasztóbb álmában sem. Először is, énekelni kezdett a „bolond lány”: egy azok közül a szerencsétlenek közül. Valahogy sikerült kiszöknie a parkba, s félig világos pillanatában gyermekét követelte vissza a doktoroktól. Képzhetik, hogy megdöbbsentem, amikor a lány Holdanyóról énekelt. Ekkor már semmi kétségem nem volt afelől, hogy Holdanyót is, és az eltűnt nőket is itt, Nágaföld határán, Löwenroth doktor szeretetházában kell keresnünk.

- Arra természetesen nem tudtam még választ adni, hogy miért tartják fogságban őket. Sőt, egyre kevésbé értettem a dolgot. Szép, fiatal lányok, elzárva a világtól, a dzsungel közepén. Aztán lassan azt is kikövetkeztettem, hogy ha itt vannak, nem lehetnek másutt, mint az intenzív osztályon. Az volt az egyedüli épület ugyanis, amelynek a látogatását Löwenroth kategorikusan megtiltotta. Mint a népmesében a sárkány a hetedik szobáját.

- A „bolond lány” énekelt, aztán egyszerre csak kígyó repült a teraszra. Mint később kiderült, kígyótestvérem magánakciójaként, aki törzsfőnöke tilalma ellenére felvette a harcot a kórházzal és Holdanyóval, hogy bosszút álljon megölt feleségéért, Laongért.

- Kígyótestvéremet sikerült ugyan elkapnom, de semmi értelmeset nem sikerült kihúznom belőle. Annyit volt csak hajlandó elárulni, hogy Holdanyóra vadászik. Nem tudtam, ki az, de pillanatnyilag nem is volt érdekes. Nem Holdanyó személye volt már a tét, hanem az az intézmény, amely Holdanyó háta mögé bújva tevékenykedik.

- Röviddel ezután tragédia történt: a bozótban is és a teraszon is. Kígyótestvérem kobrái alapos munkát végeztek. Először Willburg doktor halt bele a csípésükbe, majd a „bolond lány”. Ennél nagyobb csapás már nem is érhetett volna! Kígyótestvérem eltüntette az egyetlen, kéznél lévő tanút, akiből esetleg még kicsikarhattam volna valamit.

- Képzhetik, hogy Simonian és a többiek hogy megkönnyebbültek, amikor megtudták tőlem, hogy a „bolond lány” halott. Ez egyszer igazán hálásak lehettek a nágáknak!

- Ezen az éjszakán történt még, hogy... nos, Ratna doktornő ki akart szállni a buliból.

- Valóban? - kérdezte csúfondárosan Dasz. - Megelégette a vért?

- Úgy látszik - mondtam szárazon. - Csakhogy nem volt hajlandó felfedni előttem Holdanyó titkát. Talán maga sem hitt benne igazán, hogy megszabadulhat Löwenrothéktól. Talán csak egy kétségbeesett kísérlet volt, valami szebb, tisztább élet után...

- Elsírom magam - mondta Fellner. - A kis szerencsétlen.

- Nem is lett semmi a dologból. Valaki ugyanis észrevette, és... keményen megbüntették érte. Ráadásul, mivel nem hitték el neki, hogy nem árulta el őket... halálra ítélték.

- Na, neee! - rázta a fejét hitetlenkedve Fellner.

- Pedig elhiheti, hogy így történt. Ratna megszegte a titoktartás szabályát. Elkotyogott valamit, amit nem lett volna szabad. Ön, atyám, mint igazi olasz, gondolom, tisztában van vele, hogy mi az *omertà*, a hallgatás törvénye.

- Viccel?

- Azt is tudja, mi jár annak, aki megszegi?

- Halál.

- Helyben vagyunk. Ratna is ezt kapta volna... ami csak tetézte a gondjaimat. Most már azzal is foglalkoznom kellett, hogy megkíséreljem megmenteni az életét. Mondanom sem kell, már azon az éjszakán akcióba kezdtünk. Winter felderítette, hogy az egyik épületben laboratóriumok vannak. Felmerült bennünk, hogy hátha kábítószer bűzlik a dolgok mélyén, de hamar el is vetettük. Sehoggy sem tudtuk összehozni az eltűnt lányokat a kábítószerrel... Bűnbarlang a dzsungel közepén? Esztelenség. Még az a képtelen ötlet is felmerült bennünk, hogy Löwenroth szeretetháza és a misszió összejászanak.

- Mindenesetre, hízelgő ránk nézve - mondta mosolyogva Rizzi.

- Azon az éjszakán más is történt. Összetalálkoztunk Ruth doktornő csíkos macskáival.

- Brrr! - rázkódott össze Winter. - Ha rájuk gondolok, még most is kiráz a hideg.

- Öszintén szólva, én sem adtam volna egy rozsdás pennyt sem az életünkért. Csakhogy később rájöttem valamire... ami aranyat ért. Rájöttem, hogy Ruth doktornő sajátos állatszeli-dítő-módszereket alkalmaz. Rászoktatta az óriási macskákat a kábítószerre.

A burmai rendőrök felkapták a fejüket és hitetlenkedve rázogatták.

- Pedig így van! A tigrisek rákaptak a heroinra, és mivel Ruthtól kapták a napi adagjukat, azt tehette velük, amit akart. Óriási szerencsém, hogy rájöttem a dologra, és magam is hasonló módszerhez folyamodtam. Ha nem tettem volna, most aligha ülnék itt, az önök szerető, baráti körében.

Hogy megerősítem a lelkem, lenyeltem egy jó adag whiskyt és folytattam.

- Ezen az éjszakán tehát akcióba léptünk. Legfontosabb feladatunk lett volna a halott lány személyazonosságának a megállapítása. Nem mintha hamarjában bármire is mentünk volna vele, ha levesszük az ujjlenyomatait, mégis arra számítottunk, hogy valamiből rájövünk, kicsoda. Most vertem csak a fejem a falba, hogy nincs rádióm. Ide, önökhöz mégsem jöhettek rádiózni, mert ki a fene tudta, már bocsánat, atyám, hogy önök is nincsenek-e benne a buliban? Hiába kockáztattuk azonban, hogy a tigrisek kiharapnak belőlünk egy-egy darabot, be kellett látnunk, hogy dörzsölt gyerekekkel van dolgunk. Annak a szerencsétlen nőnek

nemcsak a fejét tüntették el, hanem a kezeit is. A tettesek: nyilvánvalóan a nágák, hiszen ők a fejtűzők. Mondhatnám úgy is, hogy egy null Löwenrothék javára.

- A meccset azonban rendszerint tovább játsszák az első gólnál. Mintha valami titokzatos hang azt súgta volna, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül a temetőt.

- Már megint a megérzései! - lelkesedett Fellner.

- Ahogy mondja. Santarcangeli atya volt olyan szíves, és lefotózta az összes sírt. S látják, hogy ez a húzásom is bejött! Sikerült ugyanis beszédbe elegyednem egy öreg nénivel, aki tálcán kínálta a megoldást. Sajnos, közlése kódolva volt, így beletellett egy kis időbe, amíg megfejtettük.

Megtömtem a pipámat és részletesen elmeséltem Mrs. Tillford történetét, aki hiába várta barátnőit a szeretetházban. Elindultak, de soha nem érkeztek meg...

- Biztos voltam benne, hogy a rejtély kulcsa a temetőben van elásva. Mégpedig a soha meg nem érkezett, de furcsa módon mégis eltemetett Miss Meryl Gilforniss és Mrs. Susanna Jones sírjában.

- Szerencsénkre Löwenroth és társasága kezünkre játszott, anélkül hogy sejtelmük lett volna róla. Nagy igyekezetükben, csak hogy megszabaduljanak tőlünk, utasították műszaki laborjukat, hogy készítsenek el számunkra mindent, amit csak kérünk. Mondanom sem kell, hogy a Winter hadnagy által tervezett csecsebecséknek semmi közük nem volt a bogarászathoz.

- Nos, amikor a laboratórium leszállította a kért szálóptikákat, megfűrtük Miss Gilforniss és Mrs. Jones sírját. Amit találtunk, már nem is volt olyan meglepetés. Amerikai nők helyett nága asszonyok nyugodtak a sírokban. Most vált csak világossá számunkra, hogy miért folyik élethalálharc a kórház és a nágák között. Löwenrothéknak egyszerűen női holttestekre volt szükségük, mert az üres koporsók lebuktathatták volna őket. Képzeljék csak el, ha egy heveny földrengés a föld színére dob néhány üres koporsót! Tegyük fel, hogy éppen idegenek tartózkodnak a szeretetházban...! Nem tudom pontosan, hogyan kaparintották meg a nága asszonyokat, talán egyszerűen elrabolták őket a földjeikről. Aztán... Ruth és von Asche beadott nekik egy halálos injekciót. Ennyire egyszerű volt az egész...

A döbbenet csendje ereszkedett a szobára. Santarcangeli és Rizzi keresztet vetettek, U-Vin kigombolta az ingnyakát. Nekem is kiszáradt a torkom, és kénytelen voltam egy újabb adag italt magamhoz venni.

- Amikor egyre világosabb lett előttünk a szeretetház tevékenysége, ők is rájöttek valamire. Hogy pontosan mire, még ma sem tudom. Gyanakodni kezdtek, hogy talán mégsem egészen azok vagyunk, akiknek látszani szeretnénk. Talán észrevették, hogy ellátogattunk a hullakamrába.

- Tudtuk, hogy a mindent megoldó végső leleplezésre csakis az intenzív osztályon kerülhet sor. Előbb azonban még útba kellett ejtenünk a laboratóriumot...

Várakozva néztek rám, mert azt hitték, hogy néhány perc múlva vége a történetnek. Ahhoz azonban, hogy mindenki mindent megértsen, a legapróbb részleteket is, vissza kellett kanyarodnom az Egyesült Államokba, jó tíz évvel korábbi időbe.

- Mielőtt belépnénk a laboratóriumba, meg kell ismerkednünk a szeretetház életrajzával, hiszen anélkül aligha lenne teljes a történet. Sok fontos, mondhatnám döntő mozzanat örök homályba veszne. Hogy honnan tudom mindazt, amiről beszélni fogok? Részben Löwenroth-tól magától, részben pedig kikövetkeztettem. Mert a mozaikkockák tökéletesen egymásba illenek. Hallgassanak csak ide!

- Löwenroth maga mesélte, hogy amikor elvégezte az egyetemet, egy kórházban dolgozott Jungerth-tal. Állítólag ők ketten ötölték ki a szeretetház tervét. A valóságban azonban aligha így történhetett a dolog... Hogy mindent megérthessünk, még mélyebbre kell visszanyúlnunk az időbe. Említettem, hogy másfél évtizeddel ezelőtt magam is hallgattam a világhírű indológus professzorasszony, Annemarie von Asche előadásait a stockholmi egyetemen. Mondhatom, hogy von Asche asszony unikum volt a maga nemében. Nem hiszem, hogy lett volna még valaki a világon, aki annyira ismerte volna a délkelet-ázsiai kultúrákat, mint ő. Hogy aztán miféle indíttatástól vezérelve vizsgálta felül egész eddigi tevékenységét, csak a Jóisten a megmondhatója. Valamikor nyilván rájött, hogy bármekkora tudást is halmozott fel magában, a tudós csak tudós, és aligha lesz igazán gazdag ember belőle, bármit csinál is. Annemarie von Asche pedig szeretett volna gazdag lenni.

- Nem tartozik közvetlenül a tárgyhoz, de a professzorasszony gazdag porosz nemesi családból származott. Birtokaik azokon az úgynevezett keleti területeken feküdtek, amelyek a világháború befejezése után Lengyelországhoz kerültek. A von Asche család ettől kezdve nem dicselkedhetett különösebb gazdagsággal. A tisztos polgári lét utáni vágy készítette Annemarie-t, hogy a keleti kultúrák tanulmányozásának szentelje életét. És talán még valami. A von Asche család, a porosz nemesek legtöbbször ellentétben, Hitler készséges hívévé szegődött és meggyőződéssel szolgálta a Führert. Hitlerék ködös árja-germán mitológiája is hatással lehetett a fiatal nőre, hogy az indiai tudományok szakértőjévé képezze magát.

- Egyszer aztán von Asche asszony bedobta a törülközőt. Úgy döntött, hogy hatalmas tudását megpróbálja az anyagiak terén is kamatoztatni. Mivel számos expedíciót vezetett indiai és burmai területre, tökéletesen tisztában volt Nágaföld földrajzi helyzetével, gazdasági fejlettségével, és a többi. Egyik kutatóútja során, amikor feltehetően orvos is tartózkodott az expedíciójának tagjai között, ráébredt, hogy valami jövedelmező tevékenységbe lehetne fogni a meglehetősen gyéren lakott, és nem túlságosan ellenőrzött Nágaföldön. Alighanem expedíciójának orvosától hallott a mesterséges megtermékenyítés lehetőségéről, spermabankról, és a mesterséges megtermékenyítés után született gyerekekkel kapcsolatos problémákról.

- Önök is tudják, hogy ezen a területen még nem kidolgozták a törvények; a jogszolgáltatás és jogalkotás ingoványos terepen mozog. Gondolom, olvastak már cikkeket arról, hogy gyermektelen családok hirdetésére bőven akad jelentkező, jövendő anya, aki hajlandó megtermékenyíttetni magát az apa spermájával, és előre lemondani születendő gyermekéről a megrendelők javára. Igen ám, de gyakran előfordul, hogy a természetes anya meggondolja a dolgot, és ragaszkodik a gyerekéhez... Milliányi probléma, amelyekre még nem tud egyértelmű választ adni a társadalom.

- Nos, Annemarie von Aschének megindult az agya. Arra gondolt, hogy Nágaföld éppen alkalmas lenne egy „gyerekgyár” létrehozására, ahol gazdag megrendelők számára előállítanák a kért utódot. Méghozzá olyan anyától, aki mind fizikailag, mind szellemileg biztosítékot nyújtana, hogy a megszületendő csecsemő genetikailag hibátlan példány lesz. Ráadásul arra is gondolt, hogy az anya fájának tökéletes példánya legyen: tipikusan olasz, skandináv, néger stb. Az ötlet zseniálisnak tűnt, bár egyetlen szépséghibája azért volt: hiányoztak a lányok, akik nélkül az egész vállalkozás csak a tudományos-fantasztikus álmok birodalmában mozgott.

- Annemarie von Asche azonban nem az a nő volt, aki visszaretten a nehézségektől. Arra gondolt, hogy ami se pénzzel, se jó szóval nem megy, megy majd erőszakkal. Amerikába utazott, és tudakozódni kezdett fiatal, ambiciózus, német származású orvosok után. Úgy látszik, saját honfitársaiban jobban megbízott, mint másokban, - ez alól talán csak Ratna a kivétel. Hogy őt miért alkalmazta? Gyanítom, azért, mert felismerte Ratna csodálatos képességét, hogy zseniális médium válhat belőle...

- Amerikai tartózkodása során összekerült Jungerth-tal és Löwenroth-tal, akik pénz hiányában képtelenek voltak megvalósítani nagy álmukat, az öregek otthonának felépítését. Hogy miképpen találtak egymásra, nem tudjuk, de mindannyian felismerték a másikban a nagy lehetőséget. Von Asche asszonynak éppen kapóra jött az ötlet: a szeretetház cégérét fel lehet használni a gyerekek leplezésére.

- Azt hiszem, Löwenroth és Jungerth nem sokáig haboztak elfogadni az ajánlatát. Von Asche asszony pénzéből létrehozták Új-Mexikóban a szeretetházat, amelynek a működéséről Winter hadnagy majd tájékoztatja önöket. A szeretetház jótékonyági intézménynek látszott, amely csak igen szerény hasznot hozott üzemeltetőinek. S bár innen is, onnan is csurrant-cseppent valami, az idős asszonyok nyugdíjával együtt is csak csepp volt a tengerben.

- Erre az időre datálódik, hogy Annemarie von Asche lelépett a térképről. Egy kutatóútján eltűnt, és soha többé nem került elő. Megszületett viszont Simonian doktor. Csak a jó ég tudja, hogy az eredeti Simonian, akinek a papírjaival végül is von Asche újjászületett, hová lett. Valószínűleg itt porlad valahol a dzsungelben.

- Löwenroth, aki az intézmény névleges vezetője lett, azon igyekezett, hogy csődbe vigye a szeretetházat. Ami azt illeti, nem is kellett nagyon igyekeznie. A magas adók, a gyéren csordogáló adományok, a nemtörődöm vezetés szakadék szélére sodorták az intézményt. És olyannyira hivatalosan, hogy még a legjobb szemű ellenőr sem tudott volna szándékosságot felfedezni az események mögött. Löwenroth mesteri módon ködösített. Rohangált fűhöz-fához; nem sok eredménnyel. Még az új-mexikói kormányzót is megkörnyékezte, aki természetesen nem vállalhatta magára a szeretetház finanszírozását. Talán ő maga adta az ötletet, hogy települjenek át egy fejlődő országba, ahol még a kevés dollár is sokat ér.

- Löwenroth kapott az ajánlaton: csak a szeretetház lakóival kellett szót értenie. Az idős hölgyek egy része nem vállalta az áttelepülést a messzi ismeretlenbe, ami végül is nem volt tragédia, hiszen minden visszalépő helyére több jelentkező is akadt. Annemarie von Asche, azaz Simonian, korábbi életéből ismerte a burmai közélet prominens képviselőit, pontosan tudta, kihez kell fordulniuk a megfelelő engedélyek megszerzéséért, s ennek megfelelően instruálta Löwenrothot.

- Azt hiszem, az áttelepüléssel együtt indult meg a „Holdanyó-akció” is, ahogy a gyerekereskedelmet elnevezték. Hogy miért éppen így? Nos, ebben óriási szerepet játszott von Asche örök szerelme: az indológia. Nála aligha ismerte jobban élő ember az indiai nagyepikát: a *Mahábháratá*-t, a *Rámájáná*-t és a többit. Cinikus módon kikeresett egy szüléssel kapcsolatos részletet a *Mahábháratá*-ból. Azt is tudta, hogy ez a részlet ismert a nága folklórban. S mivel a nága termékenységi kultuszok központi figurája Holdanyó, ez adta az ötletet, hogy az egész akciót, sőt magát is Holdanyó fedőnévvel illessék.

- Holdanyó neve további ötleteket is sugallt. Miután kidolgozták a megfelelő fajú lányok beszerzésének a tervét, hozzáláttak gyakorlati megvalósításához. Arra nem voltak felkészülve, hogy erőszakkal hurcoljanak el jövődő anyákat, von Asche nem is értett az ilyesmihez, felfedezte viszont Ruth Wesselyt, aki pont a fordítottja volt Ratnának, és ha nem volna visszatartó, amit mondok, azt mondhatnám, hogy istenáldotta tehetség a hipnózis terén. Ez utóbbit magam is tapasztaltam.

- Annemarie Ruthra és Ratnára építette fel tervének ezt a részét. Rájött, hogy csak olyan lányokkal érdemes foglalkoznia, akik valamilyen oknál fogva lelki gödörbe kerültek. Hogy hogyan fedezte fel őket? Ennek a felderítése alighanem Winter hadnagy feladata lesz. Mindenesetre, az látszik valószínűnek, hogy egyes országokban és egyes városokban figyelőszolgálatot építtetett ki. Fizetett ügynökök keresték a szép, de lelkileg instabil lányokat. Ha

találtak ilyet, Ruth és Ratna útra keltek, hogy megvizsgálják, alkalmas-e arra a szerepre, amelyet neki szánnak. Ha igen, megkezdődhetett a becserkészése.

- A háló kivétele és a siker a két doktornő ügyességén múlt. Ruth hipnotikus ereje és Ratna delíriumos megszállottsága csodákat művelt. Az amúgy is elkeseredett lányok, anélkül hogy észrevették volna, Holdanyó követőivé váltak. Annemarie von Asche nyilván kidolgozott egy szép vallásfilozófiát, valami hasonlót, amelyet a... hm... harikrisnák is vallanak. S a lelkileg kikészült lányok szépen belesétáltak a csapdába. Gondolom, eszük ágában sem volt elhagyni szülőföldjüket - erről bizonyára szó sem esett. Ruth és Ratna megelégedtek annyival, hogy hatalmukba kerítették a szerencsétlenek lelkét, s úgy játszottak szenvedéseiken, mint zeneművész a húrokon.

- Súlyos problémát jelentett, hogy hogyan szállítsák a lányokat Burmába. Hamisított útleveleket, csempésztést stb. el kellett vetniük, hiszen mindez ezerszeresére fokozta volna a lebukás kockázatát. Von Asche pedig egyáltalán nem akart kockáztatni. Hogy ki ötlötte ki végül a szörnyűséges megoldást, nem tudni. Talán Löwenroth, talán maga von Asche, talán Jungerth. Az öregasszonyok ekkor már Burmában éltek. Időről időre egy-egy meghalt közülük, s a megüresedett helyekre Amerikából toborozták az utánpótlást. Ez volt a kiindulási alap. Az ötletadó úgy okoskodott, hogy nem az okmányokat kell meghamisítani ahhoz, hogy a lányok kikerüljenek a megfelelő országból, hanem őket magukat. Nem világos? Azonnal az lesz.

- Vegyük csak Mrs. Tillford barátnőit. Mindkét öregasszony jelezte, hogy élete hátralévő éveit szeretné a szeretetházban eltölteni. Kapcsolatba léptek Löwenroth ügynökségével, amely felvette őket egy várólistára. Egészen addig kellett várakozniuk, amíg nem ürültek helyek a szeretetházban. Legalábbis ők *így tudták*. A valóságban azonban egyáltalán nem erről volt szó. Meg kellett várniuk, amíg Ruth és Ratna előkészít egy-egy lányt a szállításra. Amikor megérett az idő, Miss Meryl Gilfornisst értesítették az indulás időpontjáról. Gilforniss mindenkitől elköszönt, ingóságait pénzzé tette, majd lelépett a térképről. Igen valószínű, hogy soha nem hagyta el az Államokat!

- Hogy az ördögbe? - döbönt meg U-Vin.

- Úgy, hogy megölték. Aljasul és könyörtelenül. Aztán elföldelték, vagy bebetonozták és behajították a tengerbe. Az útnak indult öregasszonyok jó része soha nem érkezett meg Burmába.

- Ez lehetetlen! Ezt ellenőrizni lehet. A határátlépést és letelepedést ellenőrző szervek nyilván tartásában.

- Azok rendben is vannak, ezredes. Azok szerint az idős hölgyek beléptek az országba, és el is érték a szeretetházat.

- Hát akkor?

- Nem érti? Csak az *útlevelükre* volt szükség. Hogy az elkábított lányokat ki lehessen csempészni az országból. Ügyes, mi? A nyomozókban fel sem merült, hogy a lányok elhagyhatták a szülőföldjüket, hiszen nem vittek magukkal útlevelet. Csakhogy ők nem is a saját útlevelükkel utaztak, hanem az öreg néniékével! Egyenesen Burmába!

- Ez... egyszerűen nevetséges! - mondta az ezredes. - Feltételezi, hogy nem szűrt volna szemet a korkülönbség? Tizenkilenc éves lány hetvenéves öregasszony útlevelével?... Vagy azt gondolja, hogy...! Ó, az ördög vigye el...!

- Látja, milyen egyszerű? A két doktornő az elkábított lányt minden valószínűség szerint elmaszkírozta. Egy ősz paróka, szemüveg, egy kis smink, csodát tesz. Aztán a néni olyan öreg, hogy támogatni kell; beadni neki egy-egy tablettát - természetesen altatót - és kész. A buzgó határőrök bizonyára még lelkesen segédkeztek is, amikor megtudták, hogy a hölgyet a burmai szeretetházba szállítják. Zseniálisan kitervelték, nem?

- Az üzlet tehát beindult. Következő lépés a vevőkör kialakítása volt. Erről sem tudok sokat mondani. Milliósámra élnek gazdag házaspárok szerte a világban, akiknek nem lehet gyerekeik, s akik mindent megadnának egy egészséges utódnak. Von Aschéék azokat az eseteket szűrték ki, amikor a nő hibájából maradt terméketlen a házasság. Felajánlották a férjnek, hogy gyermekhez juttatják; akinek ő lesz a vér szerinti apja. Gondolom, ajánlatukhoz katalógust is mellékeltek, a jövőendő anyák képeivel.

- Ez... ez... egyszerűen elképesztő! - nyögte Rizzi atya.

- Pedig így volt. S hogy miért volt szükség fényképre? Alighanem pszichológiai okokból, bár az ördög se tudja, hogy jól fejezem-e ki magam. Sok emberben ott él a rejtett kívánság, hogy az utóda megjelenésében is képviselje azt a nációt, amelyből származik. Legtöbb olasz azt szeretné, ha a gyereke tipikusan olasz lenne; fekete, mediterrán - természetesen csak akkor, ha a szülők is ilyenek. Von Asche igyekezett legyőzni a gyerekkereskedelem nagy hátrányát, hogy tudniillik a vásárolt gyerek nem passzol a szülőkhöz. Mit gondolnak, hány családot riaszt vissza az örökbefogadástól az a félelem, hogy a gyerek *külsejében* elüt tőlük? Annemarie von Asche az apához hasonló gyereket ígért. Minden megrendelő kiválaszhatta az anyát, akit aztán az apa spermájával megtermékenyítettek, és egy későbbi időpontban leszállították a csecsemőt. Természetesen csillagászati összegekért.

- Egyszerűen hihetetlen!

A burmai tisztok elképedve bámultak rám, mint akik nem egészen biztosak benne, hogy jól értik-e az angol szöveget.

- Ne kérdezzék, hogyan juttatták el a gyerekeket a megrendelőnek: alighanem ez is Ruth és Ratna kötelességei közé tartozott. Mindenesetre az üzem szépen működött, és szépen is hozott a konyhára. Ha sikerül megtalálni Löwenrothék bankbetétjeit, alighanem meglepődnek majd a rajtuk lévő összegek nagyságán.

- Említettem, hogy számos áldozattal együtt Miss Gilforniss sem érkezett meg Nágaföldre a valóságban - a papírok szerint viszont igen! Löwenrothék legsürgetőbb feladata volt hivatalosan is „megszabadulni tőle”. Legegyszerűbb megoldásnak az kínálkozott, ha halottnak nyilvánítják és eltemetik. Von Asche azonban dörzsöltebb volt annál, minthogy üres koporsót engedett volna elföldeltetni. Ezért úgy döntött, hogy mindenképpen el kell valakit helyezni a koporsókban...

- S a hajdani professzorasszony a szerencsétlen nágákat választotta. Ezeket a ma már légynek sem ártó kőkori embereket, akik ráadásul nem is védekezhetnek, hiszen a burmai kormány megtiltotta, hogy használják ősi fegyvereiket.

- Igen, de mi meg is védjük őket! - mondta bizonytalanul U-Vin.

- Ez... maga a pokol! - suttogta Rizzi atya. - Ezért nem akarták hát, hogy mi temessünk...! Ezért akartak megszabadulni tőlünk!

- Féltek, hogy kiszagolnak valamit. Azzal az ürüggyel, hogy az elhaltak nem katolikusok, egyszerűen csak elföldelték őket. Nemrégiben azonban váratlan dolog történt. A nágák rájöttek, hogy hová tünedeznek el az asszonyaik. Aztán meghallották a „bolond lány” énekét,

s mivel a nága folklórban is ismeretes Holdanyó története - aki melleleg a nága mitológiában egy démon -, megértették hogy a fehér köpenyes gyilkosok testesítik meg Holdanyót. Kígyó-testvérem azt is kileste, hogy Simonian nő. A nágák azt hitték, hogy démonok törtek rájuk fehér emberek képében...

- Löwenrothék észrevették, hogy éjszakánként fekete árnyak lopakodnak a kertben. Előbb kicsit megijedtek, majd elhatározták, hogy megszabadulnak kellemetlen szomszédaitól, mégpedig hasonlóan aljas trükkel, mint a felesleges öregasszonyoktól.

- Ezekben az években történt, hogy a Krisna-követők új telepet létesítettek a Brahmaputra felső folyásánál, nem is olyan messzire innét. A burmai hatóságok görbe szemmel nézték az új jövevényeket, akik nem sok hasznot hajtottak az országnak. Gondot viszont okoztak eleget. Főleg, miután India kemény intézkedéseket hozott ellenük, megfelelő anyagi biztosítékokhoz kötve ottani tartózkodásukat. A szegényebbje fogta magát, és áttelepült Burmába. U-Vin ezredes legnagyobb örömére.

- Az már igaz - morogta az ezredes és Daszra sandított.

- Löwenrothék sem igen örültek a jövevényeknek. A nyugodt dzsungel egy csapásra megbolydult. Hol kéregető harikrisnák kóboroltak a környéken, hol az őket fürkésző rendőrség. Von Asché nyugtalanította a dolog és úgy döntött, hogy egyetlen huszárvágással megszabadul mindkét kellemetlen szomszédjától. A nágáktól is, és a harikrisnáktól is.

- A baj azonban ritkán jár egyedül. Újjonnan beszervezett, majd megbetegedett hamburgi kollégájuk helyett egy ismeretlen orvost, Fellner doktort küldték Burmába jóhiszemű főnökei. Von Asché sürgős utasítást adott Ruthnak és Ratnának, hogy nyírják ki Fellnert, nyírjanak ki néhány Krisna-követőt és az egészet kenjék a nágákra. A burmai kormány bizonyára beveszi a cselt, és a kőkorszakiakat eltelepíti valami félreeső zugba, ahol nem tudnak a szeretetház után szimatolni.

- Von Asché igazán értette, milyen nyomokat kell hátrahagyniuk, hogy mindenki a nágákra gyanakodjék. Látták, milyen szép gyűjteménye volt zanzából? Biztos vagyok benne, hogy maga csinálta őket. Mint néprajzkutató értett a zsugorított fej készítéséhez. Ismerte az ősi módszereket.

- Az a nő... örült volt! - mondta Rizzi atya. - A sátán elvette az eszét.

- Hogy ki vette el, nem tudom. Talán a mélylélektan tudná megmagyarázni, hogy juthat ide valaki.

- Vagy a pénzsóvárság - szólalt meg váratlanul Dasz.

- Ruth és Ratna elindultak, hogy fogadják Fellnert, és eltegyék láb alól. Mondanom sem kell, borzasztóan megörültek, amikor azt tapasztalták, hogy a hajón Krisna-hívók is utaznak a Brahmaputrához. Megölték a svéd rendőrség Krisna-követőnek öltözött ügynökét, aki évek óta az eltűnt Annemarie von Asché után kutatott. Mivel azonban nehezen mozoghattak a „Paradicsommadár”-on, elhatározták, hogy még Csittakang előtt „hajót törnek”, és a szárazföldön intézik el a harikrisnákat. Ezzel aztán megelőztek bennünket, pontosabban Winter hadnagyot.

- A parton aztán kezdetét vette az esztelen mészárlás: megölték a svéd rendőrség másik ügynökét; a szerencsétlen kapitányt; Fellner doktor és magam is csak óriási szerencsével úsztuk meg a dolgot. Hogy miért kellett a kapitányt kinyírniuk? Bizonyára rájött valamire a kormányos halálával kapcsolatban... A lényeg az volt, hogy úgy nézzen ki minden, mintha a nágák követték volna el a gyilkosságokat.

- Gondolom, kíváncsiak rá, hogy ki volt, aki gyilkolt: Ruth Wessely, vagy Ratna doktornő. Azt hiszem, mind a ketten. Csak amíg Ruth tudatosan, mondhatnám kéjjel ölt, addig Ratna hipnotikus álomban cselekedett.
- Csittakangban ott folytatódott minden, ahol a folyóparton abbamaradt. Nem volt nehéz felderíteniük a harikrisnák menedékhelyét, és a két szerencsétlent eltenni láb alól. Ráadásul Fellner doktor borotvájával. Hogy miért, arról már beszéltem. Ha a doktort becsukják gyilkosságért, a Fellner-ügyet kihúzzhatják az elintézendők listájáról.
- Ami a szeretetházban történt, nagyjából már ismert. Most sem tudom megmagyarázni viszont, hogy mitől kaphattak szagot. Talán nem voltam elég óvatos Ratnával? Pedig esküszöm, hogy minden szavamat előre megrágtam. Tudtam ugyanis, hogy Ruth hipnózis alatt mindent kiszed belőle. Ahogy gyanút fogtak, Ruth meg akart ötletni velem. Hogy mi lett volna, ha beüt a merénylet? Bizonyára azt is a nágákra fogták volna.
- Von Asche nem volt szűkmarkú, ha gyilkosságokról volt szó. Dasztól tudjuk, hogy a Brahmaputra felső folyásánál, a Krisna-követők telepén is megöltek néhány testvért. Nem lennék meglepve, ha a vizsgálat kiderítené, hogy Ruth és Ratna ott is felbukkant, szürke köpenybe öltözve... Ezt bizonyítják von Asche harikrisna-zanzái is.
- Azt kérdezték, mikor jöttem rá, hogy mi folyik a szeretetház cégére mögött? Nem akarok nagyképűnek látszani, de kezdettől fogva valami hasonlóra gyanakodtam. Amikor betörtünk a laboratóriumba, sok minden világossá vált előttem. És ha óvatosabb vagyok, bele sem sétálunk Löwenroth és von Asche csapdjába. Sajnos arra, hogy Annemarie von Asche rejtőzik a háttérben, csak az „intenzív osztályon” jöttem rá. Azt viszont nem sejtettem, hogy ő Simonian.
- Maga rájött? - hitetlenkedett Santarcangeli. - Ugyan miből?
- A könyvekből, amiket „Simonian” szobájában találtam. Csupa-csupa régi kiadású indológiai mű állt a polcokon, ékes bizonyítékaul, hogy gazdájuk nemcsak az indiai kultúra iránt érdeklődik, hanem magas fokú tudományos képzettséggel is rendelkezik. A szakember megérzi az ilyesmit.
- Ha maga mondja...
- De ez még nem minden. Bele is néztem a könyvekbe; dedikációkat kerestem.
- És talált?
- Találtam. A legelső mindjárt meg is zavart. A fasiszta filozófus, Rosenberg dedikált egy könyvet, ráadásul egy fasisztagyanús munkát Annemarie-nak. Abban a pillanatban nem gondolhattam másra, mint hogy egyfajta Mengele-búvóhelyre bukkantam. Titkos üzemre, amit felszívódott fasiszták alapítottak.
- Nem is tévedett olyan nagyot.
- Hát, ami személy szerint Annemarie von Asché-t illeti, bizonyára nem. A többieknek azonban alig hiszem, hogy volt bármiféle politikai meggyőződésük. Őket egyszerűen a pénz érdekelte. Az, hogy többségükben németek voltak, merő véletlen... Nos, mit tudnék még elmondani? Csúfosan elkaptak bennünket, és csak a heroinéhes tigriseknek köszönhetjük, hogy mi maradtunk felül.
- Na és a nágáknak - tette hozzá Rizzi.
- Őket kellett volna első helyen említenem. Gondolják csak el, mennyi félelmet, gátlást és rettegést kellett leküzdeniük ahhoz, hogy kezükbe vegyék fegyvereiket.

- Azért abban önnek is volt némi szerepe - mondta kétértelmű mosollyal U-Vin.

- Én csak azt tettem, amit tennem kellett. Ha ők nincsenek... Von Asche és a többiek nyom nélkül leléptek volna, hogy valahol Argentínában, vagy a brazil dzsungel mélyén újra-kezdjék az üzletet.

Fellner doktor nyugtalanul fészkelődni kezdett, aztán zavartan köhécseelve megszólalt.

- És az atyák?

- Hogyhogy az atyák?

- Honnan tudták, hogy mikor kell értesíteniük Rangoont? És egyáltalán, honnan tudtak mindarról, ami odaát történt?

Válaszolni akartam, de Rizzi atya megelőzött.

- Mr. Lawrence volt szíves és értesített bennünket. Képzeljék el, hogy meglepődtünk, amikor éppen estebédkor ránk tört egy nága harcos kifestve, teljes harci díszben. Ordított egyet és a fejemhez vágott egy levelet. Aztán úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

- És a többi? - kérdezte Winter.

- Micsoda többi?

- Mr. Lawrence... hm... hogy is mondjam csak... furcsa dolgokat mesélt önökről. Egyszer ugyanis, amikor itt töltötte az éjszakát, véletlenül elébe került néhány kivilágított ablak, amiken mintegy véletlenül benézett.

- És mintegy véletlenül mit látott? - kérdezte mogorván Rizzi.

- Mit látott? - nézett rám Winter.

Nem volt kellemes a dolog, de hát mit tehettem? A kérdés ott lógott a levegőben, válaszolnom kellett rá.

- Egy halott atyát, kiterítve - mondtam.

- Na és? Tucci atya meghalt, egész éjszaka ott virrasztottunk felette. Ha nem az ablakon kukucskál be, hanem az ajtón kopog, ön is bemehetett volna a virrasztók közé.

- Csakhogy Mr. Lawrence mást is látott - folytatta kegyetlenül Winter. - Némi pénzt ugyanis. Néhány ezer dolcsit. És hallott is valamit. Egy kis beszélgetést, amelynek, tisztelt Rizzi atya, ön volt a főszereplője.

- Valóban?

- Úgy tudom, igen.

Nehéz, mondhatnám penészes csend ereszkedett közénk. Rizzi az asztal lapját nézte, Winter viszont Rizzi kezét. Éreztem, hogy az atya legkisebb mozdulatára Winter azonnal rászegezné a revolverét.

Rizzi tovább bámulta az asztal lapját, aztán felvonta a vállát.

- Erről, sajnos, nem beszélhetek.

- Nem? Miért nem?

Ekkor olyan váratlanul és olyan erővel csapott az asztalra, hogy Winter elfelejtette előrántani a stukkert.

- Azért, a szentségit neki, mert vizsgálat folyik ellenem a Vatikánban!! Mert az is tele van hülyével!!!

- Rizzi atya, ön nem tudja, mit beszél! - mondta méltósággal Santarcangeli.

- Én nem tudom? Maguk nem tudják, hogy mit csinálnak!! Ülnek a Vatikánban a fenekükön, a Szentatyával együtt - bocsássa meg neki is, és nekem is a Mindenható! -, miközben fogalmuk sincs arról, hogy hogyan élnek az őserdőben az emberek, mire van igazából szükségük.

- Rizzi atya!

- Elegendem van ebből a Rizzi atyázásból is! Jöjjön ide őszentsége, és nézzen körül! Ezeknek az embereknek itt nem szentképekre van szükségük, hanem élelemre, ruhára és némi pénzre! Honnan az ördögből teremtem elő, ha nekünk sincs elég? Ha azt akarjuk, hogy higgyenek nekünk, velük kell élnünk, tanítani őket és segíteni, ahol csak lehet. Ehhez pedig pénz kell!

- Honnan az ördögből szerezte? - tátotta el a száját Winter. - Csak nem szállt be valami heroinüzletbe?

- Összetéveszt a sátánnal - mondta Rizzi némiképpen megnyugodva. - Nyitottam egy rendes kis opálbányát.

- Micsodát?

- Nem hallotta? Santi testvér, képzett geológus, volt szíves felfedezni itt, a kertek alatt egy takaros kis opálbányát. Megkértük az engedélyt a hatóságoktól, és meg is kaptuk. Néhány atya és néhány hívünk bányássza a követ: a burmai állammal történt megállapodás szerint. Így van, ezredes?

- Amennyire tudom, igen.

- Hát erről van szó, uraim! A Vatikán megszagolta, hogy tiltott ipari és kereskedelmi tevékenységet folytatunk, és eljárást indított ellenünk. Az elrejtett ópiumról nem is beszélve. Elküldte egyik legkiválóbb munkatársát, hogy koppintson a körmünkre, igaz, Santarcangeli atya?

- Engem azért küldtek, hogy...

- Löwenroth beköpött bennünket!

- Rizzi atya!

- Akárhogy fejezzem is ki magam, ez a lényeg. Azt persze nem veszik figyelembe a pocakos bíborosok, hogy a befolyt összeg minden centjével el tudunk számolni. Nézzék meg a missziót, nézzék meg híveink házát, nézzék meg a nyomdánkat... most éppen a Bibliát nyomtatjuk a legmodernebb burmai fordításban, a következő a nága kiadás lesz...

Annyira belemelegedtek a vitába, hogy ügyet sem vetettek többé rám.

Felvettem a pipám, felálltam, kísértálm az udvarra.

Hosszan álltam a gyengén szitáló esőben, és nem tudtam igazán örülni a sikeremnek.

Valahol a távolban hiéna ugatott, és lassan, méltóságteljesen felkúszott a dzsungel fölé Holdanyó fényes arca.

EPILOGUS

Ott ültem a tárgyalásukon, amikor elítélték őket. Ruth Wessely életfogytiglanit, Ratna tizenöt évet kapott, amelyet Hollandiában kellett letöltenie.

Mielőtt végleg elvitték volna, néhány percet beszélhettünk.

Gyönyörű volt: arcán kisimultak a ráncok, üde szantálillat áradt szét minden pórusából. Csak a szeme, csodálatos dióbarna szeme nem volt a régi. Tompán fénylett, mint a hamis gyöngy.

- Örülök, hogy látom... látlak, Leslie. Megmutatták az újságokat. Mindent olvastam, és... jó, hogy így történt. Így kellett történnie.

Kezembe fogtam a kezét és a régi csillogást kerestem a szemében.

- Ratna...

Tiltakozva megrázta a fejét.

- Ne! Ezt a nevet ne!

- Bocsáss meg. Ha néhány év múlva...

- Ne haragudj. Kérhetek tőled valamit?

- Természetesen.

- Csókold meg a homlokomat.

Egy év múlva ért a hír, hogy utazzam Hollandiába, nagyon beteg. Azonnal repülőre ültem, és a börtönhöz száguldottam. Az igazgató szárazon közölte, hogy a tizenöt évre ítélt Wilhelmine Koegler az elmúlt éjszaka meghalt. Utolsó kívánsága az volt, hogy engem értesítsenek a haláláról.

Május volt, hamisítatlan rotterdami május. A tenger felett sirályok köröztek; hangos kiáltásuk versenyre kelt a széllel. Lágú, langyos napfény fürdette a kikötőt. Csacsogó hullámok mosták a hajóóriások oldalát, és odafenn, a fedélzeten vidáman napfürdőztek a tengerészek.

Burmában akkor kezdődött az esős évszak.

VÉGE